ELIZABETH ADLER

PEACH

Elizabeth Adler

Peach

Peach
by Elizabeth Adler

© copyright 1992 by
Elizabeth Adler

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii ***MIRON.***

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Adler

Peach

Traducere de Any Florea

Editura MIRON
București – 1995

ISBN 973-95056-1-4

Fiicei mele Anabelle,
cu dragoste

Partea I

1

Iowa, S.U.A., 1932

Noaptea era neagră, fără nici o licărire de lună sau măcar a unei singure stele, iar vîntul rece scormonea prin cîmpii, foşnind pe întinderile de lanuri de cereale fără de sfîrşit, ca un cîntec de leagăn trist.

Fata era tînără. Rochia ei ieftină, de vară, imprimată violent, se lipea de trupul ei prea slab, în timp ce se străduia să iasă din maşină cu povara ei. Stînd în mijlocul drumului, se uita cu îndoială la aleea cu pietriş. Nu zărea decît silueta unei clădiri mari, luminată de strălucirea pîlpîitoare a unei singure lămpi.

– Du-te! Grăbeşte-te, hai! îi comandă o voce de bărbat din maşină. Fă-o şi hai s-o întindem de-aici.

Împiedicîndu-se în tocurile înalte, fata merse pe aleea întunecată, respirînd repede, strîngînd bocceaua la piept, tăindu-i-se respiraţia de durere cînd îşi scrînti glezna pe pietrişul înşelător. Drumul îi păru nesfîrşit, întunecos şi presărat cu pericole necunoscute. Un drum care avea să o despartă de viitorul ei.

Nişte trepte roase de spălatul repetat al unor mîini încăpăţînate străluciră brusc în lumina lămpii. Tremurînd, îşi lăsă jos povara, înfăşurînd mai bine păturica albastră şi controlînd acul de siguranţă care o ţinea să nu se desfacă. Ridicîndu-şi ochii, ea citi firma scrisă cu litere din fier forjat: *Orfelinatul de binefacere, MADDOX, creat 1885.* Îşi plecă ochii spre bocceaua albastră nemişcată.

– Nu laşi nici un mesaj, îi spuse bărbatul, nici un bileţel, altfel o să poată să te găsească.

Vîntul bătu pe alee, îngheţînd-o, şi ea se uită ezitînd la clopoţelul lustruit, de alamă, de la uşă. Putea să sune şi apoi să fugă. Va fi deja plecată cînd va răspunde cineva. Dar dacă nu va reuşi?

Lumina lămpii prinse pentru o clipă strălucirea pală a picioarelor ei şi pantofii subţiri, roşii, cu toc cui, în timp ce ea se întoarse şi o luă la fugă, împiedicîndu-se în pietriş, alergînd înapoi pe alee, spre maşina care aştepta şi spre amantul ei. Era liberă.

Sunetul brusc al motorului şi trăncănitul ţevii de eşapament nefixate treziră copilul din somn. Luptîndu-se cu învelişul de scutece, începu să plîngă, mai întîi cu un sunet slab, apoi mai tare, pînă deveni un ţipăt. Un strigăt puternic de furie.

Două femei în cămăşi de noapte din flanel şi cu bigudiuri traseră zăvoarele masive şi deschiseră larg uşa.

– Alt copilaş! îi spuse una celeilalte. E al treilea luna asta; ce-o să ne facem cu toţi?

– Oamenii n-ar trebui să facă plozi pe care nu-i vor, mormăi cealaltă, aplecîndu-se să ridice pachetul următor.

– Doamne, ăsta o să ne facă greutăţi, auzi-l cum urlă.

– O să chem poliţia, zise prima, nu poate să fi ajuns prea departe.

– Ba e destul de departe. Am auzit o maşină. Aici sîntem prea aproape de limita ţinutului. Ar fi trebuit să se gîndească la asta, cînd au construit clădirea. Se aduc aici plozi din patru ţinuturi şi n-avem şanse să le găsim mamele. Ei, ce-i, fată ori băiat?

Femeia desfăcu păturica şi ridică pruncul cu faţa roşie, care ţipa în continuare.

– Un băiat, zise ea, nu mai mare de cîteva zile.

– Ar fi mai bine să-l ducem sus şi să-i dăm un biberon. Poate că n-o să mai urle, altfel îi scoală pe toţi.

Înfăşurînd în jurul lui păturica albastră, se mişcară prin holul rece, întunecat.

– Cum să-i spunem? o întrebă una pe cealaltă, în timp ce urcau scara fără covor.

– Noel, răspunse ea cu fermitate.

– Dar sîntem în aprilie, protestă cealaltă. Noel e un nume care se dă copiilor care se nasc în ziua de Crăciun.

Rîsul femeii răsună aspru în întuneric.

– Lasă-l să aibă numele de Crăciun. Aici, oricum, n-o să se aleagă cu altceva din sărbătoarea asta.

* * *

2

Florida, S.U.A., 1934

Camera lui Amélie de Courmont era luminată de nişte zori splendide de Florida, care promiteau o altă zi călduroasă. Închizînd încet uşa în urma lui, Gérard se opri, identificînd amestecul de mirosuri care pluteau în aer. Se simţea parfumul favorit al lui Amélie, lăsat din neglijenţă neînchis în sticla mare de cristal, pe care i-l cumpărase în ultima lor călătorie la Paris, aroma florilor trecute din vaza de culoarea untului, ale căror petale uşoare se răspîndeau ca nişte confetti pe mătasea moale a covorului persan, precum şi mirosurile grădinii înverzite, în briza de dimineaţă, ce pătrundea prin ferestrele deschise.

Pătuţul împodobit al copilului, cu volane de dantelă albă, stătea lîngă patul lui Amélie. Mergînd încet, ca să nu-şi deranjeze soţia şi copilaşul, el se uită la mica grămăjoară roz care era fiica lui. Pleoapele ei perfecte, cu curba ridicol de lungă a genelor blonde, se mişcară un moment, de parcă ar fi ştiut că se uită la ea, apoi privirea lui o întîlni pe a ei. Fiica lui avea ochi adînci, de un albastru închis, evident ca ai bunicului ei, dar, spre deosebire de ai lui Monsieur, ai ei erau plini de inocenţă. Părul ei nu era nici castaniu, nici blond, ci avea o nuanţă de bronz, pe undeva între cele două. Şi, ca un miracol, pielea ei nu era cea obişnuită la nou-născuţi, pătată, albă şi roşie, ci avea o culoare pal-aurie, ca după o vară petrecută sub un soare blînd. Curba pometţilor ei, braţele subţiri şi încheieturile mîinilor cu gropiţe, erau parcă prăfuite cu un puf auriu mai fin chiar decît catifeaua cea mai mătăsoasă. Gérard se gîndi zîmbind, că arăta exact ca pieliţa tandră a unei piersici proaspete.

Pe jumătate adormită pe perna ei, Amélie se uita cum Gérard trecea un deget blînd pe obrazul moale al copilei. După paisprezece ani de căsnicie fericită, aproape că îşi pierduse speranţa de a-i dărui lui Gérard un copil, iar cînd aflase, în sfîrşit, că e însărcinată, sperase să aibă un băiat. Gérard ar fi avut un fiu care să-l urmeze şi să-i moştenească imperiul afacerilor creat de tatăl lui. Dar lui Gérard nu-i păsa de sexul copilului – era prea îngrijorat pentru ea. A naşte un copil la patruzeci de ani nu era o treabă uşoară, cum fusese cînd avea nouăsprezece şi fusese căsătorită cu primul ei soţ, Roberto do Santos. Naşterea gemenelor ei, Lais şi Leonore, avusese loc fără efort. De data aceasta, sarcina fusese obositoare şi plină de riscuri – dar meritase, fie şi numai ca să vadă faţa lui Gérard acum, cînd o privea pe fiica lor.

– Mi se pare că v-am trezit pe amîndouă, spuse Gérard cu tristeţe.

Amélie îi luă mîna, în timp ce el se aşeză lîngă ea, pe pat.

– Eram pe jumătate trează şi îmi aminteam de vremea cînd s-au născut Lais şi Leonore. Gérard, sper că ele vor fi încîntate de noua lor soră vitregă.

– Vor fi la fel de emoţionate ca şi mine, răspunse el cu fermitate. Cum i-ar putea rezista? Ridicînd fetiţa, o puse în braţele mamei ei. Uită-te la fiica noastră, Amélie. E o frumuseţe. O piersicuţă perfectă.

Amélie rîse cu încîntare, ţinînd copilul lîngă sîn.

– Bineînţeles că aşa este şi o să se numească Marie-Isabelle Léonie de Courmont. Dar pentru noi, Gérard, va fi pur şi simplu *Peach*[1].

* * *

---

[1] Piersică

Paris, 1934

În clădirea familiei De Courmont din Insula St. Louis, valetul aştepta cu o tavă de argint în mînă.

– O telegramă pentru dumneavoastră, domnişoară, din America.

Lais înşfăcă plicul subţire, trăgînd de el cu nerăbdare. Trebuie să fie vorba de copil. Ah, Doamne, se rugă ea brusc, speriată, să fii mamă e bine, dar la patruzeci de ani eşti prea bătrînă să mai ai copii. La naiba! *Era o fată!* Asta-i trebuia ei, *încă* o soră! Peach! Doamne, ce nume! Spera doar ca această creatură să semene cu aşa ceva. Lais se uită la telegramă neliniştită, neputînd să-şi înlăture sentimentul că această nouă soră vitregă va provoca vălurele în lacul ei personal, calm. Sau poate că va stîrni chiar un val mare, de flux.

– E o fetiţă, Bennet, spuse ea, îndreptîndu-se spre uşă.

Avea timp exact atît cît să ajungă la *Cartier,* înainte de închidere. Îi va cumpăra copilei un cadou de botez, îşi va risipi venitul ei lunar pe ceva teribil de extravagant, ca să-şi răscumpere vina că nu se bucura că are o nouă soră; o să-i cumpere ceva cu totul nepotrivit, naiba s-o ia, pentru că, de fapt, nu voia să-i dăruiască absolut nimic. Nu voia să împartă nici o bucăţică din viaţa ei cu Peach.

* * *

Aruncînd cadoul, împachetat elegant, în spatele maşinii de culoare albastru închis, De Courmont, decapotabilă, Lais intră în traficul Parisului, uitîndu-se în oglindă să vadă cum arată în timp ce conduce.

Îşi netezi nesigură părul blond-castaniu. Nu cumva tunsoarea scurtă fusese o greşeală? Dar era la modă şi, dacă nu arătai după ultima modă şi nu purtai ultimul stil, nu erai remarcată în locurile cele mai elegante; pur şi simplu, nu existai! Era la Paris, sub pretextul că studia la Sorbona, dar adevărul era că frecventa puţine cursuri. Ochii ei albaştri o priveau din oglindă cu o inocenţă dezarmantă şi Lais îşi întoarse privirea cu nerăbdare. Poate că era puţin cam egoistă, dar nu voia decît să se distreze. Şi adevărul era că nu suporta plictiseala.

Lais parcă maşina la colţul dintre străzile St.

Germain şi Bonaparte, în faţa cafenelei *Deux Magots* şi se îndreptă spre tînărul bărbat care o aştepta la o masă pe terasă.

O aşteptase mai mult de o oră, iar ceştile goale de cafea şi micile pahare marcau trecerea timpului, care lui i se păruse o eternitate.

– În sfîrşit, ai venit! exclamă el uşurat. Am crezut că nu mai vii.

De ce oare, se întrebă Lais încruntîndu-se, i se păruse atît de atrăgător aseară? De fapt, de ce oare toţi bărbaţii pe care-i întîlnea păreau mai atrăgători noaptea decît la lumina rece a zilei?

Tînărul bărbat zîmbi cu îngrijorare, în timp ce chelnerul puse în faţa ei un *Pernod.*

– Băutura ta, Lais, zise el, atingîndu-i mîna.

– Nu pot să stau, zise ea ridicîndu-se aproape imediat. Am întîrziat deja la o întîlnire.

El răsturnă paharul, cînd trecu pe lîngă masă după ea.

– Lais, Lais... aşteaptă...

Lais apăsă ferm pe accelerator. Îşi lăsă capul pe spate, uşurată că scăpase, inhalînd adînc mirosurile speciale de castani înfloriţi, de gaze de eşapament, de pîine proaspăt coaptă, de cafea şi de femei minunat parfumate. Se însera, străluceau luminile magazinelor şi ale cafenelelor, formînd coliere de giuvaeruri de-a lungul Senei. Pasiunea pe care o simţise pentru el cu o seară înainte dispăruse, ofilită de însăşi dorinţa lui prea mare de a o vedea şi de grija lui de a-i face pe plac. Ce îi plăcea lui Lais era discreţia unei camere de hotel, întîlnirea secretă într-un apartament după-amiaza, sau căldura unui hangar de bărci, vara... Uneori, se întreba dacă începutul unei idile nu era mai excitant decît sexul. Şi uneori chiar aşa era.

Se gîndea la bărbatul acela pe care-l întîlnise aseară, exilatul rus Nikolai. Avea ceva deosebit, o intriga. Ochii lui negri, chinuiţi, o fixaseră cu o apreciere atît de minuţioasă, încît tremurase în interior. Nikolai era mai vîrstnic decît grupul ei şi poate puţin periculos. Ea aşteptase ca el să vină spre ea, dar nu venise, iar ea se învîrtise prin camera aglomerată, ignorînd restul petrecerii, atrasă de privirea lui. Dar cînd, în cele din urmă, ajunse la el, acesta o respinse cu un zîmbet dispreţuitor, de parcă ar fi fost un copil plictisitor, şi plecase la braţ cu o femeie elegantă, cu diamante mari şi rochie de catifea albastră precum cerneala. Lais ştia că Nikolai fusese invitat la petrecerea de la Villiers, de astă-seară. Şi tocmai întracolo se îndrepta.

Rîse tare. Era din nou liberă şi avea doar douăzeci de ani. Iar viaţa era un joc minunat – cu condiţia să fie jucat după regulile ei.

* * *

3

Noel Maddox era micuţ pentru vîrsta de şapte ani – mult mai mic decît cel mai bun prieten al lui, Luke Robinson. Bineînţeles, Luke era mai mare – avea zece ani. Luke avea părul roşu şi ochi rotunzi, albaştri, a căror expresie inocentă provoca întotdeauna un zîmbet pe faţa oricui. Lui Luke i se trecea cu vederea orice. Putea primi o felie de pîine în plus cînd îi era foame, iar odată, cînd le păruse deosebit de drăguţ unor şefi veniţi să-i viziteze, a primit chiar o bucată mare de tort – roz, alb şi galben, cu bucăţele pline de cremă. Bineînţeles că Luke a împărţit-o cu el – nu chiar fifty-fifty, dar Noel nici nu se aştepta la aşa ceva. Avusese un gust mai bun decît orice prăjitură din lume, poate şi pentru că la *Orfelinatul de Binefacere*

MADDOX nu prea se primeau prăjituri, dar mai ales pentru că i-o dăduse Luke.

Noel şedea pe banca de lemn tare de lîngă biroul doamnei Grenfell, aşteptîndu-l pe Luke. Părul lui negru, des, fusese tuns scurt în jurul capului, soluţia directoarei la veşnica ameninţare a apariţiei păduchilor, iar aceasta sublinia faţa lui proeminentă, cu oase accentuate, făcînd ca urechile să-i pară neobişnuit de mari. Cumva, faţa lui Noel, de şapte ani, n-avea nici pe departe ceva copilăresc în ea. Ochii lui cenuşii, adînciţi în cap, păreau lipsiţi de culoare, iar buzele lui erau zdrelite şi crăpate din cauza vîntului care bătea tare pe nesfîrşitele cîmpii plate, şuierînd în jurul clădirilor joase, pătrate, ale orfelinatului. Trupul micuţ, prea slab, al lui Noel părea turtit sub salopeta albastră spălăcită, iar cînd şedea pe bancă, picioarele îi atîrnau deasupra podelei lucioase, acoperite cu linoleum. Cu siguranţă că picioarele lui Luke ajungeau pînă la podea. Iar părul lui Luke nu fusese tuns, pentru că directoarea spusese că Luke nu avusese niciodată, *dar niciodată,* păduchi. Ea nu ştia cum reuşea el treaba asta, dar bănuia, pur şi simplu, că îngerii erau de partea lui. Şi Noel bănuia acelaşi lucru.

El se fîţîi nerăbdător pe bancă. Se afla acolo de aproape o jumătate de oră şi, dacă directoarea l-ar fi prins, ar fi avut necazuri. Dar îi promisese lui Luke că o să-l aştepte. Luke nu-i spusese de ce se duce în biroul doamnei Grenfell, dar precis era ceva important, dacă dura atît de mult.

Uşa se deschise brusc şi din interior se auzi un sunet de voci şi rîsul tare, amuzat, al unei femei. Noel se încordă. Asta a fost rîsul doamnei Grenfell. Dîndu-se jos de pe bancă, alergă şi se strecură de-a lungul coridorului, după colţ, uitîndu-se precaut spre uşă. Luke ieşi, luîndu-şi rămas bun de la cineva dinăuntru şi făcînd un semn vesel cu mîna. Avea cel mai larg zîmbet cînd se întoarse şi o porni pe coridor, spre Noel.

– Luke!

Noel îl prinse de braţ cînd trecu pe lîngă el.

– A, bună!

Luke îşi continuă drumul, de parcă nu-şi amintea că-i ceruse lui Noel să-l aştepte.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noel. Ai avut necazuri?

– Pentru ce? Doar n-am făcut nimic rău.

Înainte ca Luke să dea curs chemării bruşte a doamnei Grenfell, amîndoi trecuseră în grabă peste posibilele greşeli ale lui Luke, iar acum el uitase. Noel se grăbi alături de prietenul său, încercînd să se ţină după pasul lui uşor, lung.

– Atunci, ce-i? întrebă el. De ce te-a chemat?

Luke ridică din umeri.

– Doar nişte vizitatori, au vrut să vadă nişte copii, bănuiesc.

Noel se încruntă. Erau puţini vizitatori şi la intervale mari. Uneori, cîte o pereche mai în vîrstă venea şi lua cîteodată o fetiţă, înfăşurată în scutece noi, roz. Dar rareori cereau să vadă băieţi mari ca ei. Ei erau doar orfani întreţinuţi prin binefaceri. Paşii lui Noel se încetiniră, în timp ce se gîndea la lucrul acesta. El alergă să ajungă silueta semeaţă a lui Luke în timp ce acesta sărea jos treptele de piatră, tocite.

Recunoştinţa şi admiraţia se amestecaseră în privirea lui Noel. Din cauza vîrstei lui mici, Noel fusese întotdeauna singuratic. Copiii care au intrat în orfelinat în acelaşi timp cu Noel, fuseseră, din întîmplare, numai fete şi fuseseră repede adoptate, lipsindu-l de compania celor de o vîrstă cu el. Băieţii ceilalţi erau mai mari – mulţi erau mai mari chiar decît Luke – sau erau alţii cu adevărat mici, încă în secţia bebeluşilor. Nimeni nu voia să-l aştepte pe cel mai mic sau să-l aleagă în echipa lor sau să-l ia drept prieten. Cu acele cuvinte, Luke spărsese izolarea care îl înconjura pe Noel. Iar, în schimb, Noel îl iubea. Făcea tot posibilul să fie aproape de Luke, îi făcea patul în locul lui, punea pantalonii gri de flanel ai lui Luke sub propria lui saltea subţire ca să facă dungă pentru duminică şi îi lustruia pantofii lui Luke pentru slujba de sîmbătă. Devotamentul pentru prietenul lui era total, iar Luke, el însuşi avînd doar zece ani, fiind popular printre băieţii mai mari datorită staturii lui, precum şi pentru personalitatea lui, îl tolera pe Noel cu un zîmbet larg, blînd, spunîndu-i „copilul", cînd ceilalţi băieţi erau în preajmă. Dar cînd erau singuri, Luke vorbea cu el. Îi spunea lui Noel ce va avea cînd va fi bărbat. Niciodată nu-i spunea ce *va fi.* Doar ce *va avea.* Va avea o casă, spunea el, în timp ce Noel asculta cu ochii măriţi, cu o bucătărie mare, călduroasă, unde să poţi sta şi mînca prăjituri cît îţi place, şi pahare mari de lapte rece, iar sus vor fi dormitoarele frumoase, cu paturi adevărate, mari, moi – nu ca acelea înguste, cu saltele de paie, de la orfelinat. Iar scările vor avea covoare groase, albe (lui Noel, asta îi plăcea cel mai mult), iar în garaj va fi un automobil mare, roşu, strălucitor, rapid şi luxos. La acest punct, Luke zîmbea şi îl împungea cu cotul pe Noel.

– Bineînţeles, mai spunea el făcîndu-i cu ochiul, o să am alături de mine o fată frumoasă, în maşina aia elegantă.

Inima lui Noel tresărea. El aştepta de fiecare dată ca Luke să spună că, bineînţeles, *el* va fi alături pe locul din faţă al maşinii roşii, elegante – că vor fi amîndoi împreună. De ce oare voia Luke o fată proastă alături de el? Era un mister care îl îngrijora în toiul nopţii, tulburîndu-i liniştea. De ce oare nu-l voia Luke pe el? De ce o fată zăpăcită? Era de neînchipuit.

Noel se uită cum Luke aleargă de-a lungul curţii şi se aruncă spre bara de sus a cadrului de căţărat, legănîndu-se un moment şi apoi ridicîndu-se pînă ajunse paralel cu bara. Murmure de admiraţie veniră de la băieţii care se uitau, în timp ce Luke, perfect controlat, îşi trecu trupul musculos peste bară şi ateriză corect. Scuturîndu-şi mîinile de praf, pe salopetă, alergă pe terenul de baschet, luînd mingea de sub nasul băieţilor care aşteptau, şi o aruncă printr-un arc perfect, prin plasă.

* * *

Trecuseră două săptămîni de la misterioasa vizită din biroul doamnei Grenfell, cînd s-a întîmplat din nou. Luke a fost scos din clasă, urmărit cu un amestec de invidie, pentru că scăpa de matematică, şi de simpatie, pentru că era chemat la birou pentru cine ştie ce motiv. Luke s-a întors, o oră mai tîrziu, roşu la faţă şi zîmbitor. După aceea, băieţii mai mari se înghesuiseră în jurul lui, punîndu-i întrebări, rîzînd şi vorbind tare. Noel rămăsese în afara cercului magic, prinzînd doar fragmente din discuţiile animate: „Cum arată? Sînt bogaţi? Unde locuiesc? Ce fel de automobil? Unde-i? Cînd? Cît de curînd pleci?..."

Noel aşteptă, alb la faţă, sprijinindu-se de perete. Îşi băgă mai adînc în buzunare pumnii strînşi, muşcîndu-şi buzele crăpate ca să nu mai tremure, şi simţind gustul sărat al sîngelui în gură.

– Şi mai mult decît atît! se auzi clar vocea lui Luke din cercul de băieţi. Au spus că n-ar fi corect să-mi părăsesc toţi prietenii. M-am gîndit că vor o familie gata făcută.

Se opri pentru a da greutate la ce avea să spună mai departe.

– Şi pot să aleg pe cineva care să vină cu mine.

Noel nu mai respira. Aşteptă, ascultînd cum îi bătea sîngele în tîmple.

– Ia te uită! Nu, zău?

Se auziră exclamaţii de neîncredere.

– Bine, sigur, ei trebuie să aprobe. Vreau să zic că trebuie să le placă şi el... dar eu pot să spun *cine* să fie...

Noel respiră din nou. Îndreptîndu-se, se duse spre marginea grupului, emoţionat. Înălţîndu-se pe vîrfuri, putu să vadă faţa emoţionată a lui Luke.

– Cînd? strigă el. Cînd, Luke?

Ochii lui Luke îi întîlniră pe ai lui.

– Sîmbătă, răspunse, făcîndu-i lui Noel semnul cu degetul mare în sus.

Noel se îndepărtă încet de grup, pe coridorul lung, acoperit cu linoleum maroniu, trecu de sufrageria cu şirurile ei de scaune de lemn şi mese neacoperite şi cu mirosurile de ceară de lustruit şi dezinfectant puternic, şi slabe urme de legume şi crupe de hrişcă de la multe prînzuri din trecut, ajungînd într-un hol unde nu aveau voie să intre. Deschizînd uşa din faţă, se uită în jos la treptele de piatră uzate, la lunga alee cu pietriş şi la porţile mari de fier, dincolo de care se afla libertatea. Noel inspiră adînc aerul răcoros; lui i se păru proaspăt, nou şi curat. Luke îl va elibera.

Orfelinatul MADDOX avea un sistem al numelor. În cazul copiilor abandonaţi, numele de familie erau modeste, comune, puteau fi găsite oriunde în America – Smith, Jones, Brown, Robinson. Numele de botez erau după apostoli sau sfinţi: Matthew, Mark, Luke, John, Paul, Peter sau Cecilia, Mary, Joan, pentru fete. Dar sugarilor abandonaţi li se dădea întotdeauna numele de familie Maddox, după numele orfelinatului. Doamna Grenfell le spunea copiilor cu numele Maddox că trebuie să considere un privilegiu să poarte numele unei instituţii atît de minunate şi de bine apreciate. Noel era unul dintr-o duzină de Maddox în cadrul orfelinatului, deşi ştia că erau sute care trecuseră pe acolo înaintea lui şi care acum erau afară, în lume.

– Oriunde te duci, vor şti că eşti un băiat de la *MADDOX*.

– Cum se numeşte familia? întrebă el mai tîrziu, în seara aceea, în timp ce-i lustruia pantofii lui Luke, scuipînd pe piele şi frecînd cu peria, apăsat.

– Malone. Luke zîmbi. Sînt irlandezi. De aia m-au plăcut pe mine – părul roşu şi, în general, cum arăt.

– Malone!

Noel savură numele. Era solid. Un nume adevărat, trecut din tată-n fiu. Frecă din nou, mai tare, pînă îşi văzu faţa reflectată în pielea strălucitoare.

– Ce se întîmplă sîmbătă? întrebă el, punînd deoparte periile.

– Vin la ora patru. La cafea şi prăjituri. Ne întîlnim cu toţii, să ne cunoaştem ceva mai bine. Apoi plecăm. Bineînţeles, dacă nu le place cealaltă persoană, n-o să fie bine. O să trebuiască să mai vină o dată. Dar cred că o să fie în regulă.

El rînji către Noel.

* * *

Li se spusese să se îmbrace în hainele de duminică şi să se poarte cît mai bine cînd se vor întîlni cu domnul şi doamna Malone şi îşi vor lua rămas bun de la Luke. Tot atunci se va anunţa pe cine alesese Luke să plece cu el. Chiar mai mult decît atît, se gîndi Noel. Să fie fratele lui Luke!

Platforma din la capătul micii săli de adunare avea o masă cu o vază de flori cam ofilite şi şase scaune de lemn aşezate în linie dreaptă. Doamna Grenfell urcă pe podium, luîndu-i cu ea pe vizitatori, iar directoarea le ţinu scaunele, grijulie, noilor părinţi care zîmbeau. Luke, roşu şi emoţionat, se aşeză alături de doamna Malone. Ea se întinse şi îl bătu uşor pe mînă. Era măruntă, suplă şi deloc bătrînă. Noel se gîndi că arăta chiar frumoasă. Iar domnul Malone era înalt, se ţinea drept şi se simţea bine în hainele de tweed. Noel putea vedea vîrful unei pipe ieşind din buzunarul de sus al hainei. Arăta calm şi jovial. Aşa cum trebuie să fie un tată adevărat.

– Sîntem foarte fericiţi, începu doamna Grenfell cu vocea aceea a ei care devenea stridentă cînd considera că trebuie să vorbească mai tare, că domnul şi doamna Malone au venit la noi să le ofere un cămin la doi dintre copiii noştri. Desigur, le vom simţi lipsa.

Se uită peste rama ochelarilor, la şirurile adunate de feţe tinere, curate, cu mîinile aspre strînse frumos în poală.

– Dar aceştia sînt doi dintre cei mai buni copii ai noştri, continuă ea. Şi sînt sigură că se vor strădui să-şi facă fericită noua lor familie.

Domnul Malone se foi stînjenit pe scaunul de lemn, iar privirea lui o întîlni pe cea a soţiei sale, în spatele doamnei Grenfell. Doamna Malone ridică uşor din sprîncene, apoi se uită în altă direcţie. Noel aştepta să audă ce avea de spus mai departe doamna Grenfell. Nu avea importanţă dacă ei vor gîndi despre el că e urît sau orice altceva; el le va dovedi că e deştept şi ager, iar curînd va creşte mai mare şi Luke îl va ajuta la sporturi, ca să nu-i dezamăgească... Pierdut în visurile sale, el nu auzi cuvintele următoare ale doamnei Grenfell. El o urmări pe Cecilia Brown ridicîndu-se de pe scaunul ei, aflat cu două şiruri în faţa lui şi îndreptîndu-se spre platformă Aceasta urcă treptele şi se îndreptă spre Luke, în timp ce aplauze se înălţau în sală. Cecilia Brown era cea mai drăguţă fată de la *MADDOX*. Avea doisprezece ani şi era la *MADDOX* de la opt ani, de cînd părinţii ei muriseră într-un accident de automobil la St. Louis. Mătuşa ei, sora tatălui, refuzase să o ia; ducînd timp de patruzeci de ani viaţa unei femei singure, nu avea chef să ia copilul fratelui ei. Ea nu o vizitase, nu-i scrisese niciodată. Cecilia Brown merita o schimbare. Dulcea doamnă Malone îşi puse braţele pe umerii noii ei fiice şi Cecilia zîmbi emoţionată şi îl apucă de mînă pe Luke.

Lui Noel îi îngheţă sîngele în vene, făcîndu-şi drum spre inima lui.

– Haide, îi şopti vecinul lui, trebuie să ieşim şi să le facem cu mîna.

Noel coborî atent pe treptele interzise, din faţă, stînd tăcut în spatele mulţimii. Domnul şi doamna Malone se urcară în maşina lucitoare de un roşu aprins. Cecilia îşi îmbrăţişă prietenele şi, cu un zîmbet dulce, îşi ocupă locul pe scaunul din spatele soţilor Malone. Două valize mici, noi, fură băgate în portbagaj, care fu închis cu un zgomot puternic. Era o maşină foarte frumoasă.

– Noel! Noel!

Luke îşi făcu drum prin mulţimea de invidioşi care îi făceau urări. El luă mîna lui Noel într-a lui.

– Noroc, băiete. O să-ţi scriu. Cînd o să pot. Cred că o să fiu foarte ocupat de-acum încolo.

El se întoarse şi porni spre maşină, înalt, cu părul roşu, încrezător.

– Apropo, strigă el, am lăsat ceva pe patul tău. Un cadou.

Cu un ultim gest cu mîna, el se urcă în maşină şi îşi luă locul lîngă Cecilia. Zîmbetul ei părea că luminează peisajul ca un apus de soare, cînd maşina porni către libertate, împrăştiind pietrişul.

Acum, Noel stătea culcat pe pat, cu darul desfăcut, alături de el. Şerveţelul roz de hîrtie era pătat cu grăsime de la crema cu unt a unei felii de tort. Zîmbetul Ceciliei îi plutea neclar în memorie. Şi imaginea lui Luke, atît de înalt, atît de puternic, atît de liber – şezînd încrezător alături de ea. Noel nu se îndoia că locuinţa familiei Malone avea o bucătărie uriaşă, caldă, cu lapte şi prăjituri; probabil că aveau paturi moi şi covoare groase, în concordanţă cu acea maşină roşie, strălucitoare, şi cu fata frumoasă de pe scaunul de lîngă Luke. Luke Robinson – adică nu – Luke Malone era un cîştigător! Noel luă bucata de tort şi o strivi în mînă, simţind crema strecurîndu-i-se printre degete. Apoi, fără lacrimi, trist şi disperat de singur, se duse la toaletă şi trase apa după cadoul de despărţire al lui Luke.

* * *

4

Peach îşi amintea că, pe cînd avea doar cinci ani, era foarte mică şi se uita la silueta înaltă a lui Lais, încercînd nerăbdătoare să-i prindă privirea surorii ei şi să-şi strecoare mînuţa în mîna răcoroasă a lui Lais, vrînd tot mereu să fie cu ea, să se ducă acolo unde era şi Lais. Acum, cînd crescuse, i se permitea să stea pe covorul alb din camera lui Lais, aşteptînd în timp ce sora ei se pregătea să iasă seara. Ea îi ţinea cerceii cei frumoşi sau punea inele strălucitoare pe degetele albe ale lui Lais, atingîndu-i unghiile lungi, lăcuite, minunîndu-se, imitînd cu buzele strîmbătura lui Lais cînd îşi aplica rujul frumos, strălucitor.

Amélie căzu şi îşi fractură şoldul exact cu două zile înainte de a trebui să navigheze cu transatlanticul spre Franţa. Lais era furioasă la gîndul că pierde călătoria; trebuia să fie prima ei vizită la Paris, de cînd fusese adusă acasă de Léonie, în urmă cu cinci ani, „în dizgraţie“, auzise Peach şoptindu-se, deşi nu înţelegea de ce. Dar nu din cauza furiei lui Lais, ci mai degrabă a dezamăgirii lui Léonie, părinţii lor hotărîseră să le permită să se ducă singure.

– Foarte bine, îi spuse Gérard cu seriozitate lui Lais, în timp ce Peach se învîrtea îngrijorată în spatele ei. Dar o să porţi răspunderea pentru sora ta cea mică. Ţi-o încredinţăm ţie pe Peach, în călătoria asta.

– Nu te îngrijora, Gérard, îi strigă Lais ieşind din cameră dansînd; lui Peach o să-i fie bine. O să am eu grijă de ea.

Peach se repezi emoţionată în camera copiilor, dînd deoparte animalele de pluş, ursuleţul, păpuşa de cîrpe *Ann* şi prietenosul căţel pe rotile, căutînd cu disperare să o găsească. Uite-o! Fusese aruncată în fundul dulapului cu jucării de către Amélie, supărată pe Lais pentru că îi adusese lui Peach un cadou atît de nepotrivit. Mai era încă în cutia elegantă, roşie, şi Peach îşi trecu un deget admirativ peste literele aurii, în relief, *Cartier.* Ridicînd capacul, înlătură straturile protectoare de hîrtie de mătase. Era o frumoasă casetă de toaletă pentru oameni mari, din piele moale de un roşu închis, cu o mică broască şi o cheiţă de aur în faţă, iar deasupra erau înscrise iniţialele *M.I.L. de C.* în timp ce dedesubt era scris cu aur: *Peach.*

Zîmbind, ea răsuci cheiţa şi se uită înăuntru. Antilopa vişinie din interior era moale sub degetele mici, exploratoare. Erau mici compartimente pentru podoabe şi bijuterii, vase mici de cristal cu capace de email pentru creme şi pudre şi cea mai frumoasă perie de cap şi un pieptene cu auriu şi email. Era cadoul de la Lais pentru botezul ei şi Peach se aşeză cu un oftat satisfăcut. Caseta aceea mică era exact ceea ce avea nevoie ca să călătorească împreună cu Lais.

Tata le duse la New York. Debarcaderul era aglomerat de călători, de cei ce-şi luau rămas bun şi de prieteni. O orchestră cînta vesel, iar pentru Peach vaporul arăta la fel de mare ca şi hotelul lor din Florida.

Tata o duse în braţe pe Peach, sus, pe scara de îmbarcare, iar Peach căra preţioasa ei casetă. Cabinele lor erau pline de flori, iar ea alergă în jur emoţionată, întrebîndu-se cum de putea fi acesta un vapor, cînd arăta de fapt ca o cameră obişnuită; în acest timp, Gérard vorbea încet cu Lais, cu un aer foarte serios. Apoi urmară multe sărutări şi vorbe de rămas bun şi ele îi făcură semne tatălui, şi aruncară serpentine colorate, în timp ce orchestra cînta mult prea tare; brusc, îi veni să plîngă.

– A, nu, să nu faci asta, spuse Lais cu fermitate, să nu plîngi cînd eşti cu mine.

Aşa încît Peach înghiţi în sec şi îşi linse lacrima solitară care ajunsese în colţul gurii ei.

În prima seară pe mare, Lais o îmbrăcă în cea mai frumoasă rochiţă a ei – de organdi alb cu un cordon de satin roşu şi cu mici pantofiori roşii – apoi trebui să stea liniştită ca să n-o şifoneze, în timp ce Lais se farda pentru seară. Rochia lui Lais era la fel de roşie precum cordonul lui Peach, formînd falduri suple care se înspuma în jurul gleznelor ei, ca dîra lăsată în urma vaporului. La cină, stătură la masă cu alte persoane şi cu un bărbat solid, cu o mulţime de trese aurii pe haina lui elegantă, care îi zîmbi mult lui Peach şi îi spuse cît de drăguţă era. După aceea ei s-au dus să danseze şi Peach şezu pe un fotoliu mare, aurit, ţinînd strîns la piept gentuţa mică de satin a lui Lais, ca să nu se piardă, pentru că Lais îi spusese să aibă grijă de ea. După un timp, începu să caşte. Pleoapele îi cădeau din cauza fumului şi a oboselii. Era atîta zgomot şi nu o vedea nicăieri pe Lais. Bărbaţii o mîngîiau părinteşte pe cap, admirativ, iar doamnele mai în vîrstă se încruntau, văzînd-o.

– Cu siguranţă, copilul ar trebui să fie în pat la ora asta! murmurau ele. Unde o fi mama ei?

– Nu e mama mea, răspunse Peach, somnoroasă, e sora mea, Lais.

– E ruşinos să ţii treaz un copil în felul ăsta, ziceau ele.

Lais reveni şi o duse la culcare, furioasă.

– Sînt nişte proaste, care se amestecă unde nu le fierbe oala, mormăi ea trăgînd-o pe Peach pe coridoare lungi şi clătinîndu-se în timp ce vaporul se mişca sub picioarele lor. Tu nu voiai să te culci, nu-i aşa?

– Nu, ah, nu, răspunse Peach, încercînd să se ţină după pasul mare al lui Lais.

Nu voia altceva decît să fie cu Lais.

Lais descuie uşa cabinei şi o împinse înăuntru.

– Haide, în pat cu tine!

Ea îi scoase în grabă rochia cea albă.

Peach se aşeză pe marginea patului, scoţîndu-şi pantofiorii roşii.

– Cum rămîne cu spălatul pe dinţi? întrebă ea gîndindu-se la mama ei.

– Mîine dimineaţă! îi strigă Lais care se afla deja la uşă.

– Dar, Lais, unde te duci?

Peach stătea în pat, îngrijorată. Mai purta încă maioul, chiloţii şi ciorapii. Nu se vedea nicăieri cămaşa de noapte sau un pahar de lapte sau altceva. Şi unde era ursuleţul Teddy?

Lais ezită, apoi reveni grăbită în cameră şi scoase ursuleţul de sub o grămadă de haine.

– Uite, spuse ea. Acum adormi.

Peach se relaxă, sub pături.

– Bine, şopti ea căscînd. Dar tu unde te duci, Lais?

– Să dansez, spuse Lais închizînd uşa.

* * *

Lais dansă seară de seară, cît dură drumul peste Oceanul Atlantic, dormind ziua.

Peach fu lăsată la grădiniţă cu alţi copii, unde se distră mult cu doicile, cu jucării şi jocuri. Dar se simţea singură şi îi lipseau mama şi Lais. În fiecare seară, stătea şi se uita la Lais cum se pregăteşte pentru plecare, dar acum lua cina devreme, cu alţi copii, şi era băgată în pat înainte ca Lais să se ducă la cina tîrzie. Legănarea vasului era liniştitoare, un fel de legănat care îi aducea somnul ca un balansoar şi doar uneori se trezea, cînd venea Lais, părîndu-i-se uneori că se aud rîsete şi voci din camera alăturată.

La Paris, se duseră direct la casa din oraş a familiei De Courmont de pe Insula St. Louis. Peach se simţi puţin speriată de camerele mari şi suspicioasă faţă de copilaşii aceia graşi pe care Lais îi numea îngeraşi şi care se uitau la ea din tavan. I se dădu voie să intre în bucătărie ca să capete lapte şi pîine cu ciocolată – *pain chocolat* – un lucru pe care mama ei nu l-ar fi permis, dacă ar fi fost acolo.

Într-o seară, se trezi cu o durere de stomac. Nu ştia cît era de tîrziu, dar se dădu jos din pat şi se duse să o caute pe Lais. Se grăbi de-a lungul coridorului, simţindu-se uşurată cînd văzu că se zărea o fîşie de lumină pe sub uşa lui Lais. Deschizînd-o, se uită uimită la cele două persoane aflate acolo. La început, nu o recunoscu pe Lais, pentru că era cumva îngropată sub bărbat. Arătau că se simţeau atît de bine, îmbrăţişaţi, se gîndi ea cu invidie, dar se tot întreba de ce nu aveau pe ei îmbrăcămintea de noapte.

– Doamne! Peach!

Lais sări din pat, înfăşurîndu-se cu cearceaful.

– Ce naiba faci aici?

– N-ar trebui să spui vorba asta! zise Peach, dezaprobatoare.

Bărbatul începu să rîdă şi Lais se uită furioasă la el, apucînd-o pe Peach de mînă şi scoţînd-o din cameră. Ea îi dădu lui Peach un pahar cu apă, cu o mînă tremurîndă.

– Promite-mi, spuse ea, că n-ai să povesteşti asta niciodată nimănui. Absolut nimănui. Mai ales mamei şi lui Gérard.

Peach promise, deşi se întreba de ce oare era un secret.

Chiar a doua zi, plecară la St. Jean Cap Ferrat şi ea se gîndea ce minunat va fi să o vadă pe bunica. Semăna aşa de mult cu mama ei şi era plăcut, pentru că îi era tare dor de mama. Şi acolo mai era şi Jim, care o făcea să rîdă şi se juca de-a v-aţi ascunselea cu ea şi o ajuta să înveţe să înoate şi o lua la pescuit. Şi mai era Leonore, cealaltă soră a ei, care arăta ca Lais, dar era altfel. Desigur că o iubea şi pe Leonore – dar nu chiar ca pe Lais.

După un timp, Peach începu să observe lucruri stranii. Oamenii îşi întrerupeau conversaţia cînd intra ea în cameră, adoptau feţele alea vesele pe care le iau oamenii mari cînd vor „să-i amuze pe copii", dar ochii lor nu zîmbeau aşa ca înainte. Iar cînd credeau că ea nu e prin preajmă, feţele lor deveneau lungi şi serioase.

– Război! spuneau ei. Va fi război, pînă la urmă.

Peach se uita la nesiguranţa din ochii lor, simţind teama ascunsă în spatele vorbei necunoscute.

Brusc, începu o activitate intensă, bagajele lor fură împachetate în grabă şi urmau să plece în aceeaşi zi. Jim reuşise să le asigure locuri pe un vapor.

– E unul dintre ultimele vapoare, auzi Peach cum îi spunea el lui Lais; nu mai e timp. Trebuie să plecaţi, acum.

Peach se scărpină în cap, obosită.

– Te rog, nu se poate să mai rămîn? se rugă ea agăţîndu-se de mîna lui Jim. Tu şi cu bunica nu mă mai vreţi?

Jim o ridică în braţe.

– Ba te vrem, zîmbi el, dar şi mama şi tata te doresc. O să te revedem curînd, micuţă Peach, – şi oricum, eu vă duc cu maşina la Marsilia, aşa că nu ne luăm încă rămas bun.

Pe drum, Peach dormi la început, dar i se părea că se tot opresc şi pornesc din nou, şi că în maşină era înăbuşitor. Ea se uită pe fereastră şi i se păru că toată lumea se mişca în aceeaşi direcţie – spre vest, spre Spania.

– Vă rog, se rugă ea, nu ne putem întoarce? Mă dor ochii şi capul.

– Întinde-te pe canapea şi încearcă să dormi, draga mea, îi ceru Lais, care stătea în faţă cu Jim. Se pare că o să fie un drum lung.

– Dar mă doare cu adevărat capul, Lais.

Peach se aplecă în faţă punîndu-şi braţele în jurul gîtului surorii ei şi sprijinindu-şi capul care o durea pe obrazul rece al lui Lais.

Lais luă mîna lui Peach într-a ei.

– Jim, spuse ea cu o voce slabă, am impresia că avem necazuri.

Jim îşi luă ochii de la şosea şi privirile lor se întîlniră.

– Arde, are febră, spuse Lais liniştită.

Lais o ţinu în braţe tot drumul de întoarcere la vilă. Léonie se grăbi să vină să-i întîmpine, surprinsă şi necăjită de întoarcerea lor. Ea o luă pe Peach şi o băgă într-o baie cu apă rece, adăugînd treptat gheaţă, pînă cînd răceala o pătrunse pe Peach pînă la oase. Apoi, sosi doctorul care o examină cu gravitate. Lais luă totul în rîs, cînd doctorul zise că era o formă foarte gravă de pojar.

– Eu am fost convinsă întotdeauna că pojarul e ceva simplu, spuse ea. Poţi fi sigur că Peach exagerează.

– O să prindem vaporul următor, spuse Jim speriat.

Lui Peach îi fu tot mai rău. I se părea că îi va exploda capul şi o dureau picioarele. Apoi, simţi că parcă i se sfărîmă pieptul.

– Tată! ţipă ea, întorcîndu-şi capul dintr-o parte într-alta, încercînd să scape de durere şi căutînd în zadar un loc mai rece pe perna care se umezi curînd de transpiraţia ei. Tată!

– Nu e pojar, e poliomielită, spuse doctorul Marnaux de la spitalul din Nisa, o boală rară, care atinge copiii şi oamenii tineri. O s-o punem la un aparat ca s-o ajutăm să respire, dar, doamnă şi domnule, zise el uitîndu-se la ei cu nişte ochi cafenii trişti, mi-e teamă că nu vă pot da mari speranţe.

Lais se aruncă asupra doctorului.

– Ce vrei să spui? ţipă ea. Vrei să spui că sora mea o să moară?

Apucîndu-l tare de reverele halatului alb, apretat, arăta gata să-l ucidă.

– Domnişoară, domnişoară – te rog, zise el încercînd inutil să o dea la o parte. Nu pot spune nimic precis. E o boală despre care ştim prea puţin. Putem doar spera.

Mîinile lui Lais căzură moi pe lîngă trup, iar doctorul îşi netezi, nervos, halatul mototolit.

– O să facem tot ce putem pentru ea. Cu toţii.

– Doctore Marnaux, spuse Léonie cu voce tare, clară. *Nepoata mea nu va muri.* Înţelegi, domnule? *Ea nu va muri.*

Doctorul Marnaux se uită neliniştit la femeia cea tînără, disperată, şi la cea mai în vîrstă, mai liniştită, dar categorică.

– Desigur, doamnă, răspunse el liniştitor; desigur că nu.

– Eu am să stau cu ea, zise Léonie, îndreptîndu-se uşor spre uşa albă, austeră, în spatele căreia zăcea nepoata ei.

Doctorul se uită la Jim şi ridică neajutorat din umeri.

– Cum doreşte, domnule, murmură el. Noi am făcut tot ce s-a putut.

Toate liniile telefonice transatlantice erau supraîncărcate, iar apelurile erau deja cenzurate sau limitate. Lui Jim i-au trebuit două zile şi o considerabilă influenţă, ca să-l prindă pe Gérard la Miami.

– Vin imediat acolo! spuse Gérard, vocea lui încordată abia auzindu-se printre pîrîiturile şi zgomotele de pe fir.

– Lucrurile s-au schimbat pe aici, îi atrase atenţia Jim. Ţine minte că, odată ajuns aici, în calitate de cetăţean francez, s-ar putea să fie imposibil să mai pleci.

– Chiar dacă Peach n-ar fi atît de bolnavă, răspunse Gérard, m-aş întoarce să fac ce pot pentru ţara mea.

Gérard se implicase doar cu numele în imperiul economic *De Courmont,* edificat de tatăl lui, preferînd să lase în seama unor consilieri capabili conducerea vastelor uzine de automobile şi a companiilor lor periferice, monumentalele oţelării, uzinele de laminate şi fabricile de la Valenciennes care produseseră arme şi muniţii pentru alte războaie. Iar faptul că acest imperiu era acum în pericol, ţara fiind în război, trecea de departe pe planul al doilea, faţă de faptul că micuţa şi iubita lui Peach era grav bolnavă.

În seara în care Peach s-a trezit, Léonie era lîngă patul ei, aşa cum fusese în fiecare seară de cînd se îmbolnăvise. Faţa ei arăta obosită şi marcată, dar reuşi să zîmbească, de dragul fetiţei.

– Întinde mîinile la mine, Peach, şopti ea, să le prind.

Fetiţa zîmbi şi îşi ridică braţele, simţind prinsoarea sigură a lui Léonie pe mîinile ei micuţe.

– Ai stat în pat atît de mult, şopti Léonie, încît muşchii tăi au obosit. Hai să-i încercăm un pic, Peach. Ia mişcă degetele de la picioare să văd şi eu.

Peach încercă şi iar încercă, dar degetele nu voiau să se mişte. Rîsul ei ascuţit, copilăresc, se răspîndi în camera tăcută, un sunet care bucură inima lui Léonie, ca să o transforme apoi din nou în piatră.

– Cred că sînt prea obosită, bunică Léonie, şopti Peach. Cred că mîine o să fie în regulă.

◆

Ziua în care au prins aparatul de oţel cu acele curele urîte, negre, de piele, în jurul picioarelor mici, neputincioase, ale lui Peach, a fost şi ziua în care Gérard a fost chemat la Paris de guvernul de război al Franţei.

– O să lipsesc doar cîteva zile, draga mea, îi promise el, apoi o să vin înapoi, la tine.

– Dar ce-am să mă fac fără tine, tată? Ochii lui Peach se umplură de lacrimi. De ce mi-au pus astea pe picioare? De ce nu mai pot să alerg şi să sar?

– O să poţi, Peach, o să poţi! exclamă Léonie, aruncîndu-şi braţele în jurul ei. Trebuie doar să învăţăm muşchii să lucreze din nou. Ei sînt acolo şi acum, dar pur şi simplu s-au lenevit.

– Promite-mi, bunico! se rugă Peach. Vreau atît de mult să alerg după pisicuţa cea maronie.

Léonie reuşi să rîdă.

– Îţi promit, se jură ea.

Cele cîteva zile ale lui Gérard se lungiră la o săptămînă, apoi la două. El reuşi să le telefoneze şi să le spună că era trimis la Valenciennes, să se întîlnească acolo cu nişte industriaşi. Lucrurile erau haotice şi le promise că îi va suna cît va putea de curînd. Apoi o lună, domni tăcerea.

Léonie lucra în fiecare dimineaţă cu Peach. Şi în fiecare după-amiază şi din nou seara. Ea prindea mici greutăţi de picioarele fetiţei şi i le ridica şi i le lăsa, i le masa, o ridica pe Peach în picioare şi îi forţa picioarele să păşească în faţă, pînă cînd Peach era gata să plîngă. Apoi, într-o zi, Léonie o duse în marea caldă, binecuvîntată, şi Peach simţi cum îi plutesc picioarele odată cu ea, aşa cum erau cîndva, eliberate de protezele nesuferite de oţel.

Gérard se întoarse în uniformă de maior al armatei franceze, cu vestea că trebuia să revină la Paris peste două zile. Vorbise la telefon cu Amélie care, deşi încă suferindă din cauza şoldului ei fracturat, dorea cu disperare să o vadă pe Peach. Vapoarele care plecau erau supraaglomerate şi riscante. Un vapor încărcat cu femei şi copii fusese deja scufundat. Peach şi Lais trebuiau să rămînă la Léonie, iar Gérard avea să vină la ele de cîte ori va putea. Cu toţii se rugau ca războiul să nu dureze mult. El plecă aproape imediat, fără să le spună ce misiune avea, iar privirea lui Peach îl urmări cu îngrijorare, în timp ce maşina militară cenuşie, cu un şofer în uniformă, dispăru într-un nor de praf alb. Ea îi promisese tatălui ei că va umbla singură data viitoare, cînd va reveni, şi că va încerca să-şi ţină promisiunea.

Lunile trecuseră şi veni iarna, iar Peach şi Léonie încă mai înotau în fiecare zi în piscina hotelului pustiu, înfruntînd împreună adîncimea rece a apei, în timp ce Peach căpăta încet puteri.

Şase luni mai tîrziu, doctorul Marnaux putu să-i scoată proteza de la piciorul stîng. Dar dreptul, la care muşchii suferiseră afecţiuni mai grave, era mai slab şi mai avea încă nevoie de sprijinul nesuferitului aparat de oţel. Uneori, Léonie o vedea pe Peach cu piciorul drept împins înainte în faţa ei, uitîndu-se la proteză cu un aer atît de puţin copilăresc, încît era şocată.

– O urăsc, bunico, o urăsc, şopti Peach. Într-o zi, am să arunc proteza asta în mare, pentru totdeauna.

◆

5

Statura solidă a comandantului german urcă pe treptele de la *Hostellerie de la Rose cu Cap,* oprindu-se un moment, o siluetă pe albastrul şi auriul unei seri mediteraneene liniştite. Léonie strînse mai tare mîna lui Peach într-a ei, privirea sa întîlnind-o pe cea temătoare a lui Leonore.

– Eu am să mă ocup de asta, murmură ea; tu nu vorbeşti cu ei decît dacă ţi se adresează direct.

– Dar, bunico...

– E mai bine aşa, şopti Léonie, nu vor încerca să fie brutali cu o femeie bătrînă.

Fără să vrea, Leonore zîmbi. Léonie avea şaizeci de ani şi arăta de cincizeci. Purta rochia ei favorită de in galben şi pantofi crem cu tocuri înalte, iar perlele primite de la Jim străluceau la gîtul ei frumos. Părul ei blond era strîns la spate într-un coc şi legat cu o fundă galbenă de mătase. Arăta exact ca o franţuzoaică şic şi orice bărbat – chiar şi inamicul – ar fi găsit, cu siguranţă, că e demnă să fie dorită.

– Te avertizez, şopti Leonore, că dacă inamicul se gîndeşte la un viol, atunci tu vei fi victima, nu eu.

– Ssst!

Léonie îşi înălţă capul sus, umerii înapoi, rugîndu-se ca bătăile puternice ale inimii să nu-i poată fi auzite.

– *Kommandant* Gerhard von Steinholz.

Bărbatul solid îşi scoase chipiul cu trese aurii şi pocni din călcîie, aplecîndu-se. Pot să vă spun, doamnă Léonie, că v-am văzut de multe ori în tinereţe, la teatrele din München şi Paris. E o mare onoare pentru mine să-mi cunosc idolul în persoană.

– Sînt întotdeauna bucuroasă să fac cunoştinţă cu un admirator al activităţii mele, spuse ea cu răceală, dar mi-e teamă că nu pot spune acelaşi lucru în privinţa inamicului ţării mele.

Herr Kommandant von Steinholz trecu peste comentariul ei cu un zîmbet plăcut.

– Asta e nenorocirea războiului, doamnă, care ne pune în asemenea situaţii. Dar părerile personale sînt ale noastre proprii.

El se întoarse spre Leonore pocnind elegant din călcîie.

– Domnişoară!

Privirea lui albastră, pală, o analiză din cap pînă-n picioare.

– E nepoata mea, domnişoara Leonore de Courmont.

Leonore dădu din cap, ignorînd mîna lui întinsă.

– A, da. Desigur, e o De Courmont. Dar numai prin adopţiune, presupun.

Leonore roşi furioasă.

– Gérard de Courmont e tatăl meu vitreg, spuse ea. Apoi, muşcîndu-şi buza, tăcu.

La naiba, deja a şi provocat-o să-i vorbească.

– Şi aceasta?

Kommandant von Steinholz îi zîmbi lui Peach, iar ea se uită speriată în sus la el, ameţită de strălucirea treselor aurii şi de luciul medaliilor.

– Peach De Courmont, spuse Léonie. Cea mai mică nepoată a mea.

Von Steinholz mîngîie capul lui Peach cu o mînă mare, grea, iar Peach se frămîntă jenată.

– Presupun că ea e o De Courmont adevărată.

El se încruntă, cînd văzu proteza de oţel de pe piciorul fetiţei.

– Dar ce s-a întîmplat cu ea?

– A fost bolnavă, răspunse Léonie, dar e ceva mai bine acum.

– Avem doctori foarte buni, doamnă Léonie. Dacă putem face ceva să vă ajutăm, pot să-i pun la dispoziţia dumneavoastră.

Ochii ei îi întîlniră pe cei rotunzi, albaştri pali, ai lui Steinholz.

– Iubesc foarte mult copiii, doamnă, spuse el liniştit. Am şi eu trei.

Steinholz îl chemă pe tînărul ofiţer care aştepta în poziţie de drepţi, în spatele lui.

– Kruger!

– Ordonaţi!

Ofiţerul înaintă cu eleganţă şi aşteptă, cu ochii spre un punct aflat sus, deasupra capetelor lor, şi Peach se uită la el cu uimire.

– El e căpitanul Volker Kruger. El va răspunde de hotel, de acum încolo. Desigur că vrem ca dumneata să conduci hotelul, ca de obicei, dar căpitanul Kruger va răspunde de distribuirea camerelor şi de aprovizionare. Vor veni aici doar ofiţerii noştri superiori, ca să se bucure de o odihnă binemeritată, după treburile lor de pe front. Şi poate, ocazional, vi se va cere să găzduiţi oaspeţi foarte speciali. Acest hotel şi înzestrările lui vor constitui un loc ideal pentru conferinţe la nivel înalt, între noi şi aliaţii noştri italieni. Puteţi fi sigură, doamnă, că hotelul va fi întreţinut în condiţii foarte bune şi Kruger va avea grijă să aveţi personal suficient. Tot ce vă cerem este să vă continuaţi treaba – cu un mic ajutor suplimentar din partea noastră.

– Dar eu...

– Leonore.

Léonie îi aruncă o privire de avertizare, iar Leonore roşi, uitîndu-se furioasă în jos la picioare.

– *Herr* von Steinholz, spuse Léonie, trebuie să-mi acordaţi controlul complet al hotelului. Căpitanul Kruger va răspunde doar faţă de mine sau faţă de nepoata mea. *Herr* von Steinholz, nimeni nu conduce acest hotel, în afară de domnişoara De Courmont.

Von Steinholz strînse buzele cu furie.

– Înţelegeţi, desigur, că am putea pur şi simplu să rechiziţionăm hotelul?

Von Steinholz ar fi vrut să aibă onoarea ca Léonie Bahri şi o nepoată a ei De Courmont să conducă hotelul *lui...* iar Léonie ştia lucrul ăsta. Ea se uita la el, calmă.

– Ah, foarte bine, fu de acord von Steinholz. Kruger, ai auzit?

Privirea tînărului bărbat coborî din tavan la nivelul lor.

– *Herr Kommandant!* răspunse el.

– Ai să lucrezi cu doamnele acestea, Kruger. Ele ştiu mai multe decît tine despre conducerea unui hotel, oricum. Standardele trebuie ţinute la înălţime.

Léonie observă o strălucire de furie săgetînd ochii căpitanului. Bărbatul era un mic birocrat care sărise la poziţia de „ajutor al puterii“ – dorindu-şi el însuşi această putere. Căpitanul Kruger era un bărbat periculos.

– E de înţeles ca, întrucît germanii conduc acum întreprinderile *De Courmont,* să doriţi să păstraţi măcar o mică parte a proprietăţilor familiei sub control propriu.

* * *

Trecuseră şase luni de cînd nu mai avuseseră veşti de la Gérard, deşi ştiau despre preluarea oţelăriilor şi că fabricile produceau acum vehicule şi armament pentru cel de Al Treilea Reich.

– Oamenii mei vor fi aici mîine dimineaţă. Vă urez noapte bună. A fost o plăcere să vă cunosc pe amîndouă.

Von Steinholz se îndreptă spre uşă, paşii lui sunînd sec pe marmură.

Se opri la uşa mare de sticlă pe care Kruger, atent, i-o ţinea deschisă.

– A, şi spuneţi-i celei mici – Peach – care se ascunde în spatele bunicii, că are permisiunea mea să înoate oricînd în piscina hotelului.

* * *

– Bunico, spuse Peach, cînd Léonie îi scoase proteza de pe picior, în seara aceea, pregătind-o de culcare. Putem acum să o aruncăm în mare?

Faţa lui Peach era rozalie de sănătate, părul ei moale, roşcat, era legat la spate cu o panglică, iar ochii ei, de un albastru închis, erau serioşi.

Léonie se opri, curelele urîte de piele fiind pe jumătate desfăcute.

– Despre proteză e vorba?

Peach aprobă din cap.

– Ştiu că o urăşti, spuse Léonie, dar mai ai nevoie de sprijinul ei.

Piciorul drept, scos din cuşca lui, era vizibil mai subţire decît stîngul.

* * *

Fusese din nou o seară plicticoasă, se gîndi Lais cu enervare, cînd se pregăti de culcare. Nu încăpea îndoială că preferinţele lui Hitler în promovarea bărbaţilor de acelaşi nivel intelectual cu al lui făceau ca petrecerile să fie plicticoase. În seara asta, fuseseră doi „Gaulester“, aflaţi la prima lor călătorie în afara Germaniei, provinciali cu mintea îngustă, promovaţi ca oficialităţi de partid, şi probabil că aveau perspectiva să capete puteri şi mai mari, căci altfel Karl nu i-ar fi tolerat. Ceilalţi fuseseră oarecum mai interesanţi: un arhitect care se ocupa de construirea noii case a lui Goering şi pe care Karl îl angajase să-i facă planul cabanei lui din munţi, precum şi doi dintre adjuncţii săi, şi Otto Klebbich. Dar nici unul nu merita osteneala ei.

După cum îi ceruse Karl, ea avusese grijă ca masa să fie perfectă. Candelabrele de argint complicate aruncau o lumină blîndă pe bolurile cu orhidee, iar serviciul de masă purta emblema *De Courmont.* Cele mai fine pahare de şampanie din cristal *Lalique* erau pline mereu cu o cantitate nesfîrşită de şampanie dulce, preferată de nazişti. Dar mîncarea delicioasă fusese prea delicată pentru gustul lor grosolan.

Totuşi, era acolo un ofiţer tînăr – Ferdi von Schönberg, un adjunct al lui Otto Klebbich – care se pricepea la vinuri. Avea şi ceva cunoştinţe despre muzică. Venise să stea în spatele ei. Lais era aplecată peste pian, în timp ce bătrînul pianist care îi distra întotdeauna la petrecerile ei cînta Mozart şi Chopin precum şi Cole Porter – cu aceeaşi tandreţe. Ceilalţi ofiţeri rămăseseră la masă cu Karl, discutînd ultimele evenimente ale războiului. Scoseseră hărţi asupra cărora se aplecară, iar discuţiile şi rîsetele lor deveniră tot mai gălăgioase, în timp ce un coniac excelent curgea mereu. Cîteva fete plictisite, în rochii de seară, aşteptau neconsolate în salon ignorate de germani şi de gazda lor.

„Şampania nu mă-ncălzeşte
Şi nici coniacul nu mă-mbată
Şi-atunci de ce mă ameţeşte
Privirea ta, şi mă dai gata?“

Lais cînta, acompaniată de pian.

– Îţi place Cole Porter? întrebă, cu un zîmbet, Ferdi von Schönberg.

Era înalt şi blond, cu un trup frumos, dur, tînăr.

– Cole Porter – şi şampania bună, spusese ea ridicînd paharul plin cu un lichid delicat, auriu, ale cărui mici bule se ridicau încet şi permanent.

– Nu-mi place vinul acela dulce care s-a servit acolo, continuă ea.

Făcu un semn spre uşa deschisă a sufrageriei, iar el rîse.

– Fiecare cu ce-i place, spuse el, toastînd cu paharul lui de coniac.

– Bine, răspunse ea privindu-l cu atenţie.

Tocmai atunci uşa se deschisese larg şi ceilalţi începură să iasă din sufragerie, aşa că nu mai avu ocazia să mai vorbească.

* * *

Cu un oftat îşi puse cămaşa de noapte moale de mătase verde peste trupul gol. Karl o plăcea în verde. Şi în mătase.

El era deja în pat, aşteptınd-o cînd ea veni din camera ei de îmbrăcat. Parfumul trandafirilor, pe care îi îngrămădise în vaze mari de cristal, umplea camera, iar ea deschise geamul, uitîndu-se spre Sena. Lumina lunii făcea să strălucească puştile santinelelor care patrulau prin faţa casei, luminînd Mercedes-ul lung, negru, care aştepta, cu şoferul pregătit, în caz de urgenţă. Iubitul ei era un bărbat foarte important. Aplecată la fereastră, ea îşi aprinse o ţigară şi se uită afară în noapte.

– *Liebchen.*

Generalul Karl von Bruhel îşi ridică ochii de la hîrtiile pe care le citea şi îi zîmbi.

– E timpul să ne culcăm, îngeraşul meu.

El puse deoparte documentele cu sigilii şi ştampile ce păreau a fi foarte importante.

– Vino la mine.

Karl von Bruhel avea patruzeci de ani. Avea păr aspru, cenuşiu, şi ochi foarte albaştri, care arătau şi mai albaştri din cauza feţei lui curate, rozalii. Avea pielea moale, trupul subţire. Era căsătorit de optsprezece ani cu o femeie liniştită, dintr-o familie bună din München, şi avea o fată de vîrsta lui Peach.

Lais îşi aruncă ţigara pe fereastră. Bretelele cămăşii de noapte îi alunecară de pe umeri şi ea merse încet spre el, lăsînd mătasea să-i mîngîie sînii şi să cadă apoi cu un fîşîit uşor, pe podea.

Ochii lui Kurt îi devorau goliciunea, iar mîinile lui o aşteptau, tari, prădătoare, exploratoare. Lais ezită la marginea patului; era întotdeauna puţin speriată de el, avea puţină teamă cînd el se apropia. Mîna lui alunecă răutăcioasă între picioarele ei, apucînd-o pînă ţipă, doar în parte de durere.

– Spune-mi că-ţi place, domnişoară De Courmont, comandă el cu un zîmbet dispreţuitor, spune-mi ce anume ai vrea. Haide, spune-mi!

– Te rog, te rog, Karl, gîfîi ea, cînd mîna lui o strînse mai tare, zdrobindu-i moliciunea.

Chiar în timp ce vorbea, o zgudui un tremur. Ah, Doamne, ah, Doamne! Degetele lui tari o mîngîiau nemilos, iar ea gemea de plăcere. Brusc, el îşi retrase mîna, lăsînd-o gîfîind, disperată.

– Acum, şopti el, culcat pe perne, cu mîinile prinse sub cap. *Ce* anume vrei, domnişoară De Courmont?

– Te rog, Karl, se rugă ea. Te rog, Karl, ah, te rog, fă dragoste cu mine.

Cu un hohot uriaş de rîs, el se ridică de pe picioarele ei şi o aruncă deasupra lui, apăsînd-o în jos pe tăria lui, bucurîndu-se de gemetele ei de plăcere.

– Acum, spuse el, aşteaptă. Aşteaptă un moment, Lais. Uită-te la oglinda de deasupra patului.

Ascultătoare, Lais se uită în oglindă la imaginea lor reflectată. Brutal, o ridică de pe el ca să se poată uita. Ochii ei erau întunecaţi de excitare, ar fi făcut orice i-ar fi cerut, iar el ştia lucrul acesta.

– Acum, spuse el, ridică ochii mai sus, Lais, mai departe de noi. Ce mai vezi, reflectat în oglindă?

Lais ridică ochii fără plăcere. Portretul pe care Karl insistase să-l atîrne acolo, se uita la ea. Avea faţa slabă, cu o gură plină, senzuală, un bărbat frumos, brunet, arătînd puţin crud, cu ochii albaştri adînci ai lui Peach.

– Monsieur, şopti ea tremurînd. Îl văd pe Monsieur.

Karl izbucni din nou în rîs, lăsînd-o din nou să cadă pe el.

– Şi ce crezi despre asta, Monsieur, duce De Courmont? i se adresă el portretului. Mai întîi ţi-am luat ţara, apoi ţi-am luat fabricile şi proprietăţile. Şi acum am s-o iau pe nepoata ta. Din nou!

Lais ţipă de durere, cînd el reveni deasupra ei. Ea gîfîi, cînd el începu să se mişte mai tare.

– Încă, încă, se rugă ea.

Doamne, era un iubit atît de fantastic, ah, Doamne...

– Încă, încă. Nu te opri acum. Ah, te rog... Karl, nu te opri.

Se părea că noaptea nu se va sfîrşi niciodată.

* * *

6

Peach urcă cu greu ultimii metri pînă în vîrful dealului, îndreptîndu-se spre porţiunea de umbră formată de ramurile împletite ale măslinilor bătrîni. Cerul era de un albastru clar şi luminos, iar soarele de după-amiază ardea cu intensitatea verii. Hotelul roz, arcuit, ţinea îmbrăţişat parcă promontoriul cu măslini şi chiparoşi, ca un strat de glazură pe o felie neagră de tort. Piscina dreptunghiulară strălucea în soare şi Peach urmări înotătorii bălăcindu-se în apă şi ieşind, scuturîndu-se de o ploaie de picături de cristal. Parc-ar fi nişte cîini uzi, se gîndi ea dispreţuitoare... Chelneri germani, în haine albe, duceau tăvi cu bere rece ca gheaţa, plină de spumă, iar frînturi de muzică se înălţau spre deal. Dacă nu ar fi fost lipsa copiilor în jur, s-ar fi putut crede că este o scenă normală de vacanţă. Dar nu era. Acum, nici un copil nu mai înota în piscina aceea.

Peach se întinse pe spate şi se uită la cer. Chiar şi păsările, de obicei gălăgioase, şi greierii amuţiseră de căldură. O uşoară briză avea dulceaţa unei mimoze şi se simţea mirosul rozmarinului, dafinului şi al unei duzini de alte diferite flori. Nu fusese în stare să mai suporte să rămînă în camera ei. Obloanele lungi, verzi, ale vilei erau închise din cauza căldurii, dîndu-i camerei o întunecime translucidă, de parcă ar fi fost sub apă. Cearceaful alb era mototolit de răsucitul ei neliniştit, iar cartea era aruncată pe podea. Léonie era plecată de două zile, iar Leonore era ocupată la hotel.

Îşi simţea piciorul drept încins în aparatul de oţel, şi Peach se uita furioasă la curelele urîte de piele.

– Rahat, spuse ea, bucurîndu-se de cuvîntul de ocară pe care îl folosise. Obiect de rahat!

Aplecîndu-se în faţă, ea trase cu furie de catarame. Aşa! Acum era liberă. Îşi examină picioarele cu îngrijorare. Dreptul nu arăta prea rău, era doar puţin mai subţire. Ea tot mai făcea exerciţii în fiecare zi şi înota în mare dimineaţa, la prima oră, înainte de a pleca la şcoală la Monte Carlo, apoi din nou, îndată ce ajungea acasă, după-amiază. Iar aceasta era cea mai frumoasă parte a zilei!

Îşi arunca geanta de şcoală pe podea, îşi scotea pălăria de pai, îşi dezbrăca şorţul de uniformă şi îşi trăgea pe ea costumul de baie, roz, de bumbac. Apoi se grăbea în jos, la plajă, sub vilă, cît de repede îi permitea şchiopătatul, făcînd paşii cumva lateral, cum se obişnuise în ultimii ani. Şi apoi, simţea fericirea de a se elibera de proteză şi de a pluti pe spate, într-o apă limpede, lăsîndu-şi părul lung să se mişte răcoros în urma ei! După cîteva minute, se întorcea, tăind apa cu braţele ei puternice, bucurîndu-se de senzaţia de forţă cînd înota. Marea o împrospăta, o făcea să se simtă din nou puternică şi aproape normală.

Luînd proteza, Peach o examină cu atenţie. Putea pune pariu că omul care o realizase nu avea copii – dacă ar fi avut, cu siguranţă că ar fi folosit piele roşie sau roz, sau poate chiar nişte panglici frumoase. Ea îi spusese bunicii că voia să o arunce în mare, dar Léonie nu-i dăduse voie.

Peach se uită fix la mare; era atît de albastră, atît de netedă. Exista un loc exact de-a lungul cărării de cretă care ducea la promontoriul Pointe St. Hospice, unde stîncile se înălţau drepte şi culoarea apei se întuneca, devenind ultramarină. Acela va fi locul perfect.

Să se ridice în picioare fără proteză nu era atît de uşor pe cît crezuse, dar, împingîndu-se pe mîini şi pe genunchi şi apoi apucîndu-se de o ramură aflată la îndemînă, reuşi. Cărarea pe care se căţărase în urmă cu o oră, arăta brusc mai abruptă. Cu atenţie, îşi trecu greutatea pe piciorul drept. Genunchiul se clătină puţin, dar ţinea ambele picioare drept pe pămînt. Pînă aici era bine. Se uită la proteza care zăcea pe iarba arsă de soare. Putea să o mai pună înapoi, doar ca să coboare dealul. Dar nu! N-o să mai poarte niciodată din nou obiectul ăsta de rahat. Apucînd proteza de legăturile urîte de piele, făcu un pas timid pe cărarea îngustă de piatră. Piciorul stîng alunecă pe pietrele libere şi ea se clătină din nou, în mod periculos. Peach îşi muşcă buza, simţind transpiraţia care îi picura pe spatele bluzei. Acorduri de muzică şi rîsete veniră spre ea, aduse de vînt, şi se uită urît la piscina hotelului. Odiosul acela de von Steinholz trebuia să fie acolo. Şi mai era odiosul de Volker Kruger, care încerca să-i dea ordine lui Leonore şi să facă pe şeful. Le auzise odată vorbind, pe bunica şi pe Leonore. Fetele De Courmont sînt tari, spuseseră ele. Nu se lasă învinse cu una, cu două.

Pe jumătate tîrîndu-se, pe jumătate alunecînd, cu picioarele zgîriate şi sîngerînd, ea reuşi să ajungă la poalele dealului. Forţîndu-se să-şi împartă greutatea egal pe ambele picioare, Peach şchiopătă încet pe cărarea care ducea la promontoriu. Ajunsese acolo. Cu o ultimă privire dispreţuitoare, ea apucă de curele proteza şi o aruncă peste stînca mică. Soarele care apunea se reflectă pe aparatul de oţel, cînd acesta căzu, plescăind uşor cînd atinse apa. Ridicîndu-şi mîinile deasupra capului, Peach scoase un strigăt de triumf. Obiectul de rahat dispăruse. Şi niciodată ea nu va mai purta o proteză de felul acesta.

* * *

7

Orfanii lui Léonie erau cea de a doua familie a ei. Ea creasе căminul cu mulţi ani în urmă, cînd fusese la apogeul carierei, susţinînd cu bani din turneele ei în toată lumea vechiul castel d'Aureville, care fusese casa veche a tatălui lui Amélie, ca să-i ţină pe cei patruzeci de copii într-un confort modest, fericit, îngrijiţi de o echipă de călugăriţe tinere şi iubitoare. Léonie ştia ce însemna să trebuiască să-ţi dai copilul, fără să-l mai vezi vreodată crescînd. Ei i se întîmplase lucrul acesta cînd o dăduse pe Amélie familiei d'Aureville, iar ei au trebuit să fugă în Brazilia ca să-i apere fetiţa de ura lui Monsieur. Orfelinatul a debutat ca un mod de a-şi ispăşi vina, dar se transformase într-o parte a vieţii ei, pe care o iubea.

Ea îl întrebase pe von Steinholz dacă îi dădea permisiunea să călătorească o dată pe lună pînă în apropiere de Tours, cum făcuse întotdeauna, ca să-i viziteze pe copii.

– O să facem mai mult, spusese el. O maşină cu un şofer va fi la dispoziţia dumitale, în ziua în care vei dori să te duci.

Léonie îşi putea imagina consternarea pe care ar provoca-o, apărînd într-o maşină germană, cu un şofer german la volan.

– Ar fi mai bine dacă mi-ai da documentele necesare şi aş conduce singură pînă acolo, spuse ea. De fapt, n-aş vrea să iau un om de la sarcinile lui mai importante.

– Cum doreşti! răspunse Steinholz, dar ea văzuse că el se supărase din cauza refuzului ei. Fotografii ale soţiei lui şi ale celor doi copii ai lui blonzi, drăguţi, erau expuse în rame de argint, pe biroul lui. Von Steinholz ar fi fost bucuros să fie pomenit într-o acţiune caritabilă pentru copii, iar ea îi refuzase această satisfacţie.

– Documentele îţi vor permite să călătoreşti trei zile în cursul unei luni, doamnă Léonie, îi spuse el cu răceală. Asta îţi va asigura suficient timp, cred.

– Aş aprecia dacă aţi putea face o adăugire la aceste documente, domnule comandant, spuse Léonie calm. Nepoata mea cea mică ar vrea să vină cu mine la castel.

Von Steinholz ştampilă cu iritare documentele, dîndu-i-le cu un oftat.

– Obţii întotdeauna ceea ce doreşti, doamnă Léonie? întrebă el, sigur că nici un bărbat nu o refuzase vreodată cu ceva.

– Aproape întotdeauna, recunoscu Léonie cu modestie.

* * *

Ferdi nu-şi putea lua ochii de la Lais, voia să soarbă expresiile trecătoare care apăreau pe faţa ei vioaie şi să fie absorbit în albastrul ochilor ei. Cînd era departe de ea, imaginea feţei ei dăinuia ca un talisman în fundul minţii lui. Parcurgea cu maşina distanţa lungă între Reims şi Riviera, la fiecare sfîrşit de săptămînă, astfel încît să petreacă două zile şi două nopţi împreună, dar nu era suficient. Avea nevoie de ea tot timpul. Simţea nevoia să o atingă, să o sărute, cu acele sărutări blînde depuse pe părul ei răscolit de vînt, care mirosea a soare şi a flori. Era mai mult decît o simplă atracţie fizică; el simţise imediat lucrul ăsta, de îndată ce o văzuse. Vulnerabilitatea fragilă a lui Lais răzbătea de sub faţada curajoasă; femeia blondă, arţăgoasă, cu gura roşie, zîmbitoare, i se păruse a fi doar o fată tristă, ce căuta cu disperare răspunsuri la întrebări pe care nu le putea formula.

Lais se opri şi îl înconjură cu braţele, sprijinindu-şi capul de pieptul lui. Teama dispăruse din ochii ei. Acum, ea ştia cine este.

– Te iubesc, spuse ea ţinîndu-l strîns, ah, te iubesc, Ferdi von Schönberg.

– Credeam că nu eşti sigură – că nu ştii dacă poţi simţi dragostea, o tachină el.

– Asta era atunci, demult, şopti ea, sărutîndu-i pieptul acolo unde cămaşa era descheiată.

Trecuseră exact trei luni din seara aceea din bar, cînd o privise în ochi. „Îţi aminteşti de mine?“ o întrebase. Acum nu-l va uita niciodată.

Mîinile lui Ferdi o apucară de umeri cînd spuse:

– Vreau să te căsătoreşti cu mine, Lais. Vreau să fii soţia mea.

Ştiau amîndoi că era interzis ca un ofiţer german să se însoare cu o străină şi ea oftă fără să spună nimic.

– Voiam să ştii ce simt pentru tine. Ai pătruns în viaţa mea pentru totdeauna, ne aparţinem unul altuia. Într-o bună zi, toate astea se vor termina. În lume va fi din nou pace. Atunci, o să te căsătoreşti cu mine, Lais?

Faţa lui era atît de serioasă, ochii lui erau atît de îngrijoraţi! Se temea că, din cauză că nu se putea căsători cu ea acum, fiind german – inamicul – ea îl va refuza.

– Am să mă căsătoresc cu tine, Ferdi, spuse ea simplu, oricînd spui tu. Un zîmbet şăgalnic îi trecu pe faţă; ea nu putea fi serioasă mult timp. Nu trebuie să faci altceva decît să mă ceri.

* * *

– Bunico, bunico! Unde eşti?

Lais alerga prin vilă, uitîndu-se prin camere, în tăcere.

– A, bună, Peach, unde-i bunica? E cineva aici pe care vreau să-l cunoşti.

– Pun pariu că-i Ferdi, spuse Peach, muşcînd din smochina pe care tocmai o culesese din grădină.

– Cum ai ghicit? Dar unde-i bunica?

– Cred că e în grădină.

Îmbrăcată într-o fustă simplă de bumbac, cu o pălărie veche de pai care să o ferească de soare, Léonie lucra în grădiniţa ei, lîngă copacul înflorit al iubitei ei Bébé, curăţind şi plantînd flori noi, colorate.

– Bunico, bunico! îi strigă Lais, făcîndu-i semne. E aici, l-am adus să-l cunoşti.

– Germanul tău? întrebă Léonie liniştită.

Strălucirea dispăru de pe chipul nepoatei ei atît de repede, încît Léonie ar fi dorit să nu fi fost nevoită să spună lucrul ăsta.

– Ferdi e german. Îşi serveşte ţara fiindcă aşa trebuie. La fel cum au trebuit să facă şi francezii. Nu este vina lui! Şi, bunico, după terminarea războiului, cînd toată lumea o să fie liberă, vrea să se însoare cu mine.

Lais era plină de optimismul tinereţii şi al dragostei şi Léonie şi-ar fi dorit să aibă încrederea în viitor a lui Lais. Oare îl va mai vedea din nou pe Jim într-o Franţă liberă? Vor fi oare vreodată Amélie şi Gérard din nou împreună? Sau Germania nazistă, căreia îi aparţinea acest tînăr bărbat, va continua să tiranizeze lumea?

– Te rog primeşte-l, bunico, te rog, se rugă Lais întinzînd o mînă spre Léonie. Îl iubesc atît de mult, bunico!

Léonie ştia că era adevărat. Lais era transformată.

Era blîndă, dulce, mîndră de dragostea pentru acest bărbat. Iar dacă el a putut s-o transforme pe nepoata ei năbădăioasă, asta era în favoarea lui.

– Foarte bine, zise ea punînd jos săpăliga şi scoţîndu-şi mănuşile de grădinărit. Am să-l primesc.

– Ah, bunico, bunico, mulţumesc. Fericită, în extaz, Lais îşi aruncă braţele în jurul lui Léonie.

– Acordă-mi cinci minute, se rugă Léonie în timp ce Lais o trăgea, speriată, doar să mă spăl pe mîini şi să mă pieptăn.

Peach îl analiză pe tînărul bărbat, care aştepta singur lîngă ferestrele largi ale salonului. Era desigur frumos, înalt şi blond, ca prinţul din basme din vechea ei carte de poveşti. Poate că o sărutase pe Lais şi o trezise dintr-un somn de o sută de ani şi voia să se însoare cu ea.

– Tu trebuie să fii Peach, spuse Ferdi zîmbind. Ştiu totul despre tine.

– Da? Ce anume ştii? întrebă Peach cu suspiciune. Spera că Lais nu-i spusese despre piciorul ei. Ea nu voia să ştie cineva despre asta.

– Mi-a spus că eşti uluitor de drăguţă şi foarte matură pentru vîrsta ta şi, bineînţeles, văd că a avut dreptate.

Peach roşi. Bineînţeles că tata şi Jim socoteau că era drăguţă, dar asta era altceva.

– Unde locuieşti? întrebă ea, şezînd pe marginea ferestrei, lîngă el.

– Într-un castel pe Rhin.

– Un castel! Peach rămase cu gura căscată.

– Şi, uneori, într-o casă dintr-un oraş mare care se numeşte Köln. Iar temporar la Reims, aici în Franţa.

– Eu am locuit în America, se aventură Peach. Cred că-mi mai amintesc.

– Ei, şi eu cred că-mi amintesc de castel – puţin. A trecut mult timp.

Peach se uită la el cu simpatie.

– Ferdi, Lais veni în fugă în cameră. Ah, Ferdi, o să vină într-un minut. Vrea să te cunoască. Nu e minunat?

Ferdi ştia că Lais fusese îngrijorată că bunica ei nu va dori să-l primească, iar el se temuse de dezaprobarea ei. Lais avea o relaţie foarte strînsă cu bunica ei. Ea îi zisese într-o zi:

– Bunica e conştiinţa mea. Ea îmi cunoaşte sufletul. Ea mă ridică atunci cînd mă scufund şi mă ajută să plutesc din nou. Fără ea, cred că pînă acum m-aş fi distrus.

Rănile lui Lais erau adînci.

El se uită, plin de aşteptare, la zgomotul paşilor uşori ai lui Léonie pe pardoseala cu dale. Părul lui Léonie era periat spre spate şi mirosea a un parfum dulce, distinct.

– Bunico! exclamă Lais, el e Ferdi von Schönberg.

Léonie se uită la bărbatul tînăr, blond, din faţa ei; semăna atît de mult cu Rupert al ei, încît ei i se păru prevestitor de rele. Totuşi, acesta nu era Rupert, acesta era curtezanul lui Lais, iubitul lui Lais. Şi era vizibil că o adora pe nepoata ei. Léonie îşi zise că nu ar fi corect să arunce umbra propriului ei trecut sau amărăciunea războiului, asupra a doi oameni atît de fericiţi. Ea voia să le dea binecuvîntarea ei, deşi doar

Dumnezeu ştia cît timp vor trebui să aştepte înainte de a putea să se căsătorească. Se ruga, de dragul lui Lais, ca aşteptarea acesteia să nu se termine aşa cum se sfîrşise a ei proprie, şi ca pacea să vină curînd.

* * *

Leonore merse spre bucătărie fără să se grăbească, simţind ochii lui Kruger străpungîndu-i spatele. Se opri, prefăcîndu-se că se uită la lista de bucate pentru prînz. El era tot acolo, uitîndu-se în spatele ei, pe coridor, aşteptînd să se năpustească, sperînd să o prindă. Făcîndu-şi drum pe lîngă cuptoarele fierbinţi, se opri să dea patiserului instrucţiuni pentru tortul de aniversare ce urma să fie prezentat comandantului von Steinholz la cină, în seara aceea. Cu coada ochiului, ea îl văzu pe Kruger intrînd prin uşile duble batante şi oprindu-se cu picioarele desfăcute şi cu pumnii în şolduri, uitîndu-se urît prin bucătărie. Nimeni nu-i dădu nici o atenţie şi, după cîteva momente, el îşi făcu din nou drum înapoi prin uşi.

Leonore se strecură prin bucătărie, pe lîngă cămară, spre uşa laterală. Băiatul aştepta, cu o cutie de pîine proaspăt coaptă lîngă el.

– Comanda dumneavoastră, domnişoară, anunţă el cu glas tare, apoi se aplecă înainte şi şopti: Gaston spune că e pericol, domnişoară. *GESTAPO*-ul l-a arestat pe contele De Vogüé şi l-a închis la Chalons-sur-Marne; se zvoneşte că va fi executat. Au mai fost multe alte arestări la Epernay, dar trei activişti din Rezistenţă au reuşit să scape şi vor sosi în seara asta cu şampania, în camion. Ei trebuie ajutaţi să ajungă la Marsilia, domnişoară. E urgent.

Leonore se uită la el îngrozită. Fără ajutorul oamenilor din Epernay, „reţeaua şampaniei“ era terminată. Se ruga doar ca De Vogüé şi ceilalţi să scape cu viaţă.

Ea duse pîinea în bucătărie, întrebîndu-se ce să facă în continuare. Cînd puse cutia pe masă, simţi brusc că era cineva în spatele ei şi, răsucindu-se, se trezi faţă-n faţă cu căpitanul Kruger.

– Ă, am avut nevoie de mai multe rulouri pentru petrecerea din seara asta, explică ea intimidată; ştiţi cum le place băieţilor dumneavoastră să le arunce, după cîteva pahare.

– Şi, bineînţeles că beau şampanie, spuse Kruger, onctuos, cu care sîntem aprovizionaţi mereu.

– Patiserul ar vrea să vă arate cum decorează tortul de aniversare al comandantului, spuse Leonore, recăpătîndu-şi calmul. Ar dori aprobarea dumneavoastră. Culorile sînt frumoase, nu găsiţi?

Kruger mîrîi, lingîndu-şi buzele umede şi uitîndu-se la ea cu suspiciune.

– O să fie bine, spuse el mormăind.

* * *

8

Camionul mare, acoperit cu o prelată verde pe care scria *Champagne, Epernay,* se opri în curtea din spate de la *Hostellerie.* Volker Kruger se aşeză în faţa lui, plin de importanţă. Auzise vestea despre arestarea activiştilor din Rezistenţă de la Epernay. Aceasta era cea de a treia livrare de şampanie în tot atîtea săptămîni şi, dacă bănuielile lui erau corecte, aceste transporturi erau folosite ca să ducă ceva mai mult decît doar şampanie.

– Lista de livrări! lătră el, întinzînd o mînă.

Francezul îndesat se uită la el nepăsător, pescuind un pachet de ţigări din buzunarul de la piept al salopetei lui albastre. Oferindu-i una colegului său, le aprinse pe amîndouă cu un singur chibrit.

– Lista! ceru Kruger.

– Ai lista, Jacques? întrebă cel îndesat, cu indiferenţă.

– Eu? Nu. Am crezut că o ai tu, răspunse celălalt tuşind.

Kruger se uită la ei cu furie. Erau înalţi, cu pieptul lat, bărbaţi obişnuiţi să ridice lăzi grele cu şampanie şi reuşiseră să-l facă să se simtă mic şi neînsemnat.

– Dacă mergeţi cu un camion ce livrează marfă, trebuie să aveţi o listă, urlă el. Scoateţi-o imediat sau pun să vă aresteze.

– Să ne aresteze? Pentru că nu avem o listă de livrări? rîse Jacques. Asta-i ceva nou!

– Haide, Jules, spuse el, ignorîndu-l pe Kruger, o să căpătăm ceva de mîncare pentru cină la bucătărie, înainte să descărcăm; a fost un drum lung.

Kruger se uită furios după ei. Ei ştiau că puteau fi arestaţi, dar nu le păsa! Sau încercau să-l facă să le piardă urma? Ceva se întîmpla în seara asta, era sigur. Se părea că numeroşi colaboratori ai lui Vogüé fugiseră. Ar fi fost o mişcare inteligentă să fie aduşi aici pe furiş, în camionul cu şampanie. Sau, mai inteligent, să pretindă că sînt şoferi. Nu-i mai văzuse pe cei doi pînă acum. După el, ei puteau fi activiştii din Rezistenţă care au scăpat – ei păruseră puţin prea nepăsători şi ceva prea deştepţi pentru nişte şoferi de camion. Ei bine, o să le arate el unde este puterea.

Cincisprezece minute mai tîrziu, şase motociclete puternice opriră scîrţîind în faţă la *Hostellerie,* urmate de duba neagră de rău augur a *GESTAPO*-ului, cu ferestrele negre acoperite cu gratii. Aşteptînd pe trepte, Kruger îşi strigă comenzile.

– La bucătărie, lătră el, conducînd oamenii *GESTAPO*-ului cu căşti şi cizme înalte prin elegantul hol de marmură roz, sub nasul ofiţerilor germani surprinşi.

Cei doi şoferi de camion şi-au ridicat ochii de la uriaşele lor farfurii cu peşte gătit. Jacques rupse o bucată de pîine din bagheta din mijlocul mesei.

– Hei, hei, zise el mestecînd, ai adus băieţii cei mari să lupte în locul tău, aşa-i?

Intensa activitate din bucătărie se opri brusc şi bucătarii se uitau nervoşi, întrebîndu-se ce se întîmplă. Cu *GESTAPO*-ul te puteai aştepta întotdeauna la ce era mai rău.

– Ăştia sînt cei doi oameni, ţipă Kruger, controlaţi-le actele, vă rog.

Căpitanul de *GESTAPO* se uită urît la Kruger, cu o privire ucigătoare.

– Vrei să spui că încă nu te-ai uitat la documentele lor?

– Trebuie să fie false, sînt sigur, ţipă Kruger triumfător. Percheziţionaţi-i.

– Căpitane Kruger, te rog!

Căpitanului de *GESTAPO* nu-i plăcea ca Kruger să-i dea ordine. Tipul era doar un lucrător de birou. Nu ştia el oare că *GESTAPO*-ul era crema trupelor lui Hitler?

– Ridicaţi-vă! comandă el.

Cei doi bărbaţi se ridicară în picioare, ştergîndu-şi gura cu dosul mîinii.

– Documentele voastre? ceru căpitanul de la

GESTAPO, întinzînd mîna.

Leonore alergă pe coridor spre bucătărie, trecînd în panică prin uşile batante. Ea aprecie scena dintr-o privire, apoi, prin geam, văzu camionul cu şampanie, parcat în curte. Era nepăzit.

– Bună seara, îi spuse ea politicos căpitanului de la *GESTAPO*. Eu sînt Leonore de Courmont, iar aceasta este hotelul meu. Pot să vă sugerez ca, oricare ar fi problema, să o rezolvăm în biroul meu? Bucătarii mei pregătesc cina şi le întrerupem activitatea. După cum probabil ştiţi, adăugă ea cu un zîmbet, în seara asta este o sărbătorire specială a zilei de naştere a domnului comandant von Steinholz. N-am dori o întîrziere, nu-i aşa?

Uitîndu-se urît unul la altul, Kruger şi căpitanul de *GESTAPO* o urmară din bucătărie, împreună cu cei doi şoferi şi cu soldaţii în cizme, mărşăluind în urma lor.

Lais îşi ridică rochia de seară lungă, verde, de mătase, deasupra genunchilor şi o legă cu o sfoară ca să poată fi liberă să alerge. Punîndu-şi pe ea o haină, coborî pe scările din spate în cămară şi închise uşa în urma ei, aşteptînd în întuneric. Inima îi bătea şi îşi dădu seama că se temea. De cînd îl întîlnise pe Ferdi, nu mai putuse să privească asta ca pe un joc. Era ceva pe viaţă şi pe moarte – iar viaţa era prea dulce acum, ca să fie riscată. Se gîndi la De Vogüé, închis în cunoscutul cartier general al *GESTAPO*-ului din Chalons-sur-Marne şi condamnat la moarte. Ea ştia că va continua să rişte totul, aşa cum făcuse el şi mulţi alţii. Pentru că aşa trebuia. Viaţa trăită în aceste condiţii nu era viaţă. Ca ea să se mărite vreodată cu Ferdi, Franţa va trebui să fie liberă.

Uşa de la cămară se deschise puţin.

– Lais?

Era vocea lui Peach. Uşurată, Lais se strecură pe uşă şi alergară împreună pe coridor, spre curtea din spate.

– Sînt în biroul lui Leonore, gîfîi Peach. A zis că avem cinci minute.

Lais umblă la închizătorile din spatele camionului şi oblonul căzu cu zgomot. Se uitară una la alta cu teamă. Prin geamul de la bucătărie îi puteau vedea pe bucătari pregătind masa.

– Repede, şopti Lais, am să te ajut.

Apucîndu-se de marginea camionului, Peach se ridică sus. Balansîndu-se precar un moment, se căţără, atentă, peste lăzi. La a patra ladă din spate, în stînga, bătu de două ori. Din interior veni o bătaie de răspuns şi, scoţînd din buzunar şurubelniţa, ea desfăcu lada cu îndemînare. Erau trei lăzi, trei bărbaţi, şi îi trebuiră trei minute şi jumătate.

– Repede, spuse ea, cînd bărbaţii se ridicară, îşi întinseră membrele înţepenite şi gemură încet.

– Urmaţi-o pe sora mea.

Ea se uită cum ieşiră din camion alergînd după Lais, dorind ca paşii lor să nu scîrţîie atît de tare pe pietriş. Repede, ea înşurubă la loc lăzile şi sări din camion. Ridicînd oblonul camionului, puse lanţurile şi închizătorile la loc. Voci puternice veneau din hotel. Prin ferestre, îl văzu pe Kruger în bucătărie, cu oamenii *GESTAPO*-ului. Doamne, venea înspre ea.

Cheia din degetele ei rămase brusc fără putere căzu făcînd un mic zgomot în întunecimea de pe pietriş, lîngă picioarele ei. Peach se uită cu disperare spre fereastra bucătăriei. Rahat! Ce făcuse! Ea ezită doar o secundă. Kruger era deja la uşă. Ocoli ca fulgerul camionul şi se îndreptă spre pomi, înainte ca Kruger să deschidă uşa.

* * *

Lais îi conduse pe cei trei bărbaţi în curte şi în pivniţă, învîrtindu-se prin nesfîrşitele coridoare pe lîngă rafturi cu vinuri fine şi şampanie. Pivniţele erau cît toată lungimea hotelului, iar pentru cei nefamiliarizaţi cu ele, erau la fel de complicate ca o crescătorie de iepuri şi devenite încă mai complicate prin noile ziduri false şi cotituri închise. Aprinzîndu-şi lanterna, Lais îi conduse printr-un tunel mic, întunecos, dădu la o parte o grămadă de cutii, pentru a dezvălui o trapă. În tăcere, ea trase de inelul de metal, ridicînd o dală care dezvălui alte trepte.

– Intraţi aici, domnilor, repede, şopti ea.

O lumină slabă veni de la singurul bec electric din tavanul camerei. Era mică, trei pe patru metri, dar se încercase să fie confortabilă. Paturi suprapuse erau puse de-a lungul a doi pereţi, pe o masă de lemn cu patru scaune se aflau sticle cu apă şi vin, pîine, brînză şi fructe. Iar pe o bancă, lîngă perete, era un radioemiţător.

– Slavă Domnului! exclamă unul dintre bărbaţi.

Trebuie să transmitem un mesaj la Marsilia, imediat. E vital, domnişoară. Vital!

Lais luă casca şi porni aparatul. Acesta pîrîi un moment, apoi tăcu. Ea putea simţi tensiunea şi ochii lor aţintiţi asupra ei, în timp ce mişca butoanele pe scală, cu disperare. Nu avea rost; radioul era mort.

– O escortă va veni să vă ia de-a lungul coastei, în seara asta, spuse ea. Cu puţin noroc, veţi fi la Marsilia mîine seară. Poate să aştepte pînă atunci?

– Germanii plănuiesc să arunce în aer Vieux Pont la Marsilia, mîine. Vor să distrugă activiştii din Rezistenţă şi guerilele, precum şi dezertorii din armata lor proprie. Au încercat să percheziţioneze crescătoria aia de iepuri, dar e imposibil. Ăsta-i răspunsul lor. Dacă nu-i avertizăm, vor pieri mulţi oameni şi se va pierde mult echipament de valoare.

Feţele lor obosite, nebărbierite, erau îngrijorate, ochii erau înroşiţi şi cu vinişoare sîngerii. Lăsaseră în urma lor soţii şi familii, fără să ştie cînd îi vor mai vedea din nou, şi însuşi viitorul lor atîrna într-o balanţă nesigură; totuşi, erau preocupaţi de bunăstarea camarazilor lor.

– O să am grijă ca mesajul să ajungă, promise Lais. Spuneţi-mi legătura voastră de acolo şi se va face.

◆

9

Comandantul von Steinholz se uită la tortul de aniversare, albastru şi alb, pe care Leonore îl aducea, cu lumînări aprinse ce străluceau în camera întunecată. Zîmbind, el primi aplauzele şi un *Mulţi ani trăiască!,* intonat tare şi fals în germană, apoi, cu o singură suflare, stinse lumînările. Ochii lui Volker Kruger erau pe Lais, cînd ea aprinse lumina. Von Steinholz înfipse cuţitul în tort şi tăie prima porţie. Lais pregătea ceva, se gîndi Kruger; era încordată ca un arc, în ciuda zîmbetului ei obişnuit. Un chelner se aplecă spre el să-i toarne şampanie şi el îşi mută privirea.

– Nu-mi trebuie asta, comandă el brusc. Eu vreau bere.

Cînd îşi ridică din nou ochii, observă că Lais plecase.

– Tortul dumitale, căpitane Kruger, spuse Leonore cu un zîmbet, împingîndu-i o farfurie în faţă. Ei, căpitane, spuse ea sprijinindu-se de spătarul scaunului lui, cînd el încercă să se ridice de la masă, nu poţi pleca înainte de discursul comandantului. Sînt sigură că nu ţi-ar ierta asta niciodată.

Kruger se lăsă din nou pe scaun, fără un zîmbet, în timp ce von Steinholz, cu un pahar în mînă, se ridică şi li se adresă mesenilor:

– Pentru conducătorul nostru Führer-ul, toastă el printr-un scîrţîit de scaune, *Heil Hitler!*

– *Heil Hitler!*

Cu gulere descheiate, vărsînd şampanie pe haine, ei toastară în cinstea conducătorului, fiind deja beţi. Chiar şi von Steinholz era departe de a fi treaz. Kruger se uita la ei cu dispreţ. Cum îndrăznea să toasteze în cinstea Führer-ului în starea asta?

Stînd drepţi, el ridică paharul.

– Pentru comandantul von Steinholz, spuse cu un zîmbet fix. La mulţi ani fericiţi, domnule comandant!

Von Steinholz se uită la el cu dispreţ.

– Toastezi cu bere? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Kruger simţi sîngele fierbinte urcîndu-i-se în faţă, în timp ce izbucniră rîsete la masă.

– Kruger toastează cu bere, repetară ei, crede că e acasă.

Mîna lui Kruger alunecă la brîu, sprijinindu-se pe pistol. Luger-ul era cald, din cauza contactului cu trupul lui, redîndu-i încrederea în sine. Tremurînd, el îşi împinse într-o parte scaunul şi ieşi din cameră, ignorînd-o pe Leonore de Courmont, care se grăbi după el.

– Căpitane Kruger, îl strigă ea cu insistenţă, cum rămîne cu discursul comandantului?

Cînd el se întoarse să o privească, aerul ei îngrijorat se transformă în inocenţă. Ce gîndise ea oare doar cu cîteva momente înainte, se întrebă el? Şi de ce voia aşa de mult ca el să rămînă în camera aceea? Şi unde era sora ei?

– Eu am auzit dinainte discursul comandantului, domnişoară De Courmont, îi zise el.

Întorcîndu-se pe călcîie, el se izbi de Lais. Ea întinse braţele să se echilibreze, apucîndu-se de el. Îi putea mirosi părul, parfumul de iarbă, pielea de pe braţul ei ca de satin, sub degetele lui aspre.

– Căpitane! făcu ea zîmbind.

Atît de aproape, ochii ei erau mai albaştri decît şi-ar fi putut imagina, iar gura ei avea o lascivitate tentantă la care visase atît de des, buzele roşii, uşor deschise şi umede, exact aşa cum trebuia să fie în alte locuri...

– M-ai salvat, spuse ea uşor, era să cad.

Pîntecele lui Kruger se contracta şi se simţi înţepenit, pulsînd de dorinţă sexuală. Transpiraţia îi acoperea fruntea şi îi apărură mărgele pe buza superioară. Ochii lui se lăsară pe sînii ei, pe curbele netede ce dispăreau în mătasea verde ca marea, la fel de moale ca şi pielea ei; îşi putea imagina cum îşi îngroapă capul în ei, gustîndu-le sfîrcurile... Faţa i se înroşi brusc şi mîna îi tremură, cînd toate nopţile lui de vise erotice despre ea ajunseră la un apogeu într-o clipă şi, cu un geamăt, ejaculă în pantaloni, cînd ochii lui îi întîlniră pe ai ei... Ea ştia ce se întîmplase – îşi dăduse seama...

– Ei, murmură Lais, făcînd un pas într-o parte, zău, *Herr* Kruger, ar trebui să fii... mai atent.

Kruger rămase înţepenit pe loc, simţind umezeala lipicioasă pe pîntece. Îi auzi rîsul batjocoritor cînd, la braţ cu sora ei, o porni pe coridor.

* * *

Peach aştepta la poarta vilei, cercetînd cu îngrijorare şoseaua întunecată, ca să vadă farurile maşinii. Bunica ei întîrziase cu cincisprezece minute, iar fiecare minut i se păruse o oră. În sfîrşit, farurile joase ale unei maşini clipiră, cînd luară curba şoselei.

Bărbatul care şedea alături de bunica ei purta capela distinctivă, înaltă, a GESTAPO-ului şi Peach îngheţă de groază. Cînd coborîră din maşină, Peach o auzi vorbind franţuzeşte cu el şi apoi îi auzi şi răspunsul, tot în franceză. La lumina tabloului de bord, îl recunoscu pe crupier.

– Bunico, şopti ea, uşurată. Sînt aici.

– Peach, spuse Léonie, preocupată, n-ar trebui să fii aici, afară, credeam că eşti în pat.

– Am un mesaj de la Lais. E imposibil ca ea sau Leonore să scoată oamenii din pivniţe. Kruger le urmăreşte ca un vultur. Eu trebuie să-i aduc pe fugari aici, la vilă, şi crupierul trebuie să-i ia de aici.

– Nu te pot lăsa să faci asta! Strigătul ieşise din inima lui Léonie. Am să aduc eu singură bărbaţii aici.

– Nu poţi, bunico. Lais a zis că pe Kruger l-au anunţat că tu nu te simţi bine şi nu poţi veni la recepţia lui von Steinholz. Kruger bănuieşte pe toată lumea. În afară de mine.

Ochii ei pledau în faţa bunicii ei.

– Nu vezi, eu sînt singura!

– Nu pot permite, Peach, protestă ea, dar Peach dispăruse deja în noapte.

◆

Peach alergă uşor prin curtea cu pietriş, ocolind dreptunghiurile luminoase de la ferestrele aburite ale bucătăriei şi îndreptîndu-se spre treptele din curte, folosite de oamenii care livrau produse. Scîndura de lemn care acoperea scara ce ducea spre pivniţe era ţinută de un zăvor care păru ţeapăn sub degetele ei mici. Îl apucă mai zdravăn, trăgînd cu toată puterea, dar acesta nu se mişcă.

– Rahat, ah, lucru de rahat!

Ridicîndu-se, ea îl lovi, furioasă, cu piciorul. Piciorul, încălţat cu pantofi de tenis din pînză, o duru al naibii, dar, spre surprinderea ei, zăvorul se mişcase puţin. Îl lovi din nou. Şi apoi iar, cu mai multă forţă. O durea piciorul, dar zăvorul se eliberase şi ea trase de el cu ambele mîini. Zăvorul cedă brusc şi Peach se aşeză, surprinsă, pe prundişul dur. Aşteptă un moment ascultînd, apoi, ţinînd scîndura deasupra capului cu o mînă, coborî în gaură. Cu un mieunat, pisicuţa maronie sări în jos pe trepte înaintea ei şi dispăru în întuneric. La naiba! Ziggie venise după ea! Peach reaşeză scîndura. Aprinzînd lanterna, începu să circule prin pivniţele de sub hotel.

– Ziggie, şopti ea, mişcînd lanterna în stînga şi în dreapta. Uite-o! Dar pisica ieşi din raza de lumină a lanternei.

Peach cunoştea drumul ca pe degete. Ea adusese multe mesaje, adusese mîncare, ascultase BBC-ul din Londra la radio. Va fi uşor să-i scoată pe fugari prin reţeaua de tunele, afară în curte. Iar dacă Lais şi Leonore vor crea diversiunea promisă, planul va funcţiona ca un ceasornic. Nu va fi nici un necaz. Dacă Ziggie n-ar fi intrat după ea! Ziggie nu ştia drumul prin pivniţe. O pisicuţă ca asta putea fi în veci pierdută aici. Îngrijorată, Peach îşi plimbă lanterna pe coridoare.

– Ziggie, strigă ea încet, Ziggie.

◆

Bărbaţii urcară treptele după Peach şi împinseră din nou scîndura, punînd la loc zăvorul. Aplecaţi, ei o urmară pe micuţa lor ghidă prin curtea deschisă, spre cercul de copaci. Peach se opri, lăsîndu-şi ochii să se obişnuiască cu întunericul.

– Ne ducem acolo, jos, şopti ea, arătînd spre vilă, dar trebuie să folosim un drum înconjurător pe sus, printre copacii de pe promontoriu, şi să coborîm în partea cealaltă. Cărarea e prea la vedere.

– Bine, micuţo, murmură unul dintre bărbaţi. Să mergem.

Peach îşi urmă drumul cu îndemînare, printre copaci, oprindu-se din cînd în cînd ca ei să o ajungă. Pe jumătate fugea şi pe jumătate mergea, făcînd un ocol larg în jurul vilei şi ajungînd în spate, jos, în partea de vest. Cincisprezece minute mai tîrziu, îşi făceau drum cu grijă prin grădină, spre casă. Peach rîse, cînd îşi aminti o expresie americană a mamei ei: „A fost ca o respiraţie".

Crupierul aştepta în bucătărie. El se schimbase într-o salopetă de muncitor, ca şi a lor.

– Ei, le spuse el bărbaţilor, nu avem timp de pierdut. Trebuie să mergem pe jos prin pădure şi pe cîmp, pînă la St. Maxime de unde o să luăm documente de muncitori. De acolo, o să călătorim cu nişte camioane la fermele care livrează lapte şi legume.

El îi făcu semn cu ochiul lui Peach.

– În război, trebuie să fii şi actor.

Cei trei activişti din Rezistenţă dădură mîna cu Peach şi îi spuseră că era o fată curajoasă şi că nu o vor uita niciodată. Peach stinse lumina şi le deschise uşa, iar ei ieşiră în noapte.

– Succes, şopti ea în urma lor.

Ea rămase cu Léonie în bucătăria tăcută, bînd lapte şi mîncînd o bucată de prăjitură. Ceasul mare din colţ ticăia minutele în tăcere, iar lumina lămpii se reflecta în tigăile şi vasele de cupru lustruite ale doamnei Frénard. Buchete de ierburi atîrnau din tavan la uscat, parfumînd aerul. Era atîta calm, atîta siguranţă! Şi totuşi, acolo afară, în noapte, era pericolul. Peach se cutremură şi luă o înghiţitură de lapte. Léonie îi prinse privirea şi zîmbi.

– Nu mi-a fost frică, bunico, zise ea.

– Nici mie, răspunse Léonie. Abia după aceea.

Peach spuse cu voce slabă:

– Sper să reuşească, bunico.

Ea se lăsă înapoi pe scaun, căscînd. Brusc, se simţi tare obosită. Ziggie trebuie să fie deja ghemuită pe patul ei şi o aşteaptă...

– Bunico! strigă ea sărind în picioare. Trebuie să mă întorc la hotel. Ziggie. S-a rătăcit în pivniţe.

Luîndu-şi lanterna, ea ieşi pe uşă, înainte ca Léonie să o poată opri.

* * *

Kruger se aşeză alături de ea şi Lais se îndepărtă de răsuflarea lui ce duhnea a bere stătută, în timp ce se uita tăcută în oglinda din spatele barului. Maiorul italian care o urmărea pe Lais de o săptămînă îşi croi drum prin mulţime, împingîndu-se în faţa lui Kruger, vărsînd bere pe el, şi Kruger se uită urît la spatele bărbatului, în timp ce îşi ştergea haina. Desigur că nu se va obosi să se întoarcă şi să se scuze. Iar Lais îl ignora pe el, în mod deliberat. Ei bine, n-o să-l mai facă din nou de rîs! Faţa lui Kruger se înroşi, amintindu-şi cum a putut, oare, să-şi piardă într-atît controlul?

Iar ea a ştiut – a văzut expresia din ochii ei. El se uită la propriul său chip în oglindă, roşu de umilinţă. Lais se aplecă înainte, şoptindu-i ceva maiorului italian la ureche, rîzînd. *Rîzînd de el!* Întorcîndu-se pe călcîie, Kruger îşi făcu loc cu sălbăticie prin mulţime.

În hol, Kruger îşi scoase batista şi îşi şterse faţa transpirată. Nu i-a plăcut niciodată mulţimea, a fost întotdeauna un singuratic. Cu coada ochiului, o văzu pe sora cea mică, De Courmont, grăbindu-se pe coridor, spre spatele hotelului şi bucătăriilor. Se duce s-o caute pe Leonore, bănui el. Voia probabil o bucată de tort. Toţi copiii sînt lacomi. El merse prin holul de marmură, spre uşile turnante, vrînd să ia aer, dar apoi se opri, reluînd în minte ce văzuse mai înainte. Fetiţa în şort şi o cămaşă, grăbindu-se pe coridor. Şi avea în mînă o lanternă.

Un zîmbet triumfător îi lumină faţa transpirată, în timp ce se îndrepta pe coridor, spre bucătărie. Dacă Peach de Courmont avea în mînă o lanternă, însemna că se ducea undeva unde era întuneric. Ca de pildă, în pivniţă.

Ieşind din bucătărie, Leonore îl văzu pe Kruger îndreptîndu-se hotărît spre ea.

– Ce mai e acum, căpitane Kruger? sări ea.

– Unde se duce sora cea mică?gîfîi Kruger.

– Se duce acasă, desigur, minţi cu uşurinţă Leonore, unde altundeva să se ducă?

– La pivniţe! sugeră Kruger.

Leonore îngheţă. Peach promisese că nu se va duce în seara asta după pisică; ştia că nu era bine, că era riscant, deşi oamenii plecaseră. Dar sărmana copilă se zăpăcise... seara asta fusese prea mult pentru ea.

– Prostii, spuse ea, pentru ce să vrea Peach să se ducă la pivniţe?

– Avea o lanternă, ţipă Kruger triumfător. El ştia că doar pivniţa principală era luminată. Tunelele încurcate din spate nu aveau instalaţie electrică.

– Bineînţeles că are. Leonore reuşi să rîdă. Merge pe jos pînă la vilă, e o noapte întunecată, căpitane.

– O să mă duc personal la vilă, să controlez, spuse Kruger.

– Bineînţeles că nu, se repezi Leonore. Vă interzic să faceţi asta. Bunica doarme, probabil.

– *Îmi interzici mie?* Sprîncenele lui Kruger se încruntară.

– *Eu* îţi interzic – şi dacă e necesar, am să-i spun comandantului să-ţi interzică. Bunica nu s-a simţit destul de bine în seara asta ca să participe la petrecerea de aniversare a comandandului şi nu cred că va aprecia ca un simplu căpitan să-i deranjeze odihna.

Leonore ştia că era pe un teren sigur; admiraţia din tinereţe a lui von Steinholz pentru Léonie încă mai persista.

– Atunci am să controlez pivniţa.

Kruger o porni din nou pe coridor.

– Căpitane Kruger, strigă Leonore după el, există o singură cheie pentru pivniţă, şi e la mine. Refuz să-ţi permit să inspectezi pivniţele mele, doar pentru că ai văzut-o pe sora mea cea mică avînd o lanternă.

Suspiciunile dumitale sînt absurde. Am să raportez imediat comandantului.

Leonore trecu pe lîngă el şi se îndreptă spre barul de cocktail. Von Steinholz fusese beat la petrecerea lui de aniversare, cu două ore mai devreme. Cu puţin noroc, el nu va mai înţelege nimic.

* * *

Leonore nu văzuse niciodată barul atît de aglomerat. Era ca la cea mai proastă petrecere de cocktail, una dintre acelea la care oamenii refuzau să plece şi care, oricum, durase mult prea mult. Presiunea trupurilor şi mirosul de piele dată cu cremă şi al coloniei grele folosite de germani erau copleşitoare. Leonore se strecură prin mulţime, spre Lais.

– Trebuie să-ţi vorbesc, îi şopti ea, punînd o mînă pe braţul ei.

Lais o urmă.

– E vorba de Peach, şopti Leonore, stînd în uşă. Ziggie a rămas închisă în pivniţe şi ea a insistat să se ducă s-o caute. Kruger a zărit-o cu o lanternă şi a cerut să controleze pivniţele. Cred că l-am îndepărtat, dar nu sînt sigură.

– Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta! strigă Lais furioasă. Să-l ia naiba pe bărbatul ăsta dezgustător! Uite-l, Leonore, acolo e!

Kruger stătea la obişnuitul lui post de observaţie, lîngă recepţie.

– Cel puţin fugarii au plecat! Peach îşi caută pisica pierdută, asta-i tot. O să fie în regulă, Leonore.

* * *

Ferdi von Schönberg era foarte obosit. Drumul de la Reims, cu maşina, era lung, dar tot era mai bine decît să iei personalul de la Paris. Lais nu se aştepta să-l vadă, cel puţin încă două săptămîni, şi nu mai putea de nerăbdare să-i vadă figura pe care o va face. O privire la ceas îi arătă că era exact zece şi treizeci, cînd Mercedes-ul lui negru luă curba pe aleea din faţa hotelului. Ea va fi în bar, prefăcîndu-se că se distrează cu inamicul. Draga lui era curajoasă şi frumoasă. Ochii ei se vor lărgi cînd îl va vedea, aşa ca prima dată, apoi îi va zîmbi, un zîmbet particular al cărui mesaj îl înţelegea doar el. Ferdi trînti portiera maşinii şi îşi încheie haina, aspirînd aerul curat, blînd, al nopţii mediteraneene. Era plăcut să te întorci aici.

* * *

Kruger fierbea de neputinţă. El ştia că fata era în pivniţă şi că, dacă va aştepta aici destul de mult timp, ea va trebui să iasă. Instinctul lui fusese bun, ascundeau fugari în pivniţe, iar copila era intermediara. El ştia că trebuia să fie un radio, acolo jos. O să le arate el acum, lui Lais şi surorii ei – şi o să le arate el lui von

Steinholz şi nenorociţilor acelora de „ofiţeri“ aristocraţi, ce poate face un căpitan, băutor de bere. El va pune mîna pe grupul din Rezistenţă chiar sub nasul lor, în timp ce ei stau beţi şi leneşi în bar. Germania lui Hitler era făcută pentru oameni ca el, oameni ca Hitler! Führer-ul are o origine simplă, el e un bărbat din aceia care beau bere, nu vin.

Kruger umbla pe pardoseala de marmură, cizmele lui bocănind puternic pe suprafaţa netedă. Privirea lui se opri asupra lui Lais şi a lui Leonore care stăteau în intrarea cu arcadă a barului. *Le avea la mînă acum! Pe toate trei.* Totul era atît de clar, încît nu ştia cum de nu înţelesese mai înainte. Capul lui Lais era apropiat de al surorii ei. Profilele lor arătau identice, în timp ce Lais şoptea la urechea surorii ei. Probabil că-i şoptea despre el! Lais îşi lăsă capul pe spate şi rîse. Sunetul ricoşă prin hol, făcînd ecou pe pereţii de marmură, străpungîndu-i capul care îi pulsa. Îşi rîdea de el, spunîndu-i surorii ei cum se făcuse de ruşine în faţa ei... gîtul ei lung, neted, se cutremura de rîs ca pulsul din capul lui... Mîna lui Kruger tremura pe Luger, voia s-o omoare pe Lais, să-i rupă în bucăţi gîtul frumos care rîdea.

Peach se grăbi pe coridor spre hol, cu pisica băgată sub braţ.

– Să nu mai fugi vreodată, Ziggie, o certă ea. Am fost atît de îngrijorată din cauza ta.

– *Halt!* urlă Kruger.

În timp ce ea înainta, ochii lui bulbucaţi o fixau ca un maniac, cu mîna pe revolverul de la brîu. Ochii lui Peach îi întîlniră privirea, îngroziţi. Singurul lucru pe care îl înţelegeau ele, se gîndi el, triumfător, era *Puterea, Puterea lui.* Scoase uşor din teacă Luger-ul, simbolul superiorităţii lui. Nici măcar un De Courmont nu va îndrăzni să i se opună acum! Ţipătul ascuţit de groază al lui Peach îi pătrunse în gînduri, în timp ce ea fugi pe lîngă el, în hol. Ea îl ignorase, ignorase revolverul lui... nici măcar cea mică nu avea respect pentru el.

– *Halt!* strigă el, pornind greoi după ea. Halt!

Ea ştia! se gîndi el zăpăcit, ea ştia că el nu putea trage, ştia că era un laş, aşa cum îi spusese mama lui întotdeauna... trebuia să le împuşte pe toate, pe toate trei.

– Un revolver, ţipă Lais. *Kruger are un revolver!*

Ar trebui s-o împuşte acum, să ucidă această tachinatoare neîmblînzită, care îi chinuie somnul şi momentele de trezie. Transpiraţia curgea pe faţa purpurie a lui Kruger. Mîna lui tremurătoare îndreptă pistolul spre Lais, cînd aceasta se aruncă în faţa lui Peach. Apasă pe trăgaci, îşi spuse el. *Apasă-l!* Cu un geamăt de înfrîngere, se prăbuşi pe masa de la recepţie şi îşi lovi cotul de tejghea. Luger-ul se mişcă în mîna lui şi degetul lui fără putere se mişcă pe trăgaci. Împuşcătura făcu ecou în cameră, repetîndu-se din nou şi din nou în capul lui... ca şi sunetul unui ţipăt de femeie, scos din adîncul fiinţei ei.

Ferdi von Schönberg sări ultimele trei trepte, cu revolverul în mînă. Peach era pe jos, ţinînd o fată, a cărei rochie familiară de mătase verde ca marea era deja udă şi roşie. Părul lung al lui Lais era căzut pe faţa ei, iar Peach, stropită de sîngele surorii sale, îl dădea cu blîndeţe la o parte.

Uite-l pe prinţul lui Lais, se gîndi ea, a venit să o trezească din nou cu un sărut, dar acum nu putea... ochii lui Peach, negri de şoc, îi întîlniră pe ai lui Ferdi. Pe undeva, auzea bărbaţi care alergau şi strigau.

– E moartă, Ferdi, şopti ea. Kruger a împuşcat-o.

Kruger era prăbuşit, sprijinindu-se de tejgheaua de la recepţie, uitîndu-se la ei, cu pistolul pe podea, la picioarele lui, iar Peach se uită cu o fascinaţie îngrozită cum Ferdi ridică braţul drept, ţinînd revolverul cu mîna stîngă, cînd ţinti. Nu voia să se uite, nu trebuia să se uite... dar ochii ei îl urmăreau pe Kruger care, cu un urlet înspăimîntător, se întoarse să fugă. Împuşcătura o asurzi şi o gaură curată apăru în mijlocul spatelui lui Kruger, mică şi foarte neagră. A doua împuşcătură a lui Ferdi îl răsuci pe Kruger, un jet de sînge îi ieşi pe gură, cînd căzu pe podea. Peach zări strălucirea lacrimilor în ochii lui Ferdi cînd se mai uită o dată la Lais. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Ca şi cînd ar fi ieşit dintr-o vrajă, bărbaţii ieşiră din bar, şocaţi, în beţia lor. Ghemuită pe jos, Leonore căuta cu disperare pulsul lui Lais, iar lacrimile îi curgeau pe obraz, orbind-o. Cu un calm straniu, pietrificat, Peach ţinea în poală capul lui Lais, ştergîndu-i cu mîneca ei sîngele de pe faţă, mîngîind părul surorii sale. Ea se simţea la depărtare de kilometri, în afara acestei realităţi îngrozitoare... era un vis prea îngrozitor, chiar şi ca să vorbeşti despre el...

Urcînd treptele cu Amélie, Léonie îl strigă pe Ferdi, dar el nu răspunse. Părea că nici nu o vede. Pur şi simplu, mergea mai departe. Şi se părea că, în ochi, îi străluceau lacrimi.

– Cine este el? întrebă Amélie, nervoasă acum, cînd, în sfîrşit, ajunsese să-şi revadă fetele.

– E viitorul tău ginere, răspunse Léonie.

Apoi auziră ţipetele şi agitaţia.

Mulţimea se desfăcu în faţa lor şi ele se uitară, neputînd să creadă, la cele trei fete, pe marmura roz, pătată de sînge. Punga pe care Amélie o ţinuse protector tot drumul de la Lisabona, căzu jos şi inocenta păpuşă de cîrpă zăcea acolo, neobservată.

– Mamă, şopti Peach, cînd ochii ei şocaţi îi întîlniră pe ai lui Amélie. Ah, mamă! Kruger a împuşcat-o pe Lais.

* * *

Partea a II-a

10

– Nu pot face nimic cu el! zise domnul Hill, intrînd intempestiv şi împingîndu-l pe Noel pe uşa biroului doamnei Grenfell. Încă ţinîndu-l de ceafă, îl scutură cu violenţă, aţîţat de apatia acestuia. Noel tocmai mersese cei doi kilometri şi jumătate de cros, fără să se grăbească şi ajunsese înapoi la bază la mai mult de două ore după toţi ceilalţi.

– Nu e doar atît, tună Hill, stă nemişcat pe terenul de baschet, ca nodul într-un lemn, refuză să alerge pe terenul de fotbal, iar la baseball... ah!

Îl împinse pe Noel spre birou.

Privirea vagă a lui Noel se fixă într-un punct, undeva deasupra capului doamnei Grenfell. Sprijinindu-se de spătar cu un oftat, ea îşi netezi permanentul creţ, sur, şi se uită la Noel peste ochelarii ei cu rame de aur. Elvira Grenfell era grasă, aproape obeză, şi avea perne adînci de grăsime pe la umeri, care îi dădeau aspect de cocoşată, şi nişte coapse enorme care, atunci cînd şedea, ofereau o poală în care s-ar fi putut cuibări orice copil. Dar Elvira nu era o femeie care să giugiulească copiii; avea o privire de oţel, o voce stridentă şi o tentă de sarcasm cînd vorbea, ceea ce îi făcea pe copii să se îndoiască de ei înşişi şi să devină nesiguri. Totuşi, Elvira se considera o femeie bună şi îşi sacrificase viaţa pentru copiii aceştia. Ea avea grijă ca ei să fie crescuţi ca buni creştini, gata să-şi ocupe locul în forţa de muncă a societăţii. Dar băieţi ca Noel o dezamăgeau. Erau nonconformiştii, nu făceau nimic ca lumea. Şi copilul mai era şi urît. Înlătură repede acest gînd, ca nefiind important, dar, într-adevăr, băiatul arăta atît de alb şi de trist, ochii lui erau atît de adînciţi în orbite, încît nu-i putea vedea, iar nasul lui proeminent nu era deloc copilăresc. Şi era atît de slab, încît vizitatorii ar fi putut crede că ea îl înfometa.

– Ei? întrebă ea tăios, ce ai de spus în apărarea ta? De ce îi faci domnului Hill toate necazurile astea?

Privirea lui Noel rămase în aer.

– Nu sînt bun la sporturi, doamnă, mormăi el.

– Nici măcar nu încearcă, se repezi Hill, se face de rîs pe el – şi mă face şi pe mine. Ceilalţi băieţi rîd pe-nfundate, cînd văd că el ignoră instrucţiunile – şi îl chinuiesc, pentru că e aşa de pipernicit. Trebuie să se întărească, să devină un bărbat.

Noel se desprinse de vocile lor. Aproape că îşi perfecţionase capacitatea de a se detaşa de tot ce-l înconjura. Cel mai mult pe lumea asta ar fi dorit să fie

Omul invizibil. Atunci ar fi putut să umble prin lume, liber şi singur, uitîndu-se la lucruri, urmărindu-i pe oameni ca pe nişte insecte sub microscop.

– Ei?

Vocea doamnei Grenfell mai crescuse cu o octavă.

– Răspunde-mi! ceru ea. La ce lucruri anume eşti bun? Ce faci tu, Noel Maddox, ca să participi la viaţa colectivităţii noastre?

Noel ridică din umeri şi lăsă privirea la podea.

Doamna Grenfell şi domnul Hill se uitară exasperaţi unul la celălalt, peste capul lui. Într-adevăr, băiatul nu prea merita să-ţi baţi capul cu el.

– Foarte bine, atunci. Cînd ceilalţi se bucură făcînd sport, tu, Noel, o să ajuţi la munca de pe aici. Să faci curat în garaj! Vreau ca rafturile să fie curăţate şi spălate şi totul pus la loc, în ordine. Toate uneltele să fie curăţate şi aşezate la locurile lor. Maşina mea să fie spălată şi lustruită. Apoi, poţi spăla maşinile personalului... O să ai ocupaţie. Poate atunci ai să descoperi că sporturile sînt un mijloc mai bun de a-ţi îmbunătăţi relaţiile sociale şi fizicul – şi aş putea spune că ai avea nevoie de aşa ceva. Privirea ei exprima dezgustul faţă de felul cum arăta el.

– Poţi începe din după-amiaza asta. Domnul Hill te va inspecta şi o să-mi raporteze, mai tîrziu. Acum, la treabă.

Împingîndu-şi ochelarii în sus, ea îşi întoarse atenţia spre tava de cafea adusă de secretara ei. Mirosea bine şi puternic şi azi aveau prăjitura specială a bucătăresei. Era într-adevăr copilăresc din partea ei să-i placă atît de mult pandişpanul, dar pur şi simplu nu putea rezista. Mîna ei se repezi cu nesaţ la farfurie.

Noel plecă repede din birou cu faţa serioasă şi tristă. N-au decît să-i dea orice pedeapsă, cît de multă muncă, nu-i păsa. Poate că au să-l trimită în altă parte, să scape de el, nu coopera, era o plictiseală pentru ei, îi făcea să se jeneze. Băieţii mai mari îl ignorau, cei mai mici rîdeau de el. Iar fetele nici măcar nu-l recunoşteau că există. Voia să moară.

Singur în garaj, Noel curăţă rafturile cu neplăcere, în dorul lelii, dar maşinile îi atrăgeau atenţia ca un magnet. Era acolo un automobil frumos, solid, cu trupul înalt – nu nou, dar în stare bună. Călătoriile lui Noel în vehicule motorizate fuseseră limitate la autobuzul închiriat în puţinele ocazii în care copiii fuseseră duşi la tîrgul de ţară – cadoul oferit de un grup de cetăţeni – sau la picnicul anual. El nu circulase niciodată într-un automobil particular. Găleata cu apă şi peria fură uitate. Într-o clipă, fu în spatele volanului. Maşina mirosea a piele şi avea un uşor iz de naftalină şi colonie. Era a doamnei Grenfell. El apucă volanul, mişcînd schimbătorul de viteze, uitîndu-se la aparatele de bord care îţi spuneau cît de puternică e maşina şi cît de repede putea merge. Fu cuprins de un val brusc de emoţie. Doamne, îi plăcea. El dorea mai mult ca orice altceva ca maşina să fie a lui. Îşi reprimase orice emoţie din viaţa lui, de cînd a plecat Luke, dar dorea atît de mult această maşină, încît era gata să plîngă.

Lacrimi picară brusc pe scaunul de piele, între picioarele lui osoase, de parcă cineva ar fi dat drumul robinetului Niagarei. Nu se putea opri. Rămase acolo cu lacrimile curgîndu-i pe faţă, cel puţin o jumătate de oră. Apoi, şterse scaunul de piele cu cîrpa de curăţat şi îşi suflă nasul în ea, simţindu-se mai bine. Mai bine decît de ani de zile.

Noel se foi în jur, pînă găsi cum să deschidă capota. Motorul era frumos, o maşinărie perfectă, simplă şi totuşi complexă. Inhală mirosul fierbinte de ulei şi benzină, arzînd de dorinţa de a şti cum funcţionează.

Mai tîrziu, împrumută cărţi de la bibliotecă, luîndu-le cu el în garaj, comparînd diagramele cu motorul, atingînd şuruburi şi bolţuri ca un mecanic, plin de un sentiment de satisfacţie.

Atitudinea doamnei Grenfell evoluă de la furie la indiferenţă, pe măsură ce Noel nu mai era o problemă de care trebuia să se ocupe. El devenise în sfîrşit folositor, curăţind maşinile.

Şase luni, îşi petrecuse sîmbetele la garajul bătrînului Joe din oraş, în timp ce ceilalţi copii erau pe terenul de fotbal sau baseball. Noel înţelesese frumuseţile ingineriei de precizie. Iar aceste sîmbete înlocuiau în inima lui orice nevoie de tovărăşie umană. Era suficient să-i privească pe mecanici cum transformă motoarele din obiecte murdare, care nu funcţionau sau erau prost folosite, în motoare eficiente, strălucitoare, puternice. Bineînţeles, făcea asta între momentele cînd pompa benzină, căci la asta era folosit Noel sîmbetele.

* * *

11

Rupînd florile din jardinierele de pe balconul Carolinei Montalva, Peach le arunca în drumul trupelor americane eliberatoare, ce treceau prin Paris în jeep-uri şi vehicule blindate, rîzînd cînd se uitau în sus la ea care le zîmbea.

– Şi eu sînt americancă, urla ea, făcînd, plină de încîntare, semnul cu degetul mare în sus.

Populaţia Parisului ovaţiona şi cînta, iar oraşul strălucea în lumina soarelui de primăvară. Din cînd în cînd, jeep-urile se opreau ca să le permită tinerelor fete drăguţe să-i sărute pe eliberatori.

– Parisul trăieşte din nou! exclamă Léonie, oamenii se îmbrăţişează pe străzi, Caro, aşa cum făceau şi altădată.

– Lucrul ce mă întristează este că eu sînt prea bătrînă ca să iau parte la toate astea. Ei, continuă ea repezit, la ce oră crezi că ar putea veni Amélie şi Gérard?

Léonie se uită la frumosul orologiu de porţelan de Meissen ale cărui ace aurii măsuraseră minut cu minut viaţa lui Caro, de cînd se născuse, iar acum ticăia minutele pînă la întoarcerea lui Gérard.

– Curînd, zise ea zîmbind, dorindu-şi să fi trăit o adevărată întoarcere acasă, adică în casa din Insula St. Louis. Dar acolo era acum cartierul general al unui general american şi al oamenilor lui.

Peach se uită la masa de prînz pregătită pentru întoarcerea tatălui ei. Faţa de masă veche, de damasc, strălucea cu argintăria lui Caro, scoasă din ascunzătoarea ei din timpul războiului, de sub dalele casei ei de la ţară. În mijlocul mesei, era un buchet de flori decorativ, ca un mozaic viu colorat, iar şampania de sărbătoare se răcea în frapiere pe măsuţa de servit. Peach ştia că ea era una dintre cele norocoase – tatăl ei se întorcea. Cunoşteau foarte multe familii, pentru care ziua aceasta nu va însemna o sărbătoare adevărată şi ale căror buchete de flori vor fi aşezate pe morminte reci şi vor fi udate cu lacrimi.

– Trebuie să fie la spital acum, spuse ea neputînd să-şi reţină bucuria, iar în curînd – *tata va fi aici!*

Ea dansă pe covorul albastru ca safirul şi, deodată, spuse cu veselie:

– *Tata vine acasă!*

Dacă Lais ar putea împărtăşi şi ea bucuria asta! Dar Lais zăcea în patul alb de spital, cu toate greutăţile şi scripeţii ăia complicaţi şi cu sticlele care atîrnau şi tuburile care îi dădeau viaţă prin braţe şi prin gît. Lais era înconjurată de mese de metal urîte, pe care erau mici vase în formă de rinichi şi unde persista un miros de antiseptice şi de flori care se ofileau. Iar în lumea de întuneric a sărmanei Lais, perdelele erau pe jumătate trase, ca să nu pătrundă lumina soarelui. Acasă, camera lui Lais fusese întotdeauna o îngrămădeală minunată de tablouri, de cărţi şi mici obiecte frumoase; fusese plină de culoare şi datorită rochiilor ei răspîndite, ce miroseau a pudră şi a parfum şi a lac de unghii. Dar acum, Lais zăcea palidă şi slăbită, cu ochii închişi faţă de urîţenia spitalului, cu picioarele ei lungi şi subţiri acoperite cu cele mai albe cearceafuri, care nu se mototoleau niciodată, dar niciodată.

În fiecare zi cînd se ducea să o vadă, Peach ţinea minte să-şi arboreze un zîmbet, în cazul în care Lais s-ar trezi şi ar vedea-o acolo. Ea era sigură că Lais ştia că ea era acolo. Doar că nu mai deschisese ochii, din seara aceea.

Peach afirmase necontenit că ea ar fi trebuit să se afle în patul acela de spital, dacă Lais cea curajoasă nu ar fi alergat în faţa ei şi, cu toate că Léonie îi explicase că Kruger ţintise revolverul spre Lais şi că acesta se descărcase accidental, totuşi Peach simţea că totul era din vina ei. Dacă ea nu s-ar fi întors după Ziggie, dacă n-ar fi intrat în panică... Cel mai des, sentimentul vinovăţiei o cuprindea noaptea, cînd era singură în pat şi, fără voia ei, retrăia grozăvia acelor momente. Simţea în nări mirosul sîngelui, iar ţipătul subţire, aerian, al lui Lais îi spărgea urechile. Apoi, avea în faţa ochilor acea privire rece, îngrozitoare, a lui Ferdi, cînd a întors pistolul spre Kruger şi jetul de sînge care a ţîşnit din gîtul lui Kruger – atît de mult sînge, într-un bărbat atît de mic! Leonore a fost cea care a simţit că Lais mai are puls, iar Leonore a cerut ţipînd ca cineva să cheme o ambulanţă, în timp ce doctorul german încerca să oprească sîngele care curgea din trupul lui Lais.

În cele din urmă, se auzi sunînd la uşă.

– Au venit, au venit, strigă Léonie, grăbindu-se să deschidă.

Peach întîrzie pe balcon, brusc intimidată. Trecuseră cinci ani de cînd nu-şi mai văzuse tatăl; atunci era doar o fetiţă mică. Acum avea unsprezece ani şi era înaltă pentru vîrsta ei. El poate se aştepta să-şi revadă fetiţa şi va da de ‘această adolescentă stîngace.

Tata era şocant de slab, atît de slab, încît era în stare să pună pariu că-i putea număra coastele. Părul îi era mai mult cenuşiu, de unde înainte fusese atît de lucios şi de negru, iar ochii lui albaştri erau obosiţi, deşi zîmbea. Se sprijinea greu pe un baston cu măciulia de argint, iar Amélie îl ţinea protector de braţ.

Ochii lui Peach îi întîlniră pe ai lui, în partea opusă a camerei, şi anii dispărură. Bastonul căzu uitat într-o parte, în timp ce Gérard îşi desfăcu braţele şi ea se repezi la ele.

– M-am gîndit că ai crescut, murmură el în părul ei, printre sărutări, dar văd că tot fetiţa mea cea mică eşti.

– Întotdeauna voi fi, tată, şopti Peach, strîngîndu-l nebuneşte. Întotdeauna voi fi fetiţa ta cea mică.

Soneria sună brusc şi, un moment, fu tăcere. Era încă prea curînd ca să fi uitat că o sonerie neaşteptată la uşă însemna un pericol.

– Sper că n-am întîrziat la masa de prînz, spuse în hol o voce familiară. Purtînd uniforma de colonel al *Forţelor Aeriene Americane*, Jim intră ca vîntul pe uşă.

– Hei, hei, spuse el observînd masa aranjată şi şampania, familia e adunată. Văd că mă aşteptaţi!

– Jim! Ah, Jim! strigă Léonie.

Ridicînd-o în braţe, el o strivi lipind-o de el, de parcă nu voia să-i mai dea drumul.

– De ce nu m-ai anunţat? protestă ea. De ce?

Rîsul lui Jim răsună în salonul elegant.

– Eram în misiune, doamnă. Eu sînt unul dintre soldaţii care v-am eliberat. Bineînţeles că nu m-au crezut cînd le-am spus că mă duc doar să o văd pe vechea mea prietenă, Caro. Şi-au închipuit că trebuie să am vreo amantă elegantă, ascunsă aici, la Paris.

Zîmbi spre Caro.

– Trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat să vă întîlnesc aici pe toţi. Sînt la fel de surprins ca şi voi.

– Şi tata a venit acasă, strigă Peach, şi mama. Ah, Jim. E o minune, o adevărată minune.

– Este al doilea miracol al nostru, astăzi, spuse Amélie. L-am dus pe Gérard s-o vadă pe Lais la spital.

Gérard îi ţinea mîna, vorbindu-i încet, spunîndu-i că era acasă, că va avea grijă de ea acum şi că totul va fi în regulă. „Înapoi, la primul pas, Lais, a spus el." Apoi a sărutat-o şi s-a întors să plece. La uşă, ne-am uitat înapoi şi *ochii lui Lais erau deschişi!*

* * *

12

Purtînd o cămaşă albastră decolorată şi cei mai buni pantaloni ai săi, gri, de flanel, care erau cu cîţiva centimetri prea scurţi şi îi aparţinuseră lui Tom Robinson anul trecut, Noel cerceta motorul maşinii cu o cheie de piuliţe, încruntîndu-se cînd văzu pata de ulei pe mîneca proaspăt apretată. Ar fi preferat să fie în salopeta lui de la garajul lui Joe, dar doamna Grenfell zisese că vizitatorii erau persoane deosebite şi că doamna aduna sume mari pentru binefaceri. *Binefaceri!* Noel dispreţuia acest cuvînt. Binefacerea te făcea să te simţi bine doar cînd o acordai *tu* cuiva. Cînd te aflai în situaţia celui care o primeşte, însemna să fii recunoscător pentru nişte lucruri pe care alţii le considerau ca fiind datorate lor, şi să trebuiască să spui „mulţumesc“ pentru pîinea zilnică, însemna să porţi pantaloni prea scurţi, care fluturau în jurul gleznelor tale subţiri.

Sună clopoţelul care îi chema în sala de adunare. Doamna Grenfell îi instruise pe toţi să fie cît mai bine îmbrăcaţi, periaţi şi pieptănaţi. Noel îşi frecă nervos pata de ulei de pe mînecă. Se îndoia că aceasta va ieşi vreodată şi ştia că va avea din nou necazuri cu directoarea. Clopoţelul îl chemă a doua oară şi, ştergîndu-şi mîinile pe o cîrpă, se întoarse fără voie, din nou, spre casă.

* * *

Peach îşi mută privirea de la priveliştea nesfîrşită a grîului sub un cer plumburiu, spre bunica ei. Mîinile lui Léonie ţineau strîns volanul, cu braţele întinse, stînd bine în scaunul ei, în poziţia potrivită pentru condus. Maşina mare, Chrysler, parcurgea şoseaua goală cu patruzeci de kilometri pe oră şi Peach oftă. În ritmul ăsta, nu vor ajunge acolo înainte de ora patru.

– Nu-i nevoie să oftezi, spuse Léonie, o să ajungem. Ea o dusese pe Peach în locul lui Amélie, în turneul pe la orfelinatele americane, pentru că Amélie dorise să stea la spital la New York, unde era îngrijită Lais. Dar Peach era o călătoare nerăbdătoare. De îndată ce erau în maşină, ea voia să şi ajungă!

Peach zîmbi.

– Nu putem să mergem măcar cu şaizeci?

Léonie se uită la nepoata ei în vîrstă de unsprezece ani.

– Asta e din cauză că nu sînt obişnuită să conduc maşinile astea mari, americane, spuse ea scuzîndu-se. Întotdeauna aveam un şofer sau era Jim...

– Hai, bunico, o tachină Peach, tu ai prins epoca trăsurii cu cai.

– Ai dreptate, recunoscu Léonie. Am observat lumea schimbîndu-se odată cu automobilul – iar bunicul tău făcea unele dintre cele mai frumoase maşini din Franţa. Ei, mi-aduc aminte cînd Monsieur m-a scos în prima maşină De Courmont. Parcă o văd şi acum, avea scaune moi de piele crem şi mici vaze de flori *Lalique*. Era de un roşu deschis, cu o duzină de straturi de lacuri speciale, spusese el, cu lămpi maron de alamă şi fîşii de piele în jurul capotei... Eu purtam o rochie roşie care se asorta, iar Monsieur cumpărase iasomie pentru vaze...

Aproape neîndrăznind să respire, Peach aştepta să audă ce va mai spune Léonie. Avea oare să-i spună, în sfîrşit, despre ea şi Monsieur?

– Am produs senzaţie în faţa teatrului, în seara aceea, spuse Léonie.

– Nu doar în seara aceea, spuse Peach repede, ai fost întotdeauna senzaţională, bunico.

Léonie zîmbi.

– Nu întotdeauna. Şi, oricum, Monsieur era cel care făcea senzaţie – el era cel care stătea în atenţia publicului. El era un bărbat foarte inteligent, foarte puternic.

Léonie strînse mai tare volanul cu degetele.

Încurajată de brusca intimitate a lui Léonie, Peach puse întrebarea care ardea în mintea ei de multă vreme.

– De ce nu te-ai căsătorit cu el?

Ea arătă atît de tristă, încît Peach ar fi dorit să nu o fi întrebat.

– Poate că, într-o zi, am să-ţi spun, dacă o să fie nevoie. Ah, aş vrea să te feresc de toate capcanele în care cad femeile. Aşteaptă. O să ştii prea curînd că dragostea este emoţia cea mai complexă dintre toate – şi face din noi toţi nişte proşti.

– Totuşi, zise Peach, dacă aş iubi pe cineva, m-aş mărita cu el.

– Bine, replică Léonie, închizînd în ea trecutul, să-l aduci doar să o cunoască pe bunica ta mai întîi, ca să-mi dau aprobarea. Acum priveşte, Peach, – acolo, la orizont. Asta-i prima clădire pe care am văzut-o de o jumătate de oră – asta trebuie să fie. *MADDOX.*

Sunetul aspru al unui clopoţel îi salută, cînd maşina trecu prin porţile de fier, ţinute deschise de doi băieţi bine spălaţi. Peach privi clădirea mare, cenuşie, cu o senzaţie de gol în stomac. Nu erau plante agăţătoare înflorite, care să încerce să îmblînzească liniile, şi aleile nu erau mărginite de trandafiri şi azalee cultivate cu grijă, aşa cum făceau la castelul d'Aureville. Iar copiii strînşi în spatele personalului, ca să le salute, arătau şi ei cenuşii, uscaţi de vîntul neostenit din cîmpii. Ei nu zîmbeau cînd se opri maşina.

– Bunico, nu pot, şopti Peach.

Léonie se uită la ea, surprinsă.

– Ce nu poţi, draga mea?

– Nu pot să intru acolo.

O fulgerare de teamă la gîndul cum trebuia să arate înăuntru o făcu pe Peach să se simtă rău.

– Nu-mi place...

Faţa doamnei Grenfell se apropie, dinţii ei falşi strălucind brusc într-o rază de soare.

Léonie se uită alarmată la Peach.

– Ţi-e rău?

– Nu, nu. Dar, te rog, nu mă obliga să intru înăuntru, bunico. Te rog!

Léonie se uită la *Orfelinatul de binefacere MADDOX,* la faţa plină de aşteptare a doamnei Grenfell şi la copiii cenuşii, înşiraţi în faţa clădirii aceleia tot cenuşii. Ea înţelese de ce Peach nu voia să intre înăuntru.

– Atunci, aşteaptă aici, draga mea, spuse ea, deschizînd portiera maşinii.

Era de datoria ei să intre, să vadă ce putea face organizaţia ei ca să-i ajute. Se gîndea acum că mai bine nu ar fi adus-o pe Peach cu ea.

Léonie dădu mîna cu doamna Grenfell, un zîmbet cald luminîndu-i faţa încă frumoasă.

O fetiţă, într-o rochie imprimată care nu i se potrivea, îi oferi un buchet solemn de gladiole înfăşurat în celofan. Léonie se aplecă să o sărute, iar fetiţa se uită fix la ea, cu gura căscată de uimire, cu o mînă pe obrazul unde fusese sărutată. Léonie înaintă pe lîngă şirul de copii, strîngînd mîini, oprindu-se să mîngîie capul unuia mai mic, punîndu-le întrebări altora. Interesul ei era real şi era preocupată cu adevărat, iar Peach avu impresia că ea aproape strălucea de dragoste pentru aceşti sărmani copii.

Peach se lăsă pe spate în scaun, cu un oftat de uşurare, cînd ei intrară în casă. N-ar fi suportat să stea cu ei la masa de prînz, aşa cum făcea la Castelul d'Aureville. Acest loc o îngrozea. Bănuia cumva cum ar mirosi, deşi nu intrase înăuntru: a dezinfectant puternic şi a mîncare veche – şi a nefericire.

Înălţîndu-se, privi pe fereastră la uşa închisă de la intrare. Literele de metal străluceau în lumina nesigură a soarelui: *Orfelinatul de binefacere MADDOX.*

O faţă scheletică apăru brusc la geamul maşinii, cu o privire la fel de luminoasă şi de fixă ca şi literele de deasupra uşii. Peach se retrase speriată.

– Îmi pare rău, mormăi băiatul, îmi pare rău. Am vrut doar să mă uit la maşină.

Plecă, ţinînd capul în jos şi mîinile în buzunare.

Peach coborî geamul şi se uită după el. Nu părea prea în vîrstă. Pantalonii cenuşii ai băiatului erau prea scurţi şi fluturau în jurul gleznelor lui slabe, iar capul creţ marca o fiinţă fragilă şi înduioşătoare. Alunecînd repede peste scaun, ea îl strigă:

– Stai puţin.

Noel merse mai departe, clipind din ochi la apariţia ei. Probabil că visase că ea l-a strigat.

– Te rog, strigă Peach, aşteaptă puţin, aşteaptă-mă.

Noel auzi paşii ei uşori pe pietriş şi simţi apăsarea slabă a mîinii ei pe braţ.

– Bună, spuse ea. Eu sînt Peach de Courmont. Tu cine eşti?

Era chiar mai frumoasă decît la prima vedere, o fată strălucitoare, cu un nor de păr roşcat. Pielea ei părea moale – nu roşie şi aspră de la vînt ca a fetelor pe care le ştia el, iar ochii ei – ochii ei erau de un albastru închis, minunat de adînc – albastrul lacurilor de vară, pe care nu le văzuse niciodată, dar ştia că trebuiau să existe. Dar pentru alţi oameni, nu pentru el.

Peach îi zîmbi îmbietor.

– Ei?

Noel îşi lăsă capul în jos.

– Ei, ce anume?

– Cum te cheamă pe tine?

– Noel.

– Noel şi mai cum?

– Maddox – Noel Maddox.

Privirea lui Peach se opri asupra literelor de metal de deasupra uşii. Mai bine n-ar fi întrebat.

– De ce nu eşti înăuntru, să iei masa cu ceilalţi?

Noel îşi băgă mîinile mai adînc în buzunare.

– Am vrut să mă uit la maşină, asta-i tot, murmură el, lăsîndu-şi capul în jos.

– Păi, atunci vino. Peach îl luă de braţ. Haide. Am să-ţi arăt.

Şocul atingerii ei îl făcu pe Noel să tremure, iar părul de pe ceafă i se ridică. Timid, el o lăsă să-l conducă spre maşină.

– Uită-te la tot ce vrei, spuse ea. Nu-ţi pot spune cu ce viteză poate să meargă, pentru că bunica nu conduce niciodată cu peste cincizeci de kilometri pe oră.

Rîsul ei subţire, dulce, făcu să-i treacă lui Noel fiori pe şira spinării.

– Pot... vreau să spun, îmi dai voie să mă uit înăuntru?

– Desigur.

Peach deschise uşa şi se dădu îndărăt.

– Nu. Nu. Vreau să spun, *în ea.* Sub capotă.

– Vrei să vezi *motorul?*

Ea crezuse că voia să admire interiorul maşinii.

– Nu ştiu cum se deschide, mărturisi ea.

– Atunci, lasă-mă pe mine.

Noel găsi declanşatorul şi ocoli botul maşinii. Ridicînd capota, se uită la motorul imaculat, încă fierbinte.

Peach se aplecă, prietenoasă, alături de el.

– Ce e atît de fascinant la motoare? întrebă ea.

Privirea înfometată a lui Noel prinse dintr-odată detaliile de construcţie şi performanţele maşinii. Îl mîncau mîinile să ia o cheie şi să umble ore în şir prin motor, studiindu-l.

– Nu vezi? murmură el. Totul e atît de perfect. Bujiile, conductele, fiecare piesă cît de mică are rolul ei în crearea forţei. Totul e atît de logic şi de uşor.

– Mie mi se pare cam complicat!

Noel îşi ridică privirea de la motor. Braţul lui Peach se sprijinea de marginea maşinii, alături de mîna lui. Era uşor bronzat de la un soare care nu strălucea niciodată pe aici şi avea un păr blond, zburlit. Noel strînse mai tare marginea maşinii şi vocea lui deveni mai adîncă, atunci cînd răspunse:

– Asta pentru că eşti fată.

Peach dădu din cap, ca să-şi dea părul din ochi, rîzînd.

– Ah, dar eu sînt o fată din familia De Courmont.

Numele răsuna în capul lui cu putere.

– De Courmont! Vrei să spui automobilele De Courmont?

– Noi sîntem, zîmbi Peach, întîlnindu-i privirea uluită.

Într-adevăr, avea ochi frumoşi cînd îşi ridica vălul de apărare şi îţi dădea voie să vezi în ei, erau de un gri deschis, cu gene lungi, negre.

– Bunicul meu a construit practic primul exemplar.

– Sînt maşini minunate, spuse Noel zăpăcit. Desigur, n-am văzut niciodată una adevărată... doar în cărţi.

Peach oftă.

– Nu sîntem siguri că acum au să mai apară altele. Fabricile au fost distruse de război şi n-a mai rămas prea mult din ele.

Noel încercă să-şi imagineze cum trebuia să fi arătat fabricile *De Courmont*. Erau destul de importante, ca să fie distruse în timpul războiului.

– Noel!

El se răsuci, cînd pasul familiar al domnului Hill scîrţîi pe pietriş.

– Noel! Ce faci aici, afară? Trebuia să fii înăuntru cu ceilalţi. Ai pierdut discuţia cu doamna Léonie şi lipsa ta a fost vizibilă, locul tău rămînînd gol în sala de mese!

– Îmi pare rău! zise Noel aplecîndu-şi capul.

Peach se uită la el alarmată. Era ca şi cînd cineva ar fi întors un buton, tăind brusc interesul ce se văzuse în ochii lui. Devenise dintr-odată pasiv, apatic.

– E vina mea, zîmbi ea, întinzînd mîna. Eu sînt Peach de Courmont, nepoata lui Léonie. Nu m-am simţit prea bine. Noel a observat şi a rămas aici să vadă dacă mă poate ajuta, zise ea făcînd un gest spre maşină.

Ea vedea că bărbatul nu o crezuse, dar ea era nepoata lui Léonie. Trebuia să-i accepte explicaţia. El îi dădu mîna, politicos.

– Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnişoară De Courmont?

Peach clătină negativ din cap.

– Mulţumesc, mă simt mai bine acum. Am s-o aştept aici, în maşină, pe bunica mea.

– Atunci ar fi mai bine să vii cu mine, Noel. Masa a început deja.

– La revedere, Noel, strigă Peach.

Privirile lor se întîlniră, cînd el se întoarse să-l urmeze pe domnul Hill spre clădire, iar Peach îi făcu cu ochiul conspirativ, zîmbind în timp ce se urca din nou în maşină.

Cînd Léonie reapăru pe treptele *Orfelinatului MADDOX,* o oră mai tîrziu, avea în continuare pe faţă un zîmbet, dar, se gîndi Peach, arăta obosită. Nu era surprinzător; bunica ei avea aproape şaptezeci de ani şi orfelinatul era suficient ca să ostenească pe oricine.

Cu un ultim rămas bun, Léonie se urcă în maşină şi porni motorul.

– Fă semne de rămas bun, draga mea, murmură ea, zîmbind încă în timp ce circulau încet pe alee, spre porţile înalte de fier, ţinute din nou deschise pentru ele de doi băieţi.

– Slavă Domnului, răsuflă ea, gata să-i dea lacrimile, cînd porţile se închiseră în urma lor. Ah, slavă Domnului, Peach, că n-a trebuit să aparţii vreodată unui loc ca acesta.

Noel rămase lîngă poartă, urmărindu-le, pînă cînd maşina nu se mai văzu decît ca un punct pe şoseaua dreaptă care ducea spre orizont. Încă o clipă şi dispăru cu totul. Peach de Courmont era o fată de aur, la fel de neatins pentru el ca un vis. Lumea ei era o lume a dragostei şi a rîsului, a libertăţii şi a succesului. Cîmpurile de grîu se unduiau sub bătaia vîntului şi un oftat adînc cît eternitatea trecu prin trupul lui slab. Un oftat de dor. El avea acum două lucruri pe care ştia că le voia de la viaţă. Voia să lucreze cu automobilele. Şi voia o fată ca Peach De Courmont.

* * *

13

Clipper-ul de la *Pan-Am* din New York ateriză tîrziu, după un zbor agitat de optsprezece ore, iar Leonore se mişcă bucuroasă prin ploaia Parisului spre terminalul Le Bourget. New York-ul nu era oraşul ei, era prea rapid, prea strălucitor, prea nou. Cîteva zile în ritmul New York-ului o lăsau sfîrşită şi incapabilă să-şi părăsească hotelul. Acelaşi lucru era şi cu avioanele. Zborul era rapid şi eficient, dar de ce oare îi făcea trupul să se simtă încă la New York, cînd ochii şi mintea ei îi spuneau că era acasă?

În taxi, spre Insula St. Louis, ea decise că va lua trenul spre sud, spre Riviera, a doua zi dimineaţă. Uşa i-o deschise Oliver, noul valet englez.

– Un domn a venit să vă caute în după-amiaza asta, domnişoară de Courmont, îi spuse el.

Ea nu aştepta pe nimeni.

– A lăsat un nume, Oliver?

– Nu, domnişoară, a spus doar că va reveni.

Leonore urca deja scara curbă. Voia doar o baie fierbinte, un ceai şi să ajungă în pat. Dar casa era atît de liniştită! Nu-şi dăduse seama cît de mult se obişnuise în cîteva săptămîni la New York cu zgomotul constant, de fundal, al circulaţiei, al sirenelor şi al parăzilor. Cu mîinile băgate în buzunarele halatului alb de baie, pufos, se sprijini de geam, căutînd peisajul familiar. Sena îşi purta podoaba de lumini, iar farurile maşinilor formau dîre continue pe poduri şi bulevarde, galbene într-o direcţie, roşii în direcţia opusă. În seara asta, se părea că toată lumea din Paris ieşise afară. Leonore ştia că la *Cafeneaua* din St. Germain trebuia să fie plin. Actorii străzii trebuiau să fi ieşit în forţă, făcînd ca mici căţei cu volănaşe să sară prin cercuri sau mergînd pe picioroange sau jonglînd cu farfurii şi cîntînd jazz la saxofoane dezacordate. Iar cineva va cînta încetişor la ghitară, în timp ce îndrăgostiţii vor arunca monede în şepcile lor întinse.

Iar pe elegantul Mal Drept, femei în rochii frumoase vor sosi la marile restaurante, la braţul unor bărbaţi arătoşi, iar îndrăgostiţii vor merge mînă-n mînă pe malurile rîului magic al Parisului. Cum ar putea ea să se culce la ora opt, cînd Parisul o aştepta? Punîndu-şi nişte pantaloni negri şi un pulover fin de caşmir, verde jad, Leonore încheie în grabă nasturii mici de perle ai acestuia, de parcă se temea să nu întîrzie la o întîlnire. Îşi desfăcu părul blond din obişnuitul ei coc şi îl lăsă liber. Va gusta Parisul de una singură, se va plimba şi poate că va intra într-o cafenea, să bea ceva.

Picioarele ei încălţate în pantofi sport coborîră treptele cîte două şi, aruncîndu-şi geanta pe umăr, Leonore alergă prin hol şi prin marile uşi duble, spre noaptea caldă a Parisului.

Un bărbat intră în curte cînd ea ieşi şi se feriră unul de celălalt, repede, ca să evite o ciocnire.

– Scuzaţi-mă, spuse el în germană.

– Pardon, spuse în acelaşi timp şi ea în franceză.

Lampa de pe stradă lumina silueta lui înaltă, părul drept, deschis...

– Ferdi! zise ea.

– Lais. Ah, Lais.

Braţele lui Ferdi o cuprinseră, gura lui sărutînd-o pe a ei. Ea era lipită de trupul lui, pierdută în sărutul lui.

Leonore se eliberă, smulgîndu-şi gura de lîngă a lui.

– Ferdi, nu... nu. Te rog, Ferdi.

El îi ţinu obrazul în ambele mîini.

– Lais, spuse el mirat, eşti tu cu adevărat? Am crezut că Kruger te-a omorît. M-au băgat în închisoare, ştii, după ce l-am împuşcat. Dar cineva mi-a zis că erau nişte zvonuri că eşti în spital, că te-au dus în America. Alţii au zis că ai murit... Eu am vrut să cred că trăieşti. Am sperat că mă aştepţi. M-am întors să te găsesc, imediat ce-am putut. Ah, Lais, Lais...

– Ferdi, te rog, se rugă Leonore. Te rog, ascultă-mă. Nu sînt Lais. Eu sînt Leonore.

Ferdi luă o şuviţă din părul ei lung, blond, frecînd-o între degete.

– Nu, spuse el. Nu. Părul lui Leonore nu era aşa.

Leonore îşi dădu brusc seama că, în seara asta, arăta într-adevăr ca Lais, purtînd haine sport şi părul lăsat liber. Leonore era cea care purta părul strîns, încheiată pînă la gît cu îmbrăcăminte serioasă. Dar ochii ei erau diferiţi, Ferdi îşi va da seama că ea nu era Lais, cînd îi va vedea culoarea ochilor.

– Uite, Ferdi! Luîndu-i mîna, îl duse la lampa de pe stradă. Acum uită-te la mine.

El se uită atît de adînc în ochii ei, încît ea simţi că dorea să-i facă să se schimbe în albaştri, aşteptînd o magie care să o transforme în Lais.

– Îmi pare rău, Ferdi, şopti ea, cînd mîinile lui căzură de pe umerii ei.

– Atunci, e adevărat! spuse el încet. Lais a murit. Sperasem prea mult.

Leonore ezită doar un moment. Lais zăcea în spitalul din New York, suferind tratamente de tortură, în speranţa că-şi va reveni din şocul care o lăsase mută după împuşcătură. Speranţa că într-o bună zi bucăţelele minţii ei se vor reaşeza brusc şi ea va redeveni vechea lor Lais, pălise. Şi, de fapt, nici nu puteau spera, căci nu exista nici un tratament care să o ajute pe Lais să mai umble vreodată. Ar fi mai bine pentru Lais ca Ferdi să n-o vadă aşa cum era acum, mai bine s-o creadă moartă.

– Îmi pare rău, Ferdi, şopti ea.

El o mîngîie pe cap, fără să se gîndească.

– Ai fost întotdeauna o soră bună, îi replică el blînd.

– Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat cu tine, Ferdi, cum a fost viaţa ta după cele întîmplate.

Merseră împreună peste micul pod Marie, găsind o cafenea liniştită, într-un colţ unde, la o sticlă de vin roşu, îi povesti despre arestarea lui şi despre curtea marţială. Fusese condamnat la zece ani de închisoare şi degradat, dar familia sa îşi folosise influenţa ca să-i transforme sentinţa în domiciliu obligatoriu pe timpul războiului, susţinîndu-se că prezenţa lui era necesară în importanta oţelărie a familiei. Pe atunci, puterea *Celui de al Treilea Reich* începuse să se prăbuşească. În fiecare noapte, Ferdi se uita la avioanele *Forţelor Aliate* care aruncau bombe deasupra oraşului său, distrugîndu-i fabricile, uzinele sale de armament şi oţelăriile. Şi tot ce simţise fusese bucurie. O socotise pe Lais moartă, dar apoi cineva îi spusese că nu murise, ci că fusese dusă la spital, mai întîi la Nisa, apoi la Paris. Venise să dea de urmele ei aici.

– Nu m-am putut întoarce la *Hostellerie,* explică el. Nu puteam suporta să văd locul unde s-a petrecut. Voi avea întotdeauna o imagine a ei zăcînd acolo, cu ochii închişi, plină de sînge. Am venit aici să caut o fantomă...

Leonore îşi aminti fantezia copilărească a lui Peach despre Ferdi, dar el nu mai era tînărul şi frumosul prinţ. Obrazul lui Ferdi era ridat şi ochii lui albaştri priveau pierduţi, de parcă îşi căutau amintirile şi le găseau moarte.

Cînd el o conduse înapoi, spre casa din Insula St. Louis, Ferdi îi strînse mîna.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru sărut, spuse el.

Leonore simţi cum i se înroşesc obrajii.

– Era de înţeles.

– Leonore, în seara asta a fost prima oară cînd am vorbit cu cineva despre anumite lucruri. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Simt acum că pot privi în faţă viitorul, fără ea. Trebuia să fiu sigur, înţelegi?

Leonore dădu din cap, evitîndu-i privirea.

– Pot să te mai văd? Promit că nu voi mai vorbi tot timpul despre mine.

Zîmbetul lui era tineresc, puţin dornic şi Leonore îşi aminti gura lui pe a ei.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea calm.

Ferdi se înclină asupra mîinii ei, ca un german întotdeauna politicos.

– Am să-ţi telefonez mîine, strigă el, traversînd curtea.

Leonore se sprijini de uşa închisă, un zîmbet jucîndu-se în jurul gurii ei. În ochii lui Ferdi simţise o dorinţă, o rază de speranţă, cînd o întrebase dacă o mai putea vedea din nou. Cu siguranţă era mai bine să creadă că Lais era moartă. Sărmana Lais, infirmă, cu mintea rătăcită, într-o altă lume. S-a terminat cu trofeele de argint de şcolăriţă pentru sărituri în apă şi alergări, cu muzica şi dansul, cu conducerea maşinii pe Corniche cu piciorul apăsat pe acceleratorul maşinii mari, albastre, De Courmont. Lais avea lumea ei proprie.

Ultimul lucru la care se gîndi în seara aceea, înainte de a adormi, a fost gura lui Ferdi pe a ei, fermitatea buzelor lui, căldura trupului lui aproape de al ei.

* * *

Trei săptămîni mai tîrziu, Leonore şedea lîngă Ferdi într-un cinematograf pe Champs Elysées. În lumina pîlpîitoare a ecranului, ea abia putea zări mîna lui Ferdi care o ţinea pe a ei. Se întreba dacă el ştia cît de strîns se agăţa de ea, de parcă s-ar fi clătinat pe marginea unei prăpăstii şi mîna ei era salvarea lui – doar ea îl putea ţine să nu cadă. Bineînţeles că intenţionase să se întoarcă la hotel, dar rămăsese totuşi la Paris, aşteptînd acasă toată ziua, temîndu-se să iasă, ca nu cumva să o sune. Ferdi o sunase în fiecare zi. Leonore nu l-a chemat niciodată acasă, ci aranja întotdeauna să se întîlnească la ora şapte la cafeneaua *Deux Magots,* unde chelnerii le făceau acum semn din cap şi le zîmbeau pe furiş, aşa cum îşi permiteau cu obişnuiţii localului, aducîndu-le vinul preferat, fără să mai comande.

Totul era perfect nevinovat, îşi spunea Leonore. Ea şi Ferdi erau doar prieteni. *Singurul* motiv pentru care o sărutase fusese că, în starea lui de spirit tulburată, văzînd-o brusc în semiîntuneric, cu părul lăsat liber, aşa cum obişnuia să-l poarte Lais, *voise* să creadă că ea era Lais. Deşi, după cum îi spusese el mai tîrziu, ştiuse că ea, probabil, murise.

Leonore nu simţise nici o umbră de vinovăţie, auzindu-l vorbind de Lais ca fiind moartă. Iar în fiecare seară cînd se întîlnea cu Ferdi şi acesta îi vorbea despre Lais, lucrul acesta i se părea din ce în ce mai real. Aproape că-i venea să creadă că Lais era moartă cu adevărat.

– Ferdi, spuse ea mai tîrziu, cînd se plimbau prin grădinile Tuileries în acea săptămînă, trebuie să mă întorc la *Hostellerie.* Ştii că eu sînt o femeie care munceşte.

– Dar eu nu vreau să pleci!

Faţa lui Ferdi, prelungă, cu oase puternice, arătă brusc disperată.

– Nu-ţi închipui ce a însemnat pentru mine să pot sta de vorbă cu tine, Leonore. M-ai făcut să văd că viaţa trebuie să meargă înainte. Asta ţi-o datorez ţie. Îi strînse tare mîinile. Nu mă părăsi, Leonore, pledă el, nu tocmai acum.

Vîntul îi aduse o şuviţă de păr în ochi şi Ferdi i-o dădu la o parte, cu tandreţe, trasînd curba delicată a sprîncenelor ei cu degetul şi apoi cu gura. Privirile li se întîlniră şi, pentru un moment, se uitară unul la altul, citindu-şi fiecare dorinţa în ochii celuilalt.

– Leonore, zise el blînd, apoi buzele lui fură peste ale ei. Înfăşurată în braţele lui, departe de vîntul care sufla, Leonore înţelese că asta era ceea ce dorea ea.

Se aşteptase ca el să locuiască într-o cameră tipică de burlac sau în vreo cămăruţă pe vreo stradă pitorească de pe Malul Stîng, dar familia Merker îşi rezervase întotdeauna un apartament la *Ritz* şi, odată cu sfîrşitul războiului, acesta devenise a doua casă a lui Ferdi. Leonore se plimbă agitată în luxul impersonal al apartamentului, atingînd aranjamentele florale rigide, întrebîndu-se dacă erau de ceară. Era uimită de ordinea impecabilă a apartamentului. Nici o haină nu era aruncată neglijent pe vreun scaun, nici un pantof nu se zărea pe sub o canapea, nici un ziar nu era aruncat pe undeva la întîmplare. Nu existau fotografii personale pe birou şi pînă şi sugativa nu avea semne pe ea. Patul lui Ferdi fusese pregătit pentru noapte de o cameristă, iar pe noptieră se aflau o carafă cu apă şi un pahar.

Ferdi o ajută să se dezbrace, iar cînd el rămase gol, o luă în braţe şi stătură, trup cald lîngă trup cald, iar Leonore se gîndi că aşa trebuia să fie cu acele „fete de noapte“: o cameră anonimă de hotel şi un bărbat care îşi imaginează altă faţă în locul feţei tale, în timp ce îţi ia trupul. Gura lui Ferdi era pe sînul ei, mîinile lui strîngînd-o mai aproape. Ridicînd-o, o duse la patul cel mare. Cearceafurile erau răcoroase pe spatele ei, apoi căldura lui o umplu, iar ea murea de plăcere, gemîndu-şi dorinţa cum ar fi făcut oricare curvă.

Cînd se termină totul, el rămase culcat liniştit lîngă ea, fără să vorbească. Luîndu-şi ţigările de pe noptieră, aprinse una şi i-o oferi.

– Dar eu nu fumez, spuse Leonore cu voce slabă.

Lais fusese cea care fuma.

Ea luă trenul spre Sud a doua zi dimineaţa, lăsîndu-i un mesaj la Oliver, valetul, că fusese chemată urgent la *Hostellerie* şi că avea să rămînă acolo un timp şi va fi prea ocupată ca să se poată întîlni.

* * *

14

Ataşamentul lui Noel pentru arta boxului îl luă prin surprindere pe domnul Hill. Apăru, împreună cu ceilalţi copii, într-o sîmbătă după-amiază, îşi puse mănuşile cînd veni rîndul său să facă o rundă şi luă bătaie fără să se plîngă. Dar nu numai atît – *Noel s-a bătut la rîndul lui.* Desigur, băiatul era micuţ şi lent şi nu avusese nici o şansă, dar era curajos în ring şi încasa în tăcere. Şi a venit din nou, a doua săptămînă, ca şi următoarea. De data asta, Hill refuză să-l lase în ring, copilul va fi pur şi simplu cotonogit din nou. În schimb, îl luă deoparte la sfîrşitul activităţii şi îl întrebă de ce face asta. Voia să se pedepsească singur? Era un fel de masochist sau ce? Copilul se uitase doar la el cu acei ochi deschişi, de neînţeles, şi îi spusese:

– Vreau să învăţ.

Şi asta a fost tot. Hill puse băiatul la un curs de antrenament cu greutăţi, alergări, sărituri şi box cu umbra, ceea ce avea să-i arate dacă Noel era serios sau nu. Şi chiar era serios! Se ţinu de treabă, antrenîndu-se în fiecare seară cu greutăţi şi trezindu-se devreme ca să alerge şase kilometri înainte de micul dejun – chiar şi iarna, pe frigul cel mai crunt, pînă cînd zăpada îl opri cîteva luni, iar atunci lucră în sală, făcînd alergări pe loc şi flotări. Băiatul se dovedi o minune – iar acum, doar la paisprezece ani, îi putea bate pe cei mai buni.

În ochii domnului Hill era o căldură adevărată cînd îi înmînă lui Noel cupa ieftină, argintată.

– Pentru cîştigătorul *Turneului de box* de la *MADDOX* – un campion adevărat, spuse el zîmbind.

Aplauze admirative izbucniră din auditoriul de băieţi de la *MADDOX*, cînd Noel dădu mîna cu domnul Hill.

– Mulţumesc, domnule, spuse Noel ţinînd trofeul cu fermitate.

– Dă-mi-o săptămîna viitoare, băiete, şi am să pun să-ţi graveze pe ea numele şi titlul: *„Campion de box la juniori,* **Campionatul de box** *al Orfelinatului de Binefacere MADDOX, 1946“,* îi promise domnul Hill. A fost o luptă bună, curată, Noel, şi ai reuşit bine, cu adevărat. Felicitări.

– Mulţumesc, domnule.

* * *

Noel trecea pe sub frînghii, strecurîndu-se spre duşuri printre şirurile de băieţi aşezaţi pe bănci de lemn. Punîndu-şi cu grijă trofeul pe un scaun, îşi scoase şortul ud de transpiraţie şi dădu drumul la apă.

Apa fierbinte îl făcea să-l usture loviturile roşii de pe spate şi de pe umeri, iar Noel se strîmbă, forţîndu-se să stea acolo în tăcere şi să suporte durerea. După cîteva minute, dădu duşul la apa rece, scrîşnind din dinţi cînd apa ca gheaţa curse pe el. DîndU-şl capul pe spate, lăsă jetul să-i cadă pe faţă şi prin părul scurt, negru, în timp ce-şi săpunea trupul dur, musculos, impunîndu-şi să accepte pedeapsa apei reci. Socoti minutele ce treceau lent. Exact trei. Apoi ieşi de sub duş, se şterse viguros cu prosopul subţire şi se îmbrăcă repede. Stînd în faţa oglinzii, îşi pieptănă părul. Hill îi spusese că era prea lung pentru un boxer, ordonîndu-i să-l tundă scurt, ca toţi ceilalţi, dar Noel ignorase cererea asta. Privirea lui critică în oglindă îi arăta un tînăr slab dar musculos, de doar paisprezece ani – sau poate că are cincisprezece, se gîndi Noel. Poate chiar şaisprezece. Era important să arăţi mai mare, pentru că trebuia să fii mai în vîrstă ca să lucrezi. La o slujbă adevărată, nu doar la una de sîmbătă. Iar Noel va avea nevoie de o slujbă adevărată.

Se uită în jur la camera de duşuri, observînd scaunele verzi, strîmbe, din lemn, şi vechile cuiere de alamă pe care atîrnau hainele transpirate de sport. Luîndu-şi trofeul, se îndreptă repede spre uşă, exact cînd apărură şi ceilalţi participanţi la turneul de box din seara aceea.

– Hei, Noel, strigară ei, bună treabă, i-ai dat o mamă de bătaie.

– Mulţumesc, zise Noel, plecînd pe coridorul cu linoleum maroniu.

Ei îl urmară cu ochi miraţi.

– Acum, că-i campion, aş fi crezut că o să se mai descreţească puţin, mormăi unul.

– A, întotdeauna a fost un singuratic, răspunse cineva. Pe el nici boxul n-o să-l schimbe.

Noel hotărîse să nu ia nimic cu el, în afară de pachetul cu alimente pe care reuşise să le adune săptămîna trecută. În felul ăsta, nu va trezi suspiciuni. Purta pantaloni de pînză groasă, o cămaşă de doc, o pereche de pantofi noi de sport – rechiziţionaţi de domnul Hill ca parte a echipamentului lui sportiv şi care erau singurul lucru din viaţa lui pe care îi făcuse plăcere să-l aibă. O haină de vînt cenuşie şi un fular de lînă completau îmbrăcămintea lui de plecare. Legîndu-şi fularul, băgă trofeul în buzunar şi luă punga de hîrtie maron, cu alimentele.

Luînd cei cinci dolari – două hîrtii şi nişte mărunţiş – din ascunzătoarea lor dintr-un pantof, el puse cu atenţie banii în buzunarul pantalonilor.

Era ora nouă, într-o seară de vineri. Luminile încă mai ardeau la *Orfelinatul MADDOX* şi băieţii discutau în sufragerie în timpul trataţiei speciale, cu lapte rece şi prăjituri, pentru sărbătorirea turneului de box. Cu ocazia acestui eveniment, chiar şi băieţilor mai mici li se permisese să nu se culce. Desigur, fetele erau în altă clădire, iar doamna Grenfell şi directoarea nu doriseră să urmărească un sport atît de masculin. A fost foarte uşor pentru Noel să coboare pe scara din faţă, rareori folosită, în holul întunecat. Picioarele lui în pantofi de sport nu făceau zgomot pe dalele albe şi negre lustruite şi el ridică cu grijă zăvorul mare. Afară era foarte întuneric. Luna plină era ascunsă în spatele unor nori denşi, mişcători, împinşi de un vînt care gemea peste peisajul negru.

Fără să privească înapoi, Noel închise uşa în urma lui şi coborî treptele roase, de piatră. Mergînd pe marginea subţire, cu iarbă, care însoţea aleea de pietriş, merse repede spre porţi şi trase nerăbdător de zăvor. Probabil s-a înţepenit. Noel rămase cu gura căscată cînd luna plină ieşi de sub nori, luminînd aleea ca un decor de teatru. Văzu că porţile erau încuiate cu un lacăt. Ezitînd un moment, îşi băgă pachetul cu alimente sub haina de vînt, apoi se dădu înapoi vreo cîţiva paşi. Răsucindu-se, sprintă spre porţi aruncîndu-se pînă la jumătatea înălţimii lor, apoi, căţărîndu-se ca o maimuţă, ajunse sus, deasupra. Căzu uşor jos pe partea cealaltă şi se scutură pe mîini de rugină şi de praf. Îndreptîndu-se, o porni într-o fugă uşoară pe şoseaua dreaptă ca o lumînare care ducea, printre cîmpurile de grîu, spre libertate.

* * *

15

Peach împinse scaunul cu rotile al lui Lais pe peristilul cu arcade din *Palaçio d'Aureville* din Miami, răsucindu-l în aşa fel, încît sora ei să vadă fîntînile arteziene cu dale albastre, păzite de lei puternici de piatră – copie a celor din Curtea leilor din Alhambra.

– Uite, Lais, îi spuse ea, îţi aminteşti cînd aveam trei ani şi am căzut înăuntru şi tu m-ai salvat?

Bazinul era puţin adînc la margine, dar dalele erau alunecoase şi Peach alunecase pînă la mijloc unde era destul de adînc. Ochii lui Lais fuseseră speriaţi cînd o pescuise. Peach rîsese.

– Tu erai mai speriată decît mine, zise ea. Eu am avut timp doar să fiu uimită, căci totul s-a petrecut atît de repede.

Îngenunchind lîngă scaunul surorii ei, Peach îi cercetă ochii goi, căutînd o reacţie. Acum, cînd toate rotunjimile se topiseră, faţa lui Lais era trasă, oasele pometţilor apăreau prea proeminente şi gura ei mare era moale şi fără viaţă. Ochii lui Lais păreau că se uită la fîntînă, dar Peach nu era sigură. Nu era nici o licărire de recunoaştere, nici un zîmbet. Cu un oftat, Peach îşi reluă locul în spatele scaunului cu rotile, împingînd-o pe Lais pe cărarea umbroasă. Oceanul verde scînteia în soarele luminos al Floridei şi o duzină de mici bărci cu pînze se mişcau la orizont, cu ajutorul brizei. Mai aproape de mal, turişti bronzaţi înotau în valurile reci ale Atlanticului. La piscină, Peach se opri să se uite la un băiat care se urca pe trambulină, balansîndu-se un moment, cu braţele desfăcute, cu degetele în jurul marginii scîndurii, încordîndu-şi muşchii picioarelor înainte de a sări. El străpunse apa liniştită, aproape fără să stropească. Trupul lui alunecos ca al unei foci se zări ca fulgerul în apă, o secundă înainte de a ieşi la suprafaţă, într-o ploaie de picături de cristal.

– Perfect, strigă ea admirativ. A fost perfect!

Ea împinse scaunul mai departe de piscină, dorind ca sora ei să-l fi văzut sărind, să fi putut simţi plăcerea fizică a unui asemenea moment. Cu un şoc, ea îşi dădu brusc seama că, în loc să privească drept în faţă, ca de obicei, capul lui Lais era uşor întors spre piscină. *Lais se uita la piscină!*

Peach umblă grăbită prin dulapuri, în camera lui Lais, aruncînd lucruri din sertare şi căutînd un costum de baie. Băgînd totul înapoi în dulap, ea alergă la sora ei. Lais stătea în şezlongul special de lîngă fereastra care dădea pe terasă, uitîndu-se la peisaj. Doar că, se gîndi Peach cu furie, nu puteai şti dacă vedea perspectiva, cel puţin.

– Lais, spuse ea arborînd un zîmbet vesel. Trebuie să plec. Am s-o trimit pe Miz să stea cu tine.

Miz era domnişoara Z – de la Zena Foley –, însoţitoarea şi infirmiera lui Lais, deşi Miz spunea întotdeauna că, atunci cînd Peach nu era la şcoală, nu era nevoie de nici o însoţitoare. Peach o botezase imediat Miz şi numele se potrivea cu statura ei mică, subţire şi cu personalitatea ei tăioasă pe care o folosea ca să o protejeze pe Lais de curiozitatea publică, şi de care se servea de asemenea ca să-şi ascundă bunătatea ei infinită.

– Crezi că ea înţelege ce-i spun, Miz? întrebă Peach, urmînd-o înapoi în dormitor şi uitîndu-se cu disperare la profilul indiferent, de camee, al lui Lais.

– Poate că da şi poate că nu, spuse Miz umflînd repede perna de sub capul lui Lais, dar eu cred că nu ai descoperit încă ce anume ar vrea ea să audă. Într-o bună zi, ai să spui ce trebuie şi ea se va trezi din nou.

– Ca prinţesa adormită din cartea de poveşti, spuse Peach, cînd a fost sărutată de frumosul şi tînărul prinţ.

Dar Ferdi nu arătase ca frumosul şi tînărul prinţ, cînd îl împuşcase pe Kruger; ochii lui fuseseră reci şi morţi, iar Lais zăcea sîngerînd în braţele ei... Iar Ferdi nu se mai întorsese niciodată să-şi caute din nou prinţesa. El dispăruse pentru totdeauna.

Uşa cu plasă se trînti în spatele ei, cînd alergă jos pe trepte şi peste terenuri, spre hotel. Micul magazin elegant avea un sortiment de costume de baie şi, amintindu-şi cît de slabă era Lais, Peach alese unul care părea grozav de mic. Dar era de culoarea favorită a lui Lais, verde, era lucios şi frumos şi era bun pentru înot, nu pentru a face decor pe marginea bazinului.

Gîfîind de alergătură, se repezi iar la vilă, trîntind uşile în urma ei, zîmbind cînd îl auzi pe Gérard protestînd din biroul lui.

– Uite, Lais, spuse ea, ţinînd în sus costumul de baie. Mergem să înotăm.

Miz se uită la ea, scandalizată.

– Ce spui, Peach! Ştii că sărmana doamnă nu poate să înoate.

– Lais era cea mai bună înotătoare din familie – în afară de bunica, replică Peach. Miz, ah, Miz, azi, la piscină, ne-am oprit să ne uităm la un băiat care sărea de la trambulină şi Lais a întors capul să se uite! Sînt sigură de asta.

Miz îi luă costumul de baie, liniştită.

– Îndrăznesc să spun că îi bătea doar soarele în ochi. Ştii că nu-i place.

Peach se uită la ea dezamăgită. Fusese atît de sigură. Ea privi tristă cum Miz băgă costumul de baie verde în sertar. Apoi se duse tăcută la uşă, întorcîndu-se să-i zîmbească lui Lais: poate, poate... Scaunul cu rotile al lui Lais aştepta lîngă şezlong, barele lui urîte de oţel, roţile mari şi pielea neagră, tare, evidenţiindu-i funcţia. Peach îşi aminti de mult urîta ei proteză. Dorise măcar să fie drăguţă. Ei bine, chiar dacă nu vor s-o lase să o ia pe Lais în piscină, ceva tot putea face pentru ea. Lais va avea o surpriză, mîine dimineaţă.

* * *

Gérard insista ca familia să ia micul dejun împreună, pentru că era singurul moment cînd era sigur că-i are pe toţi într-un singur loc, în acelaşi timp. Era remarcabil, se gîndi Amélie, turnîndu-şi cafea, cît de repede îşi revenise fizic Gérard, după nenorocirea din lagărul de muncă forţată, deşi ştia că amintirile nu-l vor părăsi niciodată. Gérard nu era totuşi destul de robust ca să se întoarcă la activitatea lui de arhitect, dar în ultima vreme îl găsise la planşeta de desen din birou, aplecat peste planuri şi, uneori, schiţînd proiecte noi. Gérard se vindeca. Dacă şi Lais s-ar face mai bine! Era greu de acceptat că Lais, fiica ei vioaie ca argintul viu, putuse deveni această străină condamnată la muţenie pentru tot restul vieţii, cufundată în cavernele solitare ale minţii ei, ascunzîndu-se de realitatea din jur.

– Bună dimineaţa, mamă.

Venind în vîrful picioarelor în spatele ei, Peach o cuprinse de gît cu braţele şi o sărută. Amélie simţi mirosul mării pe pielea ei.

– Ai fost deja să înoţi? rîse Amélie.

– Îhî. Peach se servi cu papaya şi pepene galben de pe masa de servit. Am avut o întîlnire, la ora şapte.

– O întîlnire? Vrei să zici, cu un băiat? întrebă

Amélie rîzînd.

– Desigur, mamă. Doar nu ai întîlnire cu fete, replică Peach cu dispreţ. L-am întîlnit ieri, la hotel. E un săritor grozav de la trambulină şi mi-a promis să mă ajute.

Amélie îşi dădu seama, dureros, că Peach creştea. Părea mult mai mare decît de doisprezece ani. Pierduseră atîţia ani cît n-au fost împreună şi, totuşi, Peach dorea acum să se întoarcă în Europa. Gérard o refuzase cu fermitate.

– Cînd o să ai paisprezece ani, o să discutăm despre asta, spusese el; deocamdată, am vrea să te avem lîngă noi.

Dar Amélie ştia că Peach tînjea după şcoala din Elveţia.

Peach îşi ridică faţa pentru un sărut, cînd Gérard veni cu ziarul sub braţ.

– Unde-i Lais? întrebă el surprins. Lais şi punctuala de Miz erau întotdeauna primele jos, luîndu-le-o tuturor înainte la micul dejun.

– A întîrziat, spuse Peach. Asta-i probabil din cauza surprizei mele.

Brusc, îi veni în minte că poate lui Lais nu-i plăcuse, dar chiar şi dacă nu-i plăcuse ceva, era mai bine decît nimic.

– Am sosit! Miz o împinse pe Lais, aflată în scaunul cu rotile.

– Ah, Peach, căscă gura Amélie, e minunat!

Peach acoperise barele de metal ale scaunului cu panglici colorate, înfăşurîndu-le în jurul lor şi lăsînd cozi care să fluture în bătaia brizei. Lipise un satin verde pal de la una dintre cele mai lelegante cămăşi de noapte ale lui Amélie, de la Paris, peste spătar, şi confecţionase o pernă din dantelă galben-aurie. Ea umblase în cutia de bijuterii a mamei ei şi prinsese diamante şi smaralde la colţurile scaunului şi capitonase rezemătoarea pentru picioare cu o catifea verde deschis.

– E un tron, Lais, spuse Peach emoţionată. Un tron pentru tine. Tu eşti prinţesa.

Amélie văzu dragostea în ochii lui Peach, în timp ce vorbea cu sora ei. Şi ochii lui Lais erau luminoşi. *Se vedeau lacrimi pe obrajii ei...*

– Peach, spuse Lais, cu o voce subţire şi aspră de atîta nefolosire. Peach, spuse din nou, ceva mai puternic de data asta, Peach!

◆

16

„Oraşul maşinilor“, aşa i se spunea. Şi înflorea. Uzinele din Detroit lucrau noapte şi zi ca să potolească după război setea unei naţiuni pentru vehicule mai noi, mai strălucitoare. Uriaşele corporaţii *Ford, Chrysler, General Motors, U.S. Auto* şi corporaţia *Great Lakes Motor,* zumzăiau ca reginele albinelor în mijlocul activităţii stupului oraşului aflat în extindere, aprovizionate de o reţea de fabrici mai mici şi de ateliere care produceau maşini-unelte, şuruburi, bolţuri, baterii, vopsea – orice era necesar pentru hrănirea masivelor linii de asamblare aflate în permanentă mişcare şi care scoteau în fiecare an mii de automobile.

Lui Noel i-au trebuit două săptămîni ca să ajungă acolo. Două săptămîni de mers pe jos, de autostop, de călătorit cu trenul împreună cu trîntori şi vagabonzi; două săptămîni într-un noiembrie friguros, dormind pe unde apuca şi încercînd să nu simtă foamea. Ajunsese în Detroit cu o seară înainte, mergînd în cabina unui camion de livrări de maşini, care se întorcea gol în oraş. Şoferul era tînăr, de vreo douăzeci şi cinci de ani. Făcuse parte din *Divizia a cincea de blindate* şi ajunsese printre primii la Paris. Îl ţinuse treaz pe Noel, povestindu-i ce grozav fusese, cum erau fetele, cît de mult coniac şi şampanie băuse. Era minunat că se întorsese, totuşi, era pur şi simplu minunat. Pleoapele lui Noel cădeau de oboseală şi căldura începea să revină în picioarele lui înţepenite, dar tot se mai întreba cine să aibă nevoie de un loc cum e Parisul, cînd exista Detroit-ul. Totuşi, şoferul camionului a fost cumsecade, şi-a dat seama repede de starea deplorabilă a lui Noel şi, după o oră, a oprit la un mic local şi a cumpărat pentru amîndoi ouă, şuncă, tocătură de carne, cornuri şi multă cafea aburindă. După asta, Noel n-a mai putut să-şi ţină ochii deschişi. Nu mai mîncase de două zile şi avea exact douăzeci şi cinci de cenţi în buzunar, pe care îi ţinea pentru o stare de urgenţă. El moţăi cîteva ore, trezindu-se cînd se schimbă ritmul maşinii, de la mersul lin de pe autostradă la opririle şi pornirile din oraş.

– Cauţi o slujbă? îl întrebă şoferul în timp ce aştepta la un stop.

– Ştii vreuna?

– Uzinele lucrează, dar sînt mulţi care caută de lucru – toţi veteranii întorşi la civilie, ştii. Ăştia au prioritate. Ar fi mai bine să încerci la una din alea mai mici, care fac piese pentru cele mari. Eu pot să-ţi spun unde să te duci.

– Nu, spuse ferm Noel. Eu vreau să mă duc acolo unde se fac maşinile.

Şoferul se uită la el surprins.

– Ascultă, copile, slujba-i slujbă – cîţiva bani în buzunar, la sfîrşitul săptămînii, o să te facă să te simţi bărbat, fie că i-ai cîştigat făcînd bolţuri, fie că montezi bolţurile la maşină.

– Eu vreau să lucrez la maşini, repetă Noel încăpăţînat.

Şoferul ridică din umeri.

– În regulă, copile, e viaţa ta.

Pentru că el era şofer pentru *General Motors,* îl lăsă pe Noel acolo şi îl îndrumă spre poarta cea mai apropiată de biroul de angajări, dorindu-i noroc. Dar norocul lui Noel se terminase.

– Mai încearcă mîine, îi spuse tipul de la poartă. Vino mai devreme data viitoare, copile.

Noel îşi petrecu noaptea ghemuit într-o intrare, lîngă uzină. Se temea să plece din apropiere, ca să nu întîrzie la biroul de angajări în dimineaţa următoare. Viaţa de oraş îi provocă un şoc. Mizeria străzilor pe care se învîrti Noel în după-amiaza aceea nu făcu decît să înlocuiască în mintea lui acele cîmpuri infinite, de grîu, ca un nou simbol al singurătăţii.

Nici a doua zi nu a găsit vreo slujbă.

– La *Chrysler,* îi spuseseră, poate că acolo angajează.

Noel se simţea slăbit, nu ştia dacă va putea ajunge pînă la *Uzinele Chrysler.* Cu ultimii douăzeci şi cinci de cenţi, îşi cumpără o gogoaşă de la o tarabă pe stradă şi un pahar de carton cu cafea, în care băgă trei linguriţe de zahăr, devorîndu-le, stînd la o intrare, ferit de vîntul rece. Apoi, începu să umble. Cafeaua fierbinte cu zahăr şi gogoaşa dulce îi dăduseră imboldul de energie de care avea nevoie. Detroit-ul îl aştepta.

I se păru că umblase cîteva ore. Înserarea se lăsa asupra oraşului şi trotuarele erau tari sub pantofii sport, uzaţi. Noel se uită la picioarele lui. Pantofii noi, pe care îi admirase, erau acum cenuşii şi pătaţi. Ridicîndu-şi un picior, se uită la talpă. Streiurile se roseseră şi talpa era netedă şi subţire. Băgîndu-şi ambele mîini în buzunarele hainei de vînt, ca să le ţină la căldură, se uită în jur. Nu încăpea îndoială că se rătăcise. Clădiri înalte, asemănătoare, mărgineau străzile liniştite şi se vedeau lumini la ferestrele goale ale birourilor, de unde lucrătorii plecaseră demult pe la casele lor confortabile din suburbii, la soţia şi copiii care îi aşteptau cu o friptură pe farfurie, la cină, şi cu un whisky sau o bere ca să scape de frigul iernii. Vîntul rece tăia cu ferocitate obrazul lui Noel, făcîndu-l să lăcrimeze. Întorcîndu-se cu spatele la vînt, se uită cu disperare la strada goală. O maşină veni spre el, oprindu-se la stop, iar Noel se uită în sus cînd claxonul sună şi un bărbat se aplecă pe fereastră.

– Hei, băiete, te-ai rătăcit?

Noel îşi mişcă picioarele.

– Da, mormăi el, lăsînd capul în jos, cam aşa ceva.

– Încotro te îndrepţi? Poate te duc eu?

Maşina era un *Chrysler* alb, cromat, care strălucea sub lămpile străzii. Noel văzu capitonajul de piele neagră; era frumoasă.

– Încerc să ajung la *Uzinele Chrysler,* zise el apropiindu-se de maşină.

Bărbatul fluieră.

– Păi, poţi fi sigur că nu eşti pe drumul cel bun.

Noel stătea pe trotuar lîngă maşină, aplecîndu-se puţin înainte cînd vorbi. Lampa galben-portocalie de pe stradă îi lumina faţa osoasă, desenîndu-i umbre sub pometi, conturîndu-i gura uscată de frig şi nasul puternic. Ochii lui cenuşii ardeau de o mulţime de emoţii – teamă, nesiguranţă, admiraţie – în timp ce îşi trecu o mînă aspră pe vopseaua strălucitoare a maşinii.

– Urcă!

Noel înconjură în fugă maşina şi sări înăuntru, trîntind uşa ca să se închidă, cînd bărbatul porni de la semafor. Noel îşi examină salvatorul. Era un bărbat înalt, cu păr sur, sigur de el. Arăta cumva distins – ca acele reclame din reviste, despre oamenii de afaceri. Totuşi era puţin cam grăsuţ, se gîndi Noel, strîngîndu-şi instinctiv muşchii stomacului, deşi pe el nu era nici un gram de grăsime în plus.

– Cum te cheamă?

Ochii de un albastru deschis ai bărbatului văzură pantalonii lui pătaţi, haina de vînt subţire, fularul ieftin de lînă legat la gît.

– Noel.

– Noel şi mai cum?

Noel ezită şi bărbatul zîmbi.

– În regulă, zise el. N-are importanţă. Eu sînt Scott Harrison. Îmi pare bine de cunoştinţă, Noel.

Noel tăcea pentru că nu ştia ce să spună.

– Eşti de mult pe drum?

Întrebarea veni din senin.

– De cîteva săptămîni, murmură Noel.

Maşina luxoasă se opri la alt stop, motorul torcînd uşor, iar Scott dădu drumul la radio.

– Ştirile de la ora şapte, explică el.

Noel se lăsă pe perne, trecîndu-şi pe furiş mîna pe textura moale a scaunului, inspirînd mirosul luxos al pielii bune şi al aromei coloniei uşoare de citrice a lui Scott. Noel se înroşi, dîndu-şi brusc seama cît era de murdar. Trebuia să arate îngrozitor.

Maşina porni de la stop şi Scott micşoră volumul la radio.

– Nimic deosebit, spuse el, încă se mai produc maşini aici, la Detroit, – asta-i tot ce contează pe-aici.

Ştirile se terminară şi fură înlocuite de sunetele blînde ale unui cvartet de Mozart. Cu un oftat de plăcere, Scott se relaxă.

– Aşa-i mai bine, zise el, cotind cu maşina pe o autostradă. Trecură de un panou luminos uriaş care anunţa numărul de maşini produse anul acesta, schimbîndu-se din minut în minut, pe măsură ce noi automobile ieşeau de pe benzile de producţie.

Noel rămase cu gura căscată.

– Asta e adevărat?

Scott rîse.

– Bineînţeles. Aici e *„Oraşul maşinilor“*, Noel. Acum e timpul favorabil!

Se uită lateral spre tînărul lui însoţitor.

– Speri să găseşti o slujbă la *Chrysler?*

– Da. Am încercat două zile la rînd la *General*

Motors şi degeaba. Nu mai pot rămîne acolo. Trebuie să găsesc o slujbă.

Scott părea gînditor.

– Ţi-e foame? întrebă el în cele din urmă.

– Cam, zise Noel, jenat.

Scott ieşi cu maşina din autostradă, îndreptîndu-se spre un stand cu hamburgeri, a cărui firmă cu neon lumina cerul nopţii şi unde erai servit în maşină.

– Un sandviş dublu, cartofi prăjiţi şi o cacao cu lapte, spuse el coborînd geamul în dreptul chelneriţei.

Noel simţea cum i se umple gura de salivă doar mirosind hamburger-ul. Băutura rece îi făcu stomacul să tresară şi luă repede o îmbucătură din sandviş.

Îl termină în cîteva minute şi Scott îi mai ceru unul chelneriţei. Băiatul avea o faţă stranie, chinuită, dar puternică. Era slab şi subnutrit, dar avea o ţinută şi un mers de atlet. Scott se întreba de unde fugise oare – dar nu avea de gînd să se bage în asta!

– Cîţi ani ai, Noel?

El îşi aprinse o ţigară, aşteptînd ca Noel să termine de mestecat.

– Şaisprezece, minţi Noel fără ezitare.

Practicase deja asta, destul de des.

Scott scoase fumul de ţigară pe nas, sprijinindu-se de scaunul de piele.

– Cunosc pe cineva la personal, la *Chrysler,* spuse el. Dacă vrei, aş putea da un telefon, să pun o vorbă bună pentru tine.

Noel se opri din mîncat.

– Poţi face asta? întrebă el speriat.

– Sigur, zise Scott privindu-l şi cîntărindu-l, dar ar fi mai bine să te cureţi puţin, înainte de a te duce acolo.

Noel simţi disperare în inimă. Punînd restul de hamburger în casoletă, el se uită prin fereastră, pe stradă. Flamurile colorate care decorau parcarea de maşini uzate fluturau în vînt, iar maşinile luceau sub lumina de deasupra lor, cu preţurile afişate cu litere mari pe parbrize – erau sume pe care Noel nu-şi putea închipui că le-ar cîştiga vreodată.

– E-n regulă, spuse blînd Scott. Îmi dau seama de situaţie. Uite ce e, copile, eu am un apartament aici, în oraş – îl folosesc cînd trebuie să rămîn tîrziu. Familia e la ţară, dar uneori îmi vine greu să mă duc pe-acasă. Ce-ar fi să vii cu mine acolo? Poţi face un duş, poţi să-ţi cureţi puţin hainele şi să te odihneşti. Te duc eu la *Chrysler*, dimineaţă.

Noel arăta cam îndoit.

– Termină sandvişul, spuse Scott pornind maşina. Mergem acasă. O să bem ceva şi o să vorbim despre slujba ta.

Apartamentul era într-o clădire înaltă, cenuşie, discretă, iar la nivelele inferioare erau birouri. Holul era gol şi simplu, cu covoare cenuşii şi ascensoare de metal gri închis. Se opriră la etajul cincisprezece şi Noel îl urmă pe Scott pe un coridor cu covoare gri, aşteptînd în timp ce acesta potrivi cheia în broască, în uşa grea de lemn.

– Hai, intră, spuse Scott peste umăr, aruncîndu-şi paltonul pe un scaun în hol şi lăsîndu-şi servieta alături. Ce vrei mai întîi, Noel, o băutură sau un duş?

Noel nu băuse alcool în viaţa lui, aşa că decise că mai bun ar fi duşul.

Baia era mică, dar luxoasă şi, încuind cu grijă uşa în urma sa, Noel îşi scoase hainele şi intră sub ploaia reconfortantă de căldură pură. O lăsă să-i curgă pe spate, muindu-i nervii încordaţi, şi apoi pe pîntece, simţind o căldură relaxantă minunată, care îi pătrundea toată fiinţa. Noel dorea să nu-i mai fie frig niciodată. Săpunindu-şi trupul, el frecă murdăria adunată timp de două săptămîni pe piele, pe unghii, pe păr. Satisfăcut că era curat, ieşi de sub duş şi se şterse cu un prosop alb uriaş, minunîndu-se cît era de mare şi de moale.

– Hei, Noel, se auzi vocea lui Scott de dincolo de uşă, e un halat acolo, în spatele uşii. Ce-ar fi să-l pui pe tine acum şi o să vedem ce putem face cu hainele tale?

Noel se înfăşură cu halatul în dungi gri cu negru. Materialul era uşor şi totuşi călduros şi foarte moale. În interior, pe o etichetă, scria *„100 % caşmir“.* Ce-o fi aia caşmir? se întrebă el. Orice-ar fi fost, îi plăcea. Zîmbind, el ieşi din baie, lăsîndu-şi hainele murdare grămadă pe podea.

Ochii albaştri ai lui Scot îl evaluară repede.

– Ce vrei să bei, Noel? Făcu un gest spre masă şi spre un şir de sticle. Scotch, Bourbon? Sau eşti adept al unui Martini, ca mine?

Băutura din mîna lui Scott era incoloră şi nu prea multă şi Noel decise că o asemenea măsură ar fi cea mai convenabilă.

Se aşeză pe o canapea albă, cu paharul lui în mînă, uitîndu-se afară la luminile din Detroit, un alt Detroit decît cel pe care-l văzuse cu o seară mai înainte, ghemuit într-o intrare mizeră şi umblînd pe străzi, încercînd să-şi menţină circulaţia sîngelui. Sorbi din băutură şi tuşi. Era aromată, mai tare decît se aştepta. Noel mai tuşi o dată, ca să ascundă prima tuse.

Scott umbla prin cameră, cu paharul în mînă, fumînd.

– Arăţi ca un atlet, Noel, ai o pereche de umeri buni. Eşti totuşi prea uşor pentru fotbal. Ce-ai făcut? Alergări? Baseball?

– Box. Ochii lui Noel se aprinseră cu o sclipire de entuziasm. Am cîştigat un trofeu – odată.

– Adevărat? Unde? La şcoală?

Ochii lui Scott erau discreţi, dar întrebarea era directă.

– Da. Înainte de a termina. Acum un an, minţi Noel.

Luă o gură de Martini. Acum avea gust mai bun.

Scott se aşeză lîngă el pe canapea, măsurîndu-l. Copilul era oţelit, subţirimea lui ascundea o forţă vizibilă sub halatul uşor. Şi avea o faţă atît de interesantă – în ciuda oaselor fine, avea o asprime care te intriga la cineva atît de tînăr. Să aibă oare şaisprezece ani? Scott se scutură de această întrebare – poate avea, poate că nu.

Pe Noel începu să-l doară capul, iar ochii îi ardeau. În ciuda duşului şi a apartamentului călduros, îi era frig.

– Te simţi bine? întrebă Scott, tăios.

Culoarea dispăru de pe faţa lui Noel, iar paharul îi căzu din mînă vărsînd conţinutul pe covorul gros cenuşiu.

– Nu ştiu, spuse Noel, nu ştiu ce se întîmplă. Cred că sînt doar obosit. N-am mai dormit de trei nopţi.

– Atunci, mai bine să te culci, spuse Scott, cu o voce obişnuită. Dormitorul e acolo, poţi ajunge?

El văzu ezitarea în ochii lui Noel.

– Eu am să dorm aici, adăugă el repede. O fac adesea, cînd prietenii rămîn peste noapte. Du-te, ai nevoie de o noapte bună de somn, o să mai vorbim despre slujba ta mîine dimineaţă.

Îl ajută pe Noel să traverseze camera, sprijinindu-l uşor, aşteptînd pînă ce se trînti pe pat şi închise ochii. Stingînd lumina, Scott se întoarse la masa cu băuturi şi îşi prepară încă un Martini. Paharul lui Noel zăcea pe covor; îl ridică şi îl puse pe tavă.

◆

Noel se trezi într-o cameră plină de lumină. Mirosea a cafea şi se auzea slab un radio. Încă înfăşurat în halatul de caşmir, el trecu prin camera de zi spre o bucătărie minusculă. Scott bea suc de portocale şi urmărea filtrul de cafea.

– Bună, spuse Noel.

– Te simţi mai bine? îi zîmbi Scott.

– Mă simt grozav, spuse Noel, acceptînd un pahar de suc.

– Uite ce e, Noel, Scott se uită la ceas, trebuie să plec într-un minut. Ce-ar fi să o iei azi cu încetul aici; arăţi încă foarte obosit. Am să văd ce pot face ca să-ţi găsesc nişte haine noi, ca să poţi să te duci mîine pentru slujbă. Bea cafea, mănîncă ce găseşti prin frigider, mai fă un duş. Zîmbi. Eu mă întorc pe la şase şi putem discuta despre slujbă la nişte fripturi.

Telefonul sună, spărgînd tăcerea, în timp ce Noel cîntărea propunerea lui Scott. Scott se grăbi să se ducă să răspundă, vorbind încet în receptorul roşu deschis. Se uită din nou la ceas şi Noel îl auzi spunînd:

– Ah, bine. Am să fiu acolo peste cincisprezece minute. Exact. La revedere.

El puse jos receptorul şi se întoarse în bucătărie.

– Trebuie să plec, Noel, am întîrziat.

Îşi lăsă mîna uşor pe umărul lui Noel un moment, zîmbind cînd ochii umbriţi ai lui Noel îi întîlniră pe ai lui.

– Ştii ce, zise Scott, ar trebui să păstrezi halatul ăsta – arată mai bine pe tine decît arată pe mine. Ne vedem diseară, Noel.

O uşoară apăsare pe umărul lui Noel şi plecă.

Noel analiză locul. Ferestre mari încadrau peisajele din Detroit care nu se asemănau cu centrul oraşului mizerabil pe care-l ştia; un soare înalt strălucea pe un cer albastru, limpede, de iarnă. Se învîrti prin apartamentul luxos, uitîndu-se în dulapuri şi inspectînd şirurile de costume imaculate şi de pantofi lustruiţi.

Pe măsuţa de toaletă era un plic adresat domnului *„Scott Harrison, Vicepreşedinte al companiei de publicitate ARA“*, la o adresă din Detroit. Alături, era nişte mărunţiş pe care Noel îl numără fără să-l atingă. Erau aproape şase dolari. Apoi, se duse în baie, îşi găsi hainele zăcînd acolo unde le lăsase şi se îmbrăcă. Se întoarse în bucătărie şi îşi turnă nişte cafea, uitîndu-se în frigider. Era nişte brînză – de un tip cum nu mai văzuse pînă atunci, moale şi cu o crustă albă, un vas cu nişte măsline şi o cutie cu lapte. Într-un dulap găsi nişte fulgi de cereale şi biscuiţi. Mîncă patru porţii de cereale şi bău două ceşti de cafea. Apoi, întinse brînza pe biscuiţi şi îi puse într-o cutie goală de fulgi de cereale. Întorcîndu-se în dormitor, puse banii în buzunar. După căutări, găsi un toc lîngă telefon şi scrise pe dosul plicului de pe masa de toaletă: *„Scott. Mulţumesc. Am să-ţi restitui banii. Sînt 5,43 dolari. Noel“*.

Apartamentul arăta cald şi plin de soare, cînd se uită înapoi la uşă. Noel observase ce se întîmpla între unii dintre băieţi, la *MADDOX*, şi bănuia la ce se aştepta Scott de la el, dacă rămînea. Şi apartamentul era cald şi luxos. Ar fi periculos de uşor să rămînă. Închizînd repede uşa, Noel se grăbi pe coridor, spre ascensor. Acesta se opri la etajul lui şi el intră, evitînd să se uite la femeia care era deja înăuntru. Strînse aproape cutia de la fulgii de cereale cu „sandvişurile“ lui cu brînză, dîndu-şi seama că brînza mirosea foarte tare. Strîmbînd din nas, femeia se mişcă mai departe de el. Noel se uită în jos, la picioare. Fu bucuros cînd ascensorul se opri încet şi, fără să aştepte, ieşi din ascensor afară din clădire, şi ajunse din nou pe străzile Detroit-ului.

* * *

La uzina *US Auto*, patru săptămîni mai tîrziu, Noel puse cu uşurare jos cheia electrică fixă, cînd sună soneria care anunţa pauza de prînz. Ştergîndu-şi mîinile pe o cîrpă, el îi urmări pe bărbaţii care coborau de pe scheletele luminoase de maşini de pe banda de asamblare, lăsîndu-şi uneltele şi îndreptîndu-se cît mai repede spre cantine. Noel îi urma încet. Lucrul la bandă începuse să-l înnebunească. În căminul ieftin, unde avea un pat, visa banda de asamblare de zece kilometri. Nişte embrioane de automobile, viu colorate, se mişcau continuu, iar el, cu cheia lui fixă electrică, încerca disperat să fixeze un bolţ sau să strîngă un şurub – mereu prea tîrziu. Întotdeauna era aceeaşi muncă, întotdeauna aceeaşi dilemă – banda se mişca prea repede. În visul lui mergea mai repede, tot mai repede, iar el rămînea să se uite neajutorat la maşinile care treceau pe lîngă el. Sentimentul de urgenţă, cînd alerga de-a lungul benzii, disperat ca să se încadreze în ritm, îl făcea să transpire şi să se trezească tremurînd şi speriat. Speriat că va pierde slujba pe care o ura. Slujba pe care fusese atît de norocos să o capete. Pentru că, în fiecare vineri, primea plata. Iar azi era vineri.

Noel stătu la rînd, umplîndu-şi tava cu mîncare, cînd îi veni rîndul. El se duse în colţul îndepărtat al sălii şi mîncă, ţinîndu-şi ochii în farfurie, fără să se uite la nimeni. Mîncarea era cum trebuie, mai bună decît la *MADDOX*, şi mînca destul ca să-i ţină de foame toată ziua şi să nu trebuiască să cheltuiască bani seara.

Cînd schimbul lui se termina, se întorcea la dormitor. Aerul rece, înţepător, îi limpezea capul de sunetele şi mirosurile de la uzină. La cămin, făcea un duş, se schimba cu ceilalţi pantaloni de doc, curaţi, şi cu cămaşa, şi se ducea la bibliotecă, unde stătea pînă la ora de închidere, citind cărţi despre maşini şi despre întemeietorii industriei de automobile. Apoi, se întorcea pe strada îngheţată, îşi punea lenjeria intimă şi se urca în patul îngust, ignorîndu-i pe ceilalţi rezidenţi care şedeau şi fumau sau discutau unii cu alţii în camera încă viu luminată.

Noel îşi trăgea pătura subţire peste cap şi dormea, visînd visul său îngrozitor, pînă ce venea timpul să se trezească pentru schimbul de dimineaţă şi să repete din nou întregul proces.

Mestecînd îmbufnat cîrnaţi cu fasole, se uita în farfuria lui. O hîrtie foşni – era sunetul unei pagini întoarse. Noel îşi ridică ochii. Tipul de la masa de alături era tînăr, avea probabil optsprezece ani, era absorbit de cartea lui, mestecînd continuu în timp ce citea. Bărbaţii aveau doar o pauză de o jumătate de oră, iar majoritatea profitau de ocazie ca să se relaxeze, vorbind despre meciul de fotbal, făcînd comentarii, rîzînd. Dar tipul ăsta nu-şi ridicase ochii niciodată. Noel îşi aruncă o privire pe carte. *Fizică!* Tînărul citea despre fizică. Simţindu-i privirea, tînărul se uită în sus.

– Pentru ce citeşti asta? rosti el întrebarea, înainte de a-şi da seama.

– Învăţ despre presiunea exercitată asupra metalului, răspunse el, am un test diseară.

Noel îl privi mirat.

– La şcoala serală, răspunse el întrebării nerostite a lui Noel. Mă duc după lucru, în fiecare seară. O să-mi găsesc într-o bună zi o slujbă mai bună ca asta. Făcu un semn batjocoritor spre linia de asamblare.

Nu vreau să-mi sfîrşesc zilele la nebuni, băgînd nituri imaginare.

El se ridică să plece.

– Şi ce anume ai vrea să faci? întrebă Noel.

Tipul îşi băgă cartea sub braţ, înghiţi o ultimă gură de cafea şi se îndreptă din nou spre bandă, cînd se auzi fluieratul.

– Am să fiu inginer auto, strigă el peste zgomotul a sute de oameni care plecau.

◆

Noel avansă de la bolţuri la instalarea volanului, a vibrochenului şi a parbrizului. Îşi petrecu o perioadă la vopsitorie, învăţă să sudeze şi, asurzit şi cu cicatrici de la arsuri sau tăieturi provocate de propria lui neîndemînare, trecu prin toate meseriile de la banda de asamblare. După primele şase luni, supraveghetorul îşi dădu seama că se poate baza pe Noel ca să-l pună acolo unde presiunea era mai mare, mai cu seamă la sudură. Totuşi, după cîteva luni, Noel îşi dădu seama că nu ajunge nicăieri, că nu avea nici un viitor la banda de asamblări. El nu avea să fie promovat, deşi căpătase o mărire de salariu. El îl căută pe tînărul acela la cantină şi îl întrebă despre şcoala serală. După lucru, se duse acolo şi se înscrise. Avea un drum lung de făcut, ca să devină inginer – studiile lui, atîtea cîte făcuse, se opriseră la treisprezece ani.

Noel depuse în studiu aceeaşi energie ca la box; nu lipsea în nici o seară. Se mută de la cămin, unde stătuse doar pentru că era ieftin, într-o casă cu camere de închiriat, unde îşi avea camera lui şi putea învăţa. Mînca puţin, folosind banii pe care îi economisea din salariu ca să-şi cumpere cărţi şi studia pînă noaptea tîrziu, trezindu-se apoi la şase ca să meargă la lucru. Era jerpelit, subnutrit şi prea muncit. Nu avea prieteni – nu avea nici timpul necesar şi nici nu le simţea nevoia. Era un tînăr cu un ţel în viaţă.

Îi trebui mai mult de un an, dar la sfîrşit căpătă o diplomă de liceu. Cînd îl felicitară la şcoală şi voiră să ştie ce avea de gînd să facă acum, cînd terminase studiile de liceu, el îi întrebă cum să ajungă la colegiu. Încă nu împlinise şaisprezece ani.

◆

17

Era de parcă o ceaţă se ridicase de pe mintea lui Lais şi ea îi privea pentru prima dată. Au fost chemaţi doctori, s-au făcut examinări, teste şi radiografii. Specialiştii începură să lucreze cu Lais reînvăţînd-o cuvintele uzuale, care, în mod straniu, fuseseră uitate. Peach îi citea poveşti din cărţile vechi pentru copii, înşirînd cuvinte ca pentru un copil şi Lais învăţa, dornică să recunoască sunete şi simboluri cîndva familiare ei, pînă cînd, după luni de muncă, putu să citească şi să scrie din nou.

Pe măsură ce progresa, Lais începu să-şi recapete vechea dragoste de viaţă, cerînd să fie dusă la cele mai bune magazine, îşi tunsese părul la modă, pînă la umeri, machindu-se cu vechea ei îndemînare, în timp ce Peach o urmărea, fără să respire, din poziţia ei obişnuită de pe covorul de la picioarele ei.

Lais părea pur şi simplu să accepte scaunul cu rotile ca pe o parte a vieţii ei, neîntrebînd niciodată despre motivul paraliziei ei, iar cînd, îngrijorată, Amélie o trimise la un psihiatru, el îi spuse că se afla în faţa unui zid de piatră. Fie că Lais îşi uitase trecutul, fie că, pur şi simplu, refuza să şi-l amintească.

Într-o dimineaţă albastră, limpede, de Florida, la micul dejun, Lais anunţă, cu noua ei voce blîndă, puţin răguşită, că voia să se reîntoarcă în Franţa.

– Sînt bine acum, mamă, spuse ea, şi ochii lui Amélie îi întîlniră pe ai lui Gérard. Nu pot să stau aici pentru totdeauna, ca un copil.

Gérard ştia ce voia ea să spună. Acasă, cu ei, era protejată, cocoloşită, alintată. Ea era soarele din centrul lumii lor şi ei se învîrteau în jurul ei ca nişte planete care o serveau. Lais îşi dorea vechea ei independenţă.

– Lais are dreptate, draga mea, îi spuse el lui Amélie, e timpul să iasă din nou în lume.

– Atunci, trebuie să mă duc cu ea, zise Amélie, deja plănuind ce transatlantic să ia.

– Nu, strigă Lais ascuţit. Vreau ca Peach să vină cu mine.

Ochii lui Peach se lărgiră de emoţie.

– Franţa, strigă ea, grozav!

– Dar, Lais, o să ai nevoie de mine, obiectă Amélie. Nu pot să vă las pe voi două să plecaţi singure.

– Lasă-le să plece, zise calm Gérard. Lais este perfect capabilă să se descurce cu Peach, iar Miz o să le ajute.

El întinse mîna peste masă şi o apucă pe Amélie de mînă, liniştitor.

– Şi, în plus, eu am nevoie de tine aici, cu mine, continuă el.

Transatlanticul *Queen Mary* plecă din New York într-o răcoroasă dimineaţă de primăvară, iar Lais îi zîmbi lui Peach care stătea alături de scaunul ei.

– Ţii minte cînd aveai cinci ani şi eu te aveam în grijă? Acum, tu o să dansezi şi o să flirtezi toată noaptea şi o să mă trimiţi pe mine la culcare cu paharul cu lapte şi cu ursuleţul.

* * *

– Nu trebuie niciodată să ajungi prea devreme la un dineu sau la o petrecere, o sfătui Lais pe Peach, care îşi îmbrăca în grabă rochia nouă de tafta coralie cu funde pe umeri şi fustă largă. Trebuie să înveţi să-ţi faci intrarea.

Peach îşi perie părul cu putere, legîndu-şi cîrlionţii ca bronzul cu o panglică roz, dar apoi, gîndindu-se că pare prea tînără, îşi lăsă părul lung, să curgă liber pînă la talie. Înaltă şi subţire, cu balerini plaţi, arăta ca o Giselle fugită din pădure. Şi, se gîndi ea cu un oftat, nu părea nici cu o zi mai mare decît cei paisprezece ani ai ei.

Se foi nerăbdătoare de pe un picior pe altul, în timp ce minutele treceau şi Lais încă mai era la masa de toaletă, mai adăugînd puţin roşu pe obraz, periindu-şi părul, pînă se transformă într-un clopot strălucitor care se mişca uşor cînd întorcea capul. Prinzîndu-şi în urechile mici frunze graţioase de smarald, Lais ridică braţele, ca Miz să-i treacă peste cap rochia de mătase verde strălucitoare, aşteptînd în timp ce Miz o încheia la spate. Fusta largă, bufantă, făcea ca talia ei să pară şi mai mică şi îi sublinia noile rotunjimi ale pieptului. Prinzîndu-şi noua broşă cu smaralde şi diamante, cadoul de plecare de la Amélie şi Gérard, acolo unde decolteul bogat se termina în dreptul sînului, adăugă o picătură de parfum *Guerlaine–L'Heure bleue.*

– Ei, spuse ea, şi Peach oftă uşurată. Acum sîntem gata.

Peach roşi, aşezîndu-se repede la locul ei, cînd toate capetele din sufragerie se întoarseră spre ele. Lais îşi luă locul la dreapta căpitanului, aruncîndu-i cel mai uluitor zîmbet al ei, iar faimoasa actriţă cu părul roşu, din stînga lui, se uită la ea cu răceală. Cu vocea ei joasă, răguşită, Lais îşi ceru scuze pentru întîrziere şi imediat fu iertată de toţi bărbaţii de la masă.

Era de parcă cineva ar fi apăsat pe butonul care trebuia şi toate reflexele lui Lais, pe jumătate recăpătate, începură să funcţioneze din nou. Cu Peach care îi împingea scaunul cu rotile minunat împodobit, Lais a fost la toate cocktail-urile, fermecîndu-i pe toţi cu uşurinţa ei de a se comporta. Ea nu încerca să pretindă că scaunul cu rotile nu era acolo, ci pur şi simplu nu făcea o problemă din faptul că ar fi diferită de ceilalţi. Ea luă parte la toate activităţile de pe vas şi cîştigă cu voioşie 500 de dolari pe pariul privind cîte zile, ore şi minute făcea vaporul pînă la Cherbourg. Ea bătea ritmul cu degetele, odată cu orchestra care cînta cîntecele cunoscute ale lui Glenn Miller, zîmbind cînd privea dansul. Şi apoi şedea la bar, bînd cocktail-uri şi flirtînd îngrozitor cu toţi bărbaţii, ochii ei scînteind cu ceva din imoralitatea din trecut. Lui Peach îi părea rău pentru tînărul Tom Launceton, care şedea la dineu alături de ea, care era atît de ameţit după Lais, încît abia putea mînca.

– Ar trebui să încerci asta, îi spuse Peach, mîncînd sufleul de ciocolată.

Tom oftă, împingîndu-şi farfuria lui spre ea.

– Ia-l şi pe al meu, spuse el. Ar cam trebui să te împlineşti puţin.

Peach se uită cu indignare la silueta ei fină. Adevărat, sînii ei erau mici, dar creşteau, şi ea avea speranţe în ei. Nu era chiar o scîndură, nu-i aşa?

– Nu-ţi place? o întrebă el, luîndu-şi o clipă ochii de la Lais, ca să-i zîmbească ei.

– Foarte mult, recunoscu Peach. Văd că o admiri pe sora mea, adăugă ea.

– Cine n-o admiră?

– Pun pariu că n-ai nici o soră, ghici Peach intuitiv.

– Doar fraţi, spuse Tom cu un zîmbet, unul mai mare – Harry, care e la Oxford, şi unul mai mic, Archie, care termină anul viitor la Eton şi se duce apoi la Sandhurst.

– Şi tu?

– Eu călătoresc, înainte de a mă duce la Cambridge. Am lucrat la o fermă în Colorado şi înainte de asta am lucrat la o bancă în Hong Kong şi la o fermă de oi din Australia. Asta se presupune că îţi dă sentimentul vieţii reale, între liceu şi universitate.

Peach era încîntată să afle că locuia într-o casă veche de cărămidă roz, stil *Queen Anne,* numită *Launceto Hall*, într-un sat care se numea Launceton Magna.

– Cred că mi-e cam dor de casa asta, recunoscu Tom, am lipsit aproape un an.

– Nu prea pare să fie un loc care să se fi schimbat prea mult, remarcă Peach, liniştitor.

Tom o invită la dans şi lui Peach i se păru că uită de ea în timp ce se învîrteau pe parchetul de dans, în ritmul ultimei melodii. Tom îi spuse că avea nouăsprezece ani şi avea să urmeze istoria la Cambridge, dar că, dacă dorea ceva cu adevărat, era să fie fermier. *Launceton Hall* avea multe sute de acri şi trei ferme diferite pe domeniul ei feudal, iar Tom dorea ca, într-o bună zi, să fie administratorul domeniului.

– Nu te poţi baza pe Harry pentru aşa ceva, zîmbi el. Harry este cel mai talentat. Şi-a publicat primul roman la şaptesprezece ani şi toată lumea a spus că e un geniu.

Peach se gîndi că geniul acela nu părea să fie prea vesel.

– Dragoste de vapor? o tachină Lais cînd Peach se trînti, obosită, pe pat.

– Bineînţeles că nu, rîse ea, de tine e îndrăgostit, Lais, ca toţi, de altfel.

Două zile mai tîrziu, urmărind malurile Franţei apărînd în ceaţa dimineţii, Lais zise brusc:

– Naziştii chiar au aruncat în aer vechiul port al Marsiliei?

Luată prin surprindere, Peach se uită la ea cu uimire.

– Da, recunoscu ea, au aruncat în aer tot cartierul, stradă cu stradă. Au fost evacuaţi zece mii de oameni. Se spunea că se puteau vedea şobolanii fugind şi înotînd prin port, laolaltă cu dezertorii germani.

Ezitînd un moment, adăugă:

– Majoritatea activiştilor din Rezistenţă au scăpat.

Lais se uită la linia cenuşie a orizontului şi Peach aşteptă, îngrijorată, ca ea să spună ceva, temîndu-se să pună vreo întrebare. Cît de mult îşi amintea oare Lais, se întreba ea? Şi-l amintea oare pe Ferdi? Dar Lais nu mai spuse nimic altceva.

* * *

Lais îl salută pe Oliver, valetul din casa de la Paris, de parcă l-ar fi cunoscut de ani de zile, şi Peach se întrebă dacă nu cumva îl confundase cu Bennet. Fu de acord cu noua ei cameră, acolo unde fusese biroul de la parter al lui Monsieur, admirînd noile draperii înflorate, verde cu alb, şi cuvertura de mătase de pe pat, şi scoase o exclamaţie de bucurie la vederea băii speciale, cu o cadă şi o chiuvetă la înălţimea potrivită pentru scaunul ei cu rotile. Gérard avusese grijă să nu fie uitat nimic. Întinsă în mijlocul vechiului ei pat în formă de scoică, urmărind lumina pîlpîitoare a focului din cămin care înroşea nimfele şi frunzele de viţă sculptate în marmură, Lais oftă cu mulţumire.

– E plăcut să fii acasă, spuse ea.

Léonie şi Jim sosiră a doua zi dimineaţa şi, spre surpriza lui Peach, Lais se agăţă de ei cu lacrimi în ochi.

– Dar Lais nu plînge niciodată, şopti ea uimită şi supărată.

* * *

Luară trenul de noapte spre sud, trezindu-se să vadă prin fereastra lor cerul albastru şi Alpii Maritimi, încă înzăpeziţi pe vîrfuri. Peach aştepta nerăbdătoare apariţia liniei subţiri, albastre, a Mediteranei la orizont, dornică să miroasă marea şi iasomia şi oleandrii. Trenul şerpuia de-a lungul coastei şi dintr-odată, Coasta de Azur scînteie în faţa ei ca o bijuterie sub un cer fără nori.

– Aproape am ajuns! exclamă ea emoţionată către Lais, dar ochii lui Lais erau închişi şi faţa palidă, în timp ce stătea culcată pe perne. Chiar dacă auzise, nu-i răspunsese.

* * *

Leonore umbla prin grădina din faţa vilei, aşteptîndu-i să vină. Purta un taior gri şi o bluză albastră apretată, încheiată pînă la gît. Părul îl avea strîns la spate cu o fundă de catifea de un albastru închis şi purta ochelari mari cu ramă de baga. Arăta cu adevărat ca o femeie de afaceri eficientă. Scoţînd o batistă albastră din buzunarul de la piept, îşi şterse palmele umede, spunîndu-şi că nu avea motiv să fie nervoasă. Îşi controlase aspectul în oglindă înainte de a ieşi; nimeni nu va bănui niciodată că această femeie eficientă, în jur de treizeci de ani, ar fi capabilă de o pasiune secretă. Nimeni nu va bănui cît de desfrînat răspunsese în braţele unui bărbat. Nimeni nu putea şti despre Ferdi.

Leonore intenţionase să nu-l mai vadă niciodată, dar Ferdi o rugase, spunînd că ea era singura persoană care îl putea ajuta. Aranjaseră să se întîlnească într-un vechi hotel din Provence. Sosind înaintea lui, Leonore şezuse nervoasă pe marginea unui scaun în hol, nevrînd să se ducă sus în camera lor, în eventualitatea că-şi schimbase părerea. Dar el nu şi-o schimbase.

În camera lor drăguţă, au tras draperiile înflorate peste soarele după-amiezei, ţinîndu-se goi în braţe unul pe celălalt, în patul mare, cu baldachin, care lui Leonore i se părea că-i închide în propria lor lume aparte. Îşi lăsase părul liber, chiar periindu-l ca al lui Lais, aşa încît cădea pe un ochi, şi adusese o cămaşă de noapte din şifon moale, verde, largă. Ea nu ştia dacă juca în mod deliberat rolul lui Lais ca să-l poată ţine pe Ferdi lîngă ea, sau dacă el o dorea doar pentru că arăta ca Lais. Tot ce o preocupa era faptul că ea îl voia. Voia mîinile ferme ale lui Ferdi pe sînii ei, voia să-şi întindă goliciunea alături de a lui, voia să-şi plimbe limba pe stomacul lui.

– Fă orice, murmură ea, cînd el se mişca în ea; poţi să faci orice cu mine.

Trupul ei se curba în ritmul lui, explodînd în crescendo-uri de excitaţii tremurătoare, care ar fi dorit să nu se termine niciodată.

Ferdi nu spunea niciodată că o iubeşte. Şi nu-i spunea niciodată Lais. Dar era întotdeauna tandru şi blînd, atent la nevoile ei. La cină, vorbise şi tot vorbise

– despre el însuşi şi despre Lais, despre trecut şi viitor. Se gîndea să-şi ia locul în fruntea *Oţelăriilor Merker,* distruse de război. Curînd o va face, curînd.

Se întîlneau în fiecare săptămînă la micul hotel, în camera înflorată ce dădea spre parc, direct în camera lor, cu patul cu baldachin, patul lor. Iar Leonore, femeia de afaceri rece, trăia aşteptînd aceste senzuale sfîrşituri de săptămînă.

Ferdi spusese că nu se va întoarce niciodată la *Hostellerie.* Era plecat de o lună, deja. Scrisoarea lui foşni în buzunarul ei. *„Draga mea Leonore"* scria el, iar la sfîrşit *„Al tău, Ferdi".* La mijloc, era o dare de seamă asupra progreselor lui în muncă şi un scurt *„îmi lipsesc convorbirile noastre"*. Nimeni nu o putea confunda cu o scrisoare de dragoste, oricît ar fi încercat, se gîndi Leonore cu amărăciune. Dar ea ştiuse asta de la început. Acum trebuia să-i scrie şi să-i spună că totul se terminase.

Peach se repezi pe terasă spre ea, făcînd semne cu mîna, nebuneşte. Părul ei lung, roşcat, se mişca strîns într-o coadă de cal lucitoare şi arăta foarte înaltă.

– Creşti mereu, o acuză Leonore zîmbind.

– Bună, Leonore!

Vocea lui Lais era diferită, mai adîncă, mai sexy.

– Bi... bi... bi... bine-ai venit acasă, se bîlbîi Leonore, o roşeaţă de vinovăţie pătîndu-i obrajii şi Lais se uită la ea, întrebătoare. Bi... bine-ai venit acasă, Lais!

◆

18

Peach urcă încet dealul din spatele vilei, cu Ziggie pe urmele ei, amîndouă uscîndu-se la căldura verii. Aruncîndu-se într-o pată de umbră, ea se întoarse pe burtă, sprijinindu-şi capul pe braţe şi urmărind un mic şir de furnici urcînd hotărîte pe măslinul zgrunţuros şi dispărînd într-o gaură în coajă – la fel ca fugarii în pivniţele de sub hotel. Era curios cum, atunci, viaţa continuase atît de normal la suprafaţă cînd dedesubt se desfăşurau acţiuni secrete atît de periculoase. Trebuia să recunoască faptul că, ajutînd Rezistenţa, dăduse o tentă emoţională vieţii ei de elevă şi se bucurase de acest joc – pînă în ziua aceea îngrozitoare cînd n-a mai fost un joc.

Peach îşi îngropă capul în braţe, înlăturînd amintirea. Nu voia să mai simtă din nou durerea aceea şi vinovăţia veşnică! Nu vorbise cu nimeni despre sentimentele ei, dar se gîndi că poate bunica o înţelegea. Bunica a fost aceea care a oprit-o să-şi dedice tot timpul lui Lais, obligînd-o să-şi găsească relaţii de vîrsta ei.

– Sînt o mulţime de oameni tineri la *Hostellerie,* îi spusese ea, pune-ţi costumul de baie şi du-te la piscină, ai să-ţi găseşti imediat prieteni printre tineri.

Şcoala trebuia să înceapă curînd, acasă, în Florida, dar Peach nu voia să se întoarcă. Dacă mama şi tatăl ei ar lăsa-o să se ducă la şcoala aia din Elveţia! În prospectul pe care-l ceruse, aşa ceva suna încîntător. Erau elevi din multe ţări, schiau în semestrele de iarnă şi înotau şi navigau pe lac vara. Dacă... dacă... Peach sări în picioare, hotărîtă. Dacă cineva îi putea convinge pe părinţii ei, aceea era doar bunica.

* * *

Vilele răspîndite care formau *L'Aiglon,* erau la marginea unui lac ca de oţel neted, lustruit, sub un cer de toamnă plumburiu. În spate se înălţau munţi albaştri-cenuşii, cu vîrfurile în ceaţă. Grădini în terase, plantate cu o precizie elveţiană în grupuri simetrice de arbuşti şi flori duceau la un debarcader cu o duzină de caiacuri trase pe podele de lemn. În zilele senine, care erau numeroase, se putea vedea întinderea urbană a Genevei, la orizontul îndepărtat al lacului.

Peach se adaptă vieţii şcolare, de parcă ar fi fost acolo de ani de zile şi nu doar de un singur trimestru, împrietenindu-se repede cu celelalte fete. Mai erau două americance, Nancy şi Julie-Anne, dar majoritatea erau franţuzoaice şi englezoaice. Şi mai era Melinda Seymour, o englezoaică ce deveni curînd prietena ei cea mai bună. Stăteau în aceeaşi cameră şi erau partenere la dublu la tenis, stăteau în sufragerie alături una de alta, iar Peach o ajuta pe Melinda la franceză, în timp ce Melinda o ajuta pe Peach la ştiinţe. Ele îşi împărtăşeau poveşti din viaţa lor şi secrete, iar Peach era încîntată să aibă, în sfîrşit, pe cineva de vîrsta ei care „o înţelegea“. Adesea, se duceau împreună în sat să cumpere delicioasa ciocolată elveţiană, pe care o devorau noaptea în camerele lor, odată cu ultimele romane ieftine de dragoste, din care o cantitate nesfîrşită circula prin şcoală, umplîndu-le capetele cu visuri despre bărbaţi înalţi, frumoşi, duri, cu ochi negri, arzători, şi guri ferme, pasionate.

– Chiar crezi că există asemenea bărbaţi? întrebă Peach strîngînd la piept vechiul ei ursuleţ, cînd Melinda stinse lumina.

– Bineînţeles că există, răspunse somnoroasă Melinda. Eu cunosc unul.

Peach se ridică brusc în pat.

– Melinda! Tu cunoşti un asemenea bărbat?

– Ei, făcu Melinda căscînd, poate că e ceva mai tînăr decît cei din cărţi, dar e divin.

– Cine e? întrebă Peach. Melinda, nu adormi. Spune-mi, cine e?

– Îl cheamă Harry, murmură Melinda, băgîndu-se sub plapumă.

Peach căzu înapoi pe pernă, strîngînd mai aproape ursuleţul, cu un zîmbet pe buze.

– Harry, şopti ea. Harry.

Trebuia să aibă păr negru, ondulat, şi ochi arzători, ca bărbatul din *Jocul pasiunii,* şi o faţă serioasă, cu maxilare ferme. Să fie la fel de înalt, cu umeri laţi şi pasionat ca eroul din *Sărutări periculoase.* Şi îl chema Harry. În noaptea aceea, visa un asemenea bărbat.

* * *

Într-o sîmbătă, Peach se plimba prin cartierul vechi al Genevei, căutînd cadouri de aniversare pentru surorile ei, admirînd obiectele de sticlă cu mici peisaje mistice, dintr-o galerie elegantă, şi întrebîndu-se dacă îşi putea permite să ia una pentru Leonore. Desigur, Lais ar avea nevoie de ceva mai deosebit, ceva amuzant, care să o facă să rîdă.

Îndreptîndu-se spre birou, văzu un bărbat înalt, cu păr argintiu, uitîndu-se într-un catalog. Era cu spatele spre ea, dar Peach ştiu că era Ferdi. Inima îi bătu tare, cînd puse pe masă, cu mîna tremurîndă, mica sticlă cu copacii care se mişcau şi cu rîul întortocheat.

– Ferdi! spuse ea cu voce nesigură.

El se uită la ea.

– Peach! zise el în cele din urmă. Chiar tu eşti?

Ea dădu din cap, neştiind ce să spună. El arăta altfel. Avea riduri pe faţa prelungă, iar părul lui blond era alb-argintiu, dar tot frumos era, deşi ceva mai bătrîn.

El o duse la o cafenea lîngă lac şi Peach puse frişcă în ciocolata ei cu lapte, urmărindu-l cu oarecare neîncredere. De ce nu se întorsese el niciodată să o vadă pe Lais? Se temea pentru că ea nu putea să umble? Şi nu ştia că aşa ceva nu schimba o persoană ca Lais, că ea era la fel de frumoasă şi de minunată şi de excitantă, cum a fost întotdeauna? Ah, cum putea fi Ferdi atît de crud?

Ferdi îi puse întrebări despre ea şi despre şcoală şi ea răspunse băţoasă, dorind ca el să se fi scuzat şi să fi dispărut din galerie.

– Şi locuieşti tot la castel? întrebă ea după o pauză jenantă.

– O parte din timp, dar mai mult la Köln, ca să fiu aproape de serviciu. Şi ce făceai tu în galerie, Peach? întrebă el aprinzînd o ţigară şi urmărind-o cum soarbe băutura fierbinte.

– Cumpăram un cadou pentru Leonore, replică ea, e aniversarea ei – aniversarea *lor,* săptămîna viitoare.

Ferdi se uită în altă parte.

– *Ar trebui să te duci să o vezi, Ferdi!*

Vorbele îi ieşiră brusc şi ea se lăsă pe spătarul scaunului, uşurată. Lais nu menţionase niciodată numele lui Ferdi, dar Peach ştia că, în toţi aceşti ani, Lais îl aşteptase, sperînd că se va reîntoarce... era sigură de asta.

– Ar trebui să te duci la ea, la *Hostellerie,* să-i vorbeşti, să-i explici.

– Să-i explic, ce? întrebă Ferdi zăpăcit, întrebîndu-se ce putea şti copila despre legătura lui cu Leonore.

– De ce n-ai venit niciodată înapoi, spuse Peach. Are nevoie să ştie, Ferdi. Are nevoie de asta.

– A trecut mult timp, Peach, spuse Ferdi, şi tu nu înţelegi, nu poţi să înţelegi ce s-a întîmplat.

Împingîndu-i scaunul, Peach se uită urît printre lacrimi.

– Am crezut că eşti prinţul din poveste, care ar trebui s-o trezească, s-o sărute, strigă ea, dar tu... tu eşti doar un trădător!

– Peach, strigă el alergînd după ea, Peach!

Dar ea alerga pe stradă, lovindu-se de trecători şi ferindu-se de maşini, pînă cînd se repezi după colţ ieşind din raza lui vizuală. Ferdi se întoarse la masa lui, uitîndu-se la paharul ei încă plin cu ciocolată şi la linguriţa de argint cu coada lungă de lîngă el. Dar el o vedea încă pe Peach ghemuită lîngă Lais, acoperită de sîngele surorii ei, cu ochii măriţi de groază. Ce o fi vrut să spună cu „ea are nevoie să ştie“? Aruncînd cîţiva bani pe farfurioară, ca plată, el o porni în jos, spre lac. Ferdi stătu mult timp privind păsările ce zburau deasupra adîncimilor cenuşii, sticloase, ale acestuia şi la micul vaporaş din depărtare, care pufăia în drumul lui de-a lungul malurilor, plin cu fericiţii cumpărători dintr-o zi de sîmbătă.

* * *

19

Noel se tîrî prin *Universitatea Michigan* cu ghearele şi cu dinţii. Desigur, trebui să mintă în privinţa familiei, căci nu voia să ştie cineva de *Orfelinatul de binefacere MADDOX.* Voia ca pata aceasta să fie scoasă din dosarul lui, de parcă n-ar fi existat niciodată, aşa încît poate, într-o bună zi, va înceta să mai fie o realitate a vieţii lui.

Va trebui să lucreze atîtea ore cîte a lăsat Dumnezeu şi, chiar şi aşa, el era cel mai sărăcăcios tip din şcoală, dar se asigură ca una din slujbe să fie la bufet, ca să aibă suficientă mîncare.

Nimeni nu voise să împartă o cameră cu Noel Maddox. Tipul din New York care urma să fie colegul lui de cameră apărea rar, petrecîndu-şi majoritatea timpului cu prietenii săi şi evitînd privirea lui Noel ori de cîte ori se găseau în aceeaşi cameră. Noel nu-l învinuia. Ştia că el arăta foarte straniu. Era în continuare foarte slab, faţa lui era trasă, fără carne şi, ca o reacţie la anii de la *MADDOX,* cînd avea părul tuns scurt, acum şi-l purta mai lung decît ar fi fost normal. Avea trei cămăşi şi două perechi de blugi şi purta, atît iarna cît şi vara, pantofi de sport cu o haină de vînt fostă militară, ca să-l ferească de frig. Iar ochii lui cenuşii ca piatra străluceau cu o intensitate care descumpănea.

Un lucru de care avea nevoie era o formă oarecare de exerciţiu fizic. Avea nevoie de o relaxare a tensiunii adunate în timpul studiului şi a oboselii muncilor suplimentare pe care şi le lua ca să-şi acopere cheltuielile şi asta corespundea totodată dorinţelor sale fizice. Noel descoperise în el o sexualitate care îl şoca uneori prin urgenţa ei. El încerca să o înăbuşe cu vechea lui metodă: antrenamentul. Ridica greutăţi, alerga, sărea coarda şi îşi refula pasiunea. Iar trupul lui reacţiona, căpătînd muşchi, formîndu-se, adăugînd cîţiva centimetri la înălţime şi dobîndind o statură dreaptă, atletică.

* * *

– Noel Maddox are un trup grozav.

Patru perechi de ochi feminini îl urmăreau de la o masă a bufetului, în timp ce Noel ridică fără efort un stoc de tăvi şi le duse înapoi la tejghea.

– Putem avea încredere în spiritul tău de observaţie.

Jeannie Burton îşi netezi părul blond şi le zîmbi prietenelor ei.

– Totuşi, e adevărat! Uitaţi-vă la umerii ăia, pe sub cămaşă.

– Cămaşa asta dezgustătoare! mormăi una dintre ele, cu gura plină de un sandviş cu şuncă, salată şi roşii, din care picura maioneza.

– Nu e „dezgustătoare“, zise Jeannie, uitîndu-se gînditoare la Noel, ci doar... ieftină.

– Da. Păi, cred că aşa e şi tipul – ieftin.

– De unde ştii tu cum e? întrebă Jeannie. Ai vorbit vreodată cu el?

– Nu, zise ea, mestecînd sandvişul, dar nu ştiu pe nimeni care să fi vorbit cu el. E bărbatul misterios. Inginerul enigmă al *Universităţii Michigan.*

– L-am zărit pe aici, spuse Jeannie, urmărindu-l pe Noel punîndu-şi o haină şi îndreptîndu-se spre uşă cu o jumătate de duzină de cărţi sub braţ. Stă multe ore în biblioteca studenţilor şi studiază.

– Mai şi lucrează tot timpul, spuse prietena ei, şi aleargă mult pe pistă. Totuşi, nu e în nici o echipă – şi nu joacă fotbal.

La *Universitatea Michigan,* fotbalul era o pasiune, iar jucătorii erau zei. În zilele de meci, oraşul Ann Arbor, în care era răspîndită universitatea, era pustiu, iar în seara aceea partidele erau dintre cele mai bune.

– Hei, o tachină ea, cred că Jeannie Burton simte ceva pentru sărmanul nostru inginer. Îţi pierzi timpul, drăguţo, el nici măcar nu se uită la vreo fată şi cu siguranţă că nu are întîlniri.

– Oare? întregă Jeannie amintindu-şi de privirea umbrită a lui Noel cînd trecuse pe lîngă ea.

– Ascultă, spuse prietena ei, tipul ăsta n-ar observa-o nici pe Rita Hayworth. Nimeni nu poate obţine o întîlnire cu el.

Jeannie se lăsă pe spătarul scaunului şi aprinse o ţigară, suflînd leneşă fumul.

– Chiar aşa? spuse ea.

◆

Jeannie Burton avea părul lung, drept, blond şi ochi rotunzi, albaştri. Purta pulovere de caşmir moi, roz sau bleu pal, şi un şirag de perle mici, al căror luciu îi sublinia gîtul neted, palid. Fusta ei scurtă, plisată, se mişca în ritmul mersului ei şi purta pantofi cu mici şireturi strînse pe picioarele ei fine, subţiri. Şi avea şi cele mai frumoase picioare care există.

Noel observase picioarele lui Jeannie, de luni de zile. De cîte ori apărea în bufet, el reuşea să găsească o scuză ca să stea undeva unde să o poată observa şi păstra imaginea aceea în mintea lui pentru seara tîrziu, cînd, singur în pat, avea să reia interludiul ca pe un film, pînă se dizolva în fanteziile lui în legătură cu ea. Şocul pe care-l simţi cînd Jeannie îi vorbi, îl făcu să tremure.

– Bună, spuse Jeannie. Te-am observat pe-aici de veacuri. Eu sînt Jeannie Burton.

– Bună.

Noel se uită la ea, uluit.

– Ştiu că tu eşti Noel Maddox, continuă ea cu un zîmbet. Uite, noi avem acelaşi drum, poţi să mă ajuţi să duc cîteva din cărţile astea?

– Sigur. Sigur.

El luă cărţile pe care ea i le întindea şi merse în ritm cu ea, alături.

– Şi, spuse ea, ce faci tot timpul, Noel? Eşti un bărbat misterios.

Ea avea un fel de parfum care mirosea proaspăt, a flori.

– Lucrez. Studiez. Şi apoi, slujbele. Uneori mă întreb care e primul plan.

– Găina sau oul! rîse ea. Dar am auzit că eşti şi un bun atlet. Privirea ei îl cercetă, curajoasă. Probabil că munceşti mult şi în domeniul ăsta, ca să fii într-o asemenea formă bună.

Noel Maddox se înroşi.

– Îmi place să boxez, spuse el, aşa încît mă antrenez, dar nu am suficient timp ca să particip la competiţii – mai încrucişez mănuşile cu alţi tipi, uneori.

Jeannie se opri în faţa bibliotecii studenţilor.

– Eu intru aici. Mulţumesc că m-ai ajutat să duc cărţile.

Noel i le dădu şi mîinile lor se atinseră.

– Spune, Noel, ce-ar fi dacă am merge împreună la o pizza şi o bere? zîmbi Jeannie, fixîndu-l cu ochii ei rotunzi, albaştri. Cînd eşti tu liber.

– Eu, ă... ştii, se bîlbîi Noel.

– Mîine? La şapte, atunci. Hai să ne-ntîlnim aici.

Cu un semn cu mîna, ea alergă sus pe trepte.

Noel nu putu să studieze tot restul zilei. Îi dispăruse puterea de concentrare. Nu dormi, gîndindu-se la ea, amintindu-şi cum stăteau perlele pe gîtul ei cald, picioarele ei lungi urcînd treptele şi îndepărtîndu-se de el, ochii ei albaştri care îi zîmbiseră. Se îngrijoră gîndindu-se la ce o să-i spună cînd se vor întîlni, cum să se comporte la o întîlnire, despre ce să vorbească şi cît îl va costa pizza şi berea. Şi se îngrijora la gîndul că o va atinge.

Făcu două duşuri în decurs de o oră, îşi puse o pereche de pantaloni curaţi şi o cămaşă nouă, în carouri. Puse în buzunar zece dolari împăturiţi şi se duse la *Biblioteca studenţească*. Era doar şase şi patruzeci şi cinci.

– Eşti punctual, îl salută Jeannie, douăzeci de minute mai tîrziu. Purta un pulover alb cu decolteu mare şi o fustă uşoară albastră, iar părul ei blond strălucea.

– Atunci, să mergem, mor de foame.

* * *

Jeannie bău vin roşu şi doar ciuguli din pizza ei.

– Credeam că mori de foame, zise Noel, uitîndu-se cu regret la pizza lăsată deoparte.

– Muream de foame, spuse Jeannie aprinzînd a patra ţigară, dar vorbesc prea mult ca să mănînc. Mai luă o gură de vin. Ştii, Noel Maddox, că ai o faţă foarte interesantă?

Degetul ei trasă cu blîndeţe toată lungimea obrazului lui.

– Şi ai cei mai minunaţi ochi, continuă ea, aplecîndu-se mai aproape de el. Uneori arată intenşi şi fumurii – atunci cînd nu vrei ca lumea să ştie la ce te gîndeşti – iar alteori sînt de un gri deschis limpede, aproape ca sticla.

Noel asculta fascinat. Niciodată pînă atunci, ochii lui nu fuseseră obiectul unui asemenea studiu de aproape.

– Iar gura ta, zise ea, lăsîndu-şi degetele pe buzele lui, e puternică şi fermă – asta e o gură pasională, Noel Maddox.

Ea ridică ţigara la buze şi trase un fum, apoi i-o oferi lui. Noel nu fuma, dar o luă pentru că atinsese buzele ei. Avea gustul rujului ei de buze, rozaliu.

Jeannie îşi sorbi vinul şi el îşi termină berea dintr-o singură înghiţitură.

Jeannie rîse.

– Ei, spuse ea. Ţi-am povestit totul despre mine. Acum, hai să vorbim despre tine. Tot ce ştiu e cum te cheamă şi că ai douăzeci de ani.

Noel se uită la ea, iar un sentiment de panică îl cuprinse. Ce ar spune ea dacă ar şti că avea doar optsprezece ani? Ce anume să-i spună? Ce voia ea să ştie? Ea îi sporovăise despre casa ei din Grosse Pointe, îi spusese despre tatăl ei care era preşedintele unei firme cunoscute de agenţi de bursă, despre caii mamei ei şi despre sora ei care plecase din Holyoke şi se căsătorise anul trecut cu tipul acela grozav care avea să fie într-o bună zi un faimos neurochirurg. Aveau o casă de vară la Martna's Vineyard, iar în vacanţe naviga şi înota şi se bronza grozav.

– Nu-i nimic de povestit, murmură el, uitîndu-se în jos la paharul lui gol. Părinţii mei au murit. Eu am fost întotdeauna singur.

Jeannie se uită fix la el, sporovăiala ei zîmbitoare potolindu- se.

– Vai, Noel, îmi pare tare rău.

Noel ridică din umeri.

– E-n regulă.

Ea îi apucă mîna peste masă.

– Deci, de asta eşti întotdeauna singur. Eşti încă rănit din cauza... A fost un accident, Noel?

El dădu aprobator din cap.

– Şi din cauza asta trebuie să munceşti atît de mult, pentru că eşti complet singur? Ea îi strînse mîna cu simpatie. Acum ştiu ce înseamnă privirea aceea din ochii tăi, cînd sînt umbroşi, pierduţi. Probabil că te gîndeşti la ei.

Noel îi evită privirea, uitîndu-se în jur, prin cafenea.

– Hai să mergem, spuse ea brusc, simt nevoia să mă plimb.

Afară, Jeannie îl sărută foarte uşor pe buze. Ea îi luă mîna, în timp ce mergeau înapoi pe străzile din Ann Arbor, iar într-un colţ umbros ea îşi puse braţele în jurul lui şi se strînse aproape.

– Sărută-mă cum trebuie, îi ceru ea.

Nu era chiar atît de greu să săruţi o fată pe cît se aşteptase. Cumva, faţa lui se potrivi cu a ei şi gura lui îi căută buzele. Erau moi şi calde, lîngă ale lui. Cînd ea deschise gura pentru el, limba lui o găsi instinctiv şi el o strînse mai aproape, înfăşurînd-o lîngă el, pierdut în pasiune.

Ea putu să-i simtă erecţia. Desigur, în mod normal, n-ar fi lăsat un tip să meargă atît de departe la prima întîlnire, dar Noel Maddox avea ceva, o anumită foame. Era o atracţie periculoasă.

În cele din urmă, ea se retrase, netezindu-şi buzele muşcate cu degetele care-i tremurau. Noel se dădu un pas înapoi.

– Îmi pare rău, spuse el, n-am făcut-o intenţionat.

Jeannie zîmbi, căutîndu-şi ţigara.

– E-n regulă, spuse ea uşor. Mi-a plăcut.

Noel stătea rigid, urmărind-o. Dacă s-ar fi mişcat, probabil că nu s-ar fi putut controla; mai simţea încă apăsarea sînilor ei şi modul în care îşi desfăcuse uşor picioarele, astfel încît erecţia lui să se atingă de ea. Doamne, nu putea suporta! Băgîndu-şi mîinile în buzunare, se uita în jos.

– Mai bine să mă întorc, spuse Jeannie. Caută-mă mîine, Noel.

Ea se aplecă, îl sărută pe obraz şi dispăru. O urmă a parfumului ei se împleti cu fumul de ţigară, în aerul rece al serii. El aşteptă pînă ce ea dispăru în casă, apoi începu să umble, apoi grăbi pasul, într-o alergare uşoară. Noel alergă prin campusul întunecat, pînă ajunse la pistă şi apoi începu să alerge în jurul pistei de zgură, pînă fu epuizat şi nu mai avu energie pentru pasiune.

* * *

Noel nu-şi putea da seama ce anume vedea Jeannie la el. Nu o căutase, pentru că nu-şi putea permite să o scoată din nou în oraş. Aşa că îl căutase ea pe el. Nu-l mai sunase nimeni la telefon pînă atunci şi, cînd tipul de jos din hol îi strigă numele, rămase uimit.

– Bună, zise Jeannie, nu mă mai placi?

El o întîlni şi stătură cîteva ore la o bere, discutînd sau, mai curînd, ea fu aceea care vorbi. Vorbi despre ea şi despre el, brodînd povestea lui slăbuţă cu o poveste din imaginaţia ei, cu părinţi iubitori pierduţi, cu nimeni care să-l ajute. Şi îi plăceau cu adevărat ochii lui.

S-au mai întîlnit de cîteva ori după aceea, dar ea insistă să împartă cheltuiala, pentru că nu era corect ca el să plătească pentru ea. Noel nu-şi putea permite să plătească nici pentru el; folosea banii pe care-i primea pentru lucruri mai importante, cum ar fi cărţile, dar îşi spuse că, în vară, îşi va lua două slujbe, ca să pună banii la loc. Şi nu mai studia chiar atît de mult timp cît ar fi trebuit, iar cînd nu era cu ea, o visa.

Se sărutau mult; într-un separeu în cafenea, sau în spatele bufetului, sau în vreun gang. În cinematograful întunecat, ea îi luă mîna şi i-o puse pe sînul ei. El îi putea simţi respiraţia, încordarea sfîrcului sub degetele lui, prin bluză. Ca mînat de o forţă anume, el se aplecă şi o sărută. Jeannie gemu uşor şi-l îndepărtă.

Începură să se întîlnească în fiecare seară; chiar cînd el studia în bibliotecă, ea venea şi se aşeza alături de el, cu cărţile ei, şi privirile li se întîlneau, pline de dorinţă. Prietenele ei erau uimite de comportarea ei.

– Aminteşte-ţi că a fost o glumă, Jeannie! exclamară ele. *Noel Maddox a fost doar o glumă.*

– Voi nu-l cunoaşteţi, replică ea, cu ochii febrili, cu amintirea contactului gurii lui cu a ei. Voi nu ştiţi cum e el în realitate.

Se uitară la ea cu îndoială. Noel Maddox era străin, aspru. Jeannie nu trebuia să iasă cu el, nu ştia în ce anume se băga. Nu putea şti la ce să se aştepte de la un tip ca ăsta; nimeni nu ştia nimic despre el. Şi tatăl ei ar fi înnebunit, dacă ar fi ştiut.

Trecuseră şase săptămîni de cînd se întîlneau, cînd Jeannie îi spuse că nişte prieteni, care aveau un apartament în afara campusului universitar, plecau la sfîrşit de săptămînă la meciul mare de fotbal de la *Harvard.*

– Vino acolo, spuse ea ca din întîmplare. Am să aduc nişte vin şi o să cinăm.

◆

Ea purta o fustă înflorată şi o bluză albă de mătase fără nimic pe dedesubt, iar Noel nu-şi putea lua ochii de la vîrfurile tari ale sînilor ei de sub materialul moale. Băură vin roşu şi vorbiră agitaţi. Ea îi oferi brînză pe un platou de lemn şi el recunoscu sortul din care îşi făcuse sandvişuri, cînd fugise din apartamentul lui Scott. Dar, de data asta, nu fugi, deşi, în felul ei, Jeannie era la fel de periculoasă ca şi Scott, pentru că o dorea cu disperare.

Afară se întunecă spre un albastru cenuşiu şi Jeannie aprinse o lumînare în sticla de *Chianti,* pătată cu ceară şi trase draperiile. I se părea că o vede mişcîndu-se cu încetinitorul cînd ea îngenunche în faţa lui şi îşi descheie bluza, făcînd-o să-i alunece peste umeri, aşteptînd. Şiragul de perle lucea pe tonurile mai calde ale pielii ei şi lumina lumînării îi aurea sînii. Mîinile lui îi găsiră şi ea se lăsă pe spate, gîfîind, cînd buzele lui se închiseră pe micile ei sfîrcuri tari. Nu voia să le mai lase niciodată, voia să le lingă, să le frece cu nasul, să le muşte.

Jeannie îl împinse într-o parte şi ochii lor se întîlniră. Fără să-şi ia privirea de la el, ea se ridică şi îşi scoase încet fusta. Rămase un moment, înaltă şi subţire, în chiloţei albi, apoi îi descheie cămaşa. Trecîndu-şi mîinile peste pieptul lui, ea se apleacă şi îi muşcă sfîrcul. Noel simţi străbătîndu-l un tremur. Mîinile ei se încurcară în cureaua lui, apoi la nasturi. Ochii ei se opriră asupra umflăturii din chiloţii lui. Apoi, ea se aruncă în braţele lui şi stătură culcaţi pe covor, la lumina lumînării. Faţa lui era îngropată în părul ei parfumat, în timp ce mîinile îi explorau trupul. Era moale, netedă, umedă. Pe el îl consuma nevoia de a o gusta, iar ea tremura şi tresărea sub limba lui cercetătoare. Era prea mult, prea mult... trebuia să o aibă. Se apăsă căutînd intrarea.

– Nu, gîfîi ea, nu...

Degetele lui o găsiră...

– Nu, strigă ea, Noel, nu... nu pot...

Noel înălţă capul şi se uită la ea, uluit.

– Uite, aici, spuse ea luîndu-i tăria în mînă. Aşa.

Ochii lui ardeau privind-o, cînd ejaculă.

* * *

Jeannie nu se putea ţine departe de el. Prietenele începură să o prindă singură şi să-i dea mici poveţe despre faptul că Noel era nepotrivit, că părinţilor ei nu le-ar plăcea, dar ei nu-i păsa. Nu se putea împotrivi. Trebuia să-l vadă. Pierdea ore întregi căutînd persoane ale căror apartamente rămîneau goale pentru o noapte sau chiar pentru un sfîrşit de săptămînă, şi cumpăra nişte vin şi brînză, aprindea lumînările şi îl aştepta, pînă la ora cînd îşi termina lucrul. Cînd Noel îşi scotea hainele ieftine, vechi, şi rămînea gol în faţa ei, transformarea era uluitoare.

– Toţi bărbaţii sînt egali în ochii lui Dumnezeu, îi spuse ea odată. Dar tu, Noel Maddox, cînd eşti fără haine, eşti un rege.

Trupul lui neted, puternic, o tenta, iar atingerea mîinilor şi a gurii lui deveni mai periculoasă. El o dorea atît de mult, atît de mult! Jeannie cedă, gemîndu-şi plăcerea, cînd el o pătrunse.

După aceea, stătură culcaţi unul lîngă altul, fără să se atingă, conştienţi fiecare de respiraţia rapidă a celuilalt. Pe pieptul lui era un luciu mătăsos de transpiraţie, iar ea întinse o mînă să-l atingă. Noel se aplecă asupra ei, uitîndu-se cu intensitate în ochii ei, fără să vorbească.

– Aşa ai făcut atunci, spuse ea atingîndu-i pleoapele; te-ai uitat la mine în felul ăsta!

El o sărută blînd.

– Te iubesc, Noel! murmură ea, iar el o sărută din nou.

* * *

Foarte puţini oameni ştiau despre legătura lor. Prietenele ei, îngrijorate pentru reputaţia ei, o acopereau. Dar

Jeannie era o fată foarte drăguţă, foarte populară şi i se simţea lipsa la petreceri şi la meciurile de fotbal.

– Pierzi toate distracţiile! protestară prietenele ei.

– Oare? răspundea ea, visătoare.

La sfîrşitul semestrului de toamnă, rezultatele lui Noel scăzură spectaculos. El nu luase niciodată decît notaţia A. Se uită furios la lucrările cu B-uri şi C-uri. Îşi neglijase studiile din cauza lui Jeannie. Îşi păstrase toate slujbele din campus, pentru că avea nevoie de banii respectivi, dar *munca adevărată* avusese de suferit. Pentru prima dată în patru ani, rămăsese în urma ţelului. Jeannie voise să se întîlnească în vacanţă, dar el îi spusese sincer că trebuia să lucreze. În timpul zilei, se ducea din nou la banda de asamblare, iar noaptea lucra un schimb, la un bar. Era un moment la fel de bun ca oricare altul, ca să producă ruptura.

Cînd s-au întors la colegiu, ea îl sună la telefon şi spuse:

– Bună, hai să ne întîlnim.

El merse alături de ea, lovind cu piciorul în gheaţa de pe cărare, evitîndu-i privirea.

– Nu m-ai sunat, spuse ea luîndu-i mîna. Mi-ai lipsit.

– Aşa-i! zise el, evitîndu-i privirea. Şi tu mi-ai lipsit.

– Noel, spuse ea, ce s-a întîmplat?

El ridică din umeri.

– Nimic. Nimic. Cred doar că sînt prea ocupat, asta-i tot.

Jeannie stătea acolo, luptîndu-se cu lacrimile şi zise:

– Nu mă mai vrei.

Părul ei blond flutura în vînt şi faţa îi era palidă.

– Trebuie să lucrez, Jeannie, răspunse el, cu un chip ca de piatră.

– Am crezut că te cunosc, zise ea, în timp ce lacrimile îi înrourau ochii albaştri, uluiţi.

– *Nu* mă cunoşti, Jeannie, nu pe mine cel adevărat. *Eu, cel adevărat, nu exist.* Încă!

– La naiba, ţipă ea. Ah, la naiba! şi plecă pe cărare, cu părul blond fluturînd, alunecînd puţin pe gheaţă.

Noel o urmări din ochi, pînă cînd ea dispăru, apoi se întoarse în cameră la studiile lui. Munca va avea întotdeauna prioritate. Dar Jeannie nu află niciodată cît de disperat îi simţea lipsa. El era mai singur acum decît fusese vreodată în viaţa lui.

◆

20

Lumina palidă a soarelui se filtra prin castanii din jurul pajiştii de la sud de la Launceton Hall, aruncînd pete pe faţa şi pe picioarele lungi, întinse, ale lui Peach, ca un mozaic de culori. Pajiştea se întindea netedă, ca o catifea în dungi, spre grădinile de trandafiri şi terasele îndepărtate, iar dincolo de ele era casa.

Launceton Hall fusese construită în timpul domniei reginei Anne de către Sir Edward Launceton, al treilea baronet. Ascunsă într-o adîncitură a dealurilor înverzite din Wiltshire, cărămizile ei rozalii străluceau pe fundalul verde al parcului care fusese desenat de Capability Brown. Era o frumoasă alee de ulmi şi o serie de cascade argintii parcă cădeau de pe deal într-un lac peste care, la capătul mai îngust, era un pod, copiat după o farfurie de porţelan chinezească; o construcţie grecească, neterminată, se înălţa pe panta care dădea spre malul de răsărit, oferind o vedere spectaculară a casei, la apusul soarelui.

Numeroasele ferestre de la Launceton Hall erau larg deschise spre soarele după-amiezei şi pajiştile erau punctate de vizitatori de sezon care se îndreptau spre cortul pentru ceai. Jucătorii de cricket, în costume albe de flanel, veneau bucuroşi de pe teren într-un ropot de aplauze, iar cîţiva copii ţipau şi rîdeau vărsînd limonada pe iarbă, în timp ce cîinii supraîncinşi căutau cu îngrijorare bucăţele rătăcite de prăjituri. La umbra bătrînilor castani, membrii orchestrei *Launceton Magna Silver,* cu feţe îmbujorate sub şepcile elegante, aşezaţi pe mici scaune de metal, intonau melodii vesele de Gilbert şi Sullivan în după-amiaza tipic englezească, albăstrie, caldă.

Peach stătea culcată într-un şezlong, cu ochii pe jumătate închişi, cu degetele picioarelor goale pe iarba răcoroasă, nespus de verde. Era o scenă englezească perfectă şi tot atît de plicticoasă. Venise aici astăzi, cu Melinda şi cu doamna Seymour, sperînd să-l poată vedea pe Tom, dar el era plecat la *Cambridge*. Cînd Melinda o invitase pe Peach să vină, îi prezentase viaţa englezească la ţară în aşa fel încît să pară deosebit de atrăgătoare, astfel că Peach îşi închipuise că o să facă plimbări de dimineaţă prin păduri înfrunzite, cu cîini perfect antrenaţi, alergînd la picior, şi o să ia ceaiul de după-amiază cu gogoşi în faţa unor focuri vesele, cu buşteni; se gîndea că poate vor petrece seri lungi de vară, în romantica penumbră verde englezească, întîlnindu-se cu vreun englez frumos şi romantic. Dar, în realitate, nu se dovedise a fi chiar aşa. Dacă nu erai mort după călărie şi înnebunit după cîini prost dresaţi, dacă nu doreai viaţa în case de ţară umede, întinse, oarecum neglijate, care nu au simţit aerul schimbării de cel puţin un secol, atunci viaţa la ţară nu era pentru tine.

Peach se aşeză dreaptă în şezlongul ei de pînză dungată, ridicîndu-şi părul lung de pe gîtul încălzit. Uneori, englezii o uluiau. Iată, Melinda, de pildă, avea şaisprezece ani, era de aceeaşi vîrstă cu ea, şi mesteca toate prăjiturile acelea lipicioase, care îi distruseseră silueta şi purta o rochie de pînză, care era, probabil, de anul trecut, pentru că părea gata să plesnească pe ea. Şi, totuşi, Melinda era dulce şi fără inhibiţii, plină de farmec şi cu totul simpatică. Probabil că se va căsători la optsprezece ani, se gîndi Peach cu tristeţe, şi va avea o grămadă de copii în jurul cărora o să se învîrtă.

Bineînţeles că nu acesta va fi viitorul lui Peach, ea era deja decisă în privinţa asta. Slavă Domnului că depăşise „perioada romantică". La şaisprezece ani, înflorise brusc, sînii după care disperase atîta timp, au apărut devenind în sfîrşit din simpli boboci nişte mere bine coapte, şoldurile căpătaseră rotunjimi, iar picioarele, din nişte beţe subţiri, deveniseră lungi şi fine. Era plăcut cînd, la dansurile organizate la *L'Aiglon,* băieţii alergau spre ea să o invite şi, surprinzător, constata că ştia să flirteze. Urmărind-o pe Julie-Anne care practica asta tot timpul, probabil că se lipise ceva şi de ea. Şi fusese curios de plăcut să observe că Julie-Anne era puţin geloasă pe ea. Dintr-odată băieţii se adunau mai mult în jurul ei, iar uneori era plăcut – iar alteori lucrul ăsta o plictisea – mai ales la petrecerile unde toată lumea bea prea mult, deoarece credeau că asta însemna că se distrează; apoi plecau doi cîte doi în camere întunecoase, să facă, cine ştie ce...

În viaţa lui Peach nu avea să fie loc pentru bărbaţi, ani de zile. Avea să se ducă la *Radcliffe* pentru că era un colegiu bun şi pentru că unchiul Sebastião do Santos locuia la Boston, iar mama îi spusese că el poate să fie cu ochii pe ea! După aceea, va urma cursuri de economie şi management şi apoi spera să poată să-l ajute pe Jim la *Industriile De Courmont,* aflate în suferinţă, ca să le readucă la gloria lor de altădată. Poate că ar trebui să-şi cumpere o pereche de ochelari din aceia cu ramă de baga, ca ai lui Leonore, ca să pară în mai mare măsură o femeie de afaceri.

Mulţimea aplaudă din nou, cînd jucătorii de cricket plecară iar, împrospătaţi de ceai. Închizînd ochii, Peach se cufundă din nou în şezlongul ei, îndemnată să aţipească de căldură şi plictiseală. Labradorul îi lingea cu plăcere degetele goale, dar ea se simţea prea leneşă ca să-l alunge.

– Trezeşte-te, Peach, şopti Melinda, trezeşte-te! Deschide ochii.

– De ce? murmură Peach, confortabil. Lucrurile arată probabil exact ca în urmă cu o jumătate de oră.

– Nu, nu-i adevărat! Repede, Peach, trebuie să te uiţi la el.

Melinda trebuie să se fi îndrăgostit iar de cineva. Era un obicei la ea. Zîmbind la îndemnul din vocea Melindei, Peach miji ochii.

Meciul de cricket era în plină desfăşurare, iar cel care servea tocmai se îndrepta spre poartă. Era înalt şi subţire, cu păr des, blond, pe care-l dădea la o parte cu o mînă nerăbdătoare, doar ca acesta să cadă din nou, mătăsos, pe fruntea lui bronzată. Cu sprîncenele strînse, concentrat, măsurînd distanţa, cel ce servea se dădu înapoi. Apoi, rotind în spate braţul drept, alergă înainte şi lovi mingea puternică, spre jucătorul de la bătaie.

– Nu-i aşa că-i minunat? şopti Melinda.

Inima lui Peach bătea tare, obrajii îi erau roşii, cu o fierbinţeală care nu era de la soare, iar ochii îi erau întunecaţi de excitaţie. Era cel mai graţios, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată în viaţa ei.

Bărbatul se dădu din nou înapoi şi prinse cu uşurinţă mingea trimisă de jucătorul de cîmp din centru. Peach admiră mersul lui graţios, masculin, linia lungă a spatelui lui, cînd aruncă mingea, muşchii încordaţi ai braţului.

– Dar cine este? o întrebă ea pe Melinda.

– E fratele lui Tom. Ţi-aminteşti că ţi-am vorbit despre el demult de tot – cel din romanele mele de dragoste.

– Harry? îi şopti Peach numele cu veneraţie.

– Harry, confirmă Melinda. Fiul cel mare al nobilului de la *Launceton Magna* – şi fără îndoială că face ravagii printre fetele din sat. Aş dori să facă ceva ravagii cu mine, adăugă ea cu un oftat. Nu e doar frumos, continuă Melinda, e şi strălucit. Are doar douăzeci şi cinci de ani şi a publicat deja trei romane – nu sînt din alea pe care le citeam noi seara în pat la *L'Aiglon.* Are cronici minunate şi e tipărit în toată lumea. Se spune că Harry Launceton e predestinat să fie unul dintre marii oameni de litere ai Angliei. Dar tatăl lui, Sir Peter Launceton, i-a spus tatei că, să fie blestemat, dacă el le înţelege. Sînt toate despre viziuni şi credinţe gnostice şi despre mituri medievale, transpuse în formă de romane. Eu nu ştiu nici măcar ce înseamnă „gnostic". Mi-e teamă că drumul spre inima lui Harry ar putea să fie prin intelect şi, în cazul ăsta, eu am intrat la apă.

Sporovăiala Melindei se desfăşura pe undeva, pe la suprafaţa stării de conştienţă a lui Peach, în timp ce Harry Launceton cedă serviciul succesorului său. Împingîndu-şi părul cu un gest băieţesc, el porni pe iarba strălucitor de verde, spre ele.

– Doamne, chiţăi Melinda, vine încoace! Şi eu arăt atît de groaznic!

Ea îşi netezi cu disperare rochia de stambă.

Peach şedea foarte liniştită, poza ei relaxată şi ochii pe jumătate închişi mascîndu-i tensiunea interioară. Orice observator ar fi văzut o fată tînără, puţin cam somnoroasă din cauza soarelui, urmărind leneşă cricketul.

Harry Launceton făcu, în trecere, un semn cu mîna în direcţia Melindei, întorcînd capul să-i zîmbească lui Peach. Ochii lui străluciră în soare ca muşchiul verde sub apa unui izvor. Terminaţiile nervoase pe care Peach nu ştia că le avea tremurară cînd ea se uită în ochii lui şi o senzaţie confuză de excitaţie îi pluti în stomac. *Asta trebuia să însemne dragostea!* O făcea să dorească cu disperare să-l atingă, să-şi plimbe mîna pe gîtul lui bronzat şi să-şi strecoare degetele în părul lui. Dorea să fie singură cu el pe o insulă pustie, prinsă în îmbrăţişarea lui... *Era îndrăgostită de Harry Launceton.* Fulgerător şi copleşitor de îndrăgostită de el!

Calcule rapide îi trecură prin cap; ea avea şaisprezece ani şi el douăzeci şi cinci. El s-ar putea să întîlnească pe altcineva, înainte ca ea să fie destul de mare ca să se căsătorească! Dar nu conta! Ea va aştepta pînă va veni timpul. Planurile şi ambiţiile ei anterioare fură uitate. Iar cînd îşi va spune rugăciunile, în următorii cîţiva ani, îi va cere lui Dumnezeu ca Harry Launceton să aştepte să se îndrăgostească de ea.

* * *

21

Lais îşi pudră nasul, adăugă puţin ruj şi un spray final de *L'Heure bleue* şi analiză rezultatul în oglinda triplă a măsuţei ei de toaletă din cristal. Măsuţa fusese un cadou de la Léonie, cînd Lais se mutase în propriul ei apartament, la *Hostellerie,* şi aparţinuse cîndva colecţiei fabuloase a unui prinţ indian. Picioarele decorate graţios şi faţa cu curburi a acesteia străluceau în soarele care apunea ca o mie de diamante mari, reflectînd în ochii ei albaştri mici străluciri de culori ale curcubeului.

În rochia ei pală de mătase, cu bretele înguste şi fusta voluminoasă de mătase creată de *Dior,* puteai crede că era din nou ca înainte, se gîndi cu amărăciune Lais. Ea se uită la Peach, care şedea pe covor cu braţele în jurul genunchilor, urmărind-o, aşa cum făcuse întotdeauna. Îşi aminti cînd Peach fusese doar o copilă şi încerca să scape de ea, spunîndu-i că e o mică pacoste. Dar Peach se ţinuse scai de ea şi era în continuare aici, întinzîndu-i cerceii şi apoi brăţările. Era camerista lui Lais.

Peach îşi asumase singură sarcina de a o conduce jos pe Lais în fiecare seară la barul de cocktail, împingînd frumosul scaun cu piele albă în ascensorul particular care le ducea direct la parter. Tot Peach fusese cea care sugerase apartamentul de la terasă. Gérard îl desenase special, iar priveliştea lui spre golf, cu promontoriile lui verzi care încercuiau marea mereu schimbătoare şi bucata de cer albastru, era mai frumoasă decît o galerie plină de tablouri. Apartamentul lui Lais, cu mica sa grădină de pe acoperiş, era teritoriul ei, locul unde se simţea cu adevărat ea însăşi. Iar Peach era singura care o vedea pe adevărata Lais.

Totuşi, dacă n-ar fi fost greşeala lui Peach, ea n-ar fi fost acum în scaunul cu rotile. Lais încerca să-şi oprească acest gînd ce-i venea în minte, aşa cum făcea întotdeauna... dar nu era oare adevărat? Dacă Peach n-ar fi... *Stop!* Ce s-a întîmplat, nu avea nici o legătură cu Peach. Kruger tot ar fi făcut gestul, într-un moment oarecare. Şi, în primul rînd, ea fusese cea care o implicase pe Peach. Ea s-a jucat întotdeauna cu pericolul. A fost doar soarta, asta-i tot.

Dar Ferdi? Lais îşi muşcă din nou buzele rujate, ca să nu-i strige numele. Nici măcar Peach nu ştia că ea îl visa pe Ferdi în fiecare noapte şi că visele acestea erau acum realitatea ei. În ele, ea era aşa cum fusese, alergînd mînă-n mînă cu Ferdi de-a lungul plajei, dansînd în braţele lui, arcuindu-şi trupul după al lui cînd făceau dragoste, înfăşurîndu-şi picioarele ei lungi, fine, în jurul lui, ţinîndu-l cît mai aproape. Ea era încă femeie, mai putea răspunde, iar aceste amintiri sexuale calde, izvorînd nechemate din mintea ei adormită, îi trezeau dorinţa şi dorul de Ferdi.

Dar Ferdi nu venise niciodată să o vadă, de cînd fusese în acea groaznică transă semiconştientă, din care nu se putea elibera. După aceea, o întrebase pe Léonie ce se întîmplase şi Léonie fusese obligată să-i mărturisească faptul că Ferdi îl ucisese pe Kruger şi apoi dispăruse. El nu încercase niciodată să o vadă, nu-i scrisese niciodată. Nimeni nu ştia unde era Ferdi.

– Pot să-l pun pe Jim să-l caute, dacă doreşti, spusese Léonie, nu poate fi prea greu. Dacă este in viaţă, trebuie să fie din nou cu familia, la Köln.

Dar brusc, lui Lais i se făcuse frig. Dacă Ferdi nu se întorsese după ea, însemna că nu o dorise. Sau poate că ştia. Bineînţeles că nu-l putea învinui că nu o mai voia acum. *Ea era infirmă!* Sub această fustă frumoasă de mătase, erau două picioare fine, dar nefolositoare. Scuturîndu-se de amintiri, Lais se întoarse de la oglindă. Ferdi era probabil deja căsătorit cu vreo fată înaltă, solidă, şi avea o grămadă de copii frumoşi. Iar ea îşi avea viaţa ei, aşa cum era. Lais era regina celui mai elegant bar american de pe Riviera.

Cu o ridicare a bărbiei şi un zîmbet curajos, ea se întoarse spre Peach.

– Grăbeşte-te cu cerceii. Am întîrziat.

Peach, ridicîndu-se în picioare, îi dădu cerceii, trecîndu-şi o mînă nervoasă prin părul des de culoarea bronzului.

– Sînt aranjată? întrebă ea, grijulie.

Lais se uită la mica ei soră, amintindu-şi cît de mult o urîse cînd se născuse. Peach creştea, dar uneori era tot un copil, ca acum. Iar în alte momente, era atît de inconştient de elegantă. Şi frumoasă.

– Ce m-aş face fără tine? zise ea cu simplitate.

Peach zîmbi, scuturîndu-şi părul des şi aranjîndu-l cu mîinile, fără să se uite măcar o dată în oglindă.

– Hai atunci, zise ea, am întîrziat!

* * *

Lais de Courmont îşi juca bine rolul! Cocoţată pe scaunul ei înalt de la barul *Terrace,* părea în elementul ei. Nimeni nu ar fi ghicit că rochiile ei minunate, stilul ei măreţ, zîmbetul larg şi remarcile inteligente mascau singurătatea ei intimă, tot aşa cum fustele ample de mătase îi ascundeau picioarele rigide.

Lais făcuse ca barul *Terrace* de la *Hostellerie* să devină faimos pe toată Coasta de Azur, angajîndu-l pe Max, barmanul din New York, care făcea acele *„Doamne albe“* şi *„zeiţe verzi“* ale sale şi cele mai seci Martini-uri pe strada Madison Avenue. Max crease pentru ea un cocktail special de şampanie, un cub de zahăr, puţin bitter, o idee de apă de trandafiri şi deasupra şampania specială de la *Moët.* Şi tot Lais îl angajase pe Murray, pianistul american, să cînte în fiecare seară repertoriul său din Jerome Kern, Noël

Coward şi Cole Porter, în stilul lui uşor în afara cheii, jumătate cîntat, jumătate vorbit, intim. A fi inclus în cercul intim al lui Lais de Courmont în ora de cocktail era lucrul cel mai elegant, iar cei care nu erau, aruncau priviri invidioase grupului vesel, inteligent, elegant, care o înconjura, amintindu-şi de poveştile pe care le auziseră despre ea şi mirîndu-se.

Lais îşi înclină capul ca să-şi aprindă ţigara, zîmbind ochilor bărbatului care îi ţinuse flacăra. Fuma prea mult. Şi era neliniştită. Ochii ei cercetau barul – se uita oare după Ferdi? Se aştepta ea oare ca, într-o bună zi, acesta să intre înăuntru şi să o ceară din nou ca şi cînd anii dintre cele două momente nu ar fi existat? Nebună, nebună, Lais!

Alunecîndu-şi braţul moale în jurul gîtului bărbatului care îi aprinsese ţigara, ea îi şopti ceva la ureche. Ochii lui îi întîlniră pe ai ei şi el zîmbi, trecîndu-şi mîna peste braţul ei, lăsîndu-şi degetele să se mişte peste curba caldă unde mătasea întîlnea pielea goală.

Prin zumzetul conversaţiei şi clinchetul gheţii în pahare, începu să se audă vocea joasă a lui Murray, cîntînd uşor.

„Şampania nu mă-ncălzeşte... /Şi nici coniacul nu mă-mbată/ Şi-atunci de ce mă ameţeşte/ Privirea ta şi mă dai gata?" Cuvintele cîntecului o salutară pe Peach, cînd îşi făcu drum spre cercul magic care o înconjura pe Lais. Bărbaţi bronzaţi din toată lumea, în haine albe de seară, îşi întrerupseră conversaţia despre afaceri şi putere, despre iahturi şi automobile şi despre femeile altor bărbaţi, ca să-i zîmbească lui Peach. Şi femei maliţioase, care bîrfeau despre cine

are o legătură cu nevasta altuia şi despre preţul rochiilor şi bijuteriilor altor femei, se uitau după ea, invidiindu-i tinereţea.

Obrajii lui Peach se înroşiră ca flacăra, cînd îşi luă ochii de la bărbatul care era cu Lais, conştientă că degetele lui se opriseră pe curba albă a sînului lui Lais. Dacă n-ar fi trebuit să meargă la dineu la bunica, ar fi aşteptat-o liniştită afară, pînă cînd Lais ar fi fost gata.

– E timpul pentru dineu, spuse ea.

Lais îşi consultă ceasul minunat bătut în diamante, de la *Cartier,* încruntîndu-se. Peach cunoştea regulile.

– Vino înapoi peste o jumătate de oră, îi ceru ea, avem timp destul.

Peach ezită. Bunicii nu-i plăcea cînd întîrziau – dar barul era încă aglomerat şi nimeni nu făcea nici o mişcare spre faza următoare a serii; urma dineul, apoi dansul sau o petrecere la vreo vilă de pe Coastă. Şi Lais nu pleca niciodată pînă nu plecau ceilalţi. Sau, cel puţin, cei care contau.

– E dulce, puştoaica.

Degetele bărbatului alunecară pe sub bretea, pe spatele gol al lui Lais, în timp ce vorbea.

– Arăta atît de îngrijorată pentru tine.

Lais îi înlătură mîna cu nerăbdare, comandînd încă un cocktail cu şampanie.

– Copil prost, murmură ea cu iritare, întotdeauna a fost o pacoste.

Aşteptînd pe terasă, Peach îşi controlă ceasul, nervoasă. În sfîrşit, mulţimea începu să se risipească. Ea îi urmări urcîndu-se în automobile lungi, elegante; ura femeile cu pantofi aurii cu tocuri înalte şi pe cele cu rochii cu bretele subţiri, pentru că aveau ceea ce Lais nu mai avea.

– Vino cu noi, Lais, auzi strigînd pe cineva.

– Nu, nu, zise Lais rîzînd. Am alt angajament.

Făcea să pară că are o întîlnire.

Barul era aproape gol, doar cîţiva băutori liniştiţi, necunoscuţi, rămăseseră în colţ. Peach aduse scaunul din ascunzătoarea lui din colţ, în spatele barului, şi Max îşi puse braţul puternic în jurul lui Lais, ridicînd-o de pe scaunul înalt şi aşezînd-o în cel cu rotile. În timp ce Peach o împingea prin hol, un grup de cheflii care îşi aşteptau maşinile lîngă uşile mari, duble, o strigară:

– Vino cu noi, Lais...

– Îmi pare rău, le răspunse ea, dar dansul e un lucru la care eu nu mai sînt bună.

Bărbatul veni spre ea.

– Eşti uşoară ca un fulg, îi murmură el la ureche. Am să te ţin atît de aproape, că nimeni nu va şti nimic...

– Stai exact pe locul unde stăteam cînd am oprit glonţul german, remarcă Lais cu răceală. Nu-i aşa, Peach?

Peach dădu din cap, nefericită.

– Şi ştii ce? adăugă Lais. Nici măcar nu m-a durut! Nu e curios?

Îşi întoarse brusc scaunul.

– Hai, Peach, întîrziem la dineu.

* * *

22

Peach întoarse telescopul de pe terasa lui Lais spre plajă, fixîndu-l asupra perechii care se plimba la marginea valurilor.

– E Leonore cu Jean-Paul, strigă ea emoţionată; i-a luat mîna, Lais. S-au oprit să vorbească... ah, cred că o s-o sărute.

– Peach! Nu-i frumos să-i urmăreşti.

În ciuda dorinţei ei, Peach întoarse telescopul.

– Crezi că el ar vrea să se însoare cu ea? întrebă ea, curioasă.

– Abia se cunosc.

– Dar nu-i nevoie să te cunoşti unul cu celălalt ca să te îndrăgosteşti.

Lais se uită, gînditoare, la sora ei.

– Poate că asta e adevărat, recunoscu ea, dar cînd eşti mai în vîrstă, nu te îndrăgosteşti uşor. Şi, cu siguranţă, nu ca tine – de un bărbat pe care abia l-ai văzut.

Peach se înroşi, furioasă.

– Eu îl iubesc cu adevărat pe Harry Launceton, de ce nu mă crezi?

– Pentru că eu cred că nu ştii ce este dragostea, replică Lais.

– Şi tu ştii, presupun?

– Mi-a trebuit mult timp, dar da, ştiu!

Peach se uită la ea, plină de remuşcări.

– Ah, Lais, îmi pare rău. N-am vrut să spun asta.

Lais îşi fumă ţigara fără să spună nimic.

– Ştiu că sînt tînără şi că n-am vorbit niciodată cu Harry, şopti Peach, ghemuindu-se la genunchiul lui Lais, dar trebuie să fie dragoste, Lais. Ce altceva poate fi? Aş vrea să-l ating, să fiu alături de el, să-i aud vocea, să-i mîngîi părul mătăsos. Ştiu ce voi simţi cînd mă va săruta, mă voi topi pe dinăuntru şi voi dori să nu se oprească niciodată... Asta nu-i dragoste, Lais?

Ochii lor se întîlniră şi Lais spuse:

– Numai tu poţi şti, Peach. Iar dacă crezi că e dragoste, atunci pune mîna pe ea. Ia tot ce poţi din ea; s-ar putea să nu dureze.

* * *

Jean-Paul d'Aureville era un bărbat care ştia ce voia. Avea treizeci şi nouă de ani şi, cu viaţa lui ocupată, de conducător al unui hotel de lux, el evitase căsătoria cu vreo fată braziliană, frumoasă şi doritoare. La Rio, Jean-Paul era cunoscut ca un Don Juan, dînd mereu petreceri pe iahtul lui sau cinînd în doi la restaurantele cele mai intime din oraş. Frumoasele brune şi mamele lor îl considerau pe Jean-Paul o partidă bună şi el devenise faimos că reuşise timp de două decenii să le evite capcanele întinse. Şi acum, iată-l, se îndrăgostise de verişoara înaltă, blondă, pe care o cunoscuse de cînd era copil – iar el nu putea să-şi dea seama dacă ei îi păsa de el.

Şedea singur în colţul barului *Terrace,* sorbind un Martini sec şi aşteptînd-o pe Leonore. Îi promisese să ia cina cu el, atenţionîndu-l că probabil va întîrzia.

– Am să aştept, promisese el – el care nu aştepta niciodată pe nimeni.

Totuşi, gîndul de a o vedea era plăcut. De fapt, se bucura să o aştepte pe Leonore.

– Eşti prea misterioasă, îi spusese el în acea primă seară cînd erau singuri pe terasa vilei, atît de rece şi calmă şi practică. Dar mai ai şi altă faţetă, pe care nu o laşi să ţi-o vadă nimeni.

– Îţi imaginezi anumite lucruri, Jean-Paul, replicase ea, evitîndu-i ochii, sau poate mă confunzi cu sora mea. Lais e cea cu un caracter cu multe faţete.

– Lais e uşor de citit, e ca o carte deschisă, o contrazise el, nu-mi creează nici o confuzie în minte. În mintea ta există vreuna?

Probabil că apăsase pe un nerv dureros, pentru că Leonore se încruntase la el, uluită, iar apoi se grăbise să reintre în salonul luminat şi să-i întîlnească pe ceilalţi oaspeţi ai lui Léonie.

A doua zi ea îşi ceru scuze, invocînd un milion de treburi urgente.

– Nu mă poţi păcăli pe mine cu scuzele tale, zîmbise el maliţios. Ai uitat că şi eu conduc un hotel? Lasă totul şi ia masa de prînz cu mine.

Spre surprinderea lui, Leonore a acceptat. Au mîncat într-un mic restaurant din sat, sus pe dealuri, deasupra coastei, stînd ore în şir sub umbra unui copac, apăraţi împotriva soarelui fierbinte de frunzele lucioase, dese, mîncînd smochine verzi şi brînză de capră şi sorbind un vin alb, înţepător, în timp ce Leonore vorbi.

Ea îi povestise despre Lais şi cum aceasta fusese cea care atrăgea toată atenţia, cum ea o protejase tot timpul pe Lais, cît de mult o iubea şi cum o sfîşia faptul că o vedea jucînd teatru în fiecare seară la bar, pretinzînd că totul era ca mai înainte.

– Aş face orice, zisese pasionat Leonore, *orice,* ca să dau timpul înapoi.

– Timpul nu poate fi dat înapoi, spusese el blînd, luîndu-i mîna şi simţind-o tresărind la acest contact. Trebuie să mergi înainte, adaptîndu-te cît poţi mai bine la noile condiţii. Viaţa e făcută din schimbări, din lovituri ale soartei, din împrejurări sau destin, spune-i cum vrei.

– Nu înţelegi, spusese Leonore, retrăgîndu-şi mîna. *Lais era îndrăgostită!* Cu adevărat, îndrăgostită, de data asta. Dar de cînd a fost împuşcată, Ferdi nu s-a mai întors niciodată la ea; el a crezut că a murit.

Jean-Paul aşteptase ca ea să spună mai mult, dar vocea lui Leonore se opri şi ea rămase acolo, cu ochii în jos la smochina purpurie de pe farfuria neglijată, cu părul ei drept blond, strîns la spate cu o fundă albă, arătînd ca o fată tînără, tulburată.

– Leonore, de ce nu te-ai căsătorit niciodată? întrebă el.

Ochii ei şocaţi, chihlimbarii, îi întîlniră pe ai lui.

– Dar Ferdi voia să se însoare cu Lais, îi ieşi din gură.

Apoi, dîndu-şi seama ce spusese, se înroşi, întorcînd capul în altă parte, dar nu înainte ca el să vadă strălucirea unei lacrimi pe genele ei.

Deci, asta era! Jean-Paul n-avea nevoie ca recunoaşterea ei patetică să fie completată cu amănunte – înţelesese. El aşteptă cîteva momente, apoi a zis:

– Totul a fost cu mult timp în urmă, Leonore. Viaţa merge înainte şi dragostea se schimbă, uneori într-un ritm mai rapid decît crezi. De ce n-ai încerca să trăieşti în prezent – nu în trecut sau în viitor – ci chiar acum? Iată, sîntem într-un loc însorit, pe aceste dealuri frumoase, cu o privelişte asupra întregii coaste minunate a Mediteranei, bem vin rece şi mîncăm fructe delicioase – şi sîntem doar noi amîndoi. Faptul că sînt cu tine acum, îmi face mai multă plăcere decît am simţit vreodată. Tu nu poţi să te bucuri măcar de această zi? Şi să te bucuri că eşti cu mine?

Leonore zîmbi, recunoscătoare, cînd răspunse:

– Bineînţeles că mă simt fericită cu tine, Jean-Paul.

De atunci el petrecuse cu ea tot timpul pe care ea i-l acorda. Leonore îi spusese că era pentru prima oară în toţi aceşti ani de cînd conducea *Hostellerie,* cînd lăsa munca ei pe seama altora şi că se simţea puţin dată la o parte, văzînd că hotelul părea să funcţioneze la fel de bine şi fără prezenţa ei acolo. Dar, apoi începea să-i placă să „tragă la fit“, cum spunea ea. Împreună, făcură turul coastei, trecînd granița în Italia, să ia cina, întorcîndu-se înapoi prin satele de pescari şi prin aşezările mici de pe dealuri, oprindu-se să admire monumente locale şi munca unor artişti în afirmare, cumpărînd cîte ceva ici şi colo, discutînd asupra alegerilor lor. Iar el o sărutase uşor, o dată sau de două ori. Dar nu era o sărutare ca între un frate şi o soră.

Jean-Paul sorbi din Martini şi se uită la ceas. Leonore întîrziase deja cu o jumătate de oră. N-avea importanță, va aştepta.

* * *

Léonie se uită, uimită, la Leonore. Dintre toate lucrurile pe care aceasta i le putea spune, asta era cel mai neaşteptat. Fusese plină de bucurie şi de speranță, văzînd-o pe Leonore înflorind în compania lui Jean-Paul, în aceste ultime săptămîni. Cînd Leonore îi spusese că are ceva important de discutat, Léonie sperase că venise să-i mărturisească dragostea pentru Jean-Paul. Totul ar fi fost atît de perfect... dar acum, această poveste disperată despre pasiunea ei pentru Ferdi şi trista lor legătură, o uimi.

– Nu ți-aş fi spus despre asta ție – sau altcuiva – niciodată, mărturisi Leonore, dar scrisoarea asta a venit de la Ferdi, azi-dimineață.

Ea îi întinse foaia albă foşnitoare cu antetul, *Hotel Ritz,* Paris.

Léonie o citi repede. Sărmana Lais, ah, sărmana

Lais. Şi sărmana Leonore! Cum a putut să se întîmple una ca asta?

– Şi ce ai de gînd să-i răspunzi? o întrebă ea pe Leonore.

– Acum cîteva săptămîni, aş fi vrut să-l văd, deşi, bineînţeles că n-aş fi făcut-o, recunoscu ea. Nu-ţi poţi imagina în ce stare de spirit eram amîndoi, bunico. Parcă trăiam într-un vis.

– Visul în care, în sfîrşit, aveai ceea ce aparţinea surorii tale, replică Léonie tăios.

– Bunico, te rog, ah, te rog nu fi supărată. Ştiu că a fost rău. Aş da orice să nu se fi întîmplat niciodată, mai ales acum.

– Din cauza lui Jean-Paul?

– Da. Şi din cauza lui Lais. E atît de curajoasă şi atît de distrusă. N-aş suporta să-i fac rău. De asta, Ferdi nu trebuie să vină niciodată aici, bunico. El crede că Lais a murit. Iar Lais n-ar fi vrut niciodată ca el să o vadă aşa; ar urî ideea ca el să ştie că e o infirmă.

– Să nu vorbeşti niciodată aşa despre sora ta.

În viaţa ei, Léonie nu ridicase niciodată vocea la Leonore, pînă atunci, şi nepoata ei se încordă.

– Singurul lucru care te scuză, Leonore, este că ai luat ceva ce pe sora ta nu o mai interesa. Lais n-a menţionat niciodată numele lui Ferdi în toţi aceşti ani. E mai bine să laşi lucrurile să rămînă aşa cum sînt. Încearcă să uiţi ce-ai făcut. *Trăieşte-ţi viaţa ta, nu pe a lui Lais!* Ai la dispoziţie o lume mai largă, dacă ai să profiţi de şansă şi ai să fii tu însăţi.

Braţele lui Leonore o cuprinseră, iar lacrimile ei îi udară obrazul lui Léonie.

– Aşa am să fac, bunico, aşa am să fac, promit.

Suna la fel ca atunci cînd era o fetiţă mică, atît de tînără, de dulce.

* * *

Leonore trebuia, pur şi simplu, să scrie scrisoarea înainte de a-l vedea pe Jean-Paul. Apoi se va putea duce la el, eliberată de trecutul ei vinovat. Tocul ei alunecă pe hîrtia groasă, albastră, cu un scris rapid...

> *„Nu e nici în interesul tău, nici în al meu, să ne întîlnim. Te rog nu încerca să mă vezi... totul a fost din vina mea, eu sînt cea care trebuie să-mi cer iertare că m-am făcut de rîs. Aşa e cel mai bine.*
>
> *Leonore“.*

Expedie scrisoarea către Ferdi, aruncînd-o în cutia poştală din foaier, în drumul ei spre bar, mergînd ca să se întîlnească cu Jean-Paul, urmărind scrisoarea cum alunecă pe toboganul de sticlă, scoţîndu-l pe Ferdi din viaţa ei. O privire aruncată spre ceasul din hol îi spuse că întîrziase cu o oră, dar Jean-Paul promisese să o aştepte. Un puternic sentiment de uşurare îi ridică greutatea de pe inimă, cînd se grăbi să-l întîlnească.

* * *

23

Ferdi conduse încet de-a lungul şoselei de cornişă, spre Monte Carlo, uitîndu-se uneori la discul roşu al soarelui care se cufunda în marea întunecată deja. În cîteva minute, strălucirea roşie şi aurie se va transforma în albastrul fumuriu al unei înserări calde pe Riviera.

Îi trebuise o lună de îngrijorare, în legătură cu scrisoarea lui Leonore, înainte de a lua hotărîrea. Apoi, fără să-şi mai dea timp să se răzgîndească, îşi pregăti o valiză, sări în maşină şi plecă de la Paris. În trecut, se comportase egoist şi, odată ce hotărîse că Leonore avea dreptul la dragostea şi sprijinul lui, nu mai putea aştepta.

Acum, cînd aproape ajunsese, piciorul slăbi accelerația și *Mercedes*-ul mare înaintă alene pe șoseaua șerpuită. Se temea de întoarcerea la *Hostellerie.* Va intra în holul rozaliu și parcă o vedea pe Lais acolo, zăcînd într-o baltă de sînge, cu Peach alături de ea, jelind cu acele cuvinte ce-i zdrobiseră inima: „E moartă, Ferdi. Kruger a împușcat-o..."

Trist, Ferdi împinse piciorul în jos, făcînd ca mașina să țîșnească înainte, cu un urlet de forță. Nu mai putea amîna momentul cînd va fi acolo.

Un tînăr valet de la parcare, cu o cămașă roz specifică hotelului *Rose du Cap,* îi luă *Mercedes*-ul și Ferdi urcă încet treptele late. Totul era diferit. Marile uși turnante, de sticlă, dispăruseră, iar în locul lor erau niște uși grele, din lemn sculptat, ce stăteau deschise spre noaptea caldă. Tejgheaua de la recepție fusese scoasă și în locul ei era o grațioasă masă antică și scaune. O fată tînără cu păr de culoarea bronzului ședea cu spatele la el, vorbind cu funcționara de la recepție. Nu mai era nimeni în jur. Ferdi se uită la covorul mare, portughez, lucrat manual, care acoperea centrul holului mare, unde căzuse Lais; văzu culorile blînde ale acestuia ascunzînd amintirile îngrozitoare. Holul era calm și senin, plin de parfumul florilor, și se auzea un pian dinspre bar.

Era de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Viața continua pentru cei rămași, se gîndi el cu tristețe.

Așteptînd-o pe Lais, ca de obicei, Peach se întoarse de la conversația cu funcționara, observînd pe bărbatul care traversa holul. Nu se putea... nu era posibil. Putea jura că era Ferdi. Și se ducea spre bar – *să o vadă pe Lais!* Ah, Doamne! *După toți acești* *ani!* Sărind în picioare, se repezi la uşă. Trebuia să o aducă pe bunica.

Intrînd în zumzetul conversaţiei şi al rîsetelor din bar, Ferdi avu senzaţia că timpul se oprise. Ea şedea pe un scaun înalt, la bar, purtînd o rochie de mătase fluidă, verde, cu părul ei blond răvăşit dat pe spate, rîzînd la o remarcă a cuiva din mulţime, de lîngă ea. Cineva cînta încet la pian, murmurînd melodia favorită a lui Lais... *Şampania nu mă-ncălzeşte...*

Stînd la uşa camerei aglomerate, Ferdi se simţi de parcă visa. Vocile din jurul lui veneau din capătul unui lung tunel gol.

– Leonore, spuse el uimit, Leonore!

Mulţimea se dădu deoparte, cînd Ferdi îşi făcu drum spre ea. Cu o tresărire ca un şoc electric, ochii lui Lais se întîlniră cu ai lui şi rămase suspendată între vis şi realitate, scufundîndu-se în amintiri. Venise pentru ea. Ferdi venise înapoi pentru ea, în sfîrşit. Tremurînd, ea acceptă sărutarea lui.

– *Leonore,* murmură el, îmi pare atît de rău.

Ochii mari, albaştri, ai lui Lais, negri de şoc, se uitau fix în ai lui.

❧

Ferdi măsura terasa vilei lui Léonie, ascultînd cu o faţă tristă povestea minciunii lui Leonore.

– Dar vina nu a fost toată a lui Leonore, Ferdi, spuse liniştită Léonie, tu n-ai venit înapoi să o cauţi pe Lais, n-ai scris niciodată. Nu ne-ai dat nici nouă, familiei ei, nici o explicaţie.

– La început, am crezut că a murit, gemu el, apoi am auzit zvonuri că trăieşte şi m-am dus la Paris să aflu adevărul. Iar cînd Leonore mi-a spus că murise, ea nu făcea decît să-mi confirme ceea ce crezusem eu. Ştiam că nu eraţi chiar atît de fericiţi de această căsătorie, pentru că eu eram german... m-am gîndit că mă învinovăţeaţi pe mine. Şi aţi fi avut dreptate.

Léonie oftă. Toată această tristă poveste era din cauza unei neînţelegeri.

– Accidentul n-a fost din vina ta, zise ea mai blînd. Cînd Lais mi-a spus că te iubeşte, v-am dat binecuvîntarea mea.

Ferdi se uită supărat spre mare, cu mîinile în buzunare.

– O iubeşti cu adevărat pe Leonore, Ferdi? Asta-i problema!

– Leonore a fost foarte bună cu mine. Îi datorez demnitatea căsătoriei.

– Tu şi Leonore aţi luat amîndoi ce aţi dorit – sau ce aţi avut nevoie – unul de la celălalt, răspunse Léonie.

Mîna ei subţire mîngîie încet pisicuţa maronie de pe genunchiul ei.

– Şi, după cum vezi, viaţa lui Lais e diferită acum. Ea n-o să-ţi mulţumească pentru mila ta.

Ferdi se uită la ea, îndurerat. Léonie părea că-i citeşte gîndurile, demascîndu-l, lăsîndu-l fără apărare.

– Eu am să am grijă de Lais, spuse Léonie cu blîndeţe, aşa cum am făcut întotdeauna. Eşti liber, Ferdi, dacă asta vrei.

Ferdi se îndepărtă de ea.

– Iartă-mă, spuse el.

Se mai uită o dată înapoi, cînd ajunse la cărare. Ca o siluetă în lumina de pe terasă, Léonie se uita spre mare. Era ceva de neînfrînt în trupul ei subţire, o forţă pe care Ferdi o invidia.

◆

24

Nimeni nu voia să-i spună nimic! Peach mergea furioasă pe cărare, în jurul promontoriului Pointe St. Hospice, cu pisicuţa lui Léonie, Chocolat, şi cu pisica ei, Ziggie, care o urmau lîngă picior, ca nişte cîini devotaţi. Leonore plecase în Elveţia cu Jean-Paul chiar a doua zi, înainte ca Peach să aibă timp să pună întrebări. Jean-Paul voia să-i arate lui Leonore satul unde va fi construit noul hotel. Iar Lais se închisese în apartamentul ei, doar cu Miz, care ţinea legătura dintre ea şi lume. Cînd Peach o întrebase pe bunica unde era Ferdi, ce spusese şi ce se întîmplase, şi toate sutele de întrebări care îi veneau în minte ca bulele în şampanie, nu primise nici un răspuns adevărat. Doar că, „a fost o greşeală din partea lui Ferdi“.

– Dar ce-i cu Lais? strigă Peach. Ferdi s-a întors pentru ea, după toţi aceşti ani.

– Nu ştiu pentru ce a venit înapoi, răspunse Léonie, evaziv.

– Dar eu ştiu, spuse Peach. L-am văzut la Geneva. I-am spus că ar trebui cel puţin să vină înapoi să o vadă, să-i explice... să-i spună că-i pare rău.

Léonie se uită la ea, uluită.

– Tu i-ai spus lui Ferdi să vină aici? Ah, Peach, ce-ai făcut!

Lacrimile îi înţepeau ochii lui Peach, în timp ce se căţăra pe stînci, lovind furioasă cu picioarele în pietricelele din calea ei. Ce nu mersese oare? Natural, că a fost un şoc pentru Lais, dar Ferdi s-a întors. De ce nu putea oare să fie şters trecutul, pur şi simplu, şi totul să fie cum fusese înainte – aşa cum ar fi fost în poveştile de dragoste pe care le citise în şcoală? Adevărul o izbi ca o lovitură: *Ferdi nu o voia pe Lais, pentru că ea nu putea să umble.*

Nu mai putea suporta. Trebuia să afle răspunsurile. Şi dacă Léonie nu voia să i le spună, atunci trebuia să o întrebe pe Lais.

Miz refuză să o lase să intre.

– Lais nu vrea să vadă pe nimeni, îi zise ea. Azi o ţin în pat. Doctorul spune că are nevoie de odihnă.

– Dar trebuie să o văd, se rugă Peach. Te rog, Miz. Sînt doar eu – o să vrea să mă vadă.

– Nu astăzi, Peach, spuse Miz cu fermitate, închizînd uşa.

Ea încercă în ziua următoare şi apoi în cealaltă. Apoi, Lais trimise un mesaj, cerînd să o vadă pe bunica. Peach rămase îngrijorată afară la uşă, aşteptînd-o.

– Ei? întrebă ea cînd Léonie ieşi.

– Acum o să te vadă, zise Léonie. I-am spus că te-ai văzut cu Ferdi la Geneva. Ea înţelege acum de ce a venit.

Dar Peach simţi că Léonie nu-i spusese totul.

Lais şedea în pat, purtînd o cămaşă de noapte albă, simplă, cu părul ei lung împletit în cozi. Nu era machiată şi buzele ei arătau palide fără rujul ei obişnuit, luminos.

– E-n regulă, Peach, spuse ea cu un mic zîmbet, n-a fost vina ta.

– Ah, Lais, pur şi simplu nu înţeleg de ce n-a venit mai înainte.

– A crezut că am murit, spuse Lais încet, toţi anii aceştia a crezut că am murit.

Peach se uita, pierdută, la sora ei, amintirea propriilor ei cuvinte sunîndu-i în urechi... Lais era pe moarte, era sînge peste tot, o urmă de fum de la revolverul lui Kruger mai plutea încă în cameră... fiecare amănunt îi apăru în minte ca un tablou pe peretele unei galerii... „E moartă, Ferdi“, spunea vocea ei, „Kruger a împuşcat-o. Lais e moartă“.

Ferdi nu venise s-o caute pe Lais, din cauza ei.

– Nu trebuie să te simţi vinovată! zise Lais cu o voce calmă. Acum, viaţa lui poate continua, la fel şi a mea. Toate fantomele s-au dus la culcare.

Uitîndu-se cu vinovăţie la sora ei, Peach avu îndoieli.

* * *

Faţa lui Lais era la fel de palidă ca şi părul ei, cînd stătea culcată în şezlongul ei special din grădina de pe acoperiş, cu o carte deschisă în poală, prefăcîndu-se că citeşte. Dar de cîte ori Peach se uita la ea, Lais privea spre orizontul albastru, cu o expresie îndepărtată, de parcă s-ar fi aflat undeva, departe de aici. Evita hotelul aglomerat şi nu se mai ducea seara la barul *Terrace.* Lua masa în apartamentul ei, doar cu Miz sau cu Peach, drept companie.

Peach ştia că Léonie şi Jim erau îngrijoraţi din cauza ei.

– Cred că ar trebui să trimitem după Amélie, sugeră Léonie, îi e dor de Peach.

Peach se gîndi că, dacă totul era adevărat, atunci ea era cea care trebuia să facă ceva. Ea fusese cea care îi adusese în această situaţie, doar ea putea să-i scoată din ea. Dacă Leonore ar fi fost aici să-i vorbească! Peach nu putea, pur şi simplu, înţelege cum de plecase tocmai într-un moment atît de crucial.

Îi trebuiră două zile ca să compună scrisoarea către Ferdi şi cînd, în cele din urmă, o expedie, dori imediat să o fi putut lua înapoi. Îi spusese lui Ferdi adevărul. Că Lais nu mai era ea însăşi, că îi ducea dorul. Că acum, cînd fantomele lor se duseseră la culcare, n-ar putea măcar să-şi scrie unul altuia?... şi îi spunea că el nu trebuia să spună nimănui că ea îi scrisese.

Peach era la *Hostellerie* în fiecare dimineaţă la şapte şi treizeci, cînd sosea poşta, căutînd, îngrijorată, prin scrisorile lui Lais ca să vadă dacă era vreuna de la el. O săptămînă mai tîrziu, văzu scrisoarea, expediată de la Paris, cu numele lui înscris pe spate cu cerneală albastră, deasupra cuvintelor *Hotel Ritz.* Peach o duse sus cu grijă, ajungînd odată cu tava cu micul dejun pentru Lais.

– Ferdi?

Mîna lui Lais tremură, cînd o luă şi o rupse.

Nu era o scrisoare lungă, observă Peach, doar o pagină, dar îi luă foarte mult lui Lais să o citească. În cele din urmă, Lais o împături şi o puse pe măsuţa de lîngă patul ei.

– Ei? întrebă Peach, nerăbdătoare.

Lais îi zîmbi – doar cu o jumătate de zîmbet, dar era ceva încurajator.

– I-a părut rău că m-a necăjit, dar a fost şocat, găsindu-mă în viaţă. I-ar face plăcere să-i scriu. Poate că ne vom cunoaşte din nou unul pe altul, şi atunci, poate, într-o bună zi, cînd ne vom obişnui cu ideea că existăm din nou unul pentru celălalt, ne-am putea întîlni...

– Ah, oftă Peach, ah, Lais. Ai să-i răspunzi?

– Am să văd, răspunse ea. O să mă gîndesc la asta.

Dar, privind înapoi, cînd alergă să le spună lui Léonie şi lui Jim, Peach văzu că Lais citea din nou scrisoarea. De atunci încolo, scrisorile de la Ferdi veniră cu regularitate, fiind predate de Peach odată cu micul dejun lui Lais. Ea observă că adesea erau expediate din Köln sau din Essen şi presupunea că Ferdi se întorsese să lucreze la birourile *Merker.* Bineînţeles că Lais nu-i spunea ce scria în scrisori, deşi pe Peach o rodea curiozitatea. Iar Lais evita în continuare barul *Terrace* şi compania vechilor ei prieteni. Totuşi, arăta mai aproape de felul ei obişnuit, îmbrăcată în pantaloni frumoşi de mătase şi bluze moi, cu o idee de ruj coraliu care să-i lumineze faţa palidă. Şi se vedea o altă lumină în ochii ei.

În săptămîna dinainte de plecarea lui Peach în Florida ca să-şi petreacă acasă ultima săptămînă din vacanţa de vară, cu părinţii ei, sosi scrisoarea de la Paris.

– Ferdi vrea să-l văd, spuse Lais, ţinînd strîns scrisoarea groasă. E la Paris. Ah, Peach. Ce trebuie să fac?

* * *

Parisul era pustiu. Vara fierbinte gonise populaţia care plecase spre plaje. Lais refuzase să-l vadă pe Ferdi singură. Împingîndu-i scaunul cu rotile în holurile mari, răcoroase, de la *Ritz,* unde trebuia să se întîlnească cu Ferdi pentru ceai, Peach era atît de nervoasă încît îi era greaţă. Lais era frumoasă, dar diferită. Părul îi era strîns la spate şi legat cu o fundă de catifea albastră şi purta o jachetă albă de bumbac de la *Chanel,* pantaloni albaştri şi pantofi albaştri de antilopă. Dar mirosea divin, cu acelaşi parfum *L'Heure bleue* – romanticul parfum franţuzesc de la *Guerlaine,* al cărui nume descria acea oră dintre apusul soarelui şi întuneric – ora albastră – cînd îndrăgostiţii, uniţi de stele, se întîlneau, făceau dragoste şi se despărţeau din nou.

Ferdi era la masă şi aştepta. Se ridică, atunci cînd ele sosiră, luîndu-i mîna lui Lais şi sărutîndu-i-o.

– Lais, spuse el cu blîndeţe, îţi mulţumesc că ai venit.

– Îmi pare bine să te văd, Ferdi.

Vocea ei tremura puţin.

Se uitară unul la celălalt, evaluînd efectele timpului şi ale schimbării, iar Peach se mişca, nervoasă, de pe un picior pe altul, nevrînd să le rupă vraja.

– Plec, spuse ea în cele din urmă. Mă întorc peste o jumătate de oră, Lais.

Şi se grăbi să plece, înainte ca ei să o poată opri.

Cînd se uită înapoi, ei şedeau unul în faţa celuilalt, la masa rotundă. Ea nu-i putea vedea faţa lui Lais, pentru că era cu spatele spre ea, dar Ferdi zîmbea.

Se întoarse exact peste o jumătate de oră, grăbindu-se, îngrijorată, spre ei.

– Peach, spuse Ferdi, nu mi-ai dat niciodată măcar posibilitatea să te salut!

Era într-adevăr un bărbat frumos, se gîndi Peach, deşi acum arăta cu mult mai bătrîn.

– Atunci, la revedere, Ferdi, spuse Lais oferindu-i mîna.

Luîndu-i mîna între ale lui, el i-o sărută, apoi se aplecă şi o sărută pe buze.

– O să ne mai vedem? întrebă el.

Peach se gîndi că arăta atît de dornic de parcă nu mai avea putere să aştepte.

Faţa lui Lais era calmă cînd îşi luă rămas bun, fără acea bucurie radioasă la care se aştepta Peach.

– Dar de ce, Lais, de ce? întrebă Peach în maşină, pe drumul de întoarcere în Insula St. Louis. De ce să nu-l mai vezi pe Ferdi, acum?

– Tu nu înţelegi, spuse Lais. Ferdi şi cu mine nu mai putem niciodată să ne întoarcem la ceea ce am fost. Sîntem alţi oameni acum. Amîndoi avem nevoie să vedem dacă ceea ce căutăm unul în celălalt există cu adevărat.

Dar cel puţin, se gîndi Peach, era un început şi, dacă Lais şi Ferdi se apropiau din nou unul de celălalt, atunci ea avea să se elibereze, în sfîrşit, de vinovăţia ce o apăsa.

* * *

Partea a III-a

25

Peach ştia că o să-i placă la colegiul *Radcliffe,* iar asta nu pentru că acolo, practic alături, erau toţi acei „bărbaţi bine“ de la *Harvard.*

Desigur, la început se simţise ca o „străină“, pentru că viaţa ei fusese cu totul diferită faţă de a celorlalte fete, dar ea nu vorbea niciodată despre război sau despre Rezistenţă, ca ele să nu creadă că se lăuda. Şi-a cumpărat fuste plisate, pulovere de caşmir şi pantofi sport, ca să arate la fel ca ele, dar cumva arăta tot ca o franţuzoaică.

După primele două semestre, ea se plictisise de „uniforma“ lor şi începuse să-şi găsească stilul ei propriu. Purta pulovere negre subţiri şi pantaloni negri de schi, strîmţi, şi mici balerini în picioare, sau fuste largi cu bluze de mătase luminoase, cu un cordon fabulos de la un magazin elegant de la Paris. Uneori, îşi ridica părul, de culoarea bronzului, într-un mod sofisticat, crezînd că astfel arăta a femeie de lume, iar alteori îl lăsa liber pe umeri, ca o capă lucitoare de bronz, încît arăta de cincisprezece ani în loc de optsprezece şi părea foarte fragilă. Iar cînd era presată de timp, ceea ce se întîmpla des din cauza programului încărcat de la *Radcliffe* şi a vieţii ei sociale încărcate, îşi punea, pur şi simplu, o pălărie neagră de fetru, cu boruri late, reuşind să arate încîntător de nepieptănată şi, după cum spera ea, uşor misterioasă. Peach îşi căra cărţile într-un uriaş sac de piele vechi de la *Vuitton* şi folosea parfum *Miss Dior.*

Viaţa în casa ei de la *Radcliffe* se asemăna cu viaţa de la *L'Aiglon* din Elveţia, dar fără restricţiile respective. Fetele erau ca nişte surori, împărtăşindu-şi secretele şi purtînd discuţii nesfîrşite despre prieteni, deşi, în timp ce la *L'Aiglon* discuţia avea un caracter romantic, aici aceasta se axa pe sex. Dar, desigur, nu făceau decît să vorbească despre asta, căci nici una nu o făcuse.

Micul orăşel Cambridge era pe partea cealaltă a rîului Charles, înspre Boston, iar pieţele şi străzile lui întortocheate, cu piatră cubică sau cu pavaj de cărămidă, erau punctate de spiralele unor biserici coloniale, de librării şi cafenele, unde fetele de la *Radcliffe* se întîlneau cu băieţii de la *Harvard.* Peach se trezi invitată la meciuri de fotbal şi la petreceri, dar se ducea întotdeauna în grup cu celelalte fete. Dansa, flirta şi se lăsa sărutată cînd stătea pe locul din faţă al unor maşini sport vechi, dar niciodată cînd stătea în spate, pentru că acela era un teritoriu periculos. Auzise poveşti despre ce se întîmplase pe scaunele din spate ale unor maşini şi nu era pregătită pentru aşa ceva. În plus, ea se păstra pentru Harry.

Spre nefericirea ei, nu reuşise încă să-l întîlnească pe Harry. Se ducea adesea să stea cu Melinda, dar de cîte ori Peach era la *Launceton Magna*, Harry era plecat. Fie că era în America Latină, ca să facă cercetări pentru o carte, fie că umbla prin Australia, ca să capete experienţă autentică, fie că ţinea conferinţe interesante în Statele Unite, de la o coastă la alta, fiind lăudat în cercurile literare din New York şi San Francisco, ca şi la Washington.

Harry Launceton devenise celebru, cîştigînd trei importante premii literare în decurs de doi ani, iar numele lui apărea în coloanele de scandal, alături de o mulţime de fete frumoase şi libere. Peach urmărea ziarele, decupînd orice menţiune despre Harry şi culegînd fotografiile lui din reviste. Întotdeauna arăta bine şi în largul lui, în haină de seară, cu şuviţa de păr mătăsos ce-i cădea pe frunte şi întotdeauna cu o altă fată drăguţă la braţ. Peach decupa chipurile fetelor, cu o mişcare rapidă a foarfecei, şi lipea fotografia lui Harry în dosarul ei gros, plin de tăieturi. Ea ştia fiecare mişcare a lui Harry Launceton.

În ziua în care citi despre căsătoria lui Harry cu Augusta Herriot, Peach aruncă dosarul cu tăieturi în focul centralei termice, într-un potop de lacrimi, condamnînd focului faţa frumoasă a lui Harry şi urîndu-l pentru trădarea lui.

– Eşti nebună, rîseră prietenele ei, care ştiau povestea. Eşti obsedată de un bărbat care nici nu ştie că exişti! Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să ieşi cu Jack Mallory. El te-a sunat în fiecare seară, fată norocoasă ce eşti!

Tatăl lui Jack Mallory era un bărbat care s-a realizat singur, rapid, ajungînd dintr-un politician local din Philadelphia, în guvernul federal, călcînd în picioare orice scrupule şi făcînd în acelaşi timp avere cu băuturi importate. Cariera lui îşi atinsese apogeul odată cu numirea lui ca ambasador al Washington-ului în Franţa – deşi el ar fi preferat Londra şi Curtea St. James – iar tînărul Jack trăise cîţiva ani la Paris. Cînd Jack avea treisprezece ani, tatăl lui suferise un atac de cord şi familia revenise în Statele Unite.

Jack era frumos, în stil irlandez, cu maxilare pătrate, cu ochi albaştri ca ai tatălui său şi ştia ce voia. Peach era în capul listei lui. El o asediase de săptămîni, reuşind să fie acolo cînd ea ieşea de la ore, mergînd cu ea prin curte, aruncînd referiri întîmplătoare – la şederea lui în Franţa şi bombardînd-o cu telefoane – la care ea nu răspundea.

– De ce? întrebă el, uimit, cînd Peach ridică, de data asta, receptorul.

– Ce vrei să spui cu „de ce“?

– Cred că am sunat în fiecare seară, de o lună, şi de fiecare dată trimiteai pe cineva cu o scuză. Învăţai, sau te spălai pe cap.

– Ei, în seara asta, părul meu e curat, zise Peach, şi sînt liberă. Vrei să fii tu bărbatul cel fericit sau să accept pe altcineva?

– Nu, nu, voi fi eu. Adică da! Ah, la naiba. Vreau să spun, Peach, că pot să te invit la cină.

Peach îşi dădu brusc seama că murea de foame. Fusese atît de supărată în legătură cu Harry, încît abia dacă mîncase ceva de o săptămînă şi gîndul la o mîncare caldă, reconfortantă, o copleşi. Aproape că putea să miroasă budinca bostoniană cu peşte şi să simtă gustul unui homar proaspăt, de Maine...

– La *Lock-Obers,* spuse ea, ştiind că el îşi putea permite asta, la şapte şi jumătate.

Jack nu putu să o înţeleagă. La cină ea mîncă în tăcere cantităţi enorme de mîncare, în timp ce el o urmărea uimit.

– Mai vrei? întrebă el politicos, pe cînd ea înghiţea ultimele linguriţe de budincă indiană cu îngheţată de vanilie. Peach se simţea mai bine. În timp ce Jack se străduise să întreţină conversaţia, ea se gîndise numai la Harry, iar acum avea totul plănuit în minte. N-avea importantă că el se căsătorise cu Augusta Herriot. În fond, ea şi Harry nici măcar nu se cunoscuseră încă şi ea trebuia să-şi termine studiile. *Radcliffe* era foarte important pentru ea. Trebuia să înveţe tot ce putea despre literatură, ca să poarte discuţii cu Harry la un nivel intelectual adecvat. La momentul potrivit, erau destinaţi să se întîlnească, iar atunci, cu siguranţă că totul se va aranja, deşi nu-şi bătea capul să-şi imagineze care avea să fie locul Augustei. Între timp, ea putea să-şi vadă mai departe de treabă şi să se distreze.

– A fost minunat, zise ea, zîmbindu-i în sfîrşit lui Jack.

Încurajat de zîmbetul ei, Jack se întrebă dacă să îndrăznească să-i ia mîna care se sprijinea pe masă. Ea purta un mic inel de aur pe degetul mic şi unul cu mici diamante strălucitoare pe degetul arătător, iar unghiile erau date cu ojă roşie.

– Cred că trebuie să mă întorc, spuse Peach, cînd el îi luă mîna. Am ore mîine dimineaţă, devreme.

Afară ningea cu fulgi mici care se prindeau de genele lor şi li se topeau pe limbă în timp ce mergeau mînă-n mînă pe trotuarul alunecos spre *Jaguar*-ul lui alb, tip sport.

– Nu e chiar la înălţimea unui *De Courmont*, se scuză el, ţinînd portiera deschisă.

– Probabil că e mai bună decît o *De Courmont* în momentul de faţă, replică ea, strîngîndu-şi picioarele lungi în *Jaguar* şi gîndindu-se la recenta lipsă de succes a maşinilor *De Courmont*.

Peach fredona fragmente din *Simfonia Pastorala* a lui Beethoven, transmisă la radio de la *Symphony Hall* din Boston, în timp ce Jack se concentra la şoseaua îngheţată.

El parcă maşina în faţa casei şi îşi trecu un braţ pe spătarul scaunului ei.

– Cînd te mai văd? întrebă el.

Peach îi putea simţi respiraţia caldă pe faţă şi ochii lui albaştri, irlandezi, arătau mai întunecaţi în strălucirea luminilor de la bord. Majoritatea fetelor de la *Radcliffe* considerau că Jack Mallory era frumos. La un metru optzeci şi cinci, cu umerii laţi şi statura greoaie a unui fost jucător de fotbal, era atrăgător, în stil total american. Cu maşina lui sport, albă, şi cu familia lui bogată, Jack era „o captură bună“ – şi ea ştia lucrul ăsta.

– Poate miercuri, spuse ea, dacă voi putea fi liberă. Sună-mă!

Miercuri era peste cinci zile.

– Ce-ai zice de mîine, pledă el, sau luni, sau marţi?

Ea simţi asprimea jachetei lui de tweed, pe obrazul ei, cînd el o trase mai aproape.

– Te rog, Peach, zise el, în timp ce gura lui se apleacă spre a ei, s-ar putea mîine?

Buzele lui erau reci ca noaptea înzăpezită, apoi deveniră calde, cînd gura lui o forţă pe a ei să se deschidă. Inima lui Peach tresări bătînd tare în pieptul ei, încît se gîndi că el o poate auzi, cînd gurile lor se uniră. Ce gîndea el, oare, se întreba ea înnebunită, cînd buzele lui se mişcau peste ale ei. La ce se gîndeau oare bărbaţii cînd sărutau astfel? Degetele lui Jack îi mîngîiau ceafa, iar ea puse o mînă timidă pe faţa lui, iar el o strînse mai aproape. Repede, ea se retrase.

– Nu pleca, frumoasă Peach, spuse el.

Ea fu afară din maşină într-o clipă, trîntind portiera după ea, alergînd pe trepte spre casă.

– Am să te sun mîine, strigă Jack stînd în picioare, lîngă maşină. Arăta frumos în zăpadă, se gîndi Peach, întorcîndu-se să-l mai privească o dată. Înalt, frumos, tip total american. Ce-i trebuia mai mult, ca să facă practică pentru Harry?

Culcată în pat în noaptea aceea, trecu în revistă seara, pas cu pas... sau, cel puţin, ultima parte. Se înroşi la gîndul că îl ignorase şi apoi simţi un val de căldură gîndindu-se la sărutul lui. Nu era prima oară cînd se săruta cu un băiat, dar cu ceilalţi fuseseră jocuri tinereşti, de tachinare. Jack Mallory avea douăzeci şi unu de ani şi sărutările lui erau serioase. Jack Mallory o dorise! Şi acel straniu gîdilat ce-l simţise la capetele nervilor ei, alunecarea aceea bruscă din stomac, senzaţia că se topeşte, însemna că *şi ea îl dorise pe el!* Toate fetele din dormitor erau virgine. Nici una – dar absolut nici una – nu făcuse nimic, deşi vorbeau despre asta destul de des, slavă Domnului! Peach se ghemui mai bine sub pături, uitîndu-se afară prin fereastra fără draperii, la zăpada ce cădea mereu. Cînd el o va suna mîine, o să răspundă la telefon şi o să-i vorbească puţin. Dar o să-l facă să aştepte pînă miercuri.

* * *

La cea de a cincea întîlnire, Jack o duse la meciul dintre *Harvard* şi *Yale.* Era rîndul oraşului Boston să-l găzduiască, iar lumea ieşise afară buluc. Sorbind whisky din sticla plată, de argint, a lui Jack, înfăşurată într-o jachetă de blană şi cu fularul lui Jack, de la *Harvard,* Peach şedea ghemuită în tribună, încercînd să acumuleze destulă căldură ca să facă galerie pentru *Harvard* şi să rîdă de mascota echipei *Yale* – un buldog. Nu le invidia deloc pe conducătoarele de galerie, care se învîrteau pe stadionul îngheţat şi ar fi dat orice, dar orice, ca să stea întinsă într-o baie fierbinte. Totuşi, era mulţumită să fie ea fata ce stătea alături de Jack Mallory, conştientă că alte fete o invidiau. Dar, cînd el îi atinse sînul, aşa cum făcuse în seara trecută, Jack Mallory deveni periculos.

Ea raţionalizase întîlnirile lor, pentru că ştia că, de fapt, ar fi trebuit să nu se mai vadă cu el, pentru că îl visa chiar şi în timpul orelor de curs. Sau, mai curînd, visa că o săruta... şi mai mult chiar. Harry era şi el prezent, aşteptînd în umbra visurilor ei, dar Jack era acolo pentru moment. Nu-şi înţelegea însă dorinţa. Cînd se gîndea la Harry, voia să fie cu el, să-l ţină de mînă, să-i vorbească, să-i permită doar să-i admire frumuseţea şi să prindă firimiturile geniului lui. Jack Mallory, însă, o tulbura.

Cînd *Harvard* marcă în ultimele cîteva secunde, stadionul izbucni în urale, iar Jack îşi aruncă exuberant braţele în jurul ei.

– A fost un meci mare, urlă el, mare, foarte mare. Haide, adăugă el, observînd expresia ei înfrigurată, mai bine să te duc înăuntru.

– Unde mergem? întrebă ea, urmîndu-l ascultătoare.

– Unde? La petreceri, bineînţeles.

Barul bărbaţilor de la *Lock Obers* îşi deschidea uşile pentru femei doar în seara meciului *Harvard – Yale,* iar interiorul lui masculin, de mahon, fusese deja invadat de cheflii. Jack părea să cunoască pe toată lumea, iar Peach se uită cu gelozie cum o fată drăguţă, brunetă, se aruncă în braţele lui şi Jack o sărută ferm pe gură. Un sărut destul de lung.

– A trebuit ceva timp, spuse fata, visătoare, cu braţele în jurul gîtului lui.

– Chiar destul de mult, adăugă Jack, cu braţele în jurul taliei ei.

Întorcîndu-se de lîngă ei, Peach se uită, furioasă, la un uriaş tablou al unei femei goale, agăţat deasupra barului. Jack îi spusese că atunci cînd *Harvard* pierdea, farmecele bogate ale femeii erau acoperite cu un şal negru, dar în seara asta doamna rămăsese neacoperită, arătînd încîntată şi dornică – la fel ca şi fata cu părul negru. Rahat! se gîndi Peach. Acum, cînd devenise conştientă de sex, acesta părea să-i facă semne din toate unghiurile. Într-un colţ întunecat al barului, o pereche se îmbrăţişa iar ea se uită la ei cu uimire.

– Mai vreau un *Ward Eight,* îi spuse ea lui Jack, întrerupînd conversaţia şoptită a brunetei.

– Încă unul? spuse el. E o chestie destul de tare!

La *Lock Obers* se prepara un cocktail numit *Circumscripţia a opta,* special pentru sărbătorirea succesului, în ajunul alegerilor, dintr-una din cele mai faimoase circumscripţii politice, în urmă cu ani, amestecîndu-se grenadină cu whisky şi lămîie, ca să-i dea o nuanţă roz.

– Ai uitat că sînt franţuzoaică, spuse Peach de sus. Eu am băut vin amestecat cu apă cînd tu încă mai beai lapte.

Jack se desprinse, rîzînd, de fată. Făcîndu-şi loc prin camera întunecată, plină de fum, se strecură prin mulţimea de la bar.

– Încă două *Circumscripţia a opta,* strigă el barmanului.

Noel Maddox se grăbi să prepare comanda.

Trebuie să fi făcut sute de asemenea băuturi în seara asta. Fusese chemat în ultimul moment să ajute ca să facă faţă mulţimii ocazionate de marele meci şi el fusese de acord, cu gîndul la venitul suplimentar. Fiecare dolar îl ajuta să-şi atingă mai repede ţelul.

Cu o diplomă bună de la *Universitatea Michigan* în buzunar, obţinuse un loc la *Institutul de Tehnologie Massachusetts. MIT* era cel mai prestigios colegiu de ştiinţă şi inginerie din Boston şi cel mai înalt loc, pe care şi-l putea imagina Noel. Iar fiecare săptămînă de studiu în sălile venerate ale *MIT* îl apropia de ţelul său – la fel ca şi fiecare dolar cîştigat din greu. În doi ani, va avea o licenţă în inginerie automecanică. Iar peste doi ani şi o zi, va fi înapoi la Detroit la directorii de personal de la *US Auto* şi de la *Corporaţia Great Lakes Motor,* precum şi de la *Ford* şi *General Motors,* ca să-şi ofere serviciile. Doar că acum preţul cerut va fi mai mare decît cel al copilului slab, în salopeta albastră pătată, care lucra cu picamerul electric şi sărea încolo şi încoace la banda de asamblare a corpului maşinilor în continuă mişcare, ca o furnică nebună!

Cu tristeţe, Noel trînti băuturile pe tejgheaua lucioasă de mahon şi Jack Mallory se uită la el, surprins.

– Mulţumesc! comentă el, luînd paharele şi făcîndu-şi drum înapoi spre masa lor aglomerată.

Ştergînd tejgheaua, Noel prinse privirea femeii care şedea la bar.

– Meci mare, spuse ea luînd o ţigară dintr-un pachet *Camel* cu filtru şi punîndu-şi-o între buze.

Noel aprinse bricheta lui, ţinînd flacăra în dreptul ei. Era mai în vîrstă, dar foarte atrăgătoare, blondă ca Jeannie, cu acelaşi gen de păr lung, drept, şi cu ochi mari. Nu era machiată şi arăta proaspătă şi obişnuită cu aerul liber, deşi era în camera de bar, plină de fum.

– Nu lucrezi aici tot timpul.

Era o afirmaţie, nu o întrebare şi Noel continuă să servească îndemînatic ce i se comanda. Lucrase ca barman în fiecare noapte, timp de şase luni, în elegantul hotel din Boston, *Copley Plaza.* Măreţia acestuia fusese un şoc pentru el, după ce servise bere şi whisky în cîrciuma lui Nick, din Detroit. În împrejurimile luxoase de lîngă *Copley Plaza,* începuse să capete o viziune din interior a unei alte lumi – o lume a bunăstării, a unor bărbaţi siguri de ei şi a unor femei elegante. Era o lume din care voia să facă parte.

– Eşti prea bun pentru aşa ceva, remarcă Hallie Harrison.

Noel se uită la ea, surprins. Comentariul ei coincidea cu gîndurile lui.

– Sînt inginer, spuse el. Sînt la *MIT.*

– Încă un nebun după maşini.

Noel ridică din sprîncene.

– Încă unul?

– Eu sînt din Detroit, explică ea. Soţul meu lucrează în publicitate şi e asociat la industria de automobile. Ai putea spune că aceasta ne conduce vieţile, adăugă ea rîzînd. Şi o să o conducă şi pe a ta, într-o bună zi, domnule inginer.

– Noel, zise el.

– Noel, eu sînt Hallie. Am venit cu soţul meu pentru marele meci. El a urmat la *Yale* şi se pare că a dispărut din nou. Nu e un lucru neobişnuit, adăugă ea, cînd Noel o privi mirat. Adesea rămîn să mă descurc singură.

Ochii ei depărtaţi erau albaştri-verzui, cu pupile negre, şi avea o piele netedă, bronzată, probabil de la o vacanţă de iarnă în Insule. Sînii ei erau plini şi rotunzi, sub puloverul alb de caşmir, şi purta perle discrete la urechi şi la gît. Perle adevărate, observă Noel. Gura ei roşie, fără ruj, avea o buză inferioară plină, pasională, şi deodată Noel simţi dorinţa să o atingă. Dinţii mici ai lui Hallie străluciră frumos, cînd ea îi zîmbi.

– Poate ne întîlnim mai tîrziu, Noel, spuse ea. Eu stau la *Copley Plaza,* dar s-ar putea să fie cam aglomeraţie acolo. Poate ai tu un apartament.

Ea îl agăţa! Dorinţa îl cuprinse, şi el îşi turnă o înghiţitură de whisky, dînd-o peste cap şi zărind încruntarea de avertisment a barmanului şef. Nu putea s-o ducă în camera lui îngrozitoare.

– Am putea merge la un motel, spuse el. Sînt liber la miezul nopţii.

– Ca în *Cenuşăreasa*, rîse Hallie. Spune-mi unde, şi am să te aştept.

– Am să dau un telefon, promise Noel, strecurîndu-se din spatele barului aglomerat, spre telefonul personalului. Noel se rugă ca ea să aibă maşină, căci el nu-şi putea permite să plătească şi un taxi şi motelul.

Hallie şedea tot la bar, dar alături de ea era un bărbat. Noel se uită la însoţitorul ei, cu un şoc de recunoaştere.

Scott Harrison nu se schimbase mult, avea doar cîteva kilograme în plus, distribuite ici, colo. Recunoaşterea fu reciprocă.

– Aşa, deci, spuse Scott, tu eşti tînărul fugit. Ne întîlnim din nou. Noel parcă îţi spune, nu-i aşa?

– Da, domnule.

Noel prepară un Martini sec şi i-l puse în faţa lui Scott, întîlnindu-i privirea.

– Asta-i în contul meu, spuse el, cu mulţumiri.

El îşi amintise că Martini sec era băutura lui Scott, pentru că acela pe care i-l dăduse Scott fusese prima băutură alcoolică pe care o gustase în cel dintîi apartament elegant pe care-l văzuse vreodată – şi dormise în patul lui Scott. Singur. El îşi dădea seama că şi Scott îşi amintea, după zîmbetul care îi trecu pe faţă.

– Ai ajuns pînă la urmă la banda de asamblare? întrebă Scott.

– Încă mai sînt acolo, în timpul vacanţelor. Acum sînt la *MIT,* la ingineria automotoarelor.

Scott fluieră.

– Am avut un presentiment că aveai stofă, spuse el, ridicînd paharul.

Hallie Harrison îi urmărea în tăcere.

– Ai avut noroc, şopti ea, cînd Scott se îndepărtă. Ce-i cu telefonul?

– Îmi pare rău, spuse Noel, evitîndu-i privirea, dar n-am reuşit.

Hallie îşi strînse geanta şi jacheta de vizon.

– Văd, spuse ea cu amărăciune; asta e. Nu înţelesesem.

– Stai, strigă Scott, hei, stai o clipă, Hallie.

Punînd jos paharul, el îşi făcu drum prin mulţime, după soţia sa.

Luîndu-le paharele, Noel şterse tejgheaua. Scott Harrison îl ajutase cînd avusese cea mai mare nevoie, iar acum n-avea de gînd să-l răsplătească seducîndu-i nevasta. Oricît era de frumoasă.

* * *

26

Camera lui Noel era la subsolul unei clădiri cenuşii cu cinci etaje, într-o alee închisă, fără copaci. Cele două avantaje erau că, în schimbul unor treburi de administrare, locuinţa era gratuită, şi, în al doilea rînd, era aşezată alături de centrala termică şi deci era întotdeauna caldă. De asemenea, era la distanţă de un kilometru şi jumătate de *MIT,* ceea ce îl scutea de cheltuiala metroului.

Nu conta că era o cameră mică şi întunecoasă; dar corespundea nevoilor lui. Avea un reşou, o tigaie meschină şi o cană pătată, maronie, de la nesfîrşitele cafele făcute cînd stătea treaz toată noaptea, ca să studieze. Mai avea o singură farfurie curată, un cuţit, o lingură şi o furculiţă, un deschizător de conserve, lîngă cîteva cutii cu supe, şi un borcan de cafea solubilă. Un pat vechi de fier se afla în colţul îndepărtat, salteaua sordidă era acoperită cu un sac de dormit albastru, iar în spatele uşii atîrna un pardesiu vechi de tweed cumpărat la mîna a doua, pe cinci dolari, de la un student care pleca; îi servea lui Noel şi drept halat, în drumurile lui la baia aflată cu două etaje mai sus.

O masă zgîriată, sub fereastra fără soare, era locul unde lucra Noel, pierzîndu-se în logica frumoasă a ingineriei şi, în timp ce o parte a minţii lui agile acumula teze ştiinţifice şi făcea calcule rapide, absorbind ca un burete tot ce putea fi turnat în ea, o altă parte a lui proiecta automobilul visurilor lui. Nu tot dintr-odată, desigur, ci bucată cu bucată. El analiza radiatorul de pe ultimul model *Ford* şi apoi îşi imagina ce ar putea face ca să-i îmbunătăţească desenul; petrecea ore întregi redesenînd locurile noului *Chrysler* sau analizînd aerodinamica *Jaguar*-ului. Aducea îmbunătăţiri capotelor şi barelor de protecţie, precum şi motoarelor. Acoperea foi mari groase, scumpe, de hîrtie cu schiţe şi calcule, aşezîndu-le frumos într-un portofoliu mare, negru. Şi petrecea cît mai multe ore posibil la *MIT,* lucrînd în biblioteci, cînd nu era la ore sau la slujba sa de barman. Noel avea relaţii scurte, de lucru, cu colegii săi studenţi, dar era tot singuratic. Nu avea femei.

Spre surprinderea lui, fetele bogate din clasa celor avuţi îl găseau atrăgător. Le plăcea atitudinea lui nepăsătoare, înţelegînd greşit tăcerea lui, ca o sexualitate arzătoare. Dar Noel îşi ţinea gura închisă, pentru că nu ştia să poarte o conversaţie uşoară şi nu ştia cum să se poarte cu fetele. Ele îl luau aşa cum era – aspru şi musculos, tăcut şi viril.

Îl agăţau în barul de la *Copley Plaza* sau în bibliotecile universităţii sau în cafenele şi, tocmai din cauza lor, Noel devenise conştient de nevoia de a face ceva în legătură cu lipsa lui de cultură. El nu ştia nimic despre ultimele romane sau biografii, dar acum începu să le împrumute de la biblioteci, încercînd să-şi facă timp să le citească. Nu fusese niciodată în viaţa lui la o galerie de artă. Prima sa vizită la *Muzeul de artă Fogg* de la *Harvard* l-a copleşit emotiv atît de tare, încît se duse apoi în fiecare zi, timp de o lună, petrecînd exact o oră din timpul lui acolo, absorbind atît de intens picturile, încît părea că vrea să-şi imprime în memorie fiecare trăsătură de penel. Cumpără cele mai ieftine bilete studenţeşti la concertele orchestrei simfonice din Boston şi, ameţit de puterea muzicii, continuă să se ducă atît de des pe cît îşi putea permite, pierzîndu-se într-o lume emoţională, neexplorată.

O întîlni pe Cassie Plumpton la *Symphony Hall*. Noel o observase acolo de cîteva ori, înainte ca ea să-i vorbească. Nu puteai să nu o remarci pe Cassie. Avea douăzeci şi nouă de ani şi îi spusese că eleganta ei familie bostoniană o considera o „fată bătrînă". Nu era chiar frumoasă, dar era atît de bine aranjată, încît arăta întotdeauna atrăgătoare. Avea păr scurt, negru, ondulat, umflat ca al unui caniche, nişte ochi mari cafenii şi avea o înclinaţie de a purta un roz şocant.

– Cine eşti tu? întrebă ea, adresîndu-i-se la *Symphony Hall.* Mi se pare că te văd pretutindeni. Nu lucrezi la *Copley Plaza*?

La un pahar, Noel îi spuse vechea poveste despre părinţii lui care au murit într-un accident, cu ani în urmă, şi cum a trebuit să se descurce singur cu universitatea şi cu *MIT*, iar ea îl simpatiză, nefiind însă cu adevărat interesată. Lui Cassie îi plăcea aspectul lui aspru şi manierele neintenţionat dure.

– Eşti ca unul care a stat în afara civilizaţiei, îi spusese ea după ce făcuseră amor, prima dată. Eşti un ţăran la oraş!

Noel se dispreţuia pentru că nu ştia cum să se comporte, nici măcar în pat. Unde să înveţe manierele astea la care se aşteaptă femeile?

– Dar nu trebuie nici măcar să te gîndeşti să te schimbi, îi atrase atenţia Cassie; asta face parte din farmecul tău.

Se întîlniră timp de cîteva luni, fără regularitate – ori de cîte ori Noel îşi permitea să se rupă de la programul lui de lucru.

Apoi, din senin, ea îi ceru să o însoţească în seara aceea la o petrecere.

– Este salutul Boston-ului de bun venit pentru Harry Launceton, îi spuse ea. Ai auzit de Harry Launceton?

Noel ridică din umeri. Nu auzise niciodată de el.

– Va fi cel mai tînăr scriitor primit la *Harvard*. Din cauza poziţiei lui sociale – acum e Sir Harry, căci tatăl lui a murit – şi a faptului că e probabil un geniu, ca să nu mai vorbim de frumuseţea lui, societatea din

Boston îl primeşte cu căldură în sînul ei. Trebuie să ai cravată neagră, dragul meu, aşa că o să ai nevoie şi de o haină de seară.

Noel jucase adesea rolul de barman angajat la genul ăsta de petreceri, împărţind băuturi pe o tavă de argint, dar aceasta avea să fie prima dată cînd era invitat ca oaspete. Cassie făcea parte din societatea bostoniană elegantă şi el ştia că-i va întîlni pe prietenii ei.

Se .bărbieri cu atenţie, sperînd că barba nu-i va creşte prea repede ca să-i dea aspectul acela albăstrui de bărbat neras şi îşi inspectă aspectul în oglinda de la baie. Avea un trup atletic, cu umeri laţi, frumos îmbrăcat în muşchi, şi învăţase de la prietenele lui bogate cum să-l folosească pentru a face efect. Îmbrăcat în smochingul închiriat, care nu-i venea prea bine, Noel considera că arăta destul de bine – dar tot nu arăta ca un bărbat născut în acest stil de viaţă, cu haine de seară. Plecînd jenat din faţa oglinzii sincere, Noel se îndreptă spre uşă. Într-o bună zi, va face parte din societatea elegantă. În seara asta, însă, va trebui doar să pretindă că face parte din ea.

* * *

Sebastião do Santos o aştepta pe Peach în barul de la *Copley Plaza* şi, ca de obicei, ea întîrzia, deşi după modul cum îl bombardase cu telefoane ca să obţină să fie invitată la recepţia în cinstea lui Harry Launceton, cel mai neînsemnat lucru pe care trebuia să-l facă era să sosească la timp. Recepţia avea să fie un amestec de cadre didactice, de publicişti şi de snobimea veche din Boston, iar Sebastião ar fi refuzat să participe, dacă nu era la mijloc Peach.

– Ce minunat e! spusese ea rîzînd, spre uimirea lui Sebastião. Ah, e pur şi simplu minunat. Am aşteptat ocazia asta de ani de zile.

Sebastião o zări la uşa barului. Nu se putea să nu o observe în rochia aceea, Isuse!

– Am sosit, spuse Peach, sărutîndu-l pe obraz.

– Da, văd.

– Ei, ce părere ai?

Peach se uită la el cu îndoială. Pierduse ore întregi pînă să se hotărască la rochia asta, întrebîndu-se dacă o să aibă curajul să o îmbrace. Voia ca Harry să o observe, iar rochia roşie, fără bretele, era foarte decoltată – cel puţin, după standardele Boston-ului – iar fusta strîmtă, crăpată ca o petală de lalea, i se lipea de trup, de parcă ştia că aparţine de pielea ei. Sebastião era conştient, în mod jenant, că Peach era în centrul atenţiei barului.

– Nu sînt sigur, în ce priveşte rochia, spuse el.

Peach îşi ridică bărbia cu mîndrie.

– Nimeni n-ar sta prea mult la îndoială să îmbrace o asemenea rochie la Paris.

– Dar pun pariu că tu ai chibzuit, spuse Sebastião, cu un zîmbet. Arăţi îngrozită în ea. Dă-mi voie să-ţi spun o mică poveste, Peach. Cînd bunica ta era o fată tînără, urma să iasă pe scenă pentru prima oară şi purta un costum foarte sumar. Ea a stat în culise, tremurînd şi speriată, dar a trebuit să meargă înainte –

avea nevoie de muncă şi de bani. Pentru ea, asta însemna să supravieţuiască. Una dintre celelalte fete i-a spus ceva ce i-a schimbat întreaga viaţă. „Dacă trebuie să faci lucrul ăsta, atunci fii mîndră de tine. Ţine-te dreaptă, ridică bărbia, pretinde că eşti o regină“. Iar mie mi se pare că, dacă vrei să porţi rochia asta, atunci aşa trebuie să procedezi şi tu.

Peach se uită la el, uluită.

– Ai dreptate, zise ea cu un zîmbet maliţios. Haide, unchiule, o să întîrziem la petrecerea lui Harry.

Ţinînd capul sus, cu spatele drept şi cu un zîmbet de regină adresat băutorilor curioşi din bar, ea se îndreptă spre uşă, toţi ochii fiind aţintiţi asupra ei.

* * *

Lui Harry Launceton nu-i plăceau petrecerile. Prefera o cină liniştită, cu nişte prieteni, în locul acestei scene aglomerate. Totuşi, soţiei sale, Augusta, care stătea acolo în colţ şi vorbea cu doamna aceea bătrînă, cu rochie de dantelă maronie şi cu uriaşe rubine ce-i decorau pieptul uscat, îi plăceau petrecerile. De dragul ei, acceptase să vină.

– Ca să putem cunoaşte pe toată lumea dintr-odată, dragul meu, îi spusese Augusta. În fond, o să locuim aici un an. Pentru tine, care eşti cufundat în munca ta, e bine să te întîlneşti cu toţi aceşti oameni de la *Harvard*, dar eu o să rămîn înţepenită, de una singură, în casa asta mare, închiriată.

Harry cedase şi iată că erau aici. El îi zîmbi politicos femeii insistente de lîngă el, care îl solicita să vorbească la prima întîlnire a micului ei cerc literar şi-l evită pe bărbatul înalt, distins, care arăta ca un bancher dintr-un film de la Hollywood şi care îl întrebase cîţi bani se pot cîştiga în prezent de la edituri; îşi făcu drum prin mulţime spre bufetul aglomerat, unde măcar erau cîteva fete drăguţe.

Augusta Launceton îl urmărea pe soţul ei cu ochii întredeschişi. Ea şi cu Harry se cunoscuseră din copilărie, taţii lor merseseră la şcoală împreună, iar fratele ei fusese la *Oxford*, cu Harry. Se mişcaseră întotdeauna în aceleaşi cercuri sociale, dar toată lumea a rămas surprinsă cînd el s-a căsătorit cu ea. Micuţa, liniştita Augusta Herriot, era atît de competentă şi de fermecătoare!

– Tocmai de asta mă căsătoresc cu tine, rîsese Harry. Femeile sînt creaturi periculoase. Cel puţin, cu tine ştiu la ce să mă aştept.

Şi, bineînţeles, că Augusta înţelegea importanţa muncii lui Harry. Dar lui Harry îi plăceau şi femeile drăguţe.

Noel stătea liniştit lîngă Cassie, observînd splendoarea camerei cu tavan înalt, cu pereţii tapetaţi cu mătase şi cu mobile antice solide. Refuză să bea şampanie şi să mănînce sandvişuri; se temea să bea ceva, ca să nu-şi dea drumul limbii. Cassie încerca să-l tot atragă în conversaţie, dar, în afară de faptul că recunoscuse că era la *MIT*, Noel reuşi să evite întrebările curioase. El văzu cum se desfăşoară jocul, cum toţi aceşti oameni făceau parte din aceeaşi ţesătură.

„Aud că eşti din Ohio; îl cunoşti pe cutare sau pe cutare?" spunea cineva, sau: „Am fost la şcoala primară cu un tip acolo, îl cheamă aşa şi pe dincolo – taică-său e la căile ferate. Îl ştii?". Dacă îi ştiai, aveai recomandarea lor şi erai primit în cercul magic.

Aşteptaţi, se gîndi Noel, *aşteptaţi! Într-o bună zi, le va arăta el că n-ai nevoie de un trecut ca să pătrunzi în lumea lor.*

El o recunoscu imediat. Purta o rochie roşie şi se uita prin cameră cu un aer de aşteptare pe faţa ei familiară. Peach de Courmont nu se schimbase foarte mult. Desigur, era foarte înaltă acum, mai înaltă decît Noel, dar avea tot masa aceea de păr strălucitor, maroniu-roşcat, şi expresia de fetiţă curioasă. Chiar şi în această rochie roşie, îndrăzneaţă, nu arăta să aibă mai mult de şaisprezece ani. Ea arăta în continuare ca fata de aur din visele lui din copilărie. Era simbolul libertăţii lui. Era cu un bărbat care se simţea bine în mediul ăsta şi Noel îi urmări cu gelozie. Dar, bineînţeles, Peach de Courmont nici măcar nu-l observă, şi cu atît mai puţin să şi-l amintească de la o întîlnire întîmplătoare la *Orfelinatul de binefacere MADDOX,* în urmă cu şapte ani. Acum, el arăta altfel. Era altfel! Orfelinatul rămăsese îngropat în trecutul lui şi nimeni nu va şti vreodată despre acesta.

* * *

Cînd îl văzu pe Harry Launceton, inima lui Peach bătu atît de tare, încît crezu că va leşina, dar apoi o cuprinse un val de pură fericire. Harry era acolo şi planul ei prindea viaţă, în sfîrşit. Făcîndu-şi loc prin mulţime, se apropie mai mult de el.

Harry se uită la fata uluitoare, în rochie roşie, care stătea la marginea grupului care făcea cerc în jurul lui, încercînd să fie atent la profesorul care îi explica ceva despre tradiţia literară de la *Harvard*.

– Domnule Launceton, îl strigă Peach, cu vocea întretăiată de emoţie. Bună. Ne-am mai întîlnit înainte, la *Launceton Magna*...

Era încîntătoare, o nimfă în mătase roşie, cu o coamă de păr de culoarea vinului de porto. Felină, feminină şi periculos de tînără...

– Ştiu! spuse Harry întinzîndu-i mîna. La meciul de cricket.

Peach îl privi încîntată, cu ambele mîini prinse într-ale lui.

– Eram cu Melinda Seymour. N-am crezut că o să ţii minte.

Ignorîndu-l pe profesor, Harry o luă de braţ pe Peach, scoţînd-o din mulţime.

– Cum puteam să uit? Arătai ca o fiinţă exotică, pierdută pe o pajişte lină, verde, din Anglia. Aparţineai unei păduri tropicale, alergînd în picioarele goale şi îmbrăcată în piei de animale, sau pe o plajă moale albă, goală, doar cu o ghirlandă de flori de hibiscus.

– Oare toţi scriitorii vorbesc aşa? întrebă ea, uluită.

– Cel de faţă, da, răspunse Harry cu un zîmbet, e al naibii mai bine decît să răspund unor întrebări despre cît cîştig din scris şi să evit doamne bătrîne care vor să vorbesc la micile lor dineuri literare. Acum, spune-mi mai exact, cine eşti?

Stînd lîngă fereastra înaltă, el o întoarse cu faţa spre el, iar atingerea mîinilor lui pe umerii ei goi o făcu pe Peach să tremure.

– Sînt Peach de Courmont, răspunse ea, cu o voce care suna foarte slab în zumzetul conversaţiei din jurul lor.

Ochii lui Harry se întîlniră cu ai ei.

– Şi, unde eşti de găsit, Peach, dacă nu te afli pe o insulă subtropicală?

– Sînt la *Radcliffe*, şopti ea, simţindu-se prost că nu corespunde imaginii exotice pe care şi-o făcuse el despre ea. Studiez literatura engleză.

Harry rîse.

– Încă una! exclamă el. Toate mă iubesc pentru vorbele mele, dar niciodată pe mine însumi.

– Eu nu, spuse Peach cu sinceritate. Eu nu pot să-ţi citesc cărţile. Eu te iubesc pe tine.

Augusta Launceton îşi bău paharul de şampanie şi se îndreptă cu hotărîre spre soţul ei. Cînd Harry rîdea astfel, însemna că se distrează, iar fata asta era prea drăguţă ca să fie ignorată.

– Harry, îl chemă ea. Harry, trebuie, într-adevăr, să plecăm acum. Sîntem invitaţi la familia Wesmacott, la dineu.

– O să ne mai întîlnim, îi şopti el lui Peach. Parcă *Radcliffe* ai zis, nu?

– Da, suflă ea, ah, da.

– Am să te sun eu, spuse, ochii lui pecetluind secretul lor.

Înroşindu-se, Peach evită privirea pătrunzătoare a Augustei. Se simţea încinsă şi excitată şi puţin cam speriată, cînd îşi făcu loc spre bufet ca să capete un pahar de vin. Privirea ei o prinse pe cea a bărbatului cu păr negru ce stătea într-un grup de bărbaţi, şi ea avu sentimentul brusc că-l cunoaşte. Nu era genul de faţă pe care să o uiţi. Trebuia să afle cine era.

– Bună, îi spuse ea încrezătoare lui Noel. Sînt Peach de Courmont. Sînt sigură că ne-am mai întîlnit, dar nu-mi pot aminti unde anume...?

– Trebuie să vă înşelaţi, spuse Noel jenat. Vocea lui suna aspră, în tăcerea bruscă, iar Cassie şi prietenii ei se uitară cu interes la ei.

Peach privi în ochii cenuşii, umbriţi, şi la faţa osoasă a băiatului de la geamul maşinii, cu ani în urmă.

– Sigur! exclamă ea în tăcerea plină de aşteptare. *Orfelinatul de binefacere MADDOX.* Eşti Noel Maddox!

Noel era sigur că toată camera auzise. Acum, toţi ştiau secretul ascuns cu grijă. Fiecare aflase despre începuturile lui inexistente. Ştiau cu toţii că era o non-persoană. Pumnii lui erau strînşi şi faţa îngheţată de furie, cînd se uită în ochii albaştri, inocenţi, ai lui Peach. Ar fi vrut să o ucidă!

* * *

27

Peach şedea ghemuită în fotoliu, pretinzînd că citea *Configuraţii din trecut* de Harry Launceton şi aşteptînd să sune telefonul. Doar ţinînd în mînă cartea lui şi uitîndu-se la cuvintele pe care le scrisese el, se simţea mai aproape de el.

Pentru a zecea oară se uită la fotografia lui Harry de pe coperta cărţii. Zîmbea, cu ochii îngustaţi de lumina soarelui, şi arăta ca un băiat tînăr şi foarte frumos. Închizînd ochii, Peach retrăi, pentru a o suta oară, întîlnirea lor de la petrecere. Harry fusese exact aşa cum şi-l amintea ea. Dacă Augusta n-ar fi fost în preajmă, ea era sigură că el ar fi luat-o acolo şi atunci... Ah, Doamne, nu voia să se gîndească la soţia lui. Telefonul sună şi ea se aruncă prin hol ca să ajungă prima, dar telefonul era pentru altă fată. Dezamăgită, se întoarse din nou la fotoliul ei.

Zilele astea nu prea îndrăznise să se ducă la ore, ca să nu-i piardă telefonul şi lăsa mesaje lungi unde putea fi găsită şi că, dacă un bărbat avea să sune, să i se spună că o să-l cheme ea dacă voia să-şi lase numărul. Dar Harry nu sună.

Trebuie să fie din cauza Augustei, se gîndi Peach, scuzîndu-l pe el, sau poate era ocupat cu noul lui rol la *Harvard* şi probabil că era în focul scrierii unei cărţi minunate. Un geniu nu poate fi înlănţuit în timp. Dar, gîndindu-se din nou, în pat, ea îşi dădu seama că nu va fi chiar atît de uşor pe cît îşi închipuise. Dacă îl voia pe Harry, trebuia să facă ceva în sensul ăsta.

Îl sună ea, a doua zi dimineaţă, şi Augusta răspunse.

– Alo, spuse Peach cu nervozitate, vă sun în numele *Societăţii Literare Radcliffe*; aş putea, vă rog, să vorbesc cu domnul Launceton?

– Alo? rosti Harry.

Vocea lui suna şi mai baritonală la telefon.

– Sînt Peach de Courmont, îi spuse ea.

– Adevărat? zise el bucuros. Chiar tu eşti? Credeam că-i *Societatea Literară Radcliffe*.

El nu menţionă faptul că nu o sunase la telefon şi Peach îşi muşcă buza cu nervozitate.

– Societatea ar vrea să ştie dacă ai putea să vii să ai o discuţie cu noi. Despre noua carte, *Configuraţii din trecut.*

– Ai citit-o? întrebă el amuzat.

– Da.

Înfăşurînd firul telefonului în jurul degetului, Peach adăugă:

– Dar recunosc că nu am înţeles-o. De aceea, am nevoie să-mi explici.

Harry rîse.

– Bun, dacă aveţi nevoie de mine, am să văd ce pot face. Uite, am un spaţiu în program pe data de opt – asta e marţea viitoare – seara. Societăţii voastre îi convine data asta?

– Minunat, gîfîi Peach. Nu se aşteptase să fie atît de curînd. Va fi perfect.

– Bun. Pe la şapte şi treizeci. Lasă-mi doar o notiţă ca să ştiu unde să vin. Ne vedem atunci.

Telefonul bîzîi în gol în mîna ei şi Peach se uită cu surprindere la el. Harry nici măcar nu pomenise de petrecerea la care s-au întîlnit, nici nu se scuzase că nu i-a telefonat, nimic. Dar o să-l vadă marţea viitoare, seara.

* * *

Harry şedea pe o canapea, în timp ce era îndopat cu micuţe păhărele de vişinată foarte proastă de către nişte fete încîntătoare. Vorbise vreo oră despre viaţa lui, despre cariera şi despre ultima lui carte, după care, unele dintre fete puseseră şi întrebări inteligente. Totul fusese foarte plăcut, iar tînăra Peach de Courmont arăta ameţitor, în pantaloni negri strîmţi şi cu un pulover negru cu guler înalt. Îşi împletise părul şi nu era machiată şi arăta cu totul altfel decît frumuseţea plină de încredere, din seara cînd îmbrăcase rochia roşie decoltată. Era drăguţă. Chiar foarte drăguţă. Harry sorbi vişinata îngrozitoare şi se strîmbă.

Peach auzise că Harry nu conducea maşina, deoarece conducerea pe dreapta şoselei i se părea ameţitoare şi odată era să facă un accident.

– Aş fi bucuroasă să vă conduc pînă acasă, domnule Launceton, spuse ea, cînd o să doriţi.

– Foarte amabil din partea ta, răspunse el, uitîndu-se la ceas.

Înghesuit în micul ei automobil sport, albastru închis, *De Courmont*, Harry asocie brusc numele.

– Doar nu ai nici o legătură cu acest de Courmont?

– Mi-e teamă că da, răspunse ea.

Harry fluieră.

– Tata mi-a spus că, odată, l-a văzut pe bătrînul Gilles de Courmont, pe „Monsieur“, la *Hotel de Paris* la Monte Carlo. Supravieţuise unui groaznic accident de maşină şi unui atac de cord şi arăta totuşi mai puternic decît zece bărbaţi. Cum şi-a edificat uriaşul imperiu? Printr-o domnie a teroarei?

– Probabil, spuse Peach, dar am auzit că era întotdeauna bun cu servitorii. Stăteau la el, ani în şir.

Harry rîse.

– Trebuie să recunoşti că era un bărbat care a stîrnit scandal, spuse el, cu toate procesele alea şi cu femeile delicioase.

Peach porni motorul ca să-i poată vedea faţa în luminile de la bord. Braţul lui stătea de-a lungul spătarului scaunului ei, doar atingîndu-i umărul, şi el se uita la ea.

– Procesul a fost în legătură cu mama mea, spuse ea brusc, iar femeia delicioasă din viaţa lui era bunica mea.

– Îmi pare rău, spuse Harry strîngîndu-i umărul. Nu am avut intenţia să dezgrop secretele familiei. De vină e scriitorul din mine; mă bag în viaţa oamenilor.

– Eu nu-ţi pot spune secretele, pentru că nu am auzit povestea adevărată. Dar toată viaţa am impresia că am auzit zvonuri, şoapte, frînturi de conversaţie, care îmi sugerau doar vîrful unui iceberg al unei monumentale poveşti de dragoste dintre cei doi. Monsieur a murit înainte de a mă naşte eu şi Léonie nu vorbeşte niciodată despre el. Am întrebat-o odată, dar tot ce mi-a spus a fost că, dacă va crede vreodată că e nevoie să ştiu, atunci îmi va povesti totul.

Harry se lăsă pe spătarul scaunului, cu un oftat exagerat.

– Atunci, n-am să aflu niciodată adevărul, zise el.

– Iar eu nu ştiu unde locuieşti, spuse Peach. Trebuie să te conduc pînă acasă. Doar dacă nu eşti dispus să mă duci la o pizza. Mor de foame.

Ochii lui Harry îi întîlniră pe ai ei.

– Pot să-ţi mai spun şi alte poveşti despre scandaloasa familie De Courmont, promise ea.

– Ai cîştigat, acceptă el rîzînd.

Peach conduse la *Pansy's Pizza* în Back Bay, un loc unde ştia că s-ar putea afla prea puţini dintre colegii ei. La fel, în ce priveşte cunoştinţele lui Harry. Restaurantul era tipic de întunecos şi de italian, cu feţe de mese în carouri roşii şi cu lumînări care picurau în sticle de *Chianti.* Într-un separeu îmbrăcat în catifea roşie, se simţi într-o lume particulară, alături de Harry. El comandă o pizza pentru ea şi o sticlă de *Barolo* pe care îl sorbiră din pahare groase, verzui. Ea abia se atinse de pizza.

– Credeam că mori de foame, se plînse el, aplecîndu-se înainte, ca să-i atingă coada groasă. Părul tău este de culoarea castanelor toamna, în copacii din Launceton, comentă el.

Harry continuă să se uite fix la ea, sorbind vinul.

– Eşti o frumuseţe, Peach de Courmont, şi ar trebui să te atenţionez că eu sînt susceptibil la frumuseţe.

– Ştiu, spuse ea, scrii despre asta în cărţi. Despre femei frumoase. Şi despre cum se face dragoste.

Se uitară unul la celălalt, în lumina pîlpîitoare a lumînării. El gîndi că ochii ei erau de cel mai luminos albastru pe care îl văzuse vreodată.

– N-ar trebui să crezi tot ceea ce citeşti, spuse el uşor; scriitorii nu scriu niciodată despre ei înşişi.

Ea doar îi zîmbi.

– E timpul să plecăm, zise el, făcîndu-i un semn chelnerului.

– Mulţumesc, spuse Peach, pentru pizza şi pentru vin.

Era încîntătoare, se gîndi el, în timp ce circulau înapoi peste podul Charles, şi era foarte tentantă. Zîmbetul ei, cînd el îşi luă rămas bun, era dornic şi aproape că murise să o sărute. Dar nu o făcu. Peach de Courmont era o tînără foarte periculoasă.

* * *

Brusc, i se păru că ea era pretutindeni. O văzu la o conferinţă, şezînd la margine, în spatele sălii, purtînd un pulover roşu. Iar cînd traversă curtea de la *Harvard* cu bătrînul profesor Gunniston, o zări înfofolită într-o jachetă de tweed şi înfăşurată în pulovere uriaşe. Arăta înfrigurată, de parcă ar fi aşteptat de veacuri pe cineva, iar el îi făcuse semn cu mîna. Apoi o văzuse la concert, arătînd foarte franţuzoaică, într-un costum albastru, cu minunatul ei păr ridicat în bucle în vîrful capului ei frumos, şezînd lîngă un tînăr drăguţ şi lîngă altă pereche. Vorbi foarte puţin cu ea, la o recepţie dată în cinstea altui literat, dar nu avusese timp pentru mai mult decît un „Ce mai faci?".

Şi apoi, o văzu la dineul lui Sebastião do Santos.

– Eu sînt gazda ta, îi spuse ea zîmbind. Sebastião e unchiul meu.

Arăta delicios, într-o rochie neagră de mătase, cu mîneci lungi şi fustă strîmtă, care ar fi fost bună pentru o femeie ce ar fi avut de două ori vîrsta ei. Pe Peach rochia arăta însă decentă şi totodată sexy. O simţea pe Augusta, fierbînd alături de el. Sărmana Augusta, nu arăta niciodată aşa în negru – sau în oricare altă culoare. Augusta arăta cel mai bine în tweed şi în pulovere, cu picături de ploaie pe obraz, plimbînd o haită de cîini labrador prin Launceton.

Harry şezu la masă alături de Peach, iar Augusta fu aşezată la capătul celălalt al mesei, la dreapta lui Sebastião.

– Te văd mereu, spuse el. De fiecare dată cînd întorc capul, eşti acolo.

– Asta-i pentru că te urmăresc, spuse Peach cu modestie.

Se gîndi că onestitatea era cea mai bună politică față de Harry, întrucît subtilitatea nu o ducea nicăieri. Îi trebuiseră săptămîni de convingere, ca unchiul Sebastião să dea petrecerea asta şi acum era unica ei şansă.

Harry se întreba dacă putea fi cu adevărat serioasă? Doamne, avea ochii cei mai albaştri şi pielea aceea minunată, aurie! Era foarte tentantă.

– Ei, spuse el în treacăt, s-ar putea să mă fi prins, chiar acum.

Aruncîndu-le o privire atentă comesenilor, ca să se asigure că erau cufundaţi în propriile lor conversaţii, Peach îi spuse:

– Vrei să te întîlneşti cu mine mai tîrziu – după asta? Trebuie să-ţi vorbesc.

Harry îşi sorbi vinul – un *Haut-Brion* bun. Gustul lui Sebastião do Santos în privinţa vinurilor era la fel de excelent ca şi în toate celelalte. Oare îşi dădea ea seama ce vorbeşte? Şi, oricum, cîţi ani să aibă? Nu mai mult de şaptesprezece, poate optsprezece!

– Te rog, spuse Peach, punîndu-i uşor mîna pe genunchi.

– Unde? întrebă el.

– Am să-ţi scriu adresa şi am să ţi-o dau, după dineu.

După asta el nu se mai putu concentra. Nu era prima fată care alerga după el; de fapt, fără să fie încrezut, era obişnuit cu aşa ceva. Uneori era puţin cam plicticos, cînd voia să se concentreze cu adevărat la lucrul lui, dar fusese întotdeauna susceptibil la un chip drăguţ. Dar Peach de Courmont era mai mult decît atît. Avea o calitate luminoasă – un fel de inocenţă strălucitoare – deşi juca un joc periculos al oamenilor maturi.

– Am senzaţia că nu am fost un oaspete prea plăcut în seara asta, îi spuse el lui Sebastião la plecare.

– Fără îndoială că îţi coace în minte un nou mare roman, spuse Sebastião, strîngîndu-i mîna, dar ai fost mai distractiv decît compania mea obişnuită.

Pe drumul spre casă, Harry îi spuse Augustei că se duce la biroul lui să termine ceva de lucrat şi ea îl lăsă acolo. Luînd bucăţica de hîrtie pe care Peach i-o băgase în buzunarul hainei, luă un taxi şi, în zece minute, ajungea.

– Este apartamentul unei prietene, spuse Peach, luîndu-i paltonul.

În cămin ardea focul şi ea pusese un disc cu un concert de Vivaldi. O lampă era aprinsă lîngă fotoliu şi ea alese să şadă sub aceasta. În lumina rozalie, părul ei lăsat liber în seara asta, arăta de culoarea vinului de porto, decantat lîngă flacără. Harry simţi că o putea picta în cuvinte. Pielea ei era aurie. Dar ochii nu erau de safire – poate că aveau culoarea acelor broşe vechi, victoriene, cu imitaţii strălucitoare. Dar nişte ochi ca broşele albastre de imitaţii nu era o comparaţie prea fericită pentru un scriitor şi cu geniu literar ca al lui. Va trebui să se străduiască să găsească o comparaţie mai bună decît asta.

La ce se gîndea el oare? Venise aici pentru că îl chemase ea şi presupunea că îl dorea pe el. Iar el, cu siguranţă, că o dorea pe ea.

Ea îi dădu un pahar din vinul pe care îl luase de la unchiul Sebastião.

– E *Haut-Brion,* spuse el recunoscîndu-l.

Peach se lăsă pe podea la picioarele lui. Înfăşurîndu-şi genunchii cu braţele, zise:

– Am vrut să vii aici, pentru că am ceva să-ţi spun. Inspirînd adînc, ea îşi strînse mai tare genunchii. Sînt îndrăgostită de tine, Harry Launceton, te-am iubit de cînd te-am văzut la meciul de cricket, la *Launceton Magna*. Ştiu că sună ca o prostie şi ai să-ţi închipui că sînt doar o elevă prostuţă, dar asta e. A trebuit să ţi-o spun. Nu e o întîmplare că mă vezi oriunde te duci. Asta e pentru că te urmăresc.

Harry era amuţit de uimire şi Peach se uită, nervoasă, spre covor.

– Vreau să te căsătoreşti cu mine, spuse ea.

Vivaldi murmura în fundal melodiile lui blînde din secolul al şaptesprezecelea, aurind tăcerea.

– Vino aici, spuse Harry întinzîndu-i mîna, şezi alături de mine pe canapea.

Felul în care se desfăşură, dintr-o singură mişcare, şi se ridică în picioare, a fost cea mai graţioasă mişcare pe care o văzuse vreodată.

– Sînt un bărbat însurat, Peach, spuse el cu blîndeţe. Şi sînt, de asemenea, un bărbat căsătorit cu munca lui.

– Ştiu asta, spuse ea, cu ochii fixaţi direct în ochii lui.

Pleoapele ei adînci, netede, cu genele lungi, curbate, se închiseră cînd gura lui se lipi de a ei şi Harry simţi cum oftează. Gura ei era moale ca mătasea, pliabilă şi sensibilă. Acel tip de gură care se răneşte de pasiune.

Ea se agăţă de el, cu braţele în jurul gîtului lui, în timp ce el îşi aluneca mîinile peste curba înaltă a sînilor ei.

Desprinzîndu-şi mîinile, ea se ridică în picioare, îi scoase cravata şi îi descheie cămaşa. El luă o gură de vin şi îi oferi şi ei să bea.

– Nu, spuse ea, vreau să-mi amintesc totul. Vreau să ştiu că nu a fost doar din cauza vinului...

Ea şezu ghemuită pe canapea, privindu-l cum se dezbrăca, ochii ei prinzînd strălucirea flăcării. Iar cînd el fu gol, ea nu făcu nici o mişcare ca să-l atingă.

– Lasă-mă să te ajut, spuse el blînd, descheindu-i rochia neagră, sofisticată.

Pe dedesubt purta chiloţi albi de bumbac, ca o fetiţă, şi sutien, şi dintr-odată arăta foarte inocentă. Dar cînd el îi dădu jos bretelele de pe umeri, ea se înălţă şi îl sărută. Cînd fu goală, stătură culcaţi pe covor în faţa focului din cămin. Flăcările se transformară într-o strălucire roşie şi, în reflectarea acesteia pe pielea ei aurie, arăta ca un copil al soarelui. Ea nu-l atingea, doar stătea acolo culcată, uitîndu-se la el cu acei ochi uriaşi, luminoşi, cercetînd dincolo de acel moment. El o mîngîie blînd, tremurînd de propria lui pasiune, mîngîindu-i acea ridicătură moale, cu puful de păr mătăsos.

– Eşti sigură, Peach? şopti el cu gura pe sînul ei, eşti sigură că asta vrei?

– Da! şopti ea. Ah, da, Harry. Asta e ceea ce vreau cu adevărat.

◆

28

Peach se trezi cu braţele în jurul lui Harry, capul lui sprijinindu-se de umărul ei. Atentă, ca să nu-l trezească, îşi eliberă braţul, strîmbîndu-se cînd sîngele începu să circule prin mîna amorţită, trimiţînd înţepături ca de ace prin degetele ei. Amintirea îi alergă prin trup într-un val de fericire, cînd se uită la mîinile lui Harry, aducîndu-şi aminte cum o mîngîiaseră, apoi, cu îndrăzneală privirea ei se plimbă pe lungimea trupului lui slab, musculos. Cît de stranie era dragostea, se gîndi ea, care putea transforma trupul unui bărbat într-un instrument al plăcerii. Dorea să-l atingă, dar se temea să nu-l trezească. Să privească faţa adormită a lui Harry era, într-un fel, un lucru mai intim decît să se uite la goliciunea lui. Dormea cu încîntarea unui copil, cu gura întredeschisă, respirînd regulat, în timp ce părul moale îi cădea pe frunte. Mici ţepi de barbă mai închisă îi apăruseră pe obraz şi arăta mai vulnerabil decît eul lui plin de încredere din cursul zilei. Peach dorea să-l sărute.

Aseară, faţa lui Harry arătase atît de diferit! Îşi aminti cum se contorsionase în momentele finale ale pasiunii sale, de parcă era în agonie. Ea ţinuse ochii larg deschişi, vrînd să-şi amintească pentru totdeauna prima lor noapte de dragoste. Şi dacă pasiunea ei păruse mai mică decît a lui, ea o pusese pe seama faptului că fusese virgină.

Harry fusese şocat.

– De ce nu mi-ai spus? gemuse el după aceea.

– Dar am crezut că o să-ţi închipui, spuse Peach, furioasă că putuse să gîndească altfel. Nu fac lucrul ăsta cu toată lumea, să ştii.

– Bineînţeles că nu, zise el cu remuşcări. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun, mă rog, că ar fi trebuit să am mai mult grijă cu tine.

– Crezi că o să am un copil? întrebă Peach.

Harry rîse.

– Nu, îi zise, n-ai să ai. Şi e al naibii de bine că nu.

– Nu vreau un copil, făcu Peach mîngîindu-l cu nasul pe gît. Te vreau pe tine.

El o sărută.

– Pe mine m-ai avut.

– Nu doar în sensul ăsta. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Harry rîse.

– Asta-i ceva mai bun decît căsătoria – ne-am plictisi repede unul de celălalt.

– Ca tine şi Augusta?

– Să nu vorbim despre Augusta. Să vorbim despre noi.

Şi o sărută, din nou şi din nou. Peach era mai îndrăzneaţă de data asta şi îşi trecu mîna pe trupul lui.

– E atît de diferit! spusese ea minunîndu-se, înconjurîndu-l cu mîna şi simţindu-l că se trezeşte la o nouă viaţă.

– Nu eşti bună pentru mine, ştii asta, spuse Harry, trăgînd-o peste el, ca lungimea ei să-l acopere. Apoi, îşi plimbă mîiniile pe linia aurie a spatelui ei şi pe curba şoldurilor. Eşti prea frumoasă, Peach de Courmont, eşti prea tînără şi mă distragi mult prea mult.

Acum, uitîndu-se la el cum doarme, Peach se gîndi că-şi va aminti de el cum arăta, pentru totdeauna.

* * *

– Mă fixezi, zise Harry acuzator.

Rîzînd, Peach îi sărută pleoapele închise.

– Sînt atît de bucuroasă că te-ai trezit, murmură ea, sărutările ei mergînd spre gura lui şi în jos pe gît, pînă la baza acestuia. Degetele ei îl trăgeau de părul maroniu deschis de pe piept, în timp ce gura continua în jos pe pîntece. Leneşă, limba îi alunecă de-a lungul erecţiei...

– Doamne, murmură Harry, Dumnezeule, cine te-a învăţat să faci asta? Minunat, minunat... Peach.

* * *

– Trebuie să fug, zise el ieşind de sub duş şi ştergîndu-se cu prosopul. Luînd ceasul, se uită la el.

– Şapte şi treizeci. Mă duc direct la birou. Am să-i spun Augustei că am lucrat toată noaptea – o fac deseori.

Peach se uită la el cu gelozie.

– Te văd la noapte?

– Diseară nu pot, dulceaţo, e un dineu, sau aşa ceva.

Băgîndu-şi picioarele în mocasinii lustruiţi maronii, îşi înodă cravata cu experienţă, fără să se uite în oglindă.

– Uite ce, spuse el blînd, am să te sun, cîndva, în seara asta.

Punîndu-şi un deget sub bărbia ei, îi întoarse faţa spre el.

– În regulă, Peach?

– Da, zise ea liniştită.

Harry se întoarse şi îi făcu semn cu mîna, cînd închise uşa.

– Te iubesc, strigă Peach. Dar nu credea că el auzise.

* * *

29

Lais se uita la vraful de scrisori ale lui Ferdi din sertarul biroului ei. Erau toate împăturite la loc, în plicurile lor albe, şi legate cu o fundă roşie. Erau cîte opt scrisori în fiecare lună – două pe săptămînă. Chiar şi la început, cînd ea nu-i răspunsese, Ferdi continuase să scrie despre viaţa lui. Nu despre ei, ci doar lucruri cotidiene. Ferdi îi scria cum călărise în pădure şi văzuse bursuci, despre replantarea bătrînului mirt ale cărui rădăcini răspîndite subminau zidul de sud. El îi descria castelul cu turle şi turnuri şi vederea pe care o avea spre rîul Rhin şi despre casa din Köln care era încă întunecată şi înăbuşitoare, cum fusese de cînd era copil, plină cu mobile vechi, grele şi cu draperii închise de catifea pe care le urîse întotdeauna. Scria despre lungile şi plicticoasele întîlniri de afaceri la Essen şi Bonn şi despre deciziile complexe pe care trebuia să le ia şi îi descria oţelăriile *Merker*, ca nişte peşteri de iad, unde bucăţi de metal încins, cu flăcări portocalii, fîsîiau furioase cînd erau cufundate în vase mari cu apă rece, pe care o transformau imediat în aburi cu fierbinţeala lor, ţîşnind în sus nori de vapori fierbinţi. Ferdi îi spunea totul despre viaţa lui. Dar nu scria nimic despre trecut şi nu menţiona niciodată viitorul.

Azi, aşa cum făcea o dată în fiecare lună, Lais urma să fie condusă cu maşina la Paris, ca să se întîlnească cu el. Ferdi stătea în apartamentul lui de la *Ritz*, iar Lais se ducea acasă, în Insula St. Louis. După ce se întîlneau din nou la *Ritz*, ea îl invita la cină acasă, unde erau doar ei doi, în lumina lumînărilor strălucind pe argintărie şi cu vederea asupra şirurilor de lumini de-a lungul Senei. Lais se gîndise că nu se va simţi emoţionată, pentru că scrisorile fuseseră o pînză subtilă de legătură între ei. Dar cînd Ferdi veni spre ea, traversînd covorul albastru de Aubusson din salon, inima ei tresăltase şi ar fi vrut cu disperare să poată alerga să-l întîmpine. Ferdi îi luase mîinile într-ale lui, apoi o sărutase şi, pentru un moment, senzaţia familiară a sărutului lui şi mirosul coloniei lui, textura pielii lui, eliminaseră timpul. Dar Ferdi nu vorbise despre dragoste. El o tratase doar ca pe o prietenă preţioasă.

Ferdi o duse peste tot prin Paris, netulburat de privirile trecătorilor care se uitau la femeia frumoasă şi elegant îmbrăcată din scaunul cu rotile. El împingea scaunul lui Lais fără să aibă complexe, la magazinele elegante din strada Rivoli şi din Faubourg St.Honoré. Se duceau la galerii pe Malul Stîng şi luau masa de prînz în cafenele simple, pe stradă. Şi mergeau la teatru şi cinau în restaurantul lor favorit sau în braserii zgomotoase, aglomerate.

Călătoria pînă la Paris era lungă, dar de data asta Lais nu se simţi obosită cînd ajunse. Aştepta cu atîta nerăbdare să-l vadă! Nu i se mai părea straniu să fie cu Ferdi; acum avuseseră timp să devină prieteni. De fapt, simţea că-l cunoaşte mai bine acum decît înainte.

– N-am ştiut ce cărţi îţi plac, sau care e artistul tău preferat, îi spuse ea la cină. Nu ştiam numele profesorului tău cînd erai copil şi că scriai pe caiete roşii, iar degetele îţi erau veşnic pătate cu cerneală neagră. Sau că purtai pantofi mai mari şi că urai ceasurile de mînă.

– Lais, ce ţi-ar plăcea cel mai mult pe lumea asta? o întrebă el brusc.

– Vrei să ştii cum să mă cumperi?

– Nu. Pur şi simplu, aş vrea să-ţi dau ceea ce ţi-ai dori cel mai mult.

Lais se uită la bărbatul pe care-l iubea. Ea nu vedea ridurile şi liniile de pe urma durerilor şi a experienţelor dure, marcate pe faţa lui fină, slabă, şi nici părul prematur argintiu. Ea îşi amintea de tînărul ofiţer blînd, elegant în uniforma lui, aplecat asupra pianului la petrecerea ei din Insula St. Louis, de tînărul bărbat ce mergea cu ea de-a lungul promotoriului pietros de lîngă *Hostellerie,* în timp ce mîna lui puternică o ţinea pe a ei, de tînărul şi virilul iubit care o ţinuse în braţele lui şi îi promisese că visul lor va deveni realitate. Ar fi incorect să se aştepte ca Ferdi să se însoare cu o infirmă. Ea trebuia să se mulţumească să rămînă prietena lui.

– E imposibil, Ferdi, spuse ea liniştit. Vezi, nimeni nu poate întoarce timpul înapoi.

Uitînd de toate cele ce-i înconjurau, se priviră fix unul în ochii celuilalt. Un moment el se gîndise că ar mai putea fi aşa cum fusese, că Lais va coborî barierele şi îl va lăsa din nou în lumea ei magică. Dar ea refuza să dea ceasul înapoi – nu putea. Pentru ea era imposibil. Dar pentru el? El încă o mai iubea, ştia asta acum. S-ar căsători cu ea în seara asta, dacă ar şti că ea l-ar vrea. Dar tocmai îi spusese că aşa ceva era imposibil.

– Îmi pare rău, Lais, spuse Ferdi în cele din urmă. Îmi pare atît de rău.

Plecară din restaurant şi Ferdi o ridică atent în maşină, aşteptînd în timp ce şoferul strîngea scaunul cu rotile, aşezîndu-l în portbagajul automobilului mare, demodat, *De Courmont*, care fusese al lui Lais înainte de război. Şezură tăcuţi, ţinîndu-se de mînă în timp ce călătoreau pe bulevardul St. Germain, făcînd la stînga pe Quai de Tournelle. Sena arăta liniştită şi neagră, pe sub podul luminat, iar faţadele cenuşii ale vechilor clădiri de pe Insula St. Louis se zăreau ca o fortăreaţă de închisoare.

Lais nu putea suporta tăcerea. Ce voise el să spună? Îi părea rău pentru ea? Sau îi părea rău pentru că nu o mai iubea aşa cum o iubise? Dacă ar fi putut fugi, ar fi deschis uşa şi ar fi fugit din maşină, departe de scaunele cu rotile şi de camerele special adaptate, de agitaţia ce înconjura evenimentele cîndva simple ale vieţii. Ar fi fugit departe de bărbatul tăcut pe care îşi închipuia doar că-l cunoaşte.

Obrazul ei, pe jumătate întors, roşi cînd el o sărută în semn de noapte bună.

– Am să-ţi telefonez mîine, promise el cînd se închise uşa.

– Miz! strigă Lais. Ah, Miz, Miz, unde eşti? Am nevoie de tine.

Cu părul pe bigudiuri de metal, înfăşurată într-un halat roz din lînă, Miz se repezi prin hol spre ea.

– Doamne, gîfîi ea, am aţipit aşteptîndu-te. Ce s-a întîmplat?

– Trebuie să ne facem bagajul, spuse Lais, cu lacrimile curgîndu-i pe faţă. Plecăm mîine.

– Plecăm? Dar abia am sosit aici. Vrei deja să te întorci la *Hostellerie*? întrebă Miz simţind dezastrul.

– Nu la *Hostellerie*, replică Lais. Plecăm acasă. Cu orice vapor care pleacă mîine spre New York. Vom fi în el.

◆

Ferdi nu putu căpăta un răspuns ferm de la Oliver, valetul casei De Courmont.

– Domnişoarea Lais a împachetat şi a plecat foarte de dimineaţă, domnule, şi... nu, nu ştiu cu ce destinaţie.

Ăsta fu tot răspunsul pe care Ferdi îl primi la întrebările sale pline de surprindere.

Ferdi se plimba agitat prin apartamentul care dădea spre piaţa Vendôme, cu mîinile prinse la spate, cu faţa crispată, fără expresie, analizînd seara anterioară. Mai tîrziu, sună la *Hostellerie*, de unde i se spuse că nu o aşteptau pe Lais. Atunci, unde era? Ferdi continuă să umble, păzind telefonul ca un vultur, aşteptînd să se repeadă la el, dacă va suna.

Nemaiputînd să stea în casă, luă un taxi la Bois şi umblă fără ţel, uitîndu-se la copii cum se joacă şi la afişele de pe chioşcuri, care făceau reclamă la concerte şi la circ. Ţinînd capul în jos, el umblă pe cărările nisipoase, fără să vadă nimic din splendoarea copacilor, toamna. Nu simţi vîntul rece care începuse să bată şi nu observă că soarele dispăruse după nori cenuşii.

Viaţa fără Lais arăta tristă. El trăia pentru scrisorile ei şi pentru întîlnirile cu ea la Paris. Îşi spusese că putea fi fericit doar cu prietenia ei, pentru că Lais nu ar vrea nimic altceva. Dar incapacitatea ei devenise atît de mult o parte din modul lui de viaţă, încît nu prea mai avea importanţă. Decît atunci cînd voia să o ţină în braţe. Ei, care fuseseră îndrăgostiţi pasionaţi, erau acum doar prieteni. Iar cînd Lais vorbise, în sfîrşit, de trecut, faţada ei prefăcută se prăbuşise.

La o micuţă cafenea, afară, Ferdi se lăsă pe un scaun de lemn verde, trecîndu-şi distrat o mînă prin păr.

– Domnul?

Un chelner apăru lîngă el ţinînd într-o mînă o tavă de metal în echilibru, în timp ce curăţa de pahare masa mică.

– Whisky, ceru Ferdi, brusc conştient de înţepătura de gheaţă a vîntului.

Mai erau cîţiva oameni pe scaunele mici, verzi. Oameni singuri. Un bărbat cu un pardesiu negru citea un ziar; un altul, mai tînăr, se uita în gol, îngîndurat.

Ferdi îşi împinse brusc scaunul. Ce prost fusese. Al naibii de prost. El reconstitui legătura lor sfărîmată, fără să îndrăznească să privească înapoi în trecut. Ei erau doi oameni loviţi de un dezastru şi care au supravieţuit. El era un bărbat norocos că o iubea pe Lais. Nu avea de gînd să o piardă din nou.

* * *

Amélie şi Gérard fură surprinşi să o primească pe Lais aşa, pe neaşteptate. Ea sosi cu Miz, cu un avion de la New York şi, deşi spusese că era bucuroasă să-i vadă, arăta atît de nefericită, încît se întrebau ce rău se întîmplase.

– E vorba de tînărul acela al ei – Ferdi, le spuse Miz. Şi-au scris unul altuia mult timp şi ea îl întîlnea din cînd în cînd la Paris. Dar acum a supărat-o ceva şi nu spune ce anume.

Trecu o săptămînă şi Lais era tot tăcută şi supărată. Zîmbea şi era ambilă, dar ei simţeau că făcea un efort, iar cînd o întrebau, ea spunea că nu se întîmplase nimic rău.

Cînd Ferdi von Schönberg sosi la uşa lor într-o dimineaţă şi le spuse că venise cu vaporul să o vadă pe Lais şi că trebuia să vorbească imediat cu ea, că era ceva urgent, îl salutară cu uşurare.

– Cel puţin, o să se întîmple ceva, bun sau rău, zise Amélie, păzind afară la uşa lui Lais.

– De dragul ei, să sperăm că de data asta va fi bine, adăugă Gérard.

* * *

Lais stătea în fotoliul ei lîngă fereastră, cu o fundă în părul ei pal şi fără machiaj, arătînd ca un copil şocat, care aşteaptă să primească o lovitură.

– Îmi pare rău că te-am făcut să tresari – dar nu mi-am închipuit că te-aş putea speria! exclamă Ferdi, rămînînd încă la uşă.

– Mi-e teamă de ceea ce urmează să spui, şopti Lais.

– Atunci, ştii pentru ce sînt aici?

– Da... nu... Oh, Ferdi, nu ştiu...

– N-am să primesc un „nu“ drept răspuns, Lais; îţi dai seama de lucrul ăsta?

El se îndreptă spre ea pe covorul alb a cărui lungime i se păru infinită, ca un drum pe care nu va mai umbla niciodată.

– Te rog să te căsătoreşti cu mine, Lais, o imploră Ferdi, căzînd în genunchi alături de ea. Te rog, spune da!

Mîinile ei erau prinse într-ale lui şi atingerea lui fermă, caldă, încă îi mai dădea acea veche emoţie, cînd se uita astfel la ea; vechea magie încă îşi mai cînta melodia în mintea ei, lăsînd-o fără suflu.

– Ferdi, nu e posibil... Uită-te la mine... dă-ţi seama ce ai căpăta...

– Te vreau pe tine, Lais, spuse el, cu ochii aţintiţi în ochii ei, pe tine şi numai pe tine. Vreau să te ajut, să am grijă de tine...

– Vezi, strigă ea, îngrijorată, vezi, ţi-e milă de mine. Nu pot suporta asta, Ferdi... nu pot, cînd îmi amintesc cum era odată...

– Lasă-mă să termin, îi ceru el aspru, lasă-mă să termin, Lais. Sînt îndurerat de situaţia ta, dar nu mi-e milă de tine. Eşti aici, te pot lua în braţe, te pot iubi – eşti tot Lais a mea. Şi te iubesc. Viaţa mea a fost goală fără tine. Te rog, nu mai fugi din nou de mine. Căsătoreşte-te cu mine, Lais!

Sărutarea lui îi răni buzele şi ea gîfîi, răspunzînd pasiunii lui. Apoi, roşind ca o fată tînără cînd el îşi ridică gura de pe a ei, ea murmură:

– Ferdi, dacă eşti sigur...

– Spune cuvîntul! ceru el zîmbind.

– Da, şopti ea fericită. Am să mă căsătoresc cu tine.

* * *

Uşa se deschise o oră mai tîrziu şi amîndoi ieşiră zîmbind.

– Totul e în regulă? întrebă precaută Amélie.

– Totul e bine, mamă, spuse Lais. Ferdi şi cu mine ne-am logodit.

– Logodiţi? Oh, cît e de minunat! Cît e de minunat!

Amélie îşi muşcă buza, ca să nu plîngă.

– Nu trebuie încă să începi să plănuieşti nunta, mamă, îi atrase atenţia Lais. Vreau ca Ferdi să aibă timp să ştie ce-l aşteaptă, căsătorindu-se cu cineva ca mine.

Inima lui Amélie suferea pentru Lais.

– Asta-i ideea lui Lais, nu a mea, spuse Ferdi. Fac tot posibilul s-o fac să-şi schimbe părerea.

– Vai de mine, zise Amélie cînd îi dădură lacrimile. Îmi pare rău că plîng. Mă gîndeam doar cît de bucuroasă va fi bunica ta.

* * *

Lais şi Ferdi se căsătoriră şase săptămîni mai tîrziu, în cadrul unei ceremonii simple, în grădinile de la *Palaço d'Aureville*. Peach veni cu avionul de la Boston, ca să fie domnişoara de onoare a surorii sale, iar Léonie şi Jim veniră tot pe calea aerului, din Franţa. Leonore era în Elveţia şi nu putea pleca, dar le trimitea urări de fericire celor doi căsătoriţi.

Peach se gîndi că Lais arăta minunat. Purta o rochie galben-pai şi o gardenia în păr şi zîmbea, de parcă toată fericirea din lume îi aparţinea ei.

Dar Peach ştia mai bine. O parte din această fericire era meritul ei.

* * *

30

Harry Launceton își aruncă tocul și se uită la foaia albă de hîrtie din fața lui. La naiba, nu se putea concentra. De fiecare dată cînd încerca să urmărească o idee, pînă la urmă se gîndea la Peach. Ea era permanent în mintea lui. Se culca alături de Augusta, cu gîndul la Peach, se trezea în toiul nopții, în panică, temîndu-se că va refuza să-l mai vadă. Ea se infiltrase în cea mai importantă parte a vieții lui, în munca lui.

Peach nu era prima fată cu care avusese o legătură amoroasă, dar toate, în mod inevitabil, îl plictiseau și întotdeauna revenea recunoscător la soția sa. Recea, inteligenta Augusta, care îl apăra de problemele zilnice ale gospodăriei și care, atunci cînd scria, refuza totdeauna vizitatorii și nesfîrșitele cereri de interviuri, invitațiile de a ține conferințe și de a participa la petreceri. *Augusta îl înţelegea.* Ea ştia că el avea o slăbiciune pentru un chip drăguţ care i se oferea şi, fără să spună nimic, îi tolera micile escapade. Iar în spatele aparenţei de răceală, era surprinzător de inventivă în pat. Întotdeauna îi plăcuse să facă dragoste cu Augusta. Şi încă îi mai plăcea.

Legătura lui cu Peach dura de şase luni dar, la suprafaţă, viaţa continua normal. Lua micul dejun cu Augusta, ascunzîndu-se în spatele ediţiei trimise prin avion a ziarului *Times*, îşi pregătea cursurile sau lucra la roman în cursul dimineţii şi se duceau la cină, ca de obicei, la prieteni, şi la teatru sau la concerte.

Dar dincolo de toate astea, el înnebunea de-a binelea.

Trăia pentru lungile după-amieze luxuriante, cînd făcea dragoste cu Peach în apartamentul împrumutat al unei prietene, sau pentru serile lor întunecate, liniştite, petrecute împreună în vreun han de ţară, necunoscut. Micul trup feciorelnic al lui Peach, cu sînii mici, înalţi, şi picioarele lungi aurii, îl fascina, iar inocenţa ei era încîntătoare. Uneori, tremurînd la marginea pasiunii, el deschidea ochii şi îi întîlnea privirea albastră tulburătoare, de parcă voia să-i vadă sufletul în însuşi actul dragostei.

Dar, după aceea, se simţea inspirat. Peach stătea ghemuită între cearceafurile mototolite, urmărindu-i tocul alergînd pe hîrtie, scriind pagină după pagină, cu un scris pe care doar el îl putea descifra. El scria despre ea – despre graţia ei felină, despre felul cum mergea goală prin cameră cu pasul ei lung de panteră, despre oasele feţei ei şi despre urechile ei mici şi plate. Scria despre culoarea părului ei roşcat, în contrast cu cenuşiul de plumb al cerului de iarnă şi despre felul cum îl urmărea cînd scria, stînd culcată ca un animal somnoros.

Această carte va fi altfel decît oricare alta pe care o scrisese Harry Launceton. Era un roman al simţurilor, povestea unui bărbat şi a unei fete şi a atragerii lui într-o legătură amoroasă. Era un Colette sau un Proust, îmbogăţit cu amănunte senzuale. Va fi capodopera lui, iar, fără Peach, nu o putea termina.

Harry se uită cu disperare la pagina goală, apoi luă telefonul şi formă numărul ei. O auzi pe fata care răspunse la telefon, chemînd-o. „E englezul tău" – îi spuse ea lui Peach... probabil că toată universitatea *Radcliffe* ştia deja despre ei!

– Alo, vocea lui Peach era fără suflu. Harry, tu eşti?

– Te iubesc, Peach de Courmont, spuse el scrîşnind din dinţi. La naiba cu toate, te iubesc.

– Ah, ah, Harry, şi eu te iubesc.

– Poţi să te-ntîlneşti cu mine, acum?

– Harry, ar trebui să lucrez.

– Te rog, spuse el liniştit. Am nevoie de tine.

◆

Luna în care Peach căzu la examen a fost şi luna în care a apărut extraordinarul nou roman al lui Harry Launceton, cu cronici delirante. Iar Boston-ul se cutremura la vestea că Harry fugise cu Peach de

Courmont.

Augusta Launceton primi vestea destul de calmă. Scrisoarea lui Harry fusese scurtă, dar cu scuze – o va iubi întotdeauna pe ea, spusese el. Ea citea coloanele de scandal din ziare, aşa cum le citise şi înainte, şi accepta telefoanele de la „prietenii“ care îşi arătau simpatia sau voiau să afle amănuntele picante.

– Aşa e Harry, explica ea; cînd scrie, confundă realitatea cu scrisul. Se va întoarce.

Apoi îşi făcu bagajele şi se înapoie în Anglia, să-l aştepte. Cîteva luni mai tîrziu, avu o surpriză, constatînd că Harry obţinuse un divorţ la Las Vegas şi se căsătorise cu Peach de Courmont.

◆

31

Noel era probabil singura persoană din Detroit căreia îi plăcea oraşul iarna, cînd străzile lui murdare erau acoperite cu un strat gros de zăpadă îngheţată care, în cîteva zile, se transformase din albul virginal, în negrul poluat al oraşului mare. Unghiurile şi intersecţiile oraşului Detroit şi săgeţile ascuţite ale clădirilor înalte care împungeau cerul, dădeau avînt ambiţiilor lui. Avea nevoie să i se reamintească tot timpul că viaţa era o luptă spre înălţimi, pînă cînd ajungi chiar în vîrful uneia dintre aceste redute. Noel ştia că tocmai la etajele unde se aflau executivii, se desfăşurau jocurile puterii în Detroit, pe fundalul unei mari tensiuni şi al luxului, iar jucătorii erau bărbaţi în haine comandate la Londra, bărbaţi care conduceau automobile super în modele „speciale“ create la comandă, bărbaţi care, în fiecare seară, se întorceau la casele lor de milioane de dolari, în Grosse Pointe, cămine pline de antichităţi şi de tablouri scumpe, unde îi aşteptau neveste frumoase şi elegante.

Cel puţin, aşa îşi închipuia el lucrurile. Şi asta era exact ceea ce voia el. Între timp, avea o slujbă de inginer asistent la cercetare, la *Corporaţia Great Lakes Motor*, cu un salariu de 12.000 dolari pe an. Bani buni pentru un începător, dar avea o diplomă excelentă de la universitatea din Michigan şi una de la *MIT*. Avea un mic apartament – atelier, mobilat, într-un cartier suburban, cu bucătărie şi baie proprie, iar ziua în care achitase avansul şi chiria pe prima lună şi deschisese uşa de la intrare cu cheia lui proprie, fusese o piatră de hotar în viaţa sa. Strada Cranbrook, 22, era prima lui locuinţă adevărată.

Se plimbă pe suprafaţa pătrată, compactă, proaspăt mochetată, simţind emoţia proprietăţii, apoi luă autobuzul spre centru şi cercetă galeriile de artă, pînă găsi cîteva reproduceri ieftine, un Kandinsky, a cărui geometrie îl atrase, şi un uriaş Mondrian, în alb şi negru, cu linii subţiri, roşii şi un albastru electric care împărţeau desenul în pătrate. Compoziţiile acestea unghiulare îi plăceau, cînd îşi bea dimineaţa ceaşca lui de cafea solitară sau cînd venea acasă de la lucru, tîrziu, ca de obicei. Erau un fel de bun venit.

Un director de bancă care-l simpatiza i-a avansat bani pe baza primului salariu şi el şi-a cumpărat şase cămăşi de pînză *Oxford*, încheiate pînă sus, şi un costum simplu, închis, de tip *Brooks Brothers.* Îşi alese două cravate în dungi, cuminţi şi o pereche de pantofi negri cu şireturi. Ca un copil care începe o şcoală nouă, el voia o uniformă potrivită.

Îşi cumpără un Chevrolet vechi de trei ani, cu plata în rate pe timp de trei ani, deşi bineînţeles că nu se aştepta să-l păstreze chiar atît de mult. El va ajunge mai sus, în lumea maşinilor.

Nu-i mergea prost copilului plecat de la orfelinat, se gîndi Noel, în timp ce ieşea din Detroit Vest spre Dearborn. Dar încă nu suficient de bine.

Ca inginer asistent la cercetare, el participa la şedinţele cu desenatorii şi cu planificatorii produsului, lansînd idei despre ce dorea publicul de la automobile, bazîndu-se pe cercetarea pieţei. Discutau schimbările sociale şi tendinţele modei, ca şi problemele economice, pînă cînd se năştea conceptul pentru un nou automobil. Treaba lui Noel era să ajute la stabilirea elementelor inginereşti ale motorului maşinii, „pachetul puterii", potrivit noului model.

Lucrul la prima sa maşină i-a creat o emoţie care îi umplea momentele de somn şi de trezie. Muncea pînă tîrziu în fiecare seară, finisînd conceptele, consultîndu-se cu cei care produceau unelte şi cu desenatorii caroseriei şi participînd la noi şedinţe nesfîrşite, unde se discutau proiectele şi, în cele din urmă, se făceau noi modificări. Desenele erau adaptate şi modificate, pînă cînd, în cele din urmă, în atelier, căpăta formă, în lut, modelul maşinii propuse.

Intrînd într-un magazin de băuturi, Noel îşi cumpără o sticlă de whisky *J & B* şi conduse spre apartamentul lui. Închizînd uşa de la intrare în urma lui, se duse în bucătăria lui mică, scoase un pahar din bufet şi nişte gheaţă din frigider şi îşi turnă o porţie zdravănă. Cu paharul în mînă, se plimbă prin micul spaţiu închiriat, căruia îi spunea cămin. Kandinsky şi Mondrian, de pe pereţii albi, arătau ca nişte afişe ieftine puse în ramă, aşa cum de altfel şi erau în realitate. Deziluzionat, Noel îşi turnă un al doilea pahar de whisky şi, uitîndu-se pe fereastră la strada curată, mărginită cu iarbă, o stradă de suburbie, se simţi prins ca într-o cursă. Pentru prima oară de cînd avusese treisprezece ani, îşi pierduse un an din viaţă fără să facă nici un progres. Avea douăzeci şi doi de ani, dar pretindea că avea douăzeci şi şase, iar în oglindă arăta întunecat la faţă şi tras, de parcă ar fi avut treizeci de ani. Era inginer asistent la *Corporaţia Great Lakes Motor* şi, dacă îşi va ţine gura închisă cu privire la sentimentele sale faţă de desenatori şi de şefii de producţie, s-ar putea ca, peste un an, să promoveze ca inginer plin la cercetare, cu 20.000 dolari pe an. *Dar nu pentru asta muncise el în toţi aceşti ani*! Atunci cum – *cum* – poţi să ajungi ca dintr-un inginer asistent, să devii tu acela care să dai aprobarea pentru un desen inovator care să revoluţioneze industria automobilului?

Îndreptîndu-se spre masă, deschise marele portofoliu negru care cuprindea toate ideile lui şi pe acelea din ultimii patru ani. Ştia că erau bune. Dar va avea nevoie de mai mult decît atît. Avea nevoie să ştie mai multe decît doar inginerie şi desen, ca să ajungă în vîrf, în acest oraş. Va trebui să ştie mecanismul afacerii ăsteia.

Noel nu veni la lucru în restul săptămînii respective. Sună la telefon să spună că era bolnav şi apoi mai sună în cîteva locuri. Acum, Noel ştia ce avea de făcut, dar nu avea rost să plănuiască ani de zile de cursuri serale la Detroit. Va trebui să ajungă în vîrf. Împachetîndu-şi într-o valiză un curricullum vitae, costumul şi o cămaşă albastră, Noel făcu plinul de benzină şi se îndreptă spre Est.

Se simţi jenat, să se întoarcă iar la Boston. Era obişnuit cu complexele industriale, cu mizeria din oraş şi cu uzina de automobile, iar pieţele pavate cu cărămizi şi acoperite de frunze de la *Harvard* i se păreau străine. Găsi o casă micuţă, cu camere de închiriat, şi aranjă să stea o singură noapte, apoi făcu duş, se schimbă în costumul închis şi traversă podul Anderson, spre strada North Harvard. Două ore mai tîrziu, ieşi de la *Şcoala de ştiinţe economice Harvard,* unde fusese acceptat la un curs de management.

La Boston, în seara aceea Noel trecu prin Piaţa Copley şi pe la hotelul *Copley Plaza.* Comandîndu-i un Martini tînărului barman, el toastă în tăcere pentru noua lui viaţă. Stătu mult timp, uitîndu-se la acel barman anonim ce servea clienţii eleganţi, amintindu-şi cum se simţise el cînd făcea acelaşi lucru.

În ziua următoare, porni într-o călătorie de trei zile, înapoi la Detroit, oprindu-se pe drum să bea cafea şi dormind în maşină. De îndată ce ajunse, renunţă la contractul pentru apartament, îşi vîndu maşina şi îşi luă o cameră într-o casă ieftină, aproape de uzină. Economisi cît putu din salariu, iar în iulie îşi dădu demisia de la *Corporaţia Great Lakes Motor*. Apoi, se duse să discute cu tipul de la personal, pentru ca să lucreze la banda de asamblare la *US Auto,* şi să se asigure astfel că va avea o slujbă în vacanţele şcolare.

În septembrie, începu noile cursuri şi îşi reluă vechea slujbă ca barman la *Copley Plaza.* Făcuse un cerc complet şi revenise de unde plecase.

❧

32

În Anglia ploua tot mereu, se gîndi Peach. Vara ploaia părea verde, cînd toţi copacii erau înfrunziţi iar pajiştile de smarald de la Launceton Hall străluceau sub bălţi de apă. Iarna, ploile erau cenuşii, cînd copacii erau goi iar straturile de flori reci îşi arătau doar pămîntul cenuşiu-maroniu.

I se părea că-şi petrecea tot timpul uitîndu-se afară la ploaia nesfîrşită care cădea pe acelaşi peisaj neschimbat şi se gîndea cu dor la cerul albastru şi la soarele cald al Rivierei. Îi era dor de zilele fierbinţi şi de sunetul aspru al greierilor vara, de mirosul mării, al pinilor şi al iasomiei. Şi visa la nopţile calde, cu valurile murmurînd în întuneric, nu departe de camera veche a vilei, şi la zorile aurii grozave, cînd ştiai că va urma o nouă zi minunată.

Dacă nu ar fi fost însărcinată, şi-ar fi împachetat lucrurile s-ar fi dus pur şi simplu acolo, dar Harry nu voia nici măcar să audă de o călătorie.

– Bineînţeles că nu poţi pleca, îi spuse el, uimit că îi sugerase măcar lucrul acesta. Copilul urmează să se nască peste două luni. Dacă se întîmplă ceva? Ştii că bebeluşii Launceton se nasc întotdeauna aici, la *Hall.*

Sigur că ştia lucrul ăsta, i-l spusese el destul de des. Peach descoperi şocată faptul că bărbatul din literatura de avangardă, care era faimos pentru concepţiile noi, progresiste, din cărţile lui, respecta întocmai tradiţiile de familie. La *Launceton Hall* nu se luau decizii şi nu exista posibilitatea de a alege. Cel mai în vîrstă fiu al familiei Launceton, în cazul de faţă Harry, moştenea întotdeauna titlul şi proprietăţile şi locuia la *Launceton Hall* în timp ce mama lui, văduvă, se mutase într-un apartament plăcut, la Londra, şi pe care, în secret, Peach îl invidia. Tom, care era fratele mijlociu, locuia la ferma *Launceton Magna* şi conducea cele trei mari ferme care aparţineau domeniului, iar Peach era geloasă pe modul lui de viaţă. Cel mai tînăr fiu, Archie, pe care Peach îl cunoştea foarte puţin, era la Sandhurst, pregătindu-se pentru o carieră în armată. Aşa fusese întotdeauna în familia Launceton. Şi, spre surprinderea lui Peach, nimeni nu părea să pună sub semnul întrebării această chestiune. Tom, despre care crezuse că va fi prietenul ei, îşi ducea propria lui viaţă cu un grup de oameni mult mai tineri decît Harry, iar drumurile lor se întîlneau doar la mesele de prînz de duminica sau la adunările familiale.

Se ştia de pe acum la ce şcoală va învăţa copilul ei, iar numele lui era ştiut dinainte: William Piers Launceton. Sugestia ei timidă, de la masa de prînz duminicală, că ei i-ar plăcea numele bunicului ei, Gilles, provocase o privire de respingere din partea familiei şi răspunsul ferm al soacrei ei:

– Draga mea, cred că nu a existat nici un Gilles în toată istoria familiei Launceton.

Şi, bineînţeles, nimeni nu lua în considerare posibilitatea că s-ar putea să fie o fată. Adică o versiune mică, dulce, feminină, a lui Harry, căreia ea i-ar da un nume exotic, ca de pildă Jessamy sau Eloise. Dar, chiar şi cu o fată, ea ar cădea la vot în favoarea familiei, care ar alege drept nume Caroline sau Elizabeth.

Merde! Rahat! Peach se uită la ploaie, prost dispusă. Nu avusese de gînd să rămînă însărcinată. A face dragoste era o chestiune privată, între ea şi Harry, iar nopţile lor de pasiune nu aveau nimic de-a face cu acest copil. Ura umflătura mare de sub rochia albastră pe care o purta şi, cînd făcea baie, încerca să nu se privească în oglindă, pentru că arăta curios şi inestetic. Nu-l putea învinui pe Harry că nu mai voia să facă dragoste cu ea. Rahat! Ah, ce lucru de rahat! Nu dorise să recunoască, dar era adevărat. Harry *nu voia* să facă dragoste cu ea.

De fapt, de-abia dacă îl zărea pe Harry în ultima vreme. Stătea încuiat în biroul lui şi scria la noul său roman, despre un oraş din trecut, care arăta ca Roma antică, dar cu personaje moderne şi cu moravuri din zilele de azi, ajungînd pînă la urmă la ideea că, de fapt, viaţa nu s-a schimbat prea mult de-a lungul secolelor. Totul fusese atît de diferit cînd Harry scrisese cărţile *ei*!

Fusese excitant să fie inspiratoarea lui Harry deşi, după un timp, devenise puţin tulburător. Uneori, cînd făcea dragoste cu ea, se întreba dacă lucrul ăsta avea să apară în paginile lui, ca toată lumea să citească, şi roşea cînd Harry o recomanda editorilor săi, la petreceri, drept „muza“ lui.

Uneori, cînd stătea culcată acolo pe pat, încă învăluită în strălucirea dragostei pe care o făcuseră şi privea faţa frumoasă, concentrată, a lui Harry în timp ce scria despre ea, se gîndea că lui îi plăcea asta mai mult decît orice. Simţise că face parte din lumea lui Harry, atunci cînd împărţea cu el nu numai timpul şi ci gîndurile. În acele momente, avusese tot ceea ce-şi dorise.

Cu un oftat, Peach plecă de la fereastră. Dînd o lovitură cu piciorul în buşteanul din cămin ca să trezească din nou cărbunii cenuşii şi să scoată flacără, se cufundă într-un fotoliu mare, la fel de vechi ca şi casa, şi scoase de sub perna lui o legătură cu un tricotaj. Era un lucru albastru şi urma să fie o jacheţică de sugar, dar modelul dantelat al acesteia era plin de găuri care nu trebuiau să se afle acolo şi era deja mozolit de mîinile ei agitate, care încercau să deprindă modelul.

– Ah, rahat!

Smulgînd ochiurile de pe andrele, ea aruncă lucrul în foc, uitîndu-se nefericită cum se transformă în cenuşă. Ceasul de marmură de pe cămin bătu tare în tăcerea camerei. Era doar trei şi jumătate, iar ei i se părea că e opt sau nouă! Cenuşiul de noiembrie, de afară, devenea deja negru şi Harry nu urma să iasă din birou înainte de şase şi jumătate; chiar şi atunci, probabil că va lua doar ceva de băut şi îi va cere să-i spună îngrijitoarei să-i trimită ceva de mîncare în birou, pentru că o să lucreze pînă tîrziu. Iar pe la ora zece, dacă el nu va veni pînă atunci, ea va pune deoparte cartea pe care încerca să o citească, va opri discul cu muzica pe care sperase să o împărtăşească împreună şi va urca scările ca să se ducă la culcare, singură. Din nou! Avea douăzeci şi doi de ani, dar, în sinea ei se simţea tot de optsprezece, ca atunci cînd îl întîlnise pe Harry. Şi iată că acum va avea un copil şi trăia viaţa unei femei bătrîne, măritate. Era o viaţă singuratică, foarte singuratică.

Ridicînd telefonul, o sună pe Melinda.

– Vino la ceai, îi zise Melinda, şi ai să-mi povesteşti totul.

Viaţa familiei Seymour era lipsită de formalism şi casa părea totdeauna gata să plesnească de lume şi de animale. Cîinii alergară să o salute pe Peach, cînd intră în hol, iar mai multe voci îi strigară un bun venit peste sunetele ultimului disc pus foarte tare de fratele mai mic al Melindei. Lui Peach îi plăcea sistemul acesta, cu oameni care picau, pur şi simplu, la familia Seymour, la ceai, la un pahar, sau chiar şi la cină, fără să aştepte să fie invitaţi, şi acolo era întotdeauna cineva care să povestească ultimele bîrfe locale.

Era atît de diferit faţă de viaţa de la Launceton Hall, unde oamenii erau invitaţi oficial şi petrecerile erau plănuite cu meticulozitate de către Harry. Trebuia ca grupul de oaspeţi să fie echilibrat, atît din lumea literară cît şi din cea academică, pentru a se naşte o conversaţie stimulatoare în timpul mesei şi la care trebuia să fii atent şi să gîndeşti intens, ca să înţelegi ce voiau să spună. Petrecerile în casă erau şi mai rele, deşi Harry invita o duzină de persoane care să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă, iar Peach era îngrozită la sosirea lor. Slavă Domnului că bucătăreasa ştia cum să gătească mîncărurile lor obişnuite şi avea întotdeauna o budincă de orez cu fructe înăbuşite, după masa de prînz, şi un mereng ca desert, după cină! Harry spunea că aşa erau obişnuiţi toţi încă din timpul şcolii, dar Peach socotea că era revoltător. Partea cea mai proastă era că ea nu avea nimic comun cu nici unul dintre aceştia. Ea purta ceea ce considera că era drăguţ şi potrivit pentru cină în sufrageria minunat panelată, unde masa lungă putea primi douăzeci de persoane, sau chiar treizeci, dacă se trăgeau afară suplimentele de tăblii, dar toate celelalte femei purtau rochii lungi, imprimate în maroniu şi verde salvie, sau în acel albastru electric care părea să le placă tuturor şi care le omora feţele lor cu piele rozalie. Ele se uitau fix la rochia ei frumoasă, de mătase roşie, de la *Dior,* exclamînd: „La ce poţi să te aştepţi – e franţuzoaică"; şi vorbeau cu ea de parcă nu ştia nimic despre viaţă sau despre literatură. Iar bărbaţii îi făceau complimente intelectuale, înainte de cină, apoi vorbeau despre evenimentele care se petrecuseră înainte ca ea să se fi căsătorit cu Harry, scăpînd din neatenţie numele Augustei, ca apoi să se uite la ea, scuzîndu-se.

– Nu mai pot suporta! i se plînse ea Melindei, în timp ce şedeau în faţa unui buştean în flăcări, prăjind gogoşi pe o furculiţă lungă de alamă.

– Asta-i a ta. Prinde-o.

Melinda îi aruncă gogoaşa fierbinte, care-i ardea degetele.

– Bineînţeles că poţi, spuse ea ungînd-o pe a ei cu unt şi muşcînd zdravăn. Problema e doar că tu eşti însărcinată şi Harry e ocupat. După ce o să se nască bebeluşul iar el o să termine cartea, ar trebui să-l faci să te ia de-aici şi să te ducă într-un loc minunat, să petreceţi o vacanţă. La Barbados e minunat iarna – e cald şi soare, exact aşa cum îţi place ţie.

– Barbados! Nu pot să-l fac să mă ducă nici măcar pînă la Londra! Harry se duce acolo la fiecare cîteva săptămîni, atunci cînd nu mai suportă să scrie. Ia masa cu editorul sau cu agentul, apoi ia cina la club, cu vechii lui prieteni. Spune că simte nevoia să se desprindă. Şi mie îmi spune că sînt prea însărcinată ca să mă duc pînă în oraş. În plus, dacă aş merge şi eu, ar trebui să stăm la masa lui, iar lui Harry nu-i place treaba asta. Are o sută de motive ca să nu mă ia cu el. Lui Harry îi place să se gîndească la mine stînd acasă şi aşteptîndu-l pe el, aşteptînd naşterea copilului său; mă simt ca un actor într-o piesă pe care o scrie el.

– Ei, într-un fel asta şi eşti; vreau să spun că tu eşti inspiratoarea lui.

– Nu mai sînt, răspunse Peach întunecată. S-a întors la Roma antică. Melinda, ştii ce am să fac după naşterea copilului? Am să cumpăr o locuinţă la Londra, poate în Chelsea, sau una dintre acele căsuţe mici din Belgravia. Atunci, Harry şi cu mine o să avem un cămin în oraş.

– Mă îndoiesc că Harry o să vrea să cheltuiască bani pe o casă în oraş, spuse Melinda. Am auzit că îşi cheltuieşte toţi banii cumpărînd cît mai mult pămînt pentru proprietăţile din Launceton. Harry e bogat în terenuri.

– Eu am să cumpăr casa, cu banii de la bunicul meu, De Courmont, spuse Peach, brusc încîntată de ideea ei.

Ea ştia exact ce dorea, văzuse o asemenea casă la Londra, cînd fusese ultima oară. O casă joasă, albă, cu o uşă de intrare vopsită în negru lucios şi cu un mîner de alamă. Va avea două dormitoare, în caz că va dori să-şi aducă şi copilul în oraş, şi o bucătărie mică, unde să poată găti ceva, o surpriză, pentru cină. Sau poate că Harry o va scoate în oraş la cină, la unul dintre acele încîntătoare restaurante mici din Belgravia. Le şi vedea pe toate, acum... şi o să se distreze, alegînd tapete şi draperii şi, bineînţeles, un pat mare, frumos, şi covoare moi pentru picioarele lor goale. Avea să fie cuibul lor de dragoste şi totul va fi exact aşa cum fusese pînă atunci. Şi va fi secretul ei, pînă va fi gata. Va fi marele ei cadou surpriză pentru Harry.

– Lui Harry o să-i placă, zise ea cu un zîmbet fericit. Ştiu eu, precis.

Melinda oftă cînd se uită la prietena ei. Erau multe lucruri pe care Peach nu le ştia despre Harry.

* * *

33

Era una dintre cele mai reci luni de ianuarie, dar lui Peach nu-i păsa. Era cuibărită şi fericită în patul ei cu baldachin de la *Launceton Hall*, cu un foc vesel care ardea în cămin; afară ningea şi copilul ei dormea liniştit, în coşuleţul lui, lîngă pat.

Nu era un sugar frumos – era prea masculin pentru aşa ceva – dar era foarte drăguţ şi ea nu găsea că arăta ca Harry, cîtuşi de puţin. Avea ochii ei albaştri, dar toată lumea îi spunea că nou-născuţilor li se schimbă culoarea ochilor, aşa că ea aştepta să vadă cum vor fi şi avea mult păr negru şi un nas care era un nas adevărat, nu un bumbişor de nou născut. Iar ea îl iubea nebuneşte. Peach nu-şi putea da seama cum de-i păruse rău cînd era însărcinată. Se gîndea că, dacă fiecare femeie ar şti ce capătă la sfîrşitul celor nouă luni şi după dificultăţile naşterii, s-ar simţi mult mai fericită, trecînd peste neplăcerile greţurilor, ale îngrăşatului şi ale îngreunatului.

Cel mai bun lucru din toate era că mama şi tatăl ei erau acolo. Veniseră să petreacă împreună Crăciunul şi rămăseseră pentru naştere. Mama ei fusese steaua tuturor petrecerilor de Crăciun, zăpăcindu-i pe localnici cu frumuseţea ei şi adaptîndu-se cu toţi, mult mai bine decît Peach. Fusese la balul de Crăciun, arătînd superb în satinul galben, strălucise la petreceri sumbre purtînd safire şi mătase albastră şi luase masa de prînz la familia Seymour, în bucătărie, ajutînd apoi la strîngerea mesei, şi nu o deranjaseră cîinii care se urcaseră în poalele ei, pe tweed, lăsînd urme de labe şi fire de păr şi, probabil, şi cîţiva purici.

Amélie fusese acolo ca să-i ţină mîna lui Peach în timpul celor mai mari dureri şi rămăsese acolo, zîmbindu-i şi ţinîndu-i copilul să-l vadă, după naştere. Peach nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea.

Iar cînd Peach îi spuse tatălui ei ce voia, Gérard a fost acela care a bănuit problema numelui copilului.

– Ştiu că nu vă veţi supăra dacă insist, le spuse el zîmbindu-le fermecător lui Harry şi mamei, dar numele de Gilles a existat în familia De Courmont de generaţii întregi. Ar fi o onoare pentru noi să legăm acest nume de numele familiei Launceton.

Bineînţeles că n-au avut de ales decît să accepte.

Peach se gîndi că Gérard nu fusese poate prea încîntat să dea copilului numele tatălui său, dar îi convenea. Iar la botez, cîteva săptămîni mai tîrziu, în timp ce sugarul era ţinut în braţele naşei sale, Lais, şi urla într-un mod pe care Peach îl considera cu siguranţă netradiţional, fu numit William Piers Gilles Launceton. Dar, de fapt, i s-a spus mereu Wil.

◆

Ideea unei mici căsuţe în Londra, unde nici un Launceton nu pusese niciodată piciorul, deveni din ce în ce mai tentantă, pe măsură ce treceau lunile şi Harry părea tot mai ocupat. Pleca mereu la Londra cu trenul de zece şi un sfert şi aproape întotdeauna suna să spună că era reţinut pînă tîrziu, la şedinţe, şi că va trebui să rămînă peste noapte. Peach se dusese o dată sau de două ori cu el şi îşi cumpărase o mulţime de rochii pentru doamne ce stau la ţară şi pe care reuşise să le facă să arate foarte franţuzeşti, cu un fular frumos sau cu uriaşe bijuterii false şi cu o mulţime de brăţări de aur care sunau şi îl înnebuneau pe Harry cu zgomotul lor. El a dus-o să ia masa de prînz la *Wilton* şi apoi au mers la teatru împreună şi Peach s-a bucurat foarte mult. Era timpul ca ei să-şi aibă locul lor la Londra, ca ea-şi Harry să fie mai mult timp împreună şi, avînd o guvernantă nu era nevoie ca ea să fie tot timpul la Launceton.

În noua ei maşină de oraş *De Courmont,* Peach trecu pe la agenţii imobiliari, intrînd în birourile lor liniştite, cu tot zelul şi siguranţa ei dinainte. Vizită nenumărate rezidenţe care arătau grozav, însoţită de tineri agenţi imobiliari cam zăpăciţi, pînă cînd găsi exact ceea ce voia, chiar lîngă piaţa Belgrave.

Melinda veni cu ea la Londra şi amîndouă umblară prin magazine, cumpărînd lucruri frumoase pentru micuţa casă albă de pe o străduţă cu piatră cubică. Uşa de la intrare era de un negru lucios, iar Peach cumpără un inel din alamă, pentru bătut în uşă, avînd forma unui cap de leu. Îi amintea de statuia lui Sekhmet, a bunicii.

Harry nu o întreba niciodată ce făcea cînd pleca la Londra. De fapt, rareori o mai întreba ceva despre ea însăşi, nici măcar dacă îi era frig sau dacă mai voia vin la masa de prînz. Desigur, nu o întreba niciodată dacă era fericită. Dar Peach ştia că el avea o nouă carte care îi cocea în cap şi că era îngrijorat în legătură cu o întîrziere în publicarea ultimului său roman, aşa că ea nu se amesteca în gîndurile lui.

De îndată ce casa fu terminată, ea plănui să-i dezvăluie surpriza lui Harry. El se dusese în oraş cu trenul obişnuit, iar ea plecase mai tîrziu cu maşina, stabilind să se întîlnească la şapte fără un sfert la *Claridge.*

Îndreptîndu-se spre *Harrods,* ea parcă maşina într-un loc în Piaţa Hans şi trecu prin hala de alimente, cumpărînd somon afumat, o plăcintă cu carne de vînat şi salată. Alese nişte brînzeturi bune franţuzeşti şi ţelină, despre care ştia că-i plăceau lui Harry, precum şi nişte căpşuni uriaşe importate din Florida, al căror miros dulce în acea dimineaţă rece de aprilie o făcea să se gîndească la soare şi cer senin.

Cu o fustă în carouri şi un pulover verde închis, cu un coş împletit pe braţ, se simţea în sfîrşit că aparţinea locului. Era Lady Launceton, în vîrstă de douăzeci şi trei de ani, mama unui fiu de trei luni, căsătorită cu bărbatul ideal de pe glob, pe care încă îl iubea nebuneşte. Iar acum, cînd făcuse o achiziţie atît de inteligentă, cumpărînd propria lor căsuţă, relaţia lor îşi va recăpăta vechea strălucire. Fără *Launceton Hall* şi tradiţia acestuia, care o înăbuşea, ea va fi din nou vechea lui Peach – aceeaşi căreia trebuia să-i telefoneze de şase ori pe zi, doar ca să-i spună că o iubeşte, aceeaşi de care avea nevoie alături de el ca să poată să scrie, aceeaşi cu care făcuse dragoste cu atîta pasiune.

Peach îşi petrecu după-amiaza în noua ei casă, aranjînd masa pentru o cină intimă în doi. O puse în faţa căminului şi o drapă cu o faţă de masă mare de dantelă. Puse noile farfurii italieneşti şi paharele de cristal suedeze. Aşeză un coşuleţ cu flori, un aranjament perfect, cumpărat de la *Constance Spry,* în mijlocul mesei şi puse să se răcească în frigider sticla de vin alb – un *Chassagne Montrachet* ales cu ajutorul vînzătorului amabil de la *Harods.* Mai cumpără şi o sticlă bună de vin roşu, pentru că îi plăcea lui Harry, precum şi o minunată sticlă de porto 1900 drept cadou pentru el, ca să-l încălzească.

Făcu baie şi pierdu o groază de timp cu machiatul, aşa cum făcea Lais, apoi îşi îmbrăcă rochia neagră de catifea pentru cocktail, care o costase o avere cînd o cumpărase pe strada Bound. Îşi ridică în vîrful capului masa de păr de culoarea bronzului şi îşi prinse cerceii cu diamante pe care i-i dăduse Harry cînd se căsătoriseră. Prinzînd cu grijă închizătoarea de safire şi diamante a celor trei şiruri de perle din moştenirea Launceton, ea se gîndi că e puţin prea încărcată, dar ştia că lui Harry îi va face plăcere să vadă că le purta. Înainte de a pleca, aranjă cămaşa de noapte neagră, din dantelă, în frumosul lor dormitor, verde cu alb, şi puse la picup un disc cu muzică frumoasă, liniştită, de Albioni.

Peach aşteptă la *Claridge,* în bar, uitîndu-se atentă la fiecare faţă nouă. Comandase un gin cu apă tonică, un amestec pe care îl dispreţuia, dar pe care se părea că-l beau toţi englezii şi care stătea neatins pe masă, în faţa ei.

– Lady Launceton? întrebă chelnerul.

Peach aprobă din cap surprinsă.

– Un telefon pentru dumneavoastră, doamnă.

– Am să întîrzii, Peach, spuse Harry cu bruscheţe. Ar fi mai bine să porneşti fără mine înapoi la Launceton.

– Nu, nu. E-n regulă, am să aştept.

– N-are rost să aştepţi, nu ştiu cît am să stau, sînt în mijlocul discuţiilor cu editorul meu. Ar putea să continue toată noaptea. Probabil că am să dorm pînă la urmă la club.

Peach puse jos receptorul cu tristeţe. Surpriza ei fusese dată peste cap. Se înapoie la masa ei din bar, îşi sorbi ginul şi se întrebă ce să facă. Nu pierduse totul, decise ea în cele din urmă. Va sta singură în noua şi frumoasa ei casă şi îl va suna pe Harry la club, dimineaţa şi îi va face surpriza. El va veni la micul dejun şi ea îi va arăta mica lor ascunzătoare. Şi o s-o iubească, pentru că era atît de deşteaptă.

– Sir Harry nu e aici pentru moment, doamnă, spuse discret portarul de la clubul lui Harry, cînd ea telefonă, a doua zi dimineaţă. Aţi vrea să lăsaţi un mesaj?

– Ah. A ieşit la micul dejun? întrebă Peach.

– Aşa s-ar părea, doamnă.

– Aţi putea să-i spuneţi să o sune pe Lady Launceton la Belgravia 2313, vă rog.

Nu prea i se părea distractiv să prepare cafeaua doar pentru ea şi să încălzească nişte cornuri. O să se ducă la o plimbare să ia aer proaspăt, apoi va suna din nou. Îmbrăcată în grabă în vechea ei uniformă, pantaloni negri strîmţi şi pulover mare, ea ieşi pe stradă în dimineaţa aceea albastră, rece, de primăvară.

Peach se plimbă prin parcul St. James, regretînd că n-a adus ceva să hrănească raţele şi urmărind guvernantele care ieşiseră deja cu bebeluşii în cărucioare enorme regale şi deodată simţi că-i lipseşte teribil Wil. O să se întoarcă la ea acasă şi o să-l mai sune o dată pe Harry, ca să-i lase un mesaj că s-a întors acasă.

Aşteptînd la semafor, lîngă hotelul *Ritz*, se uită absentă în faţa ei, gîndindu-se la copil. Un hamal în uniformă cafenie ieşi din hotel, ducînd două mici valize pentru o noapte, urmat de un bărbat şi o femeie. Bărbatul ţinea protector braţul femeii, iar ea îi zîmbea, în timp ce se urcau într-un taxi. Trecură cîteva secunde pînă cînd Peach să-şi dea seama că bărbatul era Harry şi femeia era Augusta, dar în timpul ăsta taxiul intrase în circulaţia aglomerată din Piccadilly.

* * *

Melinda era într-o mare dilemă. Peach era cea mai bună prietenă a ei şi nu voia să o rănească, dar, într-adevăr, Harry era un asemenea nemernic încît nu o putea lăsa pe Peach să creadă în continuare că el era Prinţul Luminii.

– Poate că nu era Harry, spuse Peach cu o rază de speranţă aprinzîndu-i-se pe faţă.

Melinda oftă şi mai tăie o felie din tortul de ciocolată.

– Bineînţeles că era Harry, spuse ea. Se întîlneşte cu Augusta, de luni de zile. Toată lumea ştie asta.

– Zău? întrebă uluită Peach. Chiar se întîlneşte cu ea?

– Trebuia să ştii cum e Harry, de cînd l-ai întîlnit, continuă Melinda. În fond, a avut o legătură amoroasă cu tine, nu-i aşa? Augusta era obişnuită cu treaba asta – o întorcea întotdeauna în favoarea ei, iar el revenea întotdeauna acasă, repede, cu coada între picioare. Asta, vorbind metaforic, adăugă ea chicotind.

– Dar, cu Augusta! exclamă Peach cu disperare. Dacă era oricine altcineva, în afară de ea!

Melinda oftă.

– Ea e, spuse ea. Îmi pare rău, Peach, dar e mai bine să ştii lucrul cel mai rău. De cînd v-aţi căsătorit, Harry s-a culcat cu jumătate din femeile care sînt pe o rază de o sută de kilometri. Celelalte sînt fie bătrîne, fie neatrăgătoare sau cu scrupule.

Peach nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă, cînd se gîndi la infidelitatea lui Harry. Asta explica desigur de ce nu avea timp pentru ea, în pat; se mira că reuşea măcar un sărut! O privi pe Melinda cu suspiciune.

– Tu din care categorie faci parte?

– Cea cu scrupule, strigă Melinda indignată. Bineînţeles.

Peach se gîndi la copilaşul ei care dormea inocent în camera lui cu linoleum din *Launceton Hall*, în timp ce tatăl lui seducea o jumătate din femeile din district şi izbucni în lacrimi.

– Ah, Peach, spuse Melinda cu tandreţe. Ştii că Harry n-a alergat niciodată după femei. Nu are nevoie. Ele sînt întotdeauna acolo – iar el nu a fost niciodată în stare să-i reziste unei fete drăguţe.

– Ce-am să mă fac, Melinda? se jeli Peach, clătinîndu-se nebuneşte înainte şi înapoi, în balansoarul lui Melinda. Spune-mi, ce să fac!

– Ah, Doamne, aş vrea să avem treizeci şi cinci de ani şi să fim femei de lume, oftă Melinda; atunci am şti ce să facem. Ai fi îngrijită şi tăioasă şi nu ţi-ar păsa şi probabil te-ai duce şi ai avea o legătură amoroasă care să te reconforteze şi să te ajute să treci peste asta.

– Nu vreau o legătură amoroasă, strigă Peach. Nu vreau nimic. Vreau doar să mă întorc la mine acasă.

Florida şi mama ei nu i se păruseră niciodată mai departe. Se gîndi la bunica ei Léonie; ea ar şti cum să se ocupe de asta. Léonie ştia întotdeauna ce să facă.

* * *

Harry telefonase şi lăsase un mesaj că întîrzia în oraş şi, printr-un noroc, guvernanta îşi luase ziua liberă să o viziteze pe sora ei la Bristol. Guvernanta se uită cu suspiciune la faţa pătată a lui Peach, dar nu spuse nimic, iar Peach ascultă în tăcere instrucţiunile ei despre programul lui Wil. Se uită de la fereastră pe alee cum guvernanta era condusă cu maşina de către grădinar, care o ducea la gară, apoi scoase o valiză din dulap şi începu să încarce în ea lucrurile lui Wil. Fiul ei dormea liniştit în coşuleţul lui, în timp ce ea bocănea, scăpînd jucării şi cuburi de lemn în graba ei nervoasă. Valiza ei o împachetase în timpul nopţii trecute şi era deja pusă în spatele maşinii *De Courmont*. Cărînd lucrurile lui Wil în jos pe scări, ea se grăbi să iasă pe uşa din faţă, scîrţîind pe pietriş, pînă la garaj. Peach băgă valiza jos, în spate, dorind să fi avut o maşină mai mare, apoi alergă din nou în casă. Îl înfăşură pe Wil în păturica albastră şi îl puse în port-bebe. Cu geanta ei aruncată pe un umăr şi cu Wil în port-bebe într-o mînă, şi cu o pungă mare de scutece de hîrtie, biberoane şi alte lucruri în cealaltă, se gîndi că arăta ca o refugiată. Şi nu asta era oare? Fugea de Harry, tot aşa cum alte femei fugiseră de duşman.

Ea se mai uită o dată la *Launceton Hall*, înainte de a pleca. Casa arăta paşnic şi senin sub soarele de aprilie iar un şir de nori cenuşii se apropiau rapid, la fel cum se întîmpla de secole.

* * *

Spre surprinderea ei, Peach se bucura. Canalul Mînecii era liniştit ca un lac, în timp ce ea se plimba pe puntea feribotului cu Wil în braţe, bine înfăşurat împotriva brizei; zîmbind, ea îi arătă pescăruşii, şi Dover-ul şi ţărmul Angliei care se îndepărta, de parcă el ar fi putut înţelege cu adevărat ce spunea ea. Şi poate că înţelegea. Cine ştia ce înţelege un sugar? Doar pentru că nu ştia că vorbească, asta nu însemna că nu înţelegea. Se întreba dacă lui Wil îi va lipsi tatăl lui, dar Harry aproape că nu-l ţinuse niciodată în braţe şi îl vedea întotdeauna doar cînd era curat şi îngrijit, după baie. Harry nu i-a dat niciodată să mănînce cu biberonul şi nu i-a spus niciodată că-l iubeşte, aşa cum făcuse ea. Ea va trebui să-l iubească mai mult, ca să înlocuiască lipsa tatălui. Pentru că era absolut sigură că nu se va mai întoarce la Harry. *Niciodată.*

Peach conduse repede prin Calais şi se îndreptă spre Paris. Avea să rămînă peste noapte în Insula St. Louis şi să ia trenul, a doua zi. Era plăcut să se afle înapoi în Franţa şi să nu trebuiască să arate ca o englezoaică, doar ca să poată aparţine lumii lui Harry. Starea de spirit a lui Peach se îmbunătăţise cînd, în timp ce conducea, citea cu glas tare numele localităţilor de pe drum, în franceză, doar ca să audă cum sună şi fredonînd împreună cu radioul, cîntecele transmise de radio Paris; se opri să cumpere o pîine baghetă şi nişte brînză, ca să mănînce, în timp ce îi dădea biberonul lui Wil. Era acasă.

* * *

34

– Nu e corect, bunico, plîngea Peach. Nu e corect din partea lui Harry să-mi facă una ca asta. Am avut încredere în el. L-am iubit!

– L-ai iubit? întrebă Léonie.

Peach îşi ridică faţa pătată de lacrimi spre bunica ei. Léonie îl ţinea pe Wil în poală şi copilul trăgea de minunatele ei perle, încercînd să le ducă la gură, doar că nu nimerea bine şi şi le tot băga în ochi.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Ai zis, „l-am iubit"? Nu-l mai iubeşti pe Harry?

– Da... Nu... Ah, nu ştiu, nu ştiu ce simt – decît nefericire.

– E natural să te simţi rănită, răspunse Léonie, luînd perlele din mîinile lipicioase ale copilului şi dîndu-i o jucărie ca să se joace cu ea în locul lor. Şi eşti şi geloasă şi nesigură; de asemenea, te consideri proastă că n-ai ştiut nimic, în timp ce, pe cît se pare, toţi ceilalţi ştiau. Dar întreabă-te singură, Peach: Harry se comportă acum altfel decît înainte de a se căsători cu tine? Oare nu tu ai alergat după Harry cînd era căsătorit cu Augusta – la fel cum fac femeile astea acum, cînd e căsătorit cu tine?

Peach se uită la bunica ei, uluită. Venise aici, aşteptîndu-se să fie reconfortată şi tratată ca o convalescentă care avea nevoie să fie mîngîiată şi alintată, pînă cînd se va simţi destul de bine ca să facă faţă din nou lumii.

– Ce spui, bunico? întrebă ea zăpăcită.

– Ştii că eu nu am fost niciodată de acord cu faptul că ai fugit cu Harry şi nu am fost de acord cînd te-ai căsătorit cu el. Ai avut o obsesie prostească faţă de el, de cînd erai de cincisprezece ani, l-ai idolatrizat, iar acum ai constatat că idolul tău are picioare de lut. Dar Harry este exact ceea ce a fost întotdeauna. Ai fost însă atît de orbită în imaginea pe care ţi-o făcuseşi despre el încît nu ai putut vedea adevărul. Iar acum, e prea tîrziu.

– Prea tîrziu?

– Eşti căsătorită, iar ăsta-i copilul lui Harry, ca şi al tău. Harry n-o să te lase niciodată să-i iei fiul. O să vină după tine, Peach, iar dacă o să-i spui că-l părăseşti, o să ţi-l ia pe Wil de lîngă tine.

– Nu poate face asta, strigă Peach îngrozită. Nu poate să-l ia pe Wil de lîngă mine; eu sînt mama lui!

– Dar în tribunalul englez, Harry va pretinde că eşti prea tînără, nu eşti matură şi eşti o străină, deci eşti o mamă iresponsabilă. Va spune că băiatul va creşte mai bine la *Launceton Hall*, cu familia lui, şi că el îi va asigura copilului o antecedenţă solidă, stabilă. Şi asta e adevărat, Peach, el îi poate asigura asta, iar tu erai prea tînără ca să te măriţi. Dacă nu ar fi fost implicat un copil, ţi-aş fi spus să divorţezi de Harry. Dar acum... ea oftă. Ah, Peach, încă mai eşti pierdută în vise şi romane de dragoste. Acum trebuie să încerci să faci să meargă căsnicia, de dragul copilului.

– Tot ce spui e adevărat, recunoscu Peach cu tristeţe. Harry a fost idolul meu. Şi m-am comportat rău şi foarte egoist. Pentru mine, n-a contat ce simte Augusta, atunci cînd am plecat cu Harry – mi se părea că nu afectează pe nimeni altcineva, în afară de noi. În lume nu mai exista altcineva – doar noi doi.

– Iar acum sînteţi trei.

Léonie i-l dădu pe Wil lui Peach şi copilaşul rîse, dînd vesel din picioare.

– Gîndeşte-te bine ce ai de gînd să faci, Peach, o avertiză ea, pentru că nimic nu e mai trist decît să nu poţi fi împreună cu copilul tău. Eu ştiu asta. Mie mi s-a întîmplat asta.

Peach strînse copilaşul în braţe de parcă avea să dispară într-un norişor de fum. Ştia că Amélie, mama ei, fusese crescută de Edouad d'Aureville în Brazilia, dar nu ştiuse niciodată exact de ce, deşi bănuia că era ceva în legătură cu bunicul ei, Gilles de Courmont.

– Dar asta-i altă poveste, zise Léonie, îndepărtînd brusc trecutul. Acum, trebuie să ne gîndim la Wil şi la viitorul lui. Şi la *fericirea* ta, Peach.

– N-am să-l las să mi-l ia pe Wil, strigă Peach cu furie, iar eu nu mă mai întorc la Harry. Niciodată. Niciodată!

– Peach, spuse Léonie cu un oftat, cînd o să te maturizezi?

* * *

Harry şi cu guvernanta Launceton sosiră săptămîna următoare, după telefoane urgente date dintr-o parte şi din alta, între Harry şi Jim, deoarece Peach refuza să discute cu el.

– Îmi pare rău, Peach, spuse Harry uitîndu-se la ea cu ochii lui verzi ca muşchiul. N-am vrut să-ţi fac nici un rău.

– Dar tocmai cu Augusta! exclamă Peach îndurerată.

Harry oftă.

– Augusta şi cu mine am fost prieteni dintotdeauna. A trebuit să ne întîlnim, să discutăm nişte probleme financiare. Am luat cina la *Ritz* şi a durat mai mult decît ne aşteptatm. Nu era ceea ce părea.

Peach îl privi cu suspiciune. Ştia că Harry făcuse cu Augusta un aranjament financiar cînd au divorţat şi probabil că avuseseră, într-adevăr, de discutat, dar putea oare să-l creadă?

– Uite, spuse Harry, hai să o trimitem pe guvernantă înapoi la Launceton cu copilaşul, iar tu şi cu mine vom pleca în vacanţă. Doar noi doi. Am să te duc într-o insulă tropicală şi o să te îmbrac în ghirlande de hibiscus şi o să o luăm din nou de la început. Sau am putea pleca la Veneţia, să stăm într-unul din acele minunate şi vechi palate şi să pretinzi că eşti o prinţesă din timpul Renaşterii. Alege tu!

Harry vorbeşte serios, se gîndi Peach plină de speranţă, era sigură de asta. Dar ce o să se întîmple cînd o să apară următoarea fată drăguţă – atunci o să se gîndească la ea? Se uită la Wil care dormea în căruciorul lui într-o parte umbrită a terasei şi nu putu suporta gîndul de a-l pierde.

* * *

Veneţia ea chiar atît de frumoasă pe cît îi spusese toată lumea, chiar şi atunci cînd ploua. Alunecară pe canale înceţoşate în gondole minunate cu vîrful ridicat, uitîndu-se pe ferestrele vechilor palate şi admirînd priveliştile lui Canaletto; se plimbară prin Piaţa San Marco şi urmăriră cum apa inundase piaţa, plescăind pe la colţuri, de parcă ar fi vrut să o devoreze pentru totdeauna; băură Bellini în baruri care purtau numele lui Harry. Harry îşi căra carneţelul pretutindeni, notînd imagini şi scene şi frînturi de conversaţie pe care le auzea şi care îi aprindeau imaginaţia, şi făcu dragoste cu ea în fiecare după-amiază în camera lor regească de la *Capriani,* dar nu scria niciodată despre ea în carnetul lui, aşa cum făcea cînd s-au întîlnit la început.

Trăind alături de Harry, Peach îi studie faţa cînd dormea, amintindu-şi cum îl urmărise în prima lor noapte împreună, doar că acum ea căuta adevărul. Harry nu era un bărbat crud. În spatele acestei faţade frumoase, era doar indulgent cu el însuşi şi slab. Mîine, sau săptămîna viitoare, sau luna viitoare, oricînd o altă fată drăguţă îi va zîmbi şi-l va invita, îşi va uita promisiunea. Harry nu se va schimba niciodată.

Peach îşi băgă faţa în perne, ascultînd sunetul apei care lovea în debarcaderul de lîngă hotel. Ea ştia acum că nu-l mai iubea pe Harry. Fusese tînără şi proastă şi obsedată de un vis. Dar trebuia să rămînă cu el, de dragul lui Wil. Imaginea unui şir de zile singuratice la *Launceton* se desfăşura în faţa ei, cu Harry stînd mereu închis în biroul lui, izolat iar în lumea lui proprie; la acest gînd, îi dădură lacrimile.

„Rahat! îşi zise ea furioasă. Nu e momentul lacrimilor, am plîns destul pentru mine şi pentru Harry. E timpul să fac ceva cu viaţa *mea*."

Îşi aminti cum stătuse în faţa portretului bunicului ei De Courmont, plină de idealuri şi ambiţii tinereşti, promiţîndu-i că va încerca să pună numele *De Courmont* din nou în frunte, alături de *Rolls-Royce* şi *Bentley* şi *Mercedes*. Ei, acum era momentul să facă ceva în legătură cu treaba asta.

Peach îşi şterse ochii de un colţ al pernei. Nu va mai plînge. Bunica avea dreptate. Era timpul să se maturizeze.

* * *

35

Noel îşi sărbători promovarea sa ca directorul de sector cel mai tînăr de la *Corporaţia Great Lakes Motor*, cumpărînd vechiul apartament al lui Scott Harrison. Trecea cu maşina pe lîngă clădirea aceea în fiecare zi cînd se ducea la lucru, cu noul lui automobil coupé *Great Lakes*, cu interiorul de velur bej şi cu radio *Blaupunkt*, care era cu o treaptă mai sus decît *Chevrolet*-ul pe care-l avusese mai înainte; dintr-o dată, îi veni să se oprească şi să se uite. Clădirea era ceva mai puţin arătoasă decît atunci cînd fusese el acolo, în urmă cu doisprezece ani, şi se vedeau semne de neglijare pe covorul cenuşiu, ros şi pe plăcile de bronz nelustruite ale ascensorului, dar cînd auzi că erau apartamente de vînzare, se hotărî să locuiască acolo. Unul dintre apartamentele ce se vindeau era al lui Scott. Noel umblă prin camerele goale, impersonale, cu ferestre înalte, cu vederea spre turnurile din Detroit. Îi veniră în minte, imagini ale sale la paisprezece ani, flămînd, speriat, purtînd halatul moale de caşmir în dungi, al lui Scott şi bînd primul lui Martini şi aproape lăsîndu-se sedus. Zîmbind, el sună la biroul imobiliar şi întrebă preţul; oferi cu 5.000 de dolari mai puţin faţă de cei 20.000 de dolari cît cereau ei. Au ajuns la un compromis, să dea 18.500 de dolari şi încheiară afacerea.

Lui Noel nu-i era greu să pretindă că avea treizeci de ani. Dimpotrivă, lumea îl credea adesea mai în vîrstă. Cînd îşi mai adăugase cîţiva ani ca să capete prima slujbă, a mers ca şi de atunci încolo. Pînă şi la formele de asigurări sociale figura cu vîrsta de treizeci de ani. Se întreba dacă cei de la *Corporaţia Great Lakes Motor* i-ar fi dat slujba, dacă ar fi ştiut că, în realitate, avea doar douăzeci şi şase. Primea 30.000 de dolari pe an, plus prime. Iar în anii buni, asta putea să însemne încă 40.000 de dolari în plus. Şi era al naibii de bun în munca lui. Fusese promovat de la atelierul de desen, unde răspundea de echipa care refăcea forma modelului lor la preţ scăzut, dîndu-i un aspect nou, mai sport, care oferea tineretului exact ceea ce dorea – o maşină gen „sport“, fără limitele dictate de preţul ridicat al maşinilor veritabile de sport. Şi aceasta a însemnat vînzări mari şi profituri ridicate pentru companie.

Însuşi preşedintele *Companiei* îl felicitase pe Noel, cînd macheta maşinii fu prezentată aprobării executivilor principali. Iar cînd începură să curgă comenzile, după entuziasmul unanim al negustorilor la o vizionare specială de prezentare, îl chemase pe Noel în biroul lui.

Paul Lawrence se născuse într-o familie cu bani şi cu o poziţie puternică în industria automobilelor. Tatăl lui fusese preşedinte la *Great Lakes Motors* şi, la fel ca şi Noel, Paul avea o diplomă de inginerie de la *MIT*. După *MIT*, Paul lucrase în diferite secţii, chiar în ateliere, căpătînd experienţă în producţie, apoi îşi luase o slujbă la *Ford*, croindu-şi drum printre numele strălucite ale industriei automobilului, pînă ajunsese preşedinte al *Companiei Great Lakes Motor.* Ascensiunea lui Paul spre vîrf fusese meteorică, iar el la rîndul lui recunoscu imediat talentul neobişnuit al lui Noel. Iar el nu era de tipul acelora care să ţină un bărbat într-un post inferior doar pentru că era considerat prea tînăr. Paul citi cu atenţie „curricullum vitae“ redactat de Noel, studiindu-l pe bărbatul din faţa lui.

– Este clar că munca grea nu e o problemă pentru dumneata, comentă el; de fapt, aşa a fost toată viaţa dumitale. Spune-mi, Noel, ce faci în timpul liber?

Paul îl luase prin surprindere şi Noel se uită la el nedumerit.

– Păi, spuse în cele din urmă Noel, nu prea ştiu să fi avut prea mult timp liber. Lucrez pînă tîrziu, cît pot de des – ştiţi că asta-i ceea ce-mi place cu adevărat.

– Bine, bine, spuse Paul, dar sîmbătă seara? Şi duminică? Toată lumea are o duminică liberă, chiar şi preşedinţii de mari companii.

– Îmi place muzica, recunoscu Noel. Am o colecţie bună de discuri şi îmi place să mă duc la concerte, cînd pot. Şi la galeriile de artă. Îmi plac picturile şi sculpturile.

– Nu eşti căsătorit?

– Nu, domnule.

– N-ai stat suficient de mult într-un singur loc, ca să pună cineva mîna pe tine, după cum se vede şi din asta, spuse Paul, arătînd spre biografia lui Noel.

Tînărul din faţa lui în costumul închis, prost croit, şi cu gulerul albastru, aştepta ce anume avea să-i spună, arătînd ca un cîine ţinut în lesă. Avea o faţă foarte interesantă şi o personalitate evidentă.

– Ei bine, domnule Maddox, mai bine zis Noel, spuse el zîmbind. Ce-ai zice să fii directorul secţiei *G.L. Motors* şi să răspunzi de automobilele noastre mijlocii?

Faţa lui Noel se lumină ca un far pe Bunker Hill.

– Permite-mi să-ţi dau un sfat, spuse Paul Lawrence, cînd îşi strînseră mîinile, consfinţind înţelegerea; acordă-ţi puţin timp şi pentru distracţie. Un bărbat poate să se implice prea mult în amănunte neînsemnate lucrînd ziua şi noaptea. Uneori, ai însă nevoie să poţi să te detaşezi şi să vezi lucrurile în perspectivă. Apucă-te de golf, Noel – ai să fii surprins cît de mult te poate ajuta. Îţi menţine tensiunea coborîtă, ascultă-mă pe mine.

Ca un copil într-un magazin de dulciuri, Noel umbla prin marile magazine, alegînd covoare şi mobile şi lămpi. Voia un „cămin“ imediat şi respingea orice putea fi livrat în săptămîna aceea, alegînd altceva. Dădu instrucţiuni, plăti şi se duse la lucru, iar cînd se întoarse, totul era gata.

În apartament, îşi pusese un covor catifelat, neted, negru, şi două canapele în piele neagră tip *Chesterfield.* Avea o masă mare de cafea, din sticlă, iar deasupra ei era o scrumieră uriaşă, galbenă, de ceramică, făcîndu-i reclamă unui lichior francez *Ricard,* pe care o cumpărase fiindcă aşa i se năzărise. O pereche de lămpi din crom erau aşezate pe postamente negre de imitaţie de marmură, pe măsuţe, iar reproducerile după Kandinsky şi Mondrian erau sprijinite de perete, acolo unde le lăsase. Noel îşi trecu în revistă domeniul, simţindu-se cumva străin, de parcă s-ar fi plimbat printr-o expoziţie. Inspectă cu grijă restul apartamentului. Un pat mare, acoperit cu o cuvertură neagră de catifea în stil spaniol, domina dormitorul. Căpătîiul patului, din alamă curbată, cu îngeraşi zîmbitori care aveau braţele şi aripile strînse frumos, era o antichitate, descoperită prin cercetarea elegantelor magazine mici care îl făceau pe Noel să devină curios.

– Bineînţeles că, iniţial, nu a fost un căpătîi de pat, îi spusese tînărul efeminat. E ceva franţuzesc, de la începutul secolului, şi a fost folosit iniţial ca să împodobească intrarea unui orfelinat de copii.

În ciuda preţului exorbitant, Noel se simţise obligat să-l cumpere. Cu ajutorul lui, îşi găsise căminul adevărat. Desfăcînd un pachet foarte frumos, cu emblema unui magazin scump, Noel, scoase halatul de caşmir în dungi şi îl atîrnă în spatele uşii de la baie. Apoi, cu un oftat, se trînti pe pat. Se simţea atît de obosit, mai obosit decît îşi putea aminti că fusese vreodată în viaţa lui. Adormi în cîteva minute.

* * *

Soţul lui Claire Anthony era vice-preşedinte la *Chrysler,* răspunzînd de sectorul automobile şi camioane. De aceea, era deosebit de neplăcut faptul că afurisita asta de maşină nu voia să pornească. Ea îşi dorise un mic *Jaguar* sport, sau chiar şi un mic *MG* – ceva importat şi cu stil – care să se potrivească personalităţii ei, se gîndi ea cu un zîmbet. În schimb, căpătase această maşină mare a companiei soţului ei, care era atît de lungă încît, cu miopia ei, era greu să dea în marşarier şi încă şi mai al dracului era să găsească un spaţiu de parcare îndeajuns de mare.

Oftînd, Claire se dădu jos din maşină şi se uită la ea înciudată. Piciorul ei se mişcă brusc şi îi dădu o lovitură puternică.

– Naiba s-o ia, spuse ea cu ură.

– Aveţi probleme?

Noel rîse spunînd asta, iar ea rîse de asemenea.

– M-ai prins asupra faptului, zise ea. Soţul meu nu m-ar ierta niciodată.

– Atunci nu e un bărbat prea înţelegător, replică Noel. În fond, ai dat cu piciorul doar în cauciuc. Ai fi putut s-o propteşti într-un zid.

– Aş fi putut, recunoscu Claire, dar nu vrea să pornească.

– Asta probabil pentru că ai lăsat aprinse luminile.

Noel arătă spre farurile care străluceau în soarele înserării. Dimineaţa a fost întuneric şi ploua, iar cînd a ieşit soarele, ai lăsat farurile aprinse.

– Ia te uită, spuse Claire, punîndu-şi braţele la piept şi sprijinindu-se de maşină, eşti într-adevăr un mic Sherlock Holmes, nu-i aşa?

Noel ridică din umeri.

– O simplă deducţie, doamnă, dar eu sînt mai mult tipul Philip Marlowe.

– Atunci, ascultă, Philip Marlowe, acum, din moment ce ştiu care-i problema, ce facem?

El se uită la ea, apreciind-o. Era înaltă, cu gambe lungi, graţioase, şi tălpi mici în pantofi frumoşi de şarpe, care nu erau făcuţi ca să lovească în cauciucuri; şi avea păr negru, lins, tuns scurt, şic. Purta o jachetă roşie şi o fustă la fel, iar ochii ei căprui ascunşi în spatele unor ochelari cu ramă roşie, îi zîmbeau.

– Traversăm drumul la *Hotelul Pontchartrain,* răspunse el, sunăm garajul să vină să-ţi încarce bateria şi pînă atunci te tratez cu băutura pe care o alegi.

Claire oftă.

– Îmi place eficienţa la un bărbat, spuse ea luîndu-şi geanta de pe scaun şi trîntind portiera. Ia-o înainte, Philip Morlowe.

Ea refuză băutura, dar în schimb luară cafea şi îi povesti de ce fusese blagoslovită cu acel *Chrysler* mare, în ciuda miopiei ei şi a mărimii automobilului, făcîndu-l să rîdă la relatările ei privind problemele de parcare. Ea locuia într-o casă de tip colonial, cu două etaje, în Bloomfields Hills cu soţul ei, unul din directorii executivi de la *Chrysler*, şi cu doi copii; Kim, în vîrstă de treisprezece ani, în clasele inferioare de liceu cu un aparat de îndreptat dinţii, şi Kerry, de unsprezece ani, care era o frumuseţe.

– Ca şi mama ei, sugeră Noel.

– De fapt, seamănă cu tatăl ei. Dar, oricum, îţi mulţumesc.

– Trebuie să te fi căsătorit de foarte tînără, se aventură Noel.

Ea îl privi interogativ.

– Dacă vrei să ştii, am treizeci şi doi de ani, zise ea. Şi, poate că, într-adevăr, m-am căsătorit puţin prea tînără. Adesea m-am gîndit şi eu la fel. Nu trebuie să iei asta drept un semn de nemulţumire majoră, adăugă ea cu un zîmbet. E doar o întrebare a cuiva de vîrstă mijlocie, bănuiesc. Dar, cum e cu dumneata? schimbă Claire subiectul, dintr-odată.

– Am treizeci de ani, sînt director de sector la *G.L. Motors*. Locuiesc aici în oraş – în Detroit.

– Asta-i tot?

– Ce vrei să spui?

– Păi, ştii – tot restul. De unde eşti, ce-ai făcut înainte de a deveni director de sector... ce face soţia?

Noel întinse mîna peste masă şi i-o prinse pe a ei, examinînd verigheta lată de aur şi inelul de nuntă cu un diamant mare.

– Pot să-ţi citesc în palmă, zise el. O fată drăguţă din New England, de familie bună, logodită la nouăsprezece ani cu tînărul cu perspective de la colegiul

Ivy League, căsătorită la douăzeci, un copil imediat... o viaţă domestică la Bloomfield Hills – mese de prînz între cucoane, întîlniri la cercurile literare şi petreceri la dineu, iar Crăciunul petrecut cu toată familia şi cu o mulţime de cadouri pentru fiecare.

Ochii lui Claire îi întîlniră pe ai lui, apoi îi întoarse mîna care o ţinea pe a ei.

– Şi eu pot să-ţi citesc în palmă, Philip Marlowe, spuse ea liniştit; văd un bărbat foarte singuratic.

Noel îşi îndoi degetele prinzîndu-i mîna într-a lui.

– Poate că ai dreptate, spuse el uşor. Nu m-am oprit niciodată să mă gîndesc la asta.

– Atunci, poate ar fi timpul s-o faci. Claire se ridică brusc. Trebuie să plec. Merg cu un taxi pînă acasă şi am să trimit pe cineva să ia maşina de-aici, mai tîrziu.

Ieşiră amîndoi din hotel.

– Stai, spuse Noel. Aş vrea să te mai văd.

Ea se uită cu atenţie la el, strîngîndu-şi jacheta roşie sub bărbie, cu o mînă înmănuşată.

– Nu ne-am recomandat măcar cum se cuvine, spuse ea, zîmbind în cele din urmă.

– Noel, făcu el. Noel Maddox.

El scrise numărul lui de telefon pe dosul unei cărţi de vizită.

– Claire, îi spuse el, telefonează-mi, te rog.

Un taxi trase la trotuar, iar ea se urcă, trăgîndu-şi fusta peste genunchii frumoşi, în timp ce Noel aştepta îngrijorat, ţinînd uşa deschisă.

– Am să te sun, spuseră ochii ei întîlnindu-i pe-ai lui.

Noel trînti portiera şi taxiul plecă. Cînd ea întoarse capul să se uite, el o urmări cu privirea.

* * *

Noel nu ştia unde puteai duce o femeie măritată, care era probabil cunoscută în societatea din Detroit, pentru a face dragoste cu ea. Aşa că o duse acasă.

– Doamne, spuse Claire, stînd în uşă. E un amestec între un cavou şi o sală de aşteptare dintr-un aeroport.

Ea înaintă cu grijă pe covorul negru, uitîndu-se cu groază la canapelele alunecoase, reci, de piele. Ochii ei se plimbară prin cameră spre cele două reproduceri încă proptite de perete.

– N-ai nici o plantă, se văită ea, nici un pic de verde, nici o pernă – vreo dovadă că aici trăieşte un om.

Noel zîmbi şi se duse la pick-up-ul scump. Alegînd un disc, îi dădu drumul, iar acordurile delicate ale muzicii lui Händel umplură camera.

– Ce zici de asta? întrebă el. E ceva mai uman?

– Ah, slavă Domnului, respiră Claire. Începusem să cred că am făcut o greşeală teribilă. Credeam că eşti rece şi lipsit de inimă, ca şi colţurile camerei acesteia. Aruncîndu-şi pantofii costisitori, cu tocuri înalte, se duse spre dormitor. Îngerii aurii de alamă îi zîmbeau cu seninătate din capătul patului mare. Se simţi mai bine.

– Orice bărbat care a fost în stare să cumpere aşa ceva, nu poate fi rău în totalitate, spuse ea cu un zîmbet malițios.

Noel o urmări amuzat, cînd ea se uită în baie.

– Mmm, comentă ea, atingînd halatul de caşmir în dungi. Eşti un bărbat cu gusturi costisitoare.

Se duse apoi la bucătăria compactă, deschizînd bufetele şi examinîndu-le conținutul cu interes.

– Eşti un bărbat foarte ordonat, Noel Maddox, zise ea, deschizînd frigiderul.

Acesta conținea un borcan de măsline, o bucată de brînză *Camembert,* o cutie mică de caviar *Beluga* şi o sticlă de *Dom Perignon*.

– Fără lapte, spuse ea cu mirare, nici suc, nici ouă. Un bărbat cu gusturi sofisticate.

– Şampania şi icrele negre le-am luat pentru tine, spuse Noel. M-am gîndit că aşa ar fi făcut şi Philip Marlowe.

Claire rîse. Îl plăcea.

– Paharele sînt în bufetul de sus, îi spuse ea, dar unde e pîinea prăjită, subțire, fierbinte?

El o privi uimit.

– Pentru icrele negre, îi zise ea.

Noel luă de jos din bufet o cutie cu biscuiți sărați.

– M-am gîndit că ăştia sînt destul de buni.

Claire îi luă cutia şi o puse în spatele ei pe tejgheaua de gătit. Scoțîndu-şi ochelarii îşi trecu brațele în jurul gîtului lui. Avea fața slabă, cu proeminențe, iar oasele păreau să iasă înainte pe sub pielea întinsă. Părul lui negru era des şi îl purta uşor prea lung pentru un tînăr executiv în ascensiune şi avea deja o urmă albăstruie de barbă pe bărbia proaspăt rasă. Pe sub cămaşa albastră, trupul lui Noel arăta dur şi tînăr şi foarte tentant.

– Totul este foarte greşit, şopti ea şi, bineînţeles, n-ar trebui să mă aflu aici. Totuşi, sînt aici. Bem şampania mai tîrziu?

Luîndu-i mîna, Noel o duse în partea cealaltă, în dormitor.

Culcată pe spate, ea îşi ridică fusta, înălţînd-o peste şolduri.

– Nu pot aştepta să mă dezbrac, murmură ea, ard de nerăbdare pentru tine, Philip Marlowe.

Ea purta lenjerie crem de mătase şi ciorapi negri, iar Noel nu putea nici el să mai aştepte. Dezbrăcîndu-şi pantalonii, se eliberă, tremurînd cînd o atinse.

– Acum, gîfîi ea, acum, te rog, ah, te rog!

Ea ţipă cînd o pătrunse, întorcînd capul în pernă, departe de gura lui, gemînd cînd simţi că el termină.

– Doamne! rămase ea cu gura deschisă. Ah, Doamne... nu mai puteam să aştept. Te-am visat. Am avut vise erotice, ca ăsta.

Ea rîse, răsucindu-se şi sărutîndu-l.

– Mi-am îndeplinit visurile, te-am folosit, adăugă ea. Nu e îngrozitor lucrul ăsta?

– Nu ştiu, făcu Noel amuzat.

– Acum putem bea şampanie? sugeră Claire. Înainte de a continua.

Noel începu să rîdă.

– Eşti nebunatică, spuse el. Am crezut că eşti o gospodină drăguţă, liniştită, din Bloomfield Hills.

– Stai, îi atrase ea atenţia, rîzînd şi ea, habar n-ai cum sîntem în realitate, noi, gospodinele din

Bloomfield Hills. Gîndeşte-te! Poate scrii un expozeu detaliat.

Ea îl urmări cu atenţie cum aducea tava cu şampanie într-un vas cu gheaţă şi două pahare plate şi o puse pe masă, lîngă pat. Îşi scosese hainele în baie şi purta halatul de caşmir în dungi. Picioarele lui arătau lungi şi musculoase, cînd merse din nou la bucătărie şi se întoarse aducînd cutia desfăcută de icre negre, o lingură şi o cutie de biscuiţi.

– Îmi pare rău, zise, întînzîndu-i un biscuit cu multe icre. Data viitoare, o să am pîine prăjită. Mai am multe de învăţat.

El era serios şi Claire se uită la el surprinsă.

– E-n regulă, spuse ea blînd, sînt o bună profesoară.

Şampania era rece şi delicioasă, iar mai tîrziu, el îi scoase ciorapii negri şi îi sărută genunchii şi tălpile, apoi îi sărută sînii, întîrziind asupra lor, pînă cînd ea gemu, dorindu-l. Atunci, gura lui călători în jos pe pîntecele ei, pînă găsi ce căuta, iar Claire îşi arcui spatele în extaz, să-l primească. Cînd o posedă de data asta, totul se întîmplă cu forţă şi control. Noel nu avea nevoie să fie învăţat cum să facă dragoste.

* * *

36

Claire se ducea în apartamentul lui Noel de două ori pe săptămînă – uneori, cînd putea, chiar de mai multe ori, dar cu doi copii şi cu un soţ, nu era uşor. Cît de multe cumpărături puteai să spui că trebuie să faci în Detroit? Ea nu intenţionase de fapt ca lucrurile să meargă chiar atît de departe. O făcuse dintr-un impuls, fiind tentată pentru prima dată de ceva ce avusese nevoie, deoarece uneori Lance, soţul ei, o neglija, făcînd-o să se simtă de parcă s-ar confunda cu tapetul camerei. Bineînţeles că ea îl înţelegea. După paisprezece ani de căsnicie, familiaritatea devine un element periculos. Claire putea pune pariu că asta provoca mai multe divorţuri în Blooming Field Hills decît adulterul sau beţia. Ea îl iubea pe Lance şi el o iubea pe ea, dar el îşi iubea de asemenea şi slujba, iar asta ducea la o „căsătorie în trei". Ea mai încerca să repare un pic lucrurile, în afara căsniciei, asta era tot.

Farmecul neobişnuit al lui Noel Maddox era cuceritor. Cînd era cu el, parcă era cu două persoane diferite. Cînd vorbea despre munca lui, era omul de afaceri oţelit, sigur pe el, care ştia ce voia. Ambiţia lui ardea prea puternic, pentru ca el să o poată ascunde. Dar viaţa lui personală era cenuşie. Îi spusese că părinţii lui muriseră cînd era tînăr şi că a trebuit să muncească pentru a putea să înveţe. Nu avusese încă timp să înveţe cum se trăieşte. Nu-l preocupase decît munca.

Claire nu venea niciodată în apartamentul lui cu mîinile goale. Îi ducea plante verzi, care cresc mari, în coşuri împletite, uriaşe, care să stea pe covorul negru, lîngă fereastră, şi să îmblînzească priveliştea întunecată asupra oraşului Detroit. Cumpără un frumos pled gros, scoţian, pe care să-l arunce pe canapeaua rece de piele, şi nişte perne de culoare galbenă, roşu aprins şi albastră, care reluau culorile din tablourile lui Kandinsky şi Mondrian. Şi îi dădu prosoape moi colorate, ca să înlăture senzaţia de sterilitate şi de sală de operaţii a băii în faianţă albă. Cînd îi cumpără două rame antice de argint pentru fotografii, Noel se uită fix la ea.

– Ce presupui că aş putea pune în ele? întrebă el.

– Pui în ele fotografii, răspunse Claire uimită, imagini ale unor oameni pe care-i iubeşti, ale familiei, ale prietenilor...

Noel le puse la loc în cutie şi i le dădu înapoi.

– Eu n-am fotografii, spuse el. Păstrează-le.

Uneori, se gîndi ea, Noel aproape că putea să te înspăimînte.

Dar, de obicei, cînd venea ea, faţa lui se lumina de plăcere. Luîndu-i ochelarii de pe nas, o săruta, iar ea îşi arunca pantofii şi se agăţa de el. Se pierdea imediat în pasiunea pentru el.

El îi cumpăra şampanie şi icre negre şi discuri cu muzica ei preferată, ca să o poată gusta împreună cu el. Iar ea îi cumpăra cărţi de istoria artei şi fotografii ale compozitorilor, precum şi romane noi, şi interesante.

– Mă simt ca Scott Fitzgerald, care îi dădea iubitei lui o listă de lecturi, spuse ea, oferindu-i cartea ei favorită, *Nectar* de Harry Launceton.

Coperta cărţii intriga prin prezentarea curbelor pe jumătate ascunse ale unei femei, moi şi neclare, în culorile piersicii şi în auriu.

– Launceton şi-a schimbat total stilul, în ultimii cîţiva ani, spuse ea. De cînd s-a căsătorit cu fata aceea, De Courmont.

– Care fată De Courmont?

– Aceea din familia cu maşinile franţuzeşti, nu o ştii? Peach parcă o cheamă. Oricum, l-a schimbat, pentru un timp, pe Harry Launceton.

Noel strîngea cartea atît de tare, încît ea îi vedea încheieturile degetelor albe. Apoi, el puse cu grijă cartea pe măsuţa de cafea şi îi turnă un pahar de şampanie. Ducîndu-se la fereastră, privi afară în noapte.

Claire îl urmărea în tăcere. Ceva nu era în regulă, se gîndi ea, dar orice ar fi fost, ştia că el nu-i va spune. El ţine totul ascuns într-un compartiment secret pe care nu era sigură că însuşi Noel îl deschidea vreodată, să se uite înăuntru.

– Vino aici, îi ceru aspru Noel.

El nu o dezbrăcă, ci îi smulse pur şi simplu hainele de pe ea, în grabă. Şi cînd făcură dragoste, ei i se păru totul la fel de searbăd cum era şi cu Lance.

– Dau o petrecere, îi spuse ea după aceea, în timp ce sorbeau şampanie. Şi aş vrea să vii, adăugă ea, muşcînd din pîinea prăjită, unsă cu icre negre.

Noel o privi surprins.

– Se obişnuieşte ca soţiile din Bloomfield Hills să-şi invite amanţii la petreceri?

Claire oftă.

– Nu ştiu. Dar este genul de petrecere de care ai tu nevoie. Vor fi prezenţi oameni de frunte din industrie – preşedinţi de consilii de administraţie, vicepreşedinţi, engrosişti influenţi. După cum ştii, roţile oraşului motoarelor nu s-ar învîrti fără aceşti engrosişti. Ei sînt cei care fac vînzările. Şi, în plus, este o petrecere de binefacere, adăugă ea, o petrecere în aer liber, pentru societatea orfelinatelor.

– Atunci cred că ar trebui să vin.

Zîmbetul lui Noel nu reflecta ceea ce se vedea în ochii lui.

– Uite ce, zise ea, nu ştiu ce nu e-n regulă azi, dar m-am gîndit că petrecerea ar fi o ocazie bună pentru tine. Dacă e să ajungi vreodată în vîrf, va trebui să înveţi cum se joacă jocul executivilor.

– Învaţă-mă ce să fac.

Noel se lăsă pe pled şi Claire se ghemui sub braţul lui, strîngîndu-şi sub ea picioarele goale.

– Nu e vorba doar de talent şi muncă multă. Este deja prea mult talent în acest oraş. Şi al naibii de multă ambiţie. Ceea ce trebuie să înveţi este cum să urci pe scara industriei şi a afacerilor. Eu ştiu, pentru că l-am urmărit pe Lance făcînd lucrul ăsta.

– Fără îndoială că pentru el a fost uşor, comentă Noel trist: provine dintr-o familie cunoscută, are o şcoală bună...

– Noel! Ăsta e un oraş dur. Felul cum îţi joci rolul este tot ce contează. Dacă ai mers la o şcoală bună dar nu-ţi joci bine rolul, rămîi pe dinafară.

Claire îşi aprinse o ţigară, expirînd o spirală subţire de fum albastru. Întinzînd mîna pe masă, îşi puse ochelarii.

– Nu face asta! spuse Noel brusc. Cu ei arăţi de parcă ai fi îmbrăcată. De parcă ai fi gata să pleci.

Claire era înfăşurată în halatul lui, fără nimic pe dedesubt, şi rîse.

– Simt nevoia să te văd, zise ea cu fermitate, şi ştii că nu văd la mai mult de douăzeci de centimetri în faţa nasului. Ei, vrei să asculţi ce-ţi spun, sau nu?

– Spune-mi! zise Noel liniştit.

– Nu poţi să rămîi singuraticul Noel Maddox, începu ea. Trebuie să devii un „jucător de echipă“, o parte a familiei corporaţiei. În primul rînd, trebuie să te înscrii în toate societăţile profesionale de motoare şi inginerie, legate de industrie. În cîte poţi. Foloseşte compania, dacă ai nevoie de sprijin, ca să te lase să pătrunzi. Paul Lawrence te-a promovat – el te va susţine. Fă uz de numele lui. Şi este important să ai legături sociale cu alţi executivi tineri, să joci golf cu ei, să-i faci să te invite acasă la ei. Cumpără flori soţiilor lor, cînd eşti invitat la dineu, admiră-le casa şi joacă-te cu copiii lor. Învaţă de la ei!

Claire stinse ţigara în scrumiera galbenă *Ricard* – singurul lucru din cameră care îi plăcea cu adevărat. Noel stătea sprijinit de spătarul canapelei, cu ochii închişi.

– Ascult, zise el.

– Şi trebuie să începi să gîndeşti pe termen scurt, spuse ea.

– Ce înţelegi prin asta?

El deschise brusc ochii şi o privi uimit.

– Totul este să-ţi joci bine rolul, spuse ea. Toţi executivii sînt preocupaţi să realizeze ţelurile sau obiectivele stabilite de conducerea superioară. Bărbaţii care urcă pe scara socială nu sînt dintre aceia care au plănuit o companie care să revoluţioneze industria peste cinci ani. Succesul depinde de realizarea ţelurilor de azi. Iar acei tineri executivi care au succes azi, vor fi curtaţi de alte companii, care le vor oferi slujbe mai bune. Ei nu sînt interesaţi de cei care fac promisiuni de viitor. Mi-ai spus tu însuţi că Paul Lawrence ţi-a dat slujba de director de sector, pentru ceea ce ai realizat. O cotitură rapidă, concepte rapide, acţiune imediată... Trebuie să te mişti mereu, Noel, nu poţi să stai supărat pentru că ţi s-a refuzat o idee, chiar dacă eşti convins că e bună – şi chiar dacă se dovedeşte că ai dreptate. Este ca la jocul *Monopoly.* Dacă ai nimerit pe căsuţa cu *Înaintează* eşti răsplătit cu bani şi cu o nouă şansă.

Ca să capeţi mai mult, trebuie să treci mereu pe acel *Înaintează*.

Claire se lăsă pe spătar şi îşi scoase ochelarii.

– Poţi accepta sau respinge ceea ce ţi-am zis, continuă ea, uitîndu-se la el. Dar ăsta-i adevărul. Aşa se joacă jocul, Noel.

Ea se uită la el cu ochii micşoraţi, ca miopii. El stătea încruntat şi privea spre oraş, dincolo de fereastră.

– Ai să vii la petrecerea mea? întrebă ea.

Noel se uită la ea cu o privire greu de descifrat.

– Am să vin, zise el.

– Bine. Claire răsuflă uşurată. Cel puţin, e un început.

* * *

Un valet de la parcare în haină roşie veni spre el, cînd opri maşina la bordură. Aleea era deja plină de maşini, vehicule solide, de marcă, cu numere speciale care arătau că aparţineau unor şefi mari. Alte maşini elegante mărgineau ambele părţi ale străzii late; valetul îi luă maşina şi o duse spre capătul îndepărtat al străzii, unde erau parcate maşinile mai puţin elegante.

Îndreptîndu-şi cravata cu nervozitate, Noel o porni pe alee. Uşile duble erau larg deschise şi un servitor zîmbitor îl îndrumă spre salonul care se întindea pe toată lungimea casei. Dincolo de uşile cu geamuri ale acestuia, care erau dechise, se întindea un acru de pajişte verde, cu straturi de flori. Se vedea un luciu, de albastru turcoaz, al unei piscine, ferită de un zid alb jos, de cărămidă. Oamenii stăteau în grupuleţe, vorbind şi rîzînd şi sorbind din pahare cu şampanie sau cu suc de portocale. Biletele costaseră douăzeci şi cinci de dolari şi îţi ofereau nişte „fripturi la proţap“ iar o porţiune a pajiştii imaculate, acoperită cu iarbă sintetică, era plină de o mulţime de proţapuri deja pregătite, ale căror flăcări ardeau sub supravegherea a patru bucătari în haine albe.

Noel văzu imediat că se îmbrăcase greşit. Toţi bărbaţii purtau pantaloni uşori şi haine de pînză, iar soţiile lor erau în elegante rochii de bumbac. Arătau obişnuit, totuşi şic. Simţindu-se prost în costumul lui închis, se uită spre Claire.

– Aici erai? spuse ea, împingîndu-şi ochelarii – albaştri astăzi – în jos pe nas şi uitîndu-se la el peste ei. Credeam că nu mai vii.

– Poate că n-ar fi trebuit să vin.

Claire oftă.

– Ar fi trebuit să te atenţionez să vii în ţinută liberă; lumea nu poartă costum închis la grătar în aer liber.

– Las-o baltă, mîrîi Noel. Plec.

– Noel! Noel, aşteaptă! Nu trebuie să pleci.

Mîna ei se opri insistentă pe braţul lui şi el se întoarse să o privească.

– Te rog, Noel. Pentru binele tău, spuse ea, rămîi.

– Ah, voi ăştia...

Bărbatul care venea spre ei era înalt, cu păr castaniu, tuns scurt. Noel înţelese imediat că era Lance, soţul ei.

– Nu cred că ne-am cunoscut, zise Lance întinzîndu-i mîna, în timp ce ochii lui albaştri îl analizau atent. Eu sînt Lance Anthony.

– El e Noel Maddox, spuse Claire.

– Desigur, desigur, zise Lance strîngîndu-i călduros mîna lui Noel. Am auzit destul de multe despre dumneata.

Noel îl privi cu indiferenţă.

– Pe telefonul fără fir, adăugă el. Dar am auzit lucruri bune, Noel. Foarte bune, de fapt. Toată lumea spune că ai perspective mari. Am auzit că eşti unul dintre cei aflaţi în ascensiune la *G.L.* Dar să-ţi aduc ceva de băut.

Ceru un pahar cu *Bucks Fizz* unui chelner aflat în trecere, şi i-l oferi lui Noel.

– Sper că ţi-e foame, Noel, comentă el, cînd traversară terasa împreună; e o grămadă de carne care se prăjeşte acolo. Dar, mai întîi, să-ţi fac cunoştinţă cu cîteva persoane.

Punînd un braţ în jurul umerilor lui Noel, Lance îl duse spre un grup de bărbaţi care stăteau la umbra unui stejar mare.

– Vreau să vă fac cunoştinţă cu Noel Maddox, spuse el. Cred că aţi auzit de el – veştile se răspîndesc repede în oraşul ăsta. Noel, ţi-i prezint pe Mort Shively, pe Stan Masters, pe Paul Lawrence – pe care sînt sigur că-l cunoşti, – şi pe Dick Stevenson.

Privirea lui Noel întîlni privirea celor din grupul principalilor şefi ai industriei de automobile din America – *US Auto, Ford, Great Lakes Motors...* Doamne, se gîndi el, dacă cineva ar arunca o bombă, întreaga industrie ar putea fi în încurcătură...

Paul Lawrence îi zîmbi.

– Sînt bucuros că mi-ai acceptat sfatul, Noel, şi începi că ieşi şi să te relaxezi. Noel este unul dintre directorii noştri de sector cel mai cu perspective, le spuse el celorlalţi, dar bărbatul ăsta se cufundă în muncă. Trebuie să-l scoatem mai mult pe terenul de golf, să se relaxeze.

Se discuta despre golf şi despre cabane de pescuit pe malul lacului, iar Noel se mulţumea să asculte. Nu se putea gîndi la nimic, ca să intervină în discuţie. După cinci minute, Lance zise:

– E cineva acolo, pe care ar trebui să-l cunoşti, Noel. E omologul tău de la *Ford*.

Făcîndu-le cunoştinţă, Lance plecă să controleze cum merge friptura, iar Noel îi zîmbi soţiei noii sale cunoştinţe, întrebînd-o unde locuiau şi dacă aveau copii. El adăugă cît de plăcut era să te afli aici, într-o zi atît de plăcută.

– Şi pentru o cauză atît de nobilă, comentă tînăra soţie.

– Vă distraţi?

Claire era la cotul lui, zîmbindu-i, şi Noel îi zîmbi la rîndul lui uşurat.

– Trebuie să-l recomand pe Noel copiilor mei, spuse Claire, trăgîndu-l de acolo.

Ea rîse.

– Se pare că găseşti foarte dificilă o conversaţie banală, spuse ea.

– Nu-i uşor, recunoscu Noel.

– Uite, zise Claire. El e Kerry şi ea e Kim.

Erau doi copii curăţei, cu păr castaniu, de clase inferioare de liceu, în şorturi verzi identice şi bluze roz sport. Ei îi zîmbiră drăgălaş, cel mai mare făcînd să se vadă nişte metal care îi străluci în gură la lumina soarelui, ca şinele de tren. Spunînd, politicos, „bună“, o şterseră în direcţia unde se prăjea carnea.

– Iar el este tatăl meu, spuse Claire, trăgîndu-l pe Noel spre o masă, lîngă piscină. Sub o umbrelă, şedea un bărbat familiar pentru oricine lucra în industria motoarelor, Clive Sanders, fost conducător al lui *US Auto* şi care, pe cîte se spunea, mai deţinea încă puterea din umbră, deşi se retrăsese.

– Noel Maddox este unul dintre tinerii bărbaţi care se afirmă în domeniu, tată, spuse Claire.

– Am fost şi eu cîndva unul dintre aceştia, spuse Sanders, zîmbind şi întinzîndu-i mîna. Vino şi stai aici lîngă mine şi spune-mi totul despre dumneata, domnule Maddox. Mă interesează întotdeauna să aud un punct de vedere nou în aceeaşi veche afacere.

Noel petrecu o jumătate de oră, vorbindu-i bărbatului mai în vîrstă, apoi se făcu ora mesei de prînz.

– Nu mi-ai spus că eşti fiica lui Clive Sanders! îi reproşă el acuzator lui Claire, ţinînd în mînă o farfurie cu o bucată enormă de friptură.

– Vino să şezi aici, răspunse ea, îndrumîndu-l spre o masă cu umbrelă. De ce ar fi trebuit să-ţi spun?

– Nu-i de mirare că ştiai totul despre treaba asta, zise Noel privind-o cu seriozitate.

– Am învăţat totul de la el, zise ea cu simplitate. Şi el ştie despre ce vorbeşte. Cuvîntul tatălui meu încă mai contează mult în oraşul ăsta, Noel.

Noel tăie friptura, uitîndu-se cum ieşea sînge în urma cuţitului. Era prea puţin friptă, după gustul lui.

– De asta am vrut să-l cunoşti, adăugă ea, cînd Lance apăru cu cei doi copii după el.

– Avem nevoie de tine, mamă, strigă Kerry; tata nu e sigur că s-a adus destulă îngheţată pentru plăcinte.

Lăsat singur, Noel lăsă deoparte friptura. Oamenii erau grupaţi la mese, vorbind în timp ce mîncau. Păreau că se cunosc toţi, unii cu alţii, deşi ierarhia era clară, chiar şi după cum se aranjaseră la mese. Ştabii mari erau pe terasă, lîngă casă, executivii mai mici stăteau lîngă piscină. Cîţiva copii se schimbaseră deja în cabină şi şedeau pe marginea bazinului, gîndindu-se la o baie.

Făcîndu-şi curaj, Noel îşi luă farfuria şi se duse spre o masă alăturată.

– Vă deranjează dacă mă alătur? întrebă el liniştit. Se pare că am fost părăsit.

Două ore mai tîrziu, conducînd maşina spre apartamentul lui cubic în negru, reluă în minte evenimentele zilei. Mai întîi, Claire nu se jenase să-l recomande soţului ei. Iar Lance era un tip simpatic, se străduise să-l prezinte unor oameni influenţi – şi asta probabil pentru că i-o ceruse Claire. Dar Noel fusese conştient, în mod neplăcut, că juca rolul „celuilalt bărbat"! Paul Lawrence fusese şi el amabil, iar tinerele perechi cu care şezuse la masă îl acceptaseră cu uşurinţă ca pe unul dintre ai lor. Cînd vru să plece, soţiile spuseseră: „Ah, dar trebuie să vii la noi, la cină, Noel, cît de curînd". Iar discuţia cu Clive Sanders fusese interesantă – bătrînul bărbat dorise să vadă care erau părerile lui despre situaţia actuală a industriei şi despre ţelurile ei. Noel îi spusese tot ce gîndea, uitînd că trebuie să-şi ţină gura şi să treacă neobservat. Sanders ascultase, aprobînd din cap din cînd în cînd, sau oprindu-l ca să intervină cu o întrebare. Îi dăduse din nou mîna cu fermitate, la plecare, spunîndu-i că-i pare bine că s-au cunoscut şi că au discutat... Oare ce să fi însemnat asta?

Înapoiat în apartamentul său, Noel scoase vechiul portofoliu cu desene şi idei, întinzîndu-le pe noua masă de desen pe care o pusese sub geam. Vise! se gîndi el, uitîndu-se la ele. Conceptul acela aerodinamic, capota aceea curată, fără crom, forma aceea nouă, revoluţionară, a bordului... toate erau doar vise.

E uşor să visezi. Realitatea e însă atît de diferită!

◆

37

Peach îşi împărţea săptămînile exact, petrecînd trei zile la Launceton, cu Wil, şi patru zile la birourile *De Courmont* din Avenue Kléber, de la Paris. La început, se simţise teribil de vinovată că-l părăsea pe Wil, iar o dată sau de două ori coborîse chiar din avion, la Paris, şi luase avionul imediat următor spre Londra, unde conduse nebuneşte pînă la Launceton, de teamă că Wil i-ar putea simţi lipsa, sau că nu putea trăi fără ea. Dar bineînţeles că Wil putea s-o facă şi era foarte bucuros cu guvernanta. Harry părea că nu observa lipsa ei decît atunci cînd îi afecta planurile proprii. Totuşi, Peach a constatat că zborul de vineri, de la ora patru, spre Londra, o făcea să ajungă acasă exact la timp ca să-i salute pe oaspeţii săi de sfîrşit de săptămînă. Chiar şi dineurile plicticoase deveniseră mai bune de cînd luase obiceiul să intre în *Focequet*, în drum spre aeroport, şi să ia de acolo cîteva delicatese – spume şi terine, brînzeturi şi siropuri de fructe, ca să mai uşureze felurile greoaie ale bucătăresei.

Harry se mutase din camera lor mare într-una proprie, alături. Pretinsese că nu-i plăcea să stea în camera lor cînd ea nu era acolo, dar Peach nu era prea sigură că-l crede. Dar nu conta, ea prefera ca lucrurile să rămînă aşa. Melinda i-a spus că Harry continua să se vadă cu Augusta şi, cu toate că Peach nu încercase să descopere asta, era sigură că mai erau şi alte fete pe lîngă ea.

Harry nu-i cerea niciodată să-l însoţească în călătoriile sale. „E prea mult să te aştepţi ca o mare femeie de afaceri să lase totul baltă, doar ca să fie împreună cu soţul ei“, spusese el înţepător, dar Peach ştia că el dorea să fie singur – fără ea. Bineînţeles că mai făceau încă dragoste, dar ea ajunsese la concluzia că, pentru Harry, – acum, cînd ea nu mai era inspiratoarea lui – a face dragoste cu ea era ca un fel de exerciţiu, ceva ce trebuia făcut zilnic, pentru a-şi menţine sănătatea fizică, şi se ura pentru faptul că reacţiona la acest act, deşi ştia că în braţele lui ar fi putut să fie oricare dintr-o duzină de fete şi că el ar fi fost la fel de fericit.

Dar cînd Peach intra în birourile *De Courmont*, marţi dimineaţa, se simţea liberă să fie ea însăşi. Nu mai era doar mama lui Wil sau soţia lui Harry Launceton. Era Peach de Courmont şi învăţa să se descurce în lumea complexă a industriei automobilului.

Micul ei birou era ascuns în spatele clădirii şi conţinea doar o masă mare, simplă, un fişet şi un telefon negru. Peach fusese luată prin surprindere cînd Jim i-l arătase pentru prima dată. Gérard predase familiei lui Peach toate problemele companiei şi, în calitate de moştenitoare De Courmont, ea era acum proprietara acestor birouri şi se aşteptase cumva să aibă un apartament ca un palat, cu vederea spre bulevardul Kléber, cu biblioteci de stejar şi covoare *Savonnerie* şi cu o masă feminină, stil Ludovic al XVI-lea. Se închipuise alergîndu-şi tablouri pentru pereţi şi răspunzînd unor apeluri telefonice de la o baterie de telefoane roşii moderne şi ieşind la întîlniri, la mese de prînz, în restaurante scumpe.

– Dacă eşti serioasă, îi spusese Jim, iar eu cred că eşti, atunci de aici trebuie să începi. De la bază, ca oricine altcineva.

* * *

Cînd Noel s-a mutat la etajul al paisprezecelea, se gîndise că, în cele din urmă, reuşise. Fiind cel mai tînăr şi mai nou vice-preşedinte, avea un birou dincolo de coridorul cu mochetă verde, mai aproape de uşă. Pe măsură ce înaintai pe coridor, rangul de importanţă creştea, pînă ce, în capătul îndepărtat, erau birourile executivului – al preşedintelui de onoare, al vice-preşedintelui de onoare şi al preşedintelui executiv, birouri care acum erau goale, după ce Paul Lawrence plecase. Nimeni nu ştia încă cine va obţine acest post mult rîvnit, dar se părea că domnea o oarecare panică şi era posibil să fie numit cineva care era deja într-o funcţie similară. O companie mare, cum era *Great Lakes* nu putea să-şi permită să rişte cu cineva mai mărunt.

Telefonul personal al lui Noel sună, iar el îl ridică repede. Era Claire. Nu o mai văzuse de cîteva săptămîni, copiii ei fuseseră bolnavi cu răceli serioase şi tuse, apoi ea avusese gripă. Ultima dată cînd au vorbit, Claire păruse tracasată.

– Putem să ne vedem diseară? Lance e la New York şi copiii sînt peste noapte la nişte prieteni. Sînt singură.

– Singură, în sfîrşit! spuse Noel.

– Ah, Philip Marlowe – mereu gata cu un clişeu, comentă ea, dar era sigură că el zîmbea.

– Voi fi la tine, zise ea, pe la şapte şi jumătate.

El întîrziase, dar Claire avea cheia ei şi îl aştepta. Erau flori într-o vază albastră pe masă, iar lumînări înalte, pale, stăluceau în lumina înserării.

Claire adusese mîncare chinezească la pachet şi o sticlă de *Mersault*, răcită. Noel îşi dădu seama că el n-o scosese niciodată în oraş, la cină. Nu ieşeau niciodată împreună. Apartamentul lui era toată lumea lor. Ocazional, se întîlneau în societate, acasă la alţii, dar, natural, Claire era cu soţul ei şi întîlnirile lor deveniseră mai puţin frecvente, din cauza pericolului de a continua o asemenea prietenie.

– Uneori am nevoie de tine, oftă Claire, îmbrăţişîndu-l.

Noel zîmbi.

– Este oare viaţa atît de grea pentru o adevărată prinţesă a *Oraşului Motoarelor*?

– Şi ce a făcut vreodată oraşul ăsta pentru mine?

– Ţi-a dat şcoli bune şi o casă frumoasă, ponei, case la mare, călătorii în Europa. Iar înainte de asta n-aveai decît optsprezece ani! Doamne, pe atunci eu lucram la trei slujbe şi studiam, în acelaşi timp. Ar trebui să socoteşti tot ce ai obţinut, Claire, şi o să poţi să te consideri norocoasă, spuse Noël supărat.

Ochii ei căprui, în spatele ochelarilor cu ramă roşie, erau reci.

– M-au ajutat să-mi aranjez nasul şi să-mi îndrept dinţii şi să port o grămadă de perechi de ochelari, îl asigură ea. Doamne, gîndeşte-te cum aş fi arătat fără asta. Nu te-ai fi uitat a doua oară la mine.

– Nu trebuie să glumeşti cu faptul că ai bani, Claire, spuse Noel cu enervare. Tatăl tău a muncit din greu pentru asta.

Depărtîndu-se de el, ea se duse spre masă şi turnă vin alb în paharele de cristal *Baccarat* pe care i le cumpărase.

– Aş putea, tot aşa de bine, să fiu cu Lance. Dar mi-e o greaţă de moarte de discuţiile despre bani şi ambiţie. Oraşul ăsta nu vorbeşte despre nimic altceva.

Noel luă paharul de vin şi îl gustă. Era bun.

– Este *Oraşul Motoarelor*, zise el; ne aflăm toţi aici ca să-i facem jocul. Îţi aminteşti, tu ai fost cea care m-ai învăţat regulile acestuia.

– Nu eu am fost cea care ţi-am dat ambiţia asta nemiloasă, replică ea.

– Nu. Asta mi-a dat-o mama mea.

Claire nu-l mai auzise menţionînd-o pe mama lui pînă atunci şi îl privi curioasă. Faţa lui arăta încordată în înserarea cenuşie, dar nu spuse nimic în continuare.

– Ei, zise ea în cele din urmă, Lance e şi el la fel. Dar, slavă Domnului, se pare că o să capete slujba pe care o vrea şi apoi o să putem dormi din nou liniştiţi. Se comportă nebuneşte – nici copiii nu-i mai suportă enervările.

– Vrei să spui, că va obţine postul de vice-preşedinte executiv pentru Paul Lawrence? întrebă Noel, atent să pară o întrebare obişnuită.

– O merită, spuse Claire. El e omul potrivit pentru slujba asta şi tatăl meu a vorbit ieri cu Paul. Se pare că o să se realizeze.

Se uită la Noel cu îngrijorare.

– Hai să nu ne certăm, spuse ea blînd. Hai să mănînci nişte mîncăruri chinezeşti, dragul meu. Sînt în cuptor, ca să fie calde.

Noel se lăsă pe canapea, punînd paharul pe masa de cafea din faţa lui.

– Îmi pare rău, Claire, spuse el, dar nu am chef să mănînc. Tu dă-i drumul.

Claire îl urmări în tăcere. Ţinea ochii închişi şi era departe, de parcă ar fi fost pe o altă planetă. Luîndu-şi haina de pe fotoliul unde o aruncase atunci cînd venise, se duse la el şi îl sărută.

– Ceva îmi spune că am stat mai mult decît eram bine-venită, spuse ea cu blîndeţe. E timpul să plec, Noel Maddox.

El deschise brusc ochii şi întinse mîna spre ea, dar Claire era deja la jumătatea camerei. Se întoarse din uşă.

– Sună-mă cînd ai nevoie de mine, spuse ea, reuşind să zîmbească.

Cînd uşa se închise în urma ei, Noel întoarse capul, îngropîndu-şi-l în pledul moale pe care ea i-l cumpărase. O pierduse. Şi pierduse şi slujba. Nu avea să treacă pe la pătratul *„Înaintează“* şi nu-i va veni încă o dată rîndul la acest joc *Monopoly*.

◆

Paul Lawrence îi ceru lui Noel să vină la masa de prînz, la hotelul *Pontchartrain*, săptămîna următoare.

Elegant, într-un costum gri de flanel, bine croit, de la *Brooks Brothers*, şi cu cravata în dungi a *Clubului Atletic* din Detroit, Noel îşi aştepta gazda la bar.

– Cu ce pot să vă servesc, domnule? îl întrebă politicos barmanul.

– *Virgina Maria,* comandă Noel.

El nu amesteca niciodată băutura cu afacerile. Îi plăcea la *Pontchartrain* şi începea să se simtă bine între pereţii cu tapiserii, pe covoarele moi.

Paul Lawrence îl salută afabil şi Noel putu să simtă nişte ochi curioşi care îi urmăreau, cînd îşi croiră drum spre sufrageria aglomerată.

Fiecare îl cunoştea pe fiecare în *Oraşul Motoarelor* şi, curînd, se va afla că Noel Maddox a luat masa de prînz cu Paul Lawrence şi se vor trage concluzii. Pe drept oare? se întrebă el.

– Să-ţi spun sincer, începu Paul, la o friptură excelentă de vacă, aveam pe altcineva în gînd, pentru slujba asta. Un bărbat foarte capabil. Ceva mai în vîrstă decît tine, Noel – nu că vîrsta ar fi un impediment în cazul tău, ai dovedit asta. N-am să-i menţionez numele, pentru că lucrul e cumva confidenţial, iar socrul lui e un prieten al meu. Dar au apărut nişte zvonuri îngrijorătoare despre soţia respectivului, că ar umbla cu un alt tip. Nu că eu aş fi puritan în legătură cu treburile astea, dar nici nu pot spune că le aprob. Dar un potenţial dezastru domestic poate provoca nenorociri în munca unui bărbat. Divorţul m-a făcut să pierd mai mulţi executivi buni decît aş vrea să mă gîndesc. Aşa încît mi-e teamă că trebuie să-l las deoparte. Iar ghinionul lui pare să fie norocul tău, Noel. Aş vrea să-ţi ofer funcţia de vice-preşedinte executiv, răspunzător cu toate sectoarele noastre. O să răspunzi faţă de mine, la nevoie, în faţa preşedintelui de onoare şi vei avea mînă liberă pentru concepţiile tale creatoare.

Lăsînd jos cuţitul şi furculiţa îi zîmbi larg lui Noel, ochii sclipindu-i pe faţa jovială, cu obrajii rozalii, ca un Moş Crăciun cînd oferă un dar.

– Îndrăznesc să spun că putem ajunge la o înţelegere în privinţa banilor, adăugă el, şi va fi o înţelegere generoasă, te asigur. Ştiu că primeşti cincizeci de mii, la *Great Lakes*. Cred că îţi pot promite dublu faţă de asta, plus opţiuni la acţiuni şi prime. O să avem grijă de tine, la *US Auto*. Ei – ce spui?

Împingînd orice gînd despre Claire într-un colţ al minţii, Noel întinse mîna.

– Sînt încîntat să accept, domnule Lawrence, spuse el. Şi îţi mulţumesc. Mi-ai oferit o zi bună.

Paul Lawrence chicoti vesel.

– Băiete, spuse el, s-ar putea să-ţi fi oferit chiar o viaţă întreagă.

* * *

38

Harry Launceton, trînti ziarul pe birou, uitîndu-se furios la fotografia lui Peach. În explicaţia de deasupra scria: *Peach deschide noua expoziţie De Courmont în Beverly Hills* – şi acolo era Peach stînd între doi faimoşi actori de film, tăind cu o foarfecă foarte mare o panglică şi zîmbind cu zîmbetul ei de celebritate, arătînd mai bine ca oricare manechin de modă.

De cînd Peach devenise steaua noii companii publicitare *De Courmont*, chipul ei apărea pretutindeni – în cotidiene, în pagini duble, în reviste şi pe afişe de zece ori cît mărimea ei naturală – la volanul ultimului model *De Courmont*, cu explicaţia *„E o Piersicuţă de maşină“* sau *„Ţi-o spune o de Courmont – e cea mai* *bună“* şi alte asemenea prostioare, cu blazon deasupra. O vedea rar, căci ea alerga mereu prin lume, făcînd reclamă maşinilor *De Courmont* şi fotografiindu-se cu stele ale rock-ului şi cu actori, fiind gazda unor petreceri şi ţinînd conferinţe de presă.

Bineînţeles că disputele în legătură cu Wil îi separaseră în cele din urmă. Peach nu s-a putut obişnui niciodată cu modul englezesc de a face lucrurile şi nu încăpea îndoială că Wil trebuia trimis la o şcoală pregătitoare, la internat, cînd împlinea şapte ani. Dar Peach făcuse un scandal monstru într-o furtună de lacrimi despre cruzimea lui Harry, determinîndu-l să se simtă ca un căpcăun, cînd, de fapt, tot ce se întîmpla nu era decît un lucru cuvenit. El o pusese pe Augusta să-l ducă pe Wil la *Peter Sones* şi să-i cumpere uniformă, pentru că Peach refuzase să ia parte la această „barbarie“ şi, spre cinstea Augustei, ea nu spusese niciodată despre Peach: „Ţi-am zis eu că aşa o să fie“.

După ce Wil a plecat la şcoală, Peach şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului la Paris, venind la Launceton doar în vacanţele lui Wil, iar atunci, dacă Harry era ocupat cu scrisul, îl lua pe Wil în sudul Franţei sau în Florida.

Bineînţeles că n-ar fi trebuit să divorţeze de Augusta şi să o ia pe Peach, dar, cînd scria, era ca un bărbat cu ochelari de cal, iar Peach îl dusese pe un nou drum erotic, căruia nu-i putuse rezista. Ea fusese inspiratoarea lui pentru *„cele două mari romane ale sale“*, cum ar fi scris *The Times* într-un eventual necrolog. Ultimele două cărţi ale lui Harry au fost scrise cu greu, cerîndu-i un studiu intens, iar faptul că nu fuseseră primite prea bine, îl supăra. Iar acum, Peach se flutura pe glob, probabil cu o haită de bărbaţi pe urmele ei, în timp ce el stătea aici, la Launceton, îngrijorîndu-se de următoarea lui carte.

Aruncînd ziarul la coşul de hîrtii, Harry ridică telefonul, uitîndu-se pe fereastră, în timp ce forma numărul Augustei. Era o frumoasă dimineaţă albastră de vară, perfectă pentru ziua cea mare a tînărului Wil.

– Augusta? Uită-ţi planurile pe ziua de azi. Vreau să vii cu mine, să vezi meciul de cricket al lui Wil. Am să trec să te iau, la unsprezece şi jumătate, şi o să luăm masa de prînz în drum. Ce-i cu Peach? Da, presupun că o să fie acolo, Wil mi-a spus că vine special cu avionul de la Paris... Nu-mi pasă deloc ce crede ea, Augusta. Bine. Ne vedem atunci.

Controlîndu-şi ceasul, Harry se duse la uşă, cu mîinile în buzunar, fluierînd. Se simţea şi el ca un copil de şcoală, acum cînd luase hotărîrea. Avea nevoie de cineva care să aibă grijă de el şi să fie mamă decentă pentru băiatul lui. Va divorţa de Peach şi îi va cere Augustei să se recăsătorească cu el.

◆

Peach şedea în pat, sorbindu-şi cafeaua şi admirîndu-şi camera nouă. Decoratorul de interioare făcuse o treabă minunată, deşi, desigur, ea îi spusese exact ce voia. După şase ani de nopţi singuratice, acasă, în Insula St. Louis, ea îşi dăduse seama ce risipă era treaba asta. O singură persoană şi patru servitori, într-o casă care era doar o relicvă mare, întunecată, a unui mod de viaţă din trecut! Cu o inspiraţie bruscă, ea decise să folosească din plin casa. Casa *De Courmont* avea să fie o parte a noii „imagini" *De Courmont*, aşa cum erau castelele pentru industria vinului. Va fi casa de oaspeţi a companiei, acolo se vor ţine mese de prînz pentru personalităţile importante venite în vizită, pentru executivii companiei şi soţiile lor, pentru distribuitorii din S.U.A sau din Japonia şi pentru personalităţile ale căror fotografii ar putea fi folosite în publicitate – orice ar putea contribui la vînzarea mai multor maşini.

Colaborase cu decoratorii cum să transforme casa dintr-un muzeu de familie trist, într-un simbol elegant, parizian, pentru *De Courmont*. Ei au înlăturat multe dintre mobilele grele, deschizînd casa cu noi spaţii, astfel încît fiecare piesă antică frumoasă să fie pusă în valoare cît mai bine. Au adus un aer proaspăt de culori deschise în camere, iar acum, cînd casa era plină de flori şi luminată de candelabre strălucitoare şi lămpi cu abajururi blînde, avea o căldură nouă.

Lui Peach, camera ei îi plăcuse cel mai mult dintre toate. Ferestrele lungi, care dădeau spre rîu, aveau draperii verde-măr, din tafta de mătase, prinse cu funde mari, şi ea alesese un covor lucrat de mînă, din Portugalia, în nuanţe de verde şi culoarea caisei. O canapea albă confortabilă era aşezată în faţa căminului de marmură: pe o masă joasă erau cărţile şi hîrtiile ei, precum şi nişte lămpi frumoase, aşezate ici-colo, care aruncau pete de lumină blîndă. Totul era nou aici, inclusiv bărbatul din patul ei.

Nu era primul cu care Peach împărţise patul în ultimii şase ani şi, la fel ca şi ceilalţi, era fermecător şi amuzant şi, un timp, a făcut-o să se simtă bine. Familia lui Laurent Lessier deţinea o firmă faimoasă de şampanie, în Epernay. Bunica lui Peach încă mai menţinea legătura cu vechii ei prieteni din anii războiului, şi revenea în fiecare an la Epernay, să-i viziteze, iar ea îl întîlnise atunci pe Laurent. Avea treizeci şi cinci de ani, era frumos şi încîntător. O dusese la dineuri şi la petreceri, la castelele din Reims şi Epernay, apoi a venit la Paris să o vadă şi una a dus la alta. Sînt şi eu ca Harry, se gîndi Peach sorbindu-şi cafeaua; nu-i pot rezista unui chip drăguţ. Dar era incorectă faţă de Laurent! El era drăguţ şi avea grijă de ea şi făcea minunat dragoste cu ea. Atunci, de ce cînd se trezea dimineaţa cu el gol, alături de ea, se simţea atît de nesigură? Iată, era o femeie de afaceri de succes, mamă cu normă redusă şi iubită ocazională şi se simţea la fel de singură ca în ziua în care îl părăsise pe Harry.

Punînd jos ceaşca de cafea cu un oftat, Peach coborî din pat şi se duse în biroul ei. Agenda ei era deschisă şi, peste obişnuitele adnotări cu negru despre date, ore şi locuri, ea scrisese cu cerneală roşie, cu litere mari: *Meci cricket wil ora 2. Şcoală.* Avusese de gînd să se întoarcă aseară la Londra, dar Laurent apăruse pe neaşteptate şi o luase la cină, iar apoi se întorsese cu ea şi nu i-a trebuit mult să o convingă să rămînă.

Lupta cu Harry în legătură cu şcoala fusese teribilă, iar după aceea se simţise o proastă, pentru că lui Wil îi plăcea foarte mult şcoala. Îi plăcea de asemenea la internat şi să fie cu alţi băieţi. Se dovedise că Harry avea dreptate. Peach ştia că Harry o lua pe Augusta, îmbrăcată în maniera ei cuviincioasă de doamnă englezoaică de la castel, ca să-l viziteze pe Wil la şcoală. Şi bineînţeles că Peach, cînd se ducea pe acolo, purta ultimele fuste scurte de la *Courrèges* sau *Givenchy* şi pantofi fără toc. Abandonase încercările de a fi ca Augusta, doar de dragul lui Harry. Acum era ea însăşi.

Peach ridică draperia şi se uită afară, la o dimineaţă cenuşie. Rîul era acoperit de o ceaţă uşoară. Ceaţă! Doamne, spera să nu întîrzie zborul... nu putea să întîrzie tocmai în ziua cea mai mare a lui Wil.

◆

Wil Lauceton îi ducea cu grijă o ceaşcă de ceai, mergînd pe iarbă, mătuşii Augusta, reuşind să verse doar foarte puţin în farfurioară, deşi nu se concentra la ceea ce făcea. Era îngrijorat în legătură cu mama sa. Îi promisese că va fi aici, la meci, şi o aşteptase încă de la ora douăsprezece, pentru că se presupunea că va fi la masa de prînz. Directorul îi dăduse un mesaj că mama sa întîrzia din cauză că la Paris era ceaţă. Aştepta să se ridice ceaţa şi urma să ia prima cursă care pleca. Dar era deja ora ceaiului, şi ea tot nu sosise.

El îi dădu politicos ceaşca mătuşii Augusta şi se aşeză pe iarbă alături de ei, îngrijorat în continuare din cauza lui Peach.

– Ai să-ţi faci pete de iarbă pe pantalonii ăia frumoşi albi, de flanel, pentru cricket, îi zise Augusta sorbindu-şi ceaiul.

Wil se ridică ascultător, dar se gîndi că mama sa n-ar fi spus niciodată aşa ceva. Aştepta cu nerăbdare să stea în casa din Londra. Era sigur că mama îl va duce în oraş la cină, la un restaurant care îi plăcea şi nu la cele mari, înăbuşitoare, la care mergea cu Augusta şi cu tatăl lui. Dorea ca ea să se grăbească totuşi, pentru că, în curînd, va fi timpul ca el să o prezinte prietenilor săi. Toţi o găseau „extra“ şi că nu semăna cu o mamă; spuneau că taţii lor o găseau cu adevărat drăguţă.

– Ai o echipă bună aici, băiete, zise Harry, mîndru de fiul său. Astăzi o să fie scris un al doilea nume Launceton, alături de al meu, pe cupa aia. Sînt sigur de asta. Doar să stai cu ochii pe minge şi să ai mîna sigură, şi ai să reuşeşti. Succes, Wil.

Wil îşi sorbea cu nervozitate limonada, în timp ce Augusta şi Harry vorbeau cu ceilalţi părinţi. Depărtîndu-se de grup, el ocoli aleea mare cu pietriş şi alergă spre poartă, uitîndu-se pe şosea să vadă dacă venea, dar nu se vedea nici un semn. Alergă tot drumul înapoi şi ajunse la pavilion la timp ca să-şi pună şapca de cricket şi să-şi trimită primul om la servit.

Era cinci şi cincisprezece, cînd Peach intră cu maşina prin poarta şcolii, parcînd într-o furtună de pietriş. Trecîndu-şi în grabă mîinile prin păr, ea sări din maşină şi alergă pe după colţul clădirii, spre terenul de joc. Doamne, ce cald era! Din cauza asta fusese ceaţă! Se ruga doar să nu-l fi scăpat pe Wil.

Toţi părinţii stăteau pe scaune de pînză, urmărindu-i pe copiii lor, îmbrăcaţi în alb. Controlînd afişajul scorului, Peach văzu că echipa lui Wil mergea bine. Uşurată, Peach înaintă pe iarbă, spre locul de joc. Îl putea vedea acum pe Wil în poartă. Era rîndul lui la bătaie. Slavă Domnului că nu-l pierduse tocmai pe el.

Wil se încruntă. Avea soarele în ochi, iar jucătorul care servea era foarte rapid. Mingea tare de piele veni spre el ca un glonte şi, cu reflexe ca de fulger, el o lovi solid, trimiţînd-o în zbor peste teren, la distanţă bună pentru patru puncte. Wil zîmbi; acum ştia forţa adversarului şi putea să-i facă faţă. Vor cîştiga meciul ăsta. Ar fi dorit doar ca mama să fie aici; îi promisese şi, pînă acum, nu-l dezamăgise niciodată. O căută cu privirea prin mulţime, în timp ce trăgătorul se întorcea, apoi acesta veni în fugă spre el, trimiţînd o minge iute, care se învîrtea. Întinzîndu-se după ea, Wil o zări pe Peach mergînd pe lîngă teren, spre pavilion. Era aici, în sfîrşit. Mingea dură plecă de pe iarbă şi el fu cu o fracţiune de secundă în întîrziere. Îl lovi în partea stîngă a frunţii şi Wil se clătină un moment, apoi căzu.

Peach rămase îngheţată la marginea terenului, cînd nişte bărbaţi alergară spre Wil. Grupul de mici jucători de cricket erau strînşi în jur, îngrijoraţi, şi îl văzu pe Harry grăbindu-se spre el. Apoi, cineva aduse o targă şi îl urcară pe Wil pe aceasta, iar el zăcea ca o piatră, cînd îl scoaseră de pe teren, în timp ce Harry mergea alături de el. Cu un ţipăt de groază, ea alergă după ei.

– Wil, urlă ea, Wil!

El arăta palid şi absolut normal dacă n-ar fi fost vînătaia neagră de pe frunte. Dar nu deschise ochii, cînd ea îi vorbi. Peach îl privi pe Harry cu lacrimi în ochi. Augusta apăru alături de Harry, iar directorul vorbi despre ambulanţă, în timp ce Peach ascultă cu nervozitate.

Ea luă mîna lui Wil în mîna ei ţinînd-o strîns, rugîndu-se ca el să nu păţească nimic rău.

– Este doar în stare de şoc, spuse cineva amabil, în timp ce aşteptau ambulanţa. Am mai văzut întîmplîndu-se aşa ceva.

La spital îl luară pe Wil la radiografie şi teste, iar Peach şezu în faţa lui Harry şi a Augustei, aşteptînd în tăcere. Valuri de vinovăţie o cuprindeau, aceeaşi vinovăţie pe care o simţise cînd fusese împuşcată Lais. Iar acum provocase din nou un dezastru. Dacă ar fi luat zborul de aseară, aşa cum intenţionase, ar fi fost aici la timp, dar în schimb ea îşi petrecuse noaptea cu Laurent. Nu se gîndise că ar putea fi ceaţă. Peach observase privirea lui Wil, exact cînd mingea pornise spre el. Ştia că ea îl distrăsese, în momentul crucial.

– E vina mea, explodă ea în tăcerea din jur. Dacă aş fi ajuns aici la timp, asta nu s-ar fi întîmplat. Oh, Doamne, totul e din vina mea.

* * *

L-au pus pe Wil într-un pat alb de spital şi arăta cu mult mai mic decît îşi amintea ea. De braţele lui erau legate diverse tuburi, pe un ecran i se vedeau bătăile inimii şi activitatea creierului. Doar ochii lui rămîneau închişi.

– Acum dormi, dragul meu, spuse Peach cu tandreţe, mîngîindu-i părul negru, te odihneşti doar un timp. După aceea, o să te simţi bine.

Harry îi umărea din partea opusă a camerei, fără să spună nimic, iar Augusta ieşi pe uşă plină de tact, lăsîndu-i singuri.

– Nu meriţi să fii mama lui, mîrîi în cele din urmă Harry. Dacă Wil scapă din treaba asta, dacă o să scape, poţi să te socoteşti norocoasă. Dar am să am grijă să nu te mai apropii niciodată de el.

* * *

39

În biroul lui, Noel îşi scoase haina şi se aşeză la birou în cămaşă, uitîndu-se rapid prin ziare. Mai întîi *Wall Street Journal,* apoi celelalte ziare americane şi, la sfîrşit, cele străine. Sorbindu-şi cea de-a doua ceaşcă de cafea, se opri la *The Times.* Îi plăcuse să citească ziarele engleze de cînd fusese acolo în urmă cu patru ani! Fusese prima lui călătorie în străinătate, pentru afaceri ale companiei. Locuise la hotel *Savoy,* într-un mic apartament cu vedere spre rîu şi, în fiecare dimineaţă, primise un exemplar din *The Times,* odată cu ouăle cu şuncă. Acum, el nu mînca ouă cu şuncă decît cînd se afla în Anglia, dar rămăsese un adept al ziarului *The Times.* Pe pagina a doua a ziarului, observă paragraful despre Peach. Era scris pe scurt: *„Wil Launceton (8 ani), fiul scriitorului Sir Harry Laun-*

ceton, care a fost lovit, acum şase săptămîni, de o minge de cricket la şcoală, a ieşit acum din comă şi se însănătoşeşte deşi va mai rămîne în spital cîteva săptămîni. Lady Launceton e mai bine cunoscută sub numele de Peach de Courmont, din familia franceză proprietară a uzinelor de automobile".

Noel se uită la mica şi simpla informaţie. Îi era uşor să şi-o închipuie pe Peach că are un fiu, dar aici scria negru pe alb că era cît pe-aci să-şi piardă copilul. Bineînţeles că el vedea faţa lui Peach peste tot – părea să fie pe fiecare afiş de pe fiecare şosea din toată America! *De Courmont* încerca să pătrundă pe piaţa americană, dar, în ciuda reclamei pe care o făceau, el nu credea că noua lor maşină va fi o reuşită. Era prea feminină, şi nici măcar femeile nu voiau maşini feminine. Se încercase treaba asta mai demult, şi era lucru dovedit. Ele voiau automobile masculine, îndrăzneţe, ca să poată concura cu bărbaţii, pe şosele.

Îndreptîndu-se spre rafturile bibliotecii, scoase ultimul număr al unei reviste de specialitate şi răsfoi paginile, pînă dădu de o reclamă *De Courmont*. Faţa lui Peach îi zîmbi din spatele volanului unui mic automobil pal, decapotabil, *„Floarea"*. Portiera maşinii era deschisă, văzîndu-i-se picioarele lungi, întinse confortabil, subliniind astfel faptul că maşina avea suficient spaţiu pentru o persoană înaltă. Noel nu o văzuse de la petrecerea aceea de la Boston, în urmă cu zece ani. Dar nu o uitase.

* * *

Restaurantul hotelului *Pontchartrain* era aglomerat, dar masa obişnuită a lui Noel fusese reţinută pentru el, deşi întîrziase mult la bar. La *Pontchartrain* toată lumea îl cunoştea pe domnul Maddox. Uşile i se deschideau înainte de a ajunge la ele, iar portarii îl salutau pe nume, la fel ca şi barmanul şi chelnerii. Masa de prînz cu echipa de directori francezi a fost exact atît de plicticoasă pe cît prevăzuse, dar, după aceea, unul dintre ei spusese în sfîrşit ceva ce îl interesa.

– Am putea folosi în industrie oameni cu o gîndire spre viitor, ca dumneata, domnule Maddox, mai ales în Europa. Avem şi noi nevoie de un *„Armăsar“* iar o maşină de tipul acestei *„Flori“ De Courmont*, nu este soluţia potrivită.

– Asta este exact ceea ce mă gîndisem şi eu azi dimineaţă, comentă Noel.

– Uzinele *De Courmont* au probleme, adăugă francezul. *„Floarea“* se vinde – dar nu suficient pentru a justifica o producţie costisitoare. A fost o mare greşeală şi nici măcar campania publicitară a lui Peach de Courmont nu poate să o salveze. Compania aceasta are necazuri financiare.

– Are probleme mari financiare? întrebă cu interes Noel.

Bărbatul aprobă din cap.

– Ăsta-i cuvîntul potrivit. Jim Jamieson este un bun om de afaceri, unul dintre cei mai buni. Dar nu a fost niciodată cu adevărat un specialist în automobile. El a trebuit să se bazeze pe echipa lui de directori care să-l îndrume în problema asta. Iar de data asta l-au înşelat amarnic.

Noel îşi reaminti conversaţia lor mai tîrziu în seara aceea, conducînd maşina spre casă, după o întîlnire cu desenatorii. Se mai gîndea încă la ea cînd luă ascensorul său particular spre apartamentul lui de pe acoperiş.

După ce lucrase doi ani ca vice-preşedinte executiv al lui Paul Lawrence, Noel decisese să-şi schimbe locuinţa. Umblase prin Bloomfield Hills cu un agent imobiliar, uitîndu-se la case atrăgătoare şi întrebîndu-se ce naiba o să facă singur cu trei camere de recepţie, o bucătărie mare, cinci dormitoare şi patru băi şi jumătate?

– Las-o baltă, îi spuse el agentului. Sînt burlac. Am nevoie doar de un apartament mare.

Tipul îi găsise apartamentul de pe terasă chiar în săptămîna următoare, iar Noel contactă decoratorul de interioare pe care îl folosise şi soţia lui Paul, cu un an în urmă, cînd refăcuseră casa familiei Lawrence. Camera de zi era înconjurată de geamuri glisante care dădeau spre terasă şi Noel avea o privelişte minunată peste oraş, pînă la copacii şi parcurile din suburbii. Singura indicaţie pe care o dăduse decoratorului era să fie totul simplu şi să evite să folosească negrul. Acesta crease un decor odihnitor, în culori plăcute crem, nisipiu şi maroniu, adăugînd doar ici-colo cîte o pată de culoare mai rece – un fotoliu de colţ galben – auriu sau un covor verde închis. Mobilele fuseseră păstrate la un minimum strict necesar, dînd senzaţia de spaţiu, cu nişte canapele lîngă fereastră şi altele în faţa căminului modern. Singurele lucruri pe care Noel le-a păstrat din celălalt apartament au fost căpătîiul de pat de la orfelinat, scrumiera *Ricard* şi cele două reproduceri ieftine ale tablourilor lui Kandinsky şi Mondrian. Doar că acum ele atîrnau în faţa unora adevărate. Noel cheltuise primele lui anuale, destul de însemnate, pe tablouri de Kandinsky, de Mondrian şi alţii. Avea în dormitor un mic peisaj de Monet şi un tablou cu flori al lui Marie Laurencin, lîngă masa din sufragerie. Cumpărase abstracţionişti moderni şi un acrilic zăpăcit al lui Roy Lichtenstein, precum şi cîteva sculpturi de nişte autori necunoscuţi, ale căror lucrări îi plăceau cu adevărat. Pusese ochii pe ûn peisaj marin de Seurat Breton, dar preţul se ridicase prea mult la licitaţie şi atunci cumpărase în schimb cabana de lîngă lac. Pe canapeaua de tweed de culoarea făinii de ovăz din faţa căminului, îl aştepta o fată drăguţă iar el depuse un sărut pe părul ei blond, cînd îşi aruncă pardesiul pe un fotoliu şi se îndreptă spre dormitor.

Della Grieves se întinse, zîmbind, pe canapea. Întîrziase, dar oricum, Noel întîrzia totdeauna. Se gîndise că vor pleca spre lac încă în seara asta, cu maşina, dar ce mai conta dacă vor pleca dimineaţă? Ei îi plăcea aici.

Noel se întoarse în cameră într-un halat de baie albastru închis, cu părul încă umed de la duş. Scoase discul lui Fleetwood Mac pe care-l ascultase ea şi puse concertul lui favorit, de Mozart. Sprijinit de perne, arăta epuizat şi încă nu-i spusese nici o vorbă. Şi cu asta era obişnuită. Un bărbat ca Noel Maddox avea multe probleme în minte. Era un pătimaş al muncii şi Della putea să jure că uneori se gîndea la afaceri chiar şi cînd făcea dragoste.

– Ce se mai aude azi în lumea modei? întrebă în cele din urmă Noel, începînd să se destindă.

Della ridică din umeri, zîmbind.

– Ca de obicei.

Ea avea propriul ei boutique, într-un cartier elegant din Detroit, finanţat de tatăl ei bogat, iar ei îi plăcea, dar ştia că nu era cazul să-l deranjeze acum cu problemele negoţului ei.

Şezură ascultînd muzică, pînă cînd el adormi pe canapea iar Della îi lăsă acolo, ducîndu-se să se culce singură în pat.

* * *

Della era obişnuită cu tăcerile lui Noel, dar de data asta tăcerea devenise enervantă. A doua zi dimineaţa, el măsură apartamentul în linişte. Ea făcu salata şi prăji friptura pe care o cumpărase, în timp ce Noel se uita pe fereastra înaltă şi apoi mîncară în tăcere. Pe la ora şase, Della era gata să plîngă şi se gîndi că ar fi mai bine să-l întrebe ce nu era în regulă.

Noel rămase lîngă fereastră uitîndu-se cum apune soarele dincolo de oraş. De ieri, situaţia de la *De Courmont* îi tot frămînta mintea şi, cu cît se gîndea mai mult la ea, cu atît devenea mai interesantă. Era o companie bună şi, dacă ar fi fost în mîini potrivite, ar fi putut deveni una profitabilă. Cînd se hotărî, se duse la telefon şi îl sună pe Paul Lawrence acasă. Paul îi zise că o să discute problema cu preşedintele de onoare, dar îi dădu cale liberă să înceapă negocieri de tatonare cu De Courmont.

Noel abia dacă o zări pe Della cînd reveni la fereastră, uitîndu-se la cerul aproape întunecat.

– Noel! zise Della, cu lacrimi în ochi. S-a întîmplat ceva rău?

Noel se uită la ea cu surprindere. Della era o fată drăguţă. Şi dulce. Ea nu era singura fată pe care o scotea în oraş, dar era prietena lui în acest moment şi îşi dădu seama că o neglijase. Erau întotdeauna destule fete care să-i umple colţurile singuratice ale vieţii – cele ce-i mai rămîneau, după programele lui încărcate, de afaceri. Nenorocirea era că niciodată ele nu corespundeau în realitate cu imaginea lui despre Peach de Courmont, fata aurie a libertăţii, tînăra fată exotică îmbrăcată în rochia roşie, de la acea petrecere. Fata care l-a dat gata cu vorbele ei: *„Eşti Noel Maddox de la Orfelinatul de binefacere MADDOX?“*

El se duse la bucătărie şi Della îl auzi dechizînd congelatorul şi scoţînd gheaţă, apoi auzi sunetul preparării unor băuturi.

– Martini? întrebă Noel întinzîndu-i un pahar şi un mic pacheţel albastru.

Apoi el îi zîmbi şi Della înţelese de ce îl accepta. Cînd Noel o privea astfel, se topea. Ea deschise cutiuţa de antilopă albastră şi scoase o pereche de cercei mari, de aur, în formă de cerc.

– Am fost săptămîna trecută la New York, spuse Noel. Treceam pe la *Tiffany* şi m-am gîndit la tine. Funcţionarul mi-a zis că sînt la modă. Sper că a avut dreptate.

– Bineînţeles că a avut. La fel şi tu. Îţi mulţumesc, spuse Della sărutîndu-l.

Noel se uită la faţa ei drăguţă, zîmbitoare.

– Plec în Europa săptămîna viitoare, cu probleme de afaceri, zise el brusc. Ţi-ar plăcea să vii cu mine?

Erau un milion de motive pentru care Della nu putea pleca, dar ştia că le va înlătura pe toate.

– Mi-ar plăcea, zise ea zîmbind.

* * *

40

Jim şedea în faţa lui Noel Maddox în salon, cu o tavă de cafele neatinse în faţa lor. Fusese mulţumit cînd Noel îl sunase de la Detroit, săptămîna trecută, spunîndu-i că va fi în Europa în interes de afaceri, dar că a urmărit realizările companiei *De Courmont* cu *„Floarea“* şi considera că ar fi unul sau două lucruri interesante pe care le-ar putea discuta împreună. Jim îşi închipuise că marea companie americană de automobile era interesată să preia producţia *„Florii“* pentru Statele Unite. Ceea ce arăta că îmbătrîneşte, pentru că, bineînţeles, tînărul bărbat ştia exact care era situaţia la uzinele *De Courmont*. El avea la degetul mic cifre pe care Jim nu le putea ţine minte! Iar acum venise cu o ofertă uluitoare. *US Auto* ar prelua întreprinderile *De Courmont*, încorporîndu-le în compania pe acţiuni – la un preţ în acţiuni din care 75% pentru *US Auto* şi 25% să rămînă familiei De Courmont.

– Acestea sînt doar elemente de deschidere a discuţiei noastre, zise Noel fără să zîmbească. Mai sînt multe altele ce ar putea fi negociate. Dar cred că v-am putea garanta, domnule Jamieson, că 25% din noile acţiuni ce vor aparţine companiei *De Courmont,* vor avea o mai mare valoare pentru familie peste cîţiva ani, decît deţinerea în întregime a companiei *De Courmont*, aşa cum este acum.

– Asta poate să fie sau să nu fie adevărat, replică Jim, dar trebuie să vă felicit pentru „lecţiile pregătite de acasă". Ştiţi multe despre *De Courmont.* Dar mai este un amănunt pe care l-aţi uitat. Eu am fost preşedintele companiei timp de douăzeci de ani, dar, în esenţă am acţionat în numele ginerelui meu, Gérard de Courmont. Eu sînt doar puterea din spatele tronului, domnule Maddox.

– Atunci, Gérard de Courmont este cel cu care trebuise să discut? întrebă Noel, iritat că, în grabă şi în preocuparea faţă de cifre a omis structura companiei. Se pare că lucrează împreună cu dumneata şi cu restul consiliului *De Courmont.*

– Nu neapărat, spuse Jim, bucurîndu-se suficient ca să îndepărteze arsura ofertei lui Maddox. Vedeţi, în urmă cu cinci ani, cînd fiica lui a început să lucreze activ în cadrul companiei, ea a fost destinată a fi moştenitoarea, într-o bună zi. Gérard i-a transmis ei controlul companiei *De Courmont.* Aşa încît, vedeţi, nepoata mea, Peach de Courmont este acum singura persoană care ar putea vinde compania şi mă îndoiesc foarte mult că ar dori acest lucru – nici măcar pentru tot bănetul promis pentru viitor. Peach e o persoană foarte legată de familie, domnule Maddox. Ea se străduieşte mult să facă astfel ca uzinele *De Courmont* să aibă succesul de odinioară – după cum aţi remarcat probabil din ziare.

Faţa lui Noel era lipsită de expresie cînd îşi puse la loc hîrtiile şi închise cu zgomot servieta. Toţi aceşti ani de autocontrol îi dăduseră expresia calmă a unui jucător de poker care are în mînă o carte cîştigătoare – sau perdantă – pe care o ţine ascunsă. Dar, în spatele acesteia, el era furios pe el însuşi, pentru că nu cunoscuse toate faptele cum trebuie, înainte de a veni să-şi facă oferta. Era o greşeală gravă, şi el ştia lucrul ăsta. Peach de Courmont, fata lui aurie, stătea între el şi ce-şi dorea cel mai mult din lume – controlul asupra companiei *De Courmont* şi proiectatele ei operaţiuni în Statele Unite. Şi ea era preşedinta acesteia.

– Soţia mea şi cu mine am fi bucuroşi dacă aţi vrea să rămîneţi la masa de prînz, îl invită Jim cu amabilitate.

El nu avea nimic împotriva lui Maddox, era un om de afaceri care îşi făcea meseria şi venise cu avionul de dimineaţă de la Paris. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face, era să-l invite la masă.

Noel ezită. Nu-i plăcea să se simtă un prost, dar, pe de altă parte, Jim Jamieson era un bărbat cumsecade. Lucrase toţi aceşti ani ca să protejeze compania *De Courmont.* Nu te poţi aştepta ca el să fie încîntat de ideea de a o preda altcuiva pe tavă. În plus, era curios în legătura cu familia lui Peach, auzise despre legendara Léonie de la Della, pe care o lăsase la Paris, să viziteze oraşul.

– Mulţumesc, domnule Jamieson, spuse el zîmbind pentru prima oară. Mi-ar face mare plăcere.

Faptul că Léonie era o femeie bătrînă, nu-i micşora frumuseţea, iar privirea lui Noel reveni de multe ori la faţa ei cu oase frumoase, în sufrageria răcoroasă cu obloane verzi. Avea pielea moale şi netedă, cu o ţesătură de linii fine în jurul ochilor ei mari, maronii, iar cînd zîmbea cu acel zîmbet larg, ameţitor, ştiai de ce fusese considerată una dintre marile frumuseţi ale vremii ei. Şi, cu toate că Peach nu semăna de fapt cu bunica ei, ea avea aceeaşi faţă de pisică şi zîmbetul lui Léonie. Se întreba ce ar gîndi Léonie dacă el i-ar spune că făcuse parte din *Orfelinatul de binefacere MADDOX* cînd ea îl vizitase în 1945? Dar Noel nu comunicase acest secret niciodată, nimănui. Peach era singura care îi cunoştea trecutul.

Léonie cunoscuse zeci de executivi tineri, străluciţi, în timpul activităţii lui Jim la compania *De Courmont*, dar nici unul nu era ca Noel Maddox. I se citea pe faţă încordarea, în spatele zîmbetului lui, la fel ca şi curenţii de sub suprafaţa unui rîu care curgea liniştit. El îi adresă complimente şi le spuse anecdote uşoare, amuzante, despre viaţa de azi din Statele Unite, în timp ce Jim le compara cu amintirile lui despre ţara sa de baştină, dar Léonie avea sentimentul că gîndurile domnului Maddox erau în altă parte. I se părea că el avea capacitatea de a fi două persoane în acelaşi timp, la fel cum o avusese şi Monsieur. Noel Maddox era un bărbat de o stranie adîncime şi, de data asta, nu-şi putea da seama despre ce anume era vorba.

Terminaseră masa şi luau cafeaua în salon, cînd telefonul sună şi Noel se uită politicos în altă parte, în timp ce Léonie se duse să răspundă.

Era Peach, care suna pe o linie teribil de aglomerată.

– Peach? Unde eşti, draga mea? întrebă Léonie. Te aud greu. Unde? La Barcelona? Dar credeam că eşti tot la Launceton, cu Wil.

Noel sorbea cafeaua şi se uita afară pe ferestrele cu arcadă, peste terasă, spre mare.

Léonie acoperi cu mîna receptorul, spunîndu-i lui Jim:

– E Peach şi sună disperată. Abia o pot auzi, Jim.

Vorbi din nou în receptor.

– Draga mea, spune-mi liniştit şi calm ce se întîmplă, dacă poţi.

Léonie ascultă un timp apoi zise:

– De ce nu vii la noi? Măcar am putea discuta despre asta şi să încercăm să rezolvăm lucrurile. Harry nu poate, pur şi simplu, să-l ia pe Wil de lîngă tine. Trebuie să obţină o hotărîre judecătorească. Are o hotărîre judecătorească? Ah, Doamne! Înţeleg. Divorţează de tine şi apoi se căsătoreşte cu Augusta... Dar, Peach, nu înţeleg de ce nu ai venit aici... Da. Bine. Dar te rog dă-mi numărul de telefon de la hotelul tău. *Hotel Recuerdo.* N-am auzit niciodată de el. A, nu te miră. Foarte bine, draga mea, dar am să te sun mai tîrziu în seara asta şi, Peach, după ce ai să te saturi să fii singură şi ai să-ţi clarifici gîndurile, te rog să vii la noi. Casa asta a cunoscut toate dezastrele familiei şi e o uşurare să te afli acolo unde ştii că eşti iubit... Da. Da, dragă. Şi eu te iubesc.

Uitînd de prezenţa lui Noel, Léonie privi cu oboseală la Jim.

– Bănuiesc că ai ghicit ce s-a întîmplat, spuse ea. Harry a dat divorţ de Peach şi i-a interzis să mai vină la Launceton. Băiatul e acolo şi el a obţinut o hotărîre judecătorească prin care se afirmă că e o mamă iresponsabilă. El dă vina pe ea, pentru accident. Şi, bineînţeles, Peach se învinovăţeşte singură. Ea a fugit la Barcelona pentru că era primul zbor care pleca din *Heathrow,* la care a putut obţine un loc. Vrea să fie singură, să-şi limpezească gîndurile.

Jim nu putea suporta gîndul că Peach era singură într-un oraş străin, fără nimeni care să o ajute.

– Mă duc eu la ea, sugeră el cu îngrijorare.

– Peach ştia că ai să spui asta şi mi-a zis să nu vii. E mai calmă acum. Bineînţeles că se aştepta să divorţeze de Harry într-o bună zi; e tristă din cauza eşecului căsătoriei, dar nu e disperată. Dar e înnebunită din cauza lui Wil. Nu înţeleg nimic de la ea.

Léonie îşi simţi brusc vîrsta. Era obosită şi foarte necăjită. Viaţa lui Peach era sfîşiată şi, pentru prima oară, ea nu avea un răspuns.

Noel tuşi, punînd jos ceaşca de cafea.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Am să plec.

– Îmi pare atît de rău, se scuză Léonie, amintindu-şi brusc de el. N-am avut intenţia să întrerup discuţiile cu problemele de familie.

– Nu face nimic, doamnă. Înţeleg. Iar discuţiile

Partea a IV-a

noastre erau oricum încheiate – deocamdată, adăugă el, zîmbindu-i lui Jim.

O limuzină mare, albă, *US Auto,* cu şofer la volan, aştepta afară să-l ducă pe Noel la Nisa, de unde luă cursa de ora patru, spre Paris.

* * *

Apartamentul lor de la hotelul *Crillon* era gol, iar Noel îşi aminti că Della se dusese să facă o vizită la Versailles, în timp ce el era plecat. Ridicînd telefonul, chemă un valet şi o cameristă, să vină să-i facă bagajul, apoi chemă florăria şi comandă nişte flori. Ceru portarului să sune la liniile aeriene şi să-i găsească un loc la un zbor şi, peste o jumătate de oră, plecă din nou. Se opri la uşă să se uite înapoi. Apartamentul era plin de trandafiri de toate culorile, iar plicul adresat Dellei aştepta pe birou, cu biletul ei de întoarcere alături. Se îngrijise de toate.

Prinse zborul de ora opt seara, spre Barcelona.

* * *

41

Peach se plimba printre copacii care înconjurau fascinantul Parc Guell din Barcelona, fără să-i pese unde se ducea. Umblase toată ziua pe străzile anonime, după o noapte de insomnie într-o cameră mică de hotel din *„Ramblas"*, unde etajele superioare ale clădirilor vechi se întindeau peste străzile înguste, pînă ce aproape se atingeau în mijlocul acestora, iar zgomotul, muzica şi rîsetele din cafenele şi baruri continuau toată noaptea.

Peach era sigură acum că-l pierduse pe Wil pentru totdeauna. Harry îi spusese că detectivii lui o urmăriseră la Paris, luni de zile; nu-i reproşa că ar fi încercat să-i ascundă ceva, ci doar că nu discutase lucrurile cu el. În fond infidelităţile lui Harry fuseseră cele care distruseseră căsătoria lor, iar ea nu făcuse altceva decît să-şi reia firele vieţii ei proprii. Iar acum el avea de gînd să folosească toate astea ca să se asigure că Wil îi va fi încredinţat lui.

Harry îi spusese cît de neînţelegătoare vor fi tribunalele engleze faţă de o femeie care trăieşte la Paris, în timp ce copilul ei trăia în Anglia – deşi Peach protestase, spunînd că îl vedea pe Wil ori de cîte ori era posibil şi i se permitea. Dar Harry fusese lipsit de remuşcări.

– Şi eşti o femeie adulteră, spusese el foarte dramatic.

Cu toate că Peach îi subliniase din nou că, de ani de zile, căsătoria lor fusese inexistentă, datorită lui. Şi nu încăpea îndoială că poziţia lui Harry în societatea engleză dădea greutate afirmaţiilor lui. Era o figură a societăţii şi va folosi lucrul acesta în folosul lui; va obţine, fără îndoială, simpatia tribunalului.

În sfîrşit, Harry îi spusese lui Peach că, dacă ea contesta divorţul, expunînd versiunea ei privind infidelităţile lui, asta va însemna că toată povestea va apărea în ziarele de scandal, cu efecte dezastruoase asupra lui Wil. Şi totul va fi din vina ei.

Ce-i drept, Harry îi arătase foarte clar totul. Dacă Peach nu contesta divorţul şi îl lăsa pe Wil tatălui său, acesta va avea grijă ca procesul să se desfăşoare cu discreţie. Dacă, în schimb va face contestaţie, nu va face decît să dovedească şi mai mult ce mamă rea era. Şi tot îl va pierde pe Wil.

Peach şedea pe un zid din mozaic ondulat, creat de artistul modernist Gaudi, fără să-i vadă frumuseţea stranie. Privirea ei era fixată la băieţelul care mergea pe bicicletă înconjurînd mereu spaţiul mare, rotund, cu o plăcere solemnă. Copilul singuratic simboliza tot ceea ce pierduse ea şi Peach începu să plîngă, ştergîndu-şi ochii cu ultimul şerveţel de hîrtie dintre cele aduse cu ea de dimineaţă. Nu era nici o cale ca să poată cîştiga. Nici o cale!

Din umbra aleii cu copaci, Noel o urmărea. Se dusese la cafeneaua din faţa hotelului ei, încă de la ora şase şi jumătate azi dimineaţă, bînd la nesfîrşit ceşti de cafea şi împărţind o masă cu muncitorii în salopete albastre care intrau să ia micul dejun şi o cafea, un coniac şi o bucată de pîine cu coajă crocantă, muiată în ulei de măsline piperat. Cînd Peach a ieşit, la şapte şi treizeci, palidă şi cu ochelari de soare negri, Noel a înţeles că nu era momentul potrivit să-i vorbească. O urmărise pe ruta ei solitară, în Parcul Guell, sus pe dealul de pe care se vedea oraşul, iar acum, urmărind-o pe Peach cum se uita la copil, observă că plîngea. Noel nu putu să mai rămînă deoparte. Mergînd spre ea îi întinse mîna.

– Peach, zise el încet, dă-mi voie să te ajut.

Peach se răsuci speriată şi privi în ochii cenuşii umbriţi şi la faţa aspră, netedă, osoasă, a unui bărbat pe care îl cunoştea... cineva pe care-l întîlnise cu ani în urmă...

– Eşti Noel Maddox, spuse ea.

– De la *Orfelinatul de binefacere MADDOX*, adăugă Noel cu un zîmbet slab.

Cu un sentiment dureros, Peach îşi aminti de petrecerea din Boston.

– Am crezut că ai să mă ucizi cînd am rostit asta, se bîlbîi ea. Şi nu te-aş fi învinovăţit... a fost o prostie de neiertat. Am făcut-o pentru că mi-am amintit brusc faţa dumitale din toţi acei ani anteriori.

Noel ridică din umeri.

– Toate astea aparţin trecutului acum, am senzaţia că trebuie să vorbim despre viitorul dumitale.

El îi şterse lacrimile cu batista lui.

– Vino cu mine, o să luăm o ceaşcă de cafea şi o să-mi spui despre ce-i vorba.

Peach nu ştia de ce era atît de uşor să-i vorbească lui Noel. Poate pentru că el nu era implicat, nu era o persoană care o va judeca după trecutul ei sau al lui Harry, aşa cum ar fi făcut familia, dar care îi putea oferi un sfat imparţial. El şedea în faţa ei în micul restaurant, cu mîinile strînse la piept, ascultînd, şi arăta puternic şi calm, de parcă nimic nu putea să-i scape de sub control. Noel nu şi-ar încurca niciodată viaţa, aşa cum făcuse ea.

– Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac, spuse ea în final.

Noel se uită la ceas.

– La New York e ora şapte dimineaţa. Am să-l sun pe avocatul meu şi am să aflu cu cine să iau legătura la Londra. Ai un exemplar din hotărîrea tribunalului?

Peach umblă în geanta ei.

– Uite-o.

Apartamentul lui Noel de la *Ritz*, de pe Avenida José Antonio, era vast şi luxos, iar Peach se întreba ce-ar zice dacă ar vedea camera ei mică de la *Hotel Recuerdo.* Se învîrti prin camera lui de zi, încercînd să nu asculte convorbirea lui Noel, uitîndu-se pe ferestre la circulaţia de pe stradă şi la vînzătoarea de flori din chioşcul ei înconjurată de o mulţime de garoafe.

– Bine, îl auzi ea pe Noel spunînd, John Marcher... şi numărul. L-am notat. Am să-l sun chiar acum. Mulţumesc, Bill. Am să te anunţ ce se întîmplă. Da, de acord. Sînt sigur. La revedere.

Peach îl urmărea cu nervozitate, gîndindu-se la ameninţările lui Harry, în timp ce Noel formă din nou centrala şi ceru un număr din Londra. Noel îi prinse privirea şi îi zîmbi.

– N-o să renunţi la Wil fără să te lupţi, nu-i aşa? spuse el încurajator.

Peach nu suportă să asculte, în timp ce el vorbea cu avocatul din Londra şi se închise în baie, uitîndu-se fix în oglindă. Sub lumina aspră, arăta palidă şi cu ochii umflaţi. Noel trebuie să o găsească neatrăgătoare şi nebună. De ce o ajuta el oare în felul ăsta? Şi de unde venea? Ea presupunea că se afla în Barcelona cu treburi şi îşi făcuse timp să viziteze oraşul. Oricum... ea nu-i putea fi decît recunoscătoare pentru că se oferise să-i dea o mînă de ajutor. Era exact genul de persoană logică şi calmă de care avea nevoie.

– Peach, o strigă Noel, cînd ea ieşi din baie, pieptănată şi rujată, arătînd de şaptesprezece ani şi speriată.

– S-a aranjat totul, îi zise el. Avocaţii din Londra sînt de acord că Harry foloseşte intimidarea ca să-ţi ia băiatul. Activităţile romantice ale lui Harry sînt la fel de bine cunoscute ca şi cărţile lui, la fel şi legătura lui cu Augusta. Nu va fi nici o problemă ca tu să ceri divorţul – indiferent de ceea ce faci tu cînd eşti singură la Paris.

Ochii lui cenuşii îi întîlniră pe ai ei şi Peach întoarse capul.

– Nu vreau ca Wil să fie rănit de toate astea.

– Wil va suferi mai mult dacă îşi va pierde mama, spuse Noel brusc. Adună-ţi mintea, Peach şi începe să gîndeşti cum trebuie.

Peach se uită la el cu surprindere; părea dintr-o dată atît de rece şi de dur.

– Şi acum, ce se întîmplă? întrebă ea cu o voce mică.

– Ne vor suna din nou, mîine; sperăm să ne spună ştirea că hotărîrea tribunalului a fost anulată. Ei îi cunosc pe avocaţii lui Harry şi au să discute cu ei în modul acela drăguţ, politicos, britanic şi vor ajunge la o soluţie care să fie cea mai bună pentru amîndoi. Dar pot să-ţi promit un lucru. Nu-l vei pierde pe Wil.

Privindu-i faţa aspră, atrăgătoare, Peach înţelese că-l putea crede. Noel Maddox n-ar face promisiuni fără acoperire. Temerile din ultimele cîteva zile începură să se risipească şi ea alergă spre el, aruncîndu-şi braţele în jurul lui, uşurată.

– Ce m-aş fi făcut fără tine? Mulţumesc, murmură ea recunoscătoare. Totul era atît de complicat şi confuz, înainte. Mi se părea că nu există nici o cale de ieşire.

– Întotdeauna există o cale de ieşire, Peach, spuse Noel, punîndu-şi braţele în jurul ei. Trebuie doar să o cauţi.

– Dar ce făceai tu în Parcul Guell? întrebă Peach. De ce erai aici în Barcelona?

Noel o ţinu, uitîndu-se la faţa pe care o păstrase în memorie în toţi aceşti ani, la pomeţii înalţi şi la nasul ei drept, se uită în ochii ei de un albastru închis şi la gura ei, moale, vulnerabilă. Ar fi fost atît de uşor să o sărute.

– Ai fost trimis de Dumnezeu, ca un înger binefăcător? îl întrebă Peach zîmbind.

– A fost doar destinul, bănuiesc, replică Noel.

* * *

Cursa *British Airways* de la Madrid ateriză exact după orar pe aeroportul *Heathrow* din Londra, iar Peach îşi adună lucrurile în grabă.

– Vă rugăm rămîneţi pe locuri, cu cureaua de siguranţă închisă, pînă la oprirea avionului pe pistă, comandă însoţitoarea în costum roşu-alb-albastru, iar Peach se aşeză din nou, cu un oftat.

I se păruse o eternitate şi nu doar cîteva ore de cînd Noel o dusese la avion, făcîndu-i semne de rămas bun pe cînd se îndrepta spre avionul de Paris, iar ei îi lipsea deja prezenţa lui calmă, autoritară.

Noel avusese atîta grijă de ea, aşteptînd cu ea în Spania pînă cînd avocaţii i-au rezolvat viitorul, făcînd tot posibilul să o distreze cu vizite în oraş, luînd cina împreună, mergînd la filme, umplîndu-i zilele ei goale, pînă cînd ea se plînse că e extenuată.

– Bine, spusese Noel, te-am extenuat pe tine şi am epuizat repertoriul de distracţii al Barcelonei. Hai să încercăm Madridul.

Peste cîteva ore, erau într-un avion spre Madrid.

De data aceasta, au stat în acelaşi hotel, dar Noel luă un mic apartament pentru Peach şi o cameră pentru el, iar în cursul zilei vizitau muzeul Prado, rămînînd în faţa unor tablouri de Goya şi Velasquez reprezentînd curteni spanioli. Făcură turul satelor şi castelelor din împrejurimi cu o maşină închiriată – nici *De Courmont* şi nici *US Auto* – ci un mic automobil *Seat* în care amîndoi abia reuşeau să se ghemuiască, rîzînd copios.

– Eu sînt mai înaltă decît tine, se plînse Peach, strîngîndu-şi genunchii sub bărbie.

– Iar eu sînt mai voluminos, replică Noel, încercînd să-şi îndoaie coatele.

Seara se plimbau prin oraş cu plăcere, sorbind un vin foarte sec de Xeres, într-un bar din Plaza Mayor, gustînd şunca picantă de Serrano sau cinînd la unul din cele o sută de mici localuri, numite *tapas*.

Printr-o înţelegere nu vorbeau despre Harry sau Wil decît cu ocazia telefoanelor cotidiene date la Londra. Problema era în discuţie, li se spunea în stil avocăţesc, şi vor fi informaţi cînd va apărea vreun progres.

– Dar se pare că nu e nici un progres, murmură Peach cu nervozitate.

Noel spuse calm:

– Aşa-i cu avocaţii, nu-ţi spun nimic, pînă nu au ceva precis de zis.

Peach nu-şi amintea să fi vorbit vreodată atît de mult despre ea însăşi. În ultimele patru zile, îi spusese lui Noel toată povestea ei. Îi vorbise despre Franţa în timpul războiului, despre Lais şi despre propria ei vinovăţie. Îi spusese despre dragostea ei pentru bunica şi despre prietenia ei cu Melinda şi cum se îndrăgostise de Harry şi cum îl urmărise – totul. Doar, din anumite motive, nu-i spusese că a avut poliomielită şi a trebuit să poarte protezele acelea de metal pe picioare. Încă se mai simţea ruşinată de slăbiciunea şi urîţenia ei de atunci. Îi vorbise lui Noel despre cumpărarea căsuţei din Belgravia şi, ţinînd-o de mînă, el spusese:

– Mi-ar plăcea să vin s-o văd eu însumi.

Peach roşise ca o elevă prostuţă şi spusese:

– Păi, bineînţeles că trebuie să vii!

Se întrebă însă dacă nu cumva el a vrut să subînţeleagă ceva mai mult decît doar atît.

– Eşti singura persoană care ştie cine sînt, îi spuse Noel în timp ce se plimbau seara pe străzile aglomerate ale Madridului.

Peach se uită la el mirată.

– Nu vrei să se ştie cine eşti?

– Nu sînt nimic, răspunse Noel cu o nuanţă de amărăciune. Sînt doar un copil orfan care s-a realizat.

– Povesteşte-mi, cum ai ajuns în vîrf, îi ceru Peach.

Luîndu-l de braţ, ţinîndu-şi capul aplecat spre el, Peach ascultă. Fragmente de muzică şi rîsete se revărsau din cafenele şi baruri, în timp ce mergeau, iar el îi povestea viaţa lui, trecînd prin porţiuni de lumină şi umbră, la fel cum făcuse şi în viaţă.

– Dar, îmi amintesc, exclamă Peach, că încă de cînd te-am văzut prima dată, la orfelinat, ai vrut să vezi maşina în interior. Chiar şi atunci te interesa motorul.

– Eu sînt cel mai bun inginer în domeniu, spuse Noel, iar motoarele sînt în continuare dragostea vieţii mele.

– Atunci încă nu ai o nevastă? Nici o iubită?

Ochii lui se întîlniră cu ai ei.

– Nu. Nu există nici o soţie, Peach, şi nici o iubită, spuse el cu seriozitate.

Ea se întrebase dacă el o va săruta, dar el nu o făcu.

– Este prima dată cînd i-am vorbit cuiva despre mine însumi şi, probabil, va fi şi ultima. Asta doar pentru că, în mod curios, se pare că ai fost implicată în viaţa mea, de cînd ne-am întîlnit prima oară.

Apoi, el o duse într-o cafenea să bea un pahar de vin şi au ascultat chitarele cîntînd melodii populare spaniole de jale şi fragmente din Rodrigo şi de Falla, pînă cînd a dus-o înapoi la hotel şi i-a spus noapte bună. Şi nici de data asta nu a sărutat-o.

Peach se uită pe fereastra avionului, la pistă. Avionul tocmai era prins de tubul de ieşire şi se întreba dacă Noel ajunsese deja la Paris. El o sărutase la plecare, un sărut mic, uşor, pe obraz, iar ea atinsese locul pe furiş, gîndindu-se la el.

– Acum sîntem gata de debarcare, spuse zîmbind însoţitoarea, iar Peach se grăbi bucuroasă spre uşă. Era din nou acasă şi, peste cîteva ore va fi împreună cu Wil. Vor avea amîndoi în grijă copilul, ea şi cu Harry, iar divorţul se va desfăşura fără contestaţii, motivul fiind existenţa unei femei nenumite, în viaţa lui Harry, considerat astfel ca parte vinovată. Noel cîştigase bătălia în locul ei.

* * *

42

Lui Noel îi plăcea la *Crillon*. Era un hotel foarte civilizat, liniştit şi luxos iar operatoarele de la centrala telefonică erau eficiente. Telefonul lui fusese ţinut permanent în legătură cu apeluri din şi către Detroit şi, după o conferinţă telefonică cu conducerea superioară de la *US Auto*, avu aprobarea pentru planul lui. Mîine, o jumătate de duzină de tineri executivi inteligenţi de la sectorul de marketing al lui *US Auto,* aveau să fie în avionul de la Detroit spre Paris. Noel îi va instrui personal asupra metodei pe care să o folosească şi apoi le va da de băut şi îi va invita la cină în *Parisul Vesel*, înainte de a-i trimite să-şi facă treaba.

Pe masa din faţa lui era o listă a distribuitorilor companiei *De Courmont* din Europa. Numele celor mai mari şi mai importanţi au fost subliniate cu roşu – cei din Franţa, Germania, Marea Britanie, Italia, Spania şi Portugalia. Noel avea împuternicirea să le ofere distribuirea europeană exclusivă a automobilului de succes al lui *US Auto*, *„Armăsarul“*, la început în condiţii foarte favorabile, cu promisiunea unei solide publicităţi şi sprijin de promovare în fiecare ţară. Era o şansă pe care vor dori să o folosească, în ciuda loialităţii lor faţă de *De Courmont*. Bineînţeles că Noel nu avea de gînd să le ceară să abandoneze *„Floarea“*. Nu va fi necesar. Avînd de ales între *„Armăsar“* şi *„Floare“*, el ştia spre care anume va înclina cumpărătorul. *„Floarea“* nu avea nici o şansă.

Nu fusese uşor să obţină aprobarea de la Detroit. Administraţia era precautā, dar aveau încredere în judecata lui, iar cînd el le-a spus că avea o informare din interior printr-o relaţie personală cu un membru al familiei De Courmont, în cele din urmă s-au prins. Desigur, aceasta era doar faza întîi a planului lui. Învăţase bine lecţia corporatistă de la Claire Anthony: rezultate şi cifre, cîştig rapid – succesul de azi pentru răsplata de azi. Îi făcea cadou lui *US Auto* piaţa automobilelor *De Courmont*; apoi, compania *De Courmont* va slăbi datorită scăderii drastice a vînzărilor, ceea ce însemna că au făcut o spărtură în bastionul lor.

Sunetul ascuţit al sistemului francez de telefoane îi împrăştie gîndurile şi el ridică iute aparatul.

– Noel? Eşti bine?

– Sînt bine, Peach, zise el lăsîndu-se pe spătarul fotoliului şi punîndu-şi picioarele pe masă. Doar ocupat, asta-i tot.

– Vai, îmi pare rău... Să te sun mai tîrziu? Nu era nimic important.

– Tu eşti importantă, zise Noel încet. Şi, în plus, nu cred că este ceva ce aş vrea să fac mai curînd decît să vorbesc cu tine. Este cu mult mai interesant decît ce am eu pe masă acum.

Sunetul rîsului uşor al lui Peach încălzi camera singuratică de hotel.

– Măcar de data asta nu te mai sun cu problemele mele, promise ea. Am vrut doar să-ţi spun că Wil e aici cu mine, la Londra. De cînd avocaţii tăi l-au presat pe Harry, el a devenit foarte rezonabil – presupun că doar pentru că ştie că nu are de ales; totuşi e mai uşor de suportat dacă există măcar o spoială de relaţie amicală – şi, desigur, e cu mult mai bine pentru Wil.

– Ce face Wil? întrebă Noel.

– Trebuie să meargă la spital pentru ultimele radiografii, dar după aia, dacă totul e bine, o să putem călători. Am de gînd să-l aduc în Franţa, să stea cu bunica pe Riviera. Acolo o să-şi recapete curînd puterea.

Noel îşi băgă receptorul sub bărbie şi îşi puse mîinile sub cap, aşteptînd.

– Te întîlnesc la Paris, Noel?

– Mi-ar face plăcere, Peach, dar nu sînt sigur că voi mai fi aici. Să mă anunţi care sînt planurile tale, vrei?

– Da, desigur, aşa am să fac. Vocea lui Peach suna dezamăgită. Voiam să-ţi mulţumesc din nou pentru ajutorul tău – nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, Noel. Da, ştii – l-aş fi pierdut pe Wil. Cum să-i mulţumesc unui om care a adunat la loc frînturile vieţii mele?

– Nu-i nevoie de mulţumiri, zise Noel blînd.

– Îmi lipseşti, spuse brusc Peach. Mi-a făcut plăcere să fiu lîngă tine, Noel Maddox.

– Doamne, şi tu îmi lipseşti, Peach. Mai mult decît ar trebui.

Urmă o pauză, apoi Peach zise:

– Am să te anunţ, deci – cînd voi fi la Paris.

– Te rog chiar.

Noel puse receptorul în furcă şi se lăsă pe spate în fotoliu, zîmbind. Viaţa era frumoasă – şi mergea pe o direcţie perfectă.

* * *

43

Wil Launceton era un copil deştept. El observase cu buzele strînse, tăcute, ciocnirile dintre tatăl şi mama sa, în decursul anilor, şi ştia că legătura lor nu era la fel cu aceea a părinţilor prietenilor săi. Bineînţeles că, despre tatăl lui, lumea spunea că este un geniu, iar mama lui era cunoscută ca o franţuzoaică puţin excentrică şi care arăta spectaculos de frumoasă. Toţi taţii o plăceau, oricum, deşi Wil nu o considera frumoasă. Avea gura prea mare şi nu avea un nas mic, obraznic, ca al mamei lui Jake Northrup, deşi Jake le spusese tuturor băieţilor din grupul lui din şcoală – în secret, desigur – că mama lui şi-a înlocuit vechiul ei nas cu un nas de plastic! Wil se minunase mult timp cum de putea să respire doamna

Northrup printr-un nas de plastic, pînă cînd Peach îi spusese, rîzînd, că Jake se referise la ceva care se cheamă „chirurgie plastică“. Oricum, Peach era prea înaltă, era deasupra tuturor şi purta haine diferite de ale altor mame, dar Wil depăşise stadiul de a dori ca ea să arate ca ele şi să-şi folosească numele adevărat – Marie sau Isabelle în loc pe Peach – fază prin care trecuse cînd fusese mai mic şi avusese şase ani, sau aşa ceva. Acum însă era cu adevărat mîndru de felul cum arăta ea, mai ales în acele reclame uriaşe. Brusc, mama lui devenise o „stea“ şi prestigiul lui Wil la şcoală se ridicase mult.

Bineînţeles că ştia că se întîmplă ceva chiar înainte de accident. Mătuşa Augusta venea să stea la Launceton din ce în ce mai des, iar mama sa stătea la Paris sau se întîlnea cu el la Londra, nu acasă. Mătuşa Augusta era cumsecade, dar el nu-şi putea închipui de ce tatăl lui prefera să fie cu ea, în loc să fie cu Peach. Augusta era mult prea previzibilă ca să fie distractivă. Cînd ea era la Launceton, Wil putea paria pe orice că putea ghici cu exactitate ce vor mînca la prînz în fiecarea zi a săptămînii; pariase o dată chiar contra lui, şi avusese dreptate sută la sută. Dar presupunea că tatălui său îi plăcea să fie aşa.

Primise o lovitură, totuşi cînd, tocmai cînd începuse să se simtă mai bine, i se spusese că va trăi pentru totdeauna cu tatăl său şi cu Augusta şi că Peach nu se va mai întoarce. Plînsese mult în fiecare noapte şi chiar o auzise pe femeia de serviciu spunînd că era o ruşine, că băiatului îi era dor de mama sa. Apoi, brusc, totul s-a schimbat din nou şi viaţa urma să continue în mare măsură ca şi mai înainte, uneori cu tata, alteori cu Peach – dar niciodată din nou cu amîndoi la un loc. Şi iată, acum era la Paris cu Peach. Şi cu bărbatul ăsta nou.

Wil îl inspecta pe Noel cu suspiciune, peste masă, pe un *bâteau mouche*. Mama sa părea foarte mulţumită de ea însăşi, calmă şi zîmbitoare, şi îşi dădea seama că ea voia ca şi lui să-i placă Noel Maddox. Fusese ideea domnului Maddox ca ei să facă această plimbare cu vaporaşul pe Sena, deşi Wil personal considera că era un lucru ridicol. Cine să vrea să ia cina pe vaporaş şi să se uite pe fereastră la o mulţime de case vechi, deşi erau luminate cu reflectoare? Cînd s-au dus să-l întîlnească pe domnul Maddox la *Crillon*, iar acesta i-a spus lui Peach că a angajat o masă pe *bâteau mouche* pentru că a crezut că s-ar putea să fie distractiv pentru Wil, ochii lui Peach s-au uitat la Wil cu un semnal despre care el ştia că însemna „zîmbeşte şi fii drăguţ", aşa că a fost. Nu spusese el oare, „Mulţumesc foarte mult, domnule, va fi foarte plăcut"? Dar asta nu însemna că trebuia să se bucure. El ar fi preferat un hamburger şi cartofi prăjiţi la magazinul de lîngă Piaţa Operei, şi să vadă noul film cu James Bond, care rula într-un cinematograf de pe Champs Elysées, dar acest american credea că el e un turist. El cunoştea Parisul la fel de bine ca şi Londra – şi asta însemna că-l cunoştea mai bine decît domnul Maddox!

– Uită-te, Wil, zise Peach cînd vaporaşul trecu pe sub podul Sully, ieşind spre priveliştea glorioasă a Insulei St. Louis în dreapta, cu turnurile de la Notre Dame în faţă, pe Ile de la Cité. Uită-te, dragul meu, poţi vedea casa noastră?

Wil se ridică, uitîndu-se prin ferestrele în pantă ale vaporaşului, iar Peach se întoarse zîmbindu-i lui Noel.

– N-am mai văzut-o pînă acum de pe rîu, zise ea.

– Locuieşti acolo? întrebă Noel, uitîndu-se la impozantele faţade de piatră cenuşie.

– Acolo! exclamă Wil cu emoţie. Cea aproape din colţ, chiar acolo!

Alţi comeseni se întoarseră să privească, iar Peach spuse:

– Ssst, dragul meu! Zîmbi de entuziasmul lui. Casa a fost construită de către un De Courmont în secolul şaptesprezece şi este cunoscută. Toate casele mari particulare din Paris se numeau „hôtel", ca şi primăria – *hôtel de Ville*. Totuşi, *Hôtel de Courmont* a trecut prin nişte transformări, în ultima vreme. Acum face ceva ca să supravieţuiască – la fel ca şi familia. A devenit o parte a identităţii companiei *De Courmont* – imaginea ei pariziană către lume.

Faţa lui Noel era impasibilă cînd se întoarse spre masă şi mai turnă vin.

– Uite, mamă, uite la asta! exclamă Wil emoţionat, cînd se văzură meterezele impresionante ale catedralei Notre Dame, în lumina reflectoarelor; se vedeau clar statuetele cocoţate pe contraforturi şi ale căror umbre se proiectau pe turnuri.

– Vezi, murmură Peach, se bucură!

Noel ridică din umeri.

– Nu am nici o experienţă ca să ştiu ce le place cu adevărat băieţaşilor – dar cred că, mai curînd, ar fi înghiţit un hamburger şi ar fi urmărit un film cu James Bond, decît să stea la o cină pentru oameni mari şi să se uite la o grămadă de clădiri vechi.

Wil se întoarse şi îi zîmbi maliţios, privindu-l cu un nou respect.

– E-n regulă, domnule Maddox, spuse el cu amabilitate. Nu mă deranjează. Putem vedea mîine filmul cu Bond.

– S-a marcat, promise Noel, zîmbind şi el.

Mai tîrziu, Noel se plimbă prin splendidele saloane ale casei *De Courmont*, în timp ce Peach îi spunea noaptea bună lui Wil.

Se uită la măreaţa scară de marmură şi la fresca ce reprezenta heruvini zburători, de pe plafonul mare în formă de cupolă, imaginîndu-şi-o pe Peach copilă, urcînd cîte o treaptă, ducîndu-se la culcare. Umblă prin holul de marmură cu pătrate albe şi negre, întrebîndu-se dacă jucase acolo vreodată şotron şi se plimbă prin elegantul salon mare, admirînd portretul făcut de Hellev lui Marie-France de Courmont – bunica lui Peach. Pe celălalt perete, era un tablou de Sargent, reprezentînd-o pe Léonie, arătînd eteric de frumoasă într-o rochie aurie, lipită de trup, cu braţele întinse şi cu o panteră neagră dormind la picioarele ei.

– Asta-i bunica! zise Peach în spatele lui.

– Ştiu, răspunse Noel.

– Vino să-l vezi pe „Monsieur", zise ea, luîndu-l de mînă şi ducîndu-l din nou în hol. Portretul-bust al unui bărbat frumos, a cărui gură avea o nuanţă de cruzime în curbele ei. Ochii lui aveau o privire puternică, pătrunzătoare, care i se părea lui Noel că-l urmăreaşte chiar în timp ce se deplasa. Iar ochii lui Monsieur erau de aceeaşi culoare albastră ca ai lui Peach, o culoare închisă şi neliniştitoare. Plăcuţa mică, aurie, de sub portret, menţiona: *„Gilles al VI-lea, duce de Courmont".*

– Uneori stau de vorbă cu el, mărturisi Peach, cînd sînt singură aici.

– Despre ce-i vorbeşti?

– A, îi spun ce decizii am luat în legătură cu compania lui, îi spun ce am de gînd să fac – îi promit că mă voi strădui să cîştig.

– Şi reuşeşti? întrebă Noel interesat.

– Încerc, oftă Peach.

– Spune-mi, întrebă brusc Noel, cînd ai fost copil, ai jucat şotron pe dalele astea de marmură?

Peach îşi aminti brusc de nesuferitele şi inesteticile proteze şi de mirosul curelelor negre de piele, de parcă încă i-ar fi înconjurat picioarele.

– Eu n-am jucat niciodată şotron, replică ea brusc.

Luîndu-l pe Noel de mînă, îl conduse prin coridorul larg, spre salonul mare.

Şezură unul în faţa celuilalt pe noile canapele albe, puse de ambele părţi ale căminului vast, sub candelabre veneţiene strălucitoare, din secolul al şaptesprezecelea. O cameristă, cu un şorţuleţ alb de dantelă, puse o tavă de argint cu ceşti de cafea pe masa de lîngă Peach.

– Wil e un băiat simpatic, comentă Noel, şi e inteligent. El ştia că am făcut o greşeală cu acel *bâteau mouche* dar m-a lăsat în pace.

– Nu te simţii jenat din cauza asta. Eu fac greşeli cu el tot timpul – ducîndu-l în locuri care i-ar fi plăcut în urmă cu şase luni, dar care brusc sînt prea „copilăreşti". Nu poţi cîştiga, cînd e vorba de băieţi în creştere – ei sînt întotdeauna cu un pas înaintea ta.

– Şi, într-o bună zi, toate astea vor fi ale lui, zise Noel sorbind cafeaua.

– Toate astea şi ce-o mai rămîne din „imperiul“ lui Monsieur.

Peach se uită cu ezitare la Noel.

– Nu-mi place că te plictisesc cu toate astea cînd ai fost atît de bun cu mine, dar aş aprecia părerea ta. Ştiu că eşti unul dintre bărbaţii cei mai respectaţi din industria automobilelor.

Noel o urmări pe Peach cum îşi aruncă pantofii – cu tocuri joase, observă el, ca să nu arate mai înaltă decît el. Ea se ghemui pe canapeaua albă, sprijinindu-şi capul pe mînă, întîlnindu-i privirea. Într-o rochie de un coraliu blînd, cu pielea ei aurie şi coama de păr roşcat, avea frumuseţea onestă a fetelor prerafaeliene ale lui *Rossetti*. Iar ochii ei erau în seara asta de un adînc albastru marin şi îl priveau cu îngrijorare.

– Vezi, Noel, *„Floarea“* nu se vinde aşa cum am sperat noi, îi explică Peach. Se presupunea că va fi un pas uriaş al maşinilor *De Courmont* spre piaţa mondială şi că vom putea intra în competiţie cu *Datsun* din Japonia şi cu *Fiat* din Italia sau cu *Volkswagen* din Germania. E o maşină bună, Noel, cam scumpă pentru mărimea ei, dar e solidă şi bine făcută. Clanţele nu cad şi motorul porneşte chiar în dimineţile reci de iarnă, aşa că te poţi baza pe ea.

– *„Floarea“* e o maşină bunicică, fu de acord, cu precauţie, Noel.

– Atunci, Noel, de ce? De ce nu se vinde bine? Toţi distribuitorii au stocuri masive, au fost loiali cu *De*

Courmont ani de zile – unii chiar dinainte de război. Dar *„Floarea“* stă în vitrine în loc să circule pe şosele!

– Vrei adevărul? întrebă Noel.

Ea îl privi.

– E chiar atît de rău?

– *„Floarea“* are preţul prea mare şi capacitate prea mică. Greşeala a început de la etapa de concepţie. Maşina a fost destinată unei pieţe care nu există. Apoi, desenatorii au continuat greşeala un pas mai departe. Maşina nu e nici cal, nici măgar – e prea mare pentru a fi compactă şi prea mică pentru o maşină familială. Pe scaunul din spate nu e loc pentru doi copii şi un cîine şi, eventual, pentru cumpărături. Liniile sînt greşite – nu e destul de „gen sport“ şi nici nu e „modernă“. *„Floarea“ De Courmont* arată ca tipul de anul trecut, reluat. Să mă ierţi că spun asta, Peach, dar echipa de desenatori ar trebui concediată – în întregime.

Peach se uită fix la el, uluită.

– Dar *„Floarea“* avea rolul să salveze compania *De Courmont*, protestă ea. S-au investit milioane în ea.

Noel ridică din umeri.

– Îmi pare rău, Peach. Mi-ai cerut adevărul. Bineînţeles că poţi întreba şi pe alţii, dar mi-e teamă că în S.U.A. asta-i părerea generală.

– Dar, la început, reacţia a fost atît de bună, spuse Peach, cu toate că analiştii n-au fost prea amabili. Sau poate că au fost corecţi.

– Întotdeauna, la început există o reacţie bună la o campanie de publicitate ca a voastră, spuse Noel, şi te felicit. A fost într-adevăr cel mai bun lucru la

„Floarea“. În plus, tu arătai minunat.

Peach reuşi să zîmbească.

– Noel, îţi dai seama ce înseamnă dacă maşina *De Courmont* nu se vinde? Compania nu va mai putea continua – s-au cheltuit foarte mulţi bani cu *„Floarea“.*

– A fost o greşeală chiar şi intrarea pe piaţă, la un nivel mai scăzut, spuse Noel. *De Courmont* ar trebui să intre în competiţie cu *Mercedes*, nu cu *Volkswagen*! Bătrînul din portret avea dreptate – el a creat o maşină scumpă, de mare clasă, şi o imagine corespunzătoare. Chipul tău ar trebui să vîndă o replică scumpă, la *Mercedes* şi la *Porsche* către partea superioară a pieţei şi nu o maşinuţă pentru gospodinele din suburbii, pentru Dumnezeu! Aveţi nevoie de desenatori noi, de costuri eficiente şi de o producţie limitată. *De Courmont* nu poate concura în domeniul fierăriei, pentru masa mijlocie şi straturile inferioare, Peach. E simplu. Ţinteşte spre vîrf, cu o echipă corespunzătoare, şi ai să cîştigi.

Peach se aşeză drept, cu mîinile strînse în poală, ca o fată la şcoală care ascultă lecţia profesorului. Noel remarcă oja coralie de pe unghiile de la picioare şi strălucirea blîndă a picioarelor ei goale. Braţele ei, în rochia fără mîneci, arătau netede şi moi, iar lumina de la candelabru se reflecta pe curba aurie a sînilor ei, acolo unde se termina decolteul adînc al rochiei. Cu un efort, Noel îşi luă ochii de la ea.

– Totul pare atît de logic, atît de simplu acum, cînd o spui tu, zise tristă Peach. Ştiu că totul e adevărat, te cred.

Noel îi zîmbi.

– Unii mă plătesc cu mii de dolari pentru un asemenea sfat, spuse el. Acţionează pe baza lui, dacă vrei. Îţi garantez că va funcţiona.

– Te plătesc Noel Maddox, zise brusc Peach, dacă vii să lucrezi pentru *De Courmont*, şi ne înveţi cum să lucrăm!

– Peach, zise el, ridicîndu-se şi întinzîndu-se. Mi-e teamă că *De Courmont* nu-şi poate permite să mă ia pe mine.

Ea merse cu el la uşă, lipăind în picioarele goale prin holul cu marmură. Noapta era caldă, iar şirurile de lumini scînteiau de-a lungul Senei, în timp ce ei stăteau împreună în capul scării.

– Dar numai tu ai putea salva compania *De Courmont*, Noel, spuse Peach convingător. Nimeni altcineva nu se pricepe.

Noel îi zîmbi.

– Bine, răspunse el, dar o să trebuiască să mă gîndesc la asta, nu-i aşa?

Aplecîndu-se înainte, el o sărută uşor pe buze.

– Noapte bună, Peach.

Peach alergă după el pe trepte.

– Noapte bună, Noel!

El îi făcu semne cu mîna, îndepărtîndu-se.

– Te sun mîine, zise el.

* * *

Peach îl aştepta singură pe Noel la o masă, la *Maxim's*. Era una dintre singurele trei femei de acolo – toate celelalte mese erau ocupate de oameni de afaceri, discutînd contracte importante, cu cifre mari, la un pui înăbuşit şi vinuri *Grand Cru*. Ea îl invitase aici pe Noel să discute afaceri şi era nervoasă, sfîşiată între amintirea tremurului uşor al buzelor lui cînd o sărutase – oare era sigură că nu fusese doar imaginaţia ei? – şi nevoia de a acţiona pe baza sfatului lui. Altfel, avea să vadă oare compania *De Courmont* eşuînd? Se oprise la portretul lui Monsieur cînd plecase, azi dimineaţă. „Am să fac tot ce pot, bunicule" îi promisese ea.

Iată-l, venea printre mese, spre ea! Faţa slabă, smeadă a lui Noel arăta serioasă şi liniştită. Arăta ca un bărbat care stăpînea orice situaţie şi propria lui viaţă. Ah, Doamne, ultima dată cînd simţise acest lucru fusese atunci cînd l-a văzut pentru prima oară pe Harry la meciul de cricket de la Launceton! Dar Noel Maddox nu va fi sedus niciodată de o femeie, aşa cum fusese Harry. Noel era un bărbat care găsea ceea ce dorea – şi lua. Ochii lui cenuşii, adînci, care arătau uneori atît de întunecaţi şi îndepărtaţi, se luminară cînd o văzu.

– Peach, spuse el, întinzîndu-i mîna. Îmi pare rău că am întîrziat... Un telefon de la Detroit şi cîteva probleme pe care a trebuit să le rezolv m-au reţinut.

– Sper că nu e nimic rău?

– Nimic destul de important care să mă facă să întîrzii la întîlnirea cu tine, spuse el uşor. Îmi pare cu adevărat rău.

El se uită la şampania care aştepta în frapiera cu gheaţă, alături de masă.

– Sărbătorim ceva?

– Sper că da, pentru asta sîntem aici.

Noel rîse, cînd chelnerul le umplu paharele.

– E o sărbătoare, pur şi simplu, dacă sînt cu tine, Peach, adăugă el stînjenit. Eşti atît de frumoasă în rochia asta galbenă, ca o îngheţată de vanilie cu sos de zahăr ars.

Peach îşi aminti de imaginile exotice ale lui Harry despre ea... fecioară în picioarele goale, îmbrăcată în coliere de flori, o panteră pe pajiştea verde englezească, exotică în jungle tropicale şi pe plaje moi albe...

– Asta-i cel mai drăguţ compliment pe care mi l-a făcut cineva vreodată, spuse ea mulţumită.

– Eu nu mă pricep grozav la complimente, recunoscu stînjenit Noel. Sînt mai bun în afaceri.

– Tocmai pentru asta sîntem aici, zise Peach. Am vorbit azi dimineaţă cu Jim Jamieson. Mi-a zis că v-aţi întîlnit în urmă cu cîteva săptămîni.

– Am avut o discuţie preliminară cu el, despre o posibilă implicare a lui *US Auto* în *De Courmont,* recunoscu Noel.

– Nu mi-ai spus niciodată că *US Auto* ar putea fi interesată!

Noel ridică din umeri.

– N-am discutat despre afaceri, pînă aseară. S-a întîmplat să mă aflu în Europa pentru *US Auto* şi am auzit despre situaţia companiei *De Courmont.* Am considerat că merită să am o discuţie cu Jim, deşi cred că ţi-a zis că nu cunoşteam nici măcar structura companiei.

– Oricum, spuse Peach, i-am relatat lui Jim convorbirea noastră de aseară şi a trebuit să fie de acord că tot ce-ai spus era adevărat. Şi a fost de asemenea de acord cu mine că *De Courmont* are nevoie de tine, Noel. Nu de cineva ca tine, ci de tine.

Noel îşi stăpîni zîmbetul de triumf care voia să apară în colţul buzelor lui. Cîştigase. Avea ce dorise – preşedenţia la *De Courmont* îi era la îndemînă. El savură momentul, înainte de a spune.

– Peach, ştii ce-mi ceri? Ştii că sînt un executiv foarte bine plătit la *US Auto* şi, în cîţiva ani, voi veni la rînd să fiu preşedinte? Asta nu-i o slujbă oarecare, Peach, e una dintre cele mai înalte slujbe din lume şi îmi plătesc al naibii de mulţi bani. De ce aş abandona toate astea, încercînd să salvez o companie străină aflată în suferinţă?

Peach se uită în pahar; de parcă ar fi analizat spirala fină a bulelor.

– Pur şi simplu, speram, cred, pentru că... pentru prietenia noastră. Acum, îmi dau seama că a fost o prostie din partea mea – şi foarte incorect.

Noel îi luă mîna.

– Peach, prietenia noastră există oricum.

Ochii ei erau îngrijoraţi.

– O să trebuiască să mă mai gîndesc la asta, zise el. S-ar putea să existe o cale – dar nu sînt sigur că *De Courmont* se va bucura de aceasta.

– Eu aş fi bucuroasă, exclamă Peach, iar, eu sînt *Compania De Courmont*.

– Ar putea exista o cale de a încorpora compania în *US Auto*. Atunci, am putea obţine sprijin financiar ca să punem din nou compania pe picioare şi să reluăm producţia. Bineînţeles că asta ar însemna că trebuie să cedaţi parţial controlul asupra companiei – dar asta e singura cale prin care cineva să vrea să pună la bătaie banii. Dar îţi promit, Peach, că dacă te hotărăşti să porneşti pe drumul ăsta, *De Courmont* va ajunge unul dintre numele de frunte în industria automobilelor. Va fi din nou acolo unde îi e locul – unde a aşezat-o Monsieur. În frunte.

– Se pare că nu prea am de ales! zise Peach, frămîntată între amărăciunea de a pierde controlul asupra companiei familiei şi bucuria pentru salvarea ei. Ori *De Courmont* se scufundă, ori predau controlul. Am încredere în tine, Noel, am să fac aşa cum zici tu, zise ea, uitîndu-se în ochii lui.

Noel îi zîmbi, sorbindu-şi şampania.

– S-ar putea să dureze cîteva luni, zise el, pînă vom putea clarifica toate problemele.

Ştia că, pînă atunci, *„Floarea"* *De Courmont* avea să fie înlăturată de *„Armăsar"*. Iar compania *De Courmont* va fi disperată după el şi după banii de la *US Auto*.

– Am să aştept, promise Peach, cu ochii scînteind din nou.

Noel ridică paharul, pentru un toast.

– Atunci, hai să sărbătorim, zise el, zîmbind către fata lui aurie. Şi ea era tot ceea ce-şi dorise dintotdeauna.

* * *

44

Detroit nu arăta atît de bine pe cît s-ar fi cuvenit ca să-i ureze bun venit lui Peach de Courmont. Obişnuitul strat de zăpadă mărginea străzile îngheţate iar lapoviţa bătea în parbrizul vastei limuzine *Premiere* de la *US Auto*, în timp ce aceasta oprea sub porticul hotelului *Pontchartrain*. Înfăşurată într-un palton de samur, care fusese al bunicii ei, şi îmbrăcată la *Dior*, Peach intră în hol, urmată de hamali care duceau o duzină de valize şi genţi de piele de culoare deschisă. Nimeni n-ar fi bănuit că era nervoasă şi atît de nesigură pe ea, aventurîndu-se în această lume foarte puternică a afacerilor americane, încît îşi adusese mult mai multă îmbrăcăminte decît avea nevoie, pur şi simplu pentru că nu se putuse decide ce să poarte.

Voia să le facă impresie acestor oameni de afaceri încăpăţînaţi, iar a doua zi se va îmbrăca sever, într-un costum creat de *Dior* sau *Balmain*, la întîlnirile de la etajul paisprezece al „turnului puterii"; va fi seducătoare şi franţuzoaică în timpul serii, purtînd rochia strîmtă, aurie, de catifea pan de la *Valentino*, sau poate cea cu fusta largă de mătase corai de la *Givenchy* sau poate cea de satin safir lipită de corp, pe care o cumpărase dintr-un mic magazin nou din Londra.

Noel se asigurase ca agenţia americană de publicitate, care avea să desfăşoare noua campanie de publicitate, să o prezinte pe ea şi casa familiei *De Courmont* ca „imaginea" de clasă a companiei pentru noua lor maşină – deja numită provizoriu *„Ducele"* – iar sosirea ei la aeroportul *Metropolitan* din Detroit fusese regizată cu grijă, pentru maximum de publicitate, cu fotografi şi ziarişti şi camere de televiziune care o aşteptau. Dar fără Noel! Doar un buchet de trandafiri de culoarea piersicilor şi un bileţel:

„E aranjat totul pentru tine. Bucură-te! Te sun mai tîrziu la hotel."

Peach închise uşa apartamentului în urma ultimului hamal, a directorului hotelului, a cameristei şi a celor trei delegaţi de la *US Auto*, care fuseseră trimişi să „se asigure că avea tot ce dorea şi să-şi ofere ajutorul pentru orice ar mai avea nevoie".

Scoţîndu-şi cizmele înalte, se lăsă pe canapea, satisfăcută.

Formarea noii companii durase mai mult decît se aşteptase Noel, dar nu venise prea devreme pentru *De Courmont*, avînd în vedere scăderea bruscă a vînzărilor la *„Floarea“* de îndată ce *„Armăsarul“* ajunsese pe piaţă. Dar, cumva, Noel a reuşit să asigure drepturile de distribuire pentru *„Armăsarul“* în numele lui *De Courmont*, iar acum, distribuitorii erau dornici să vîndă ceea ce va produce noua companie sub preşedinţia lui Noel. *„Ducele“* avea să fie un automobil de lux de prim rang, care să concureze cu *Mercedes*, dar cu un stil mai fin, italian, iar modelul era deja în faza stadiului de machetă de fibră de sticlă. Peach avea să o vadă mîine, pentru prima oară. Şi avea să-l vadă şi pe Noel, pentru prima oară după două luni.

Noel zburase încolo şi încoace, la Paris, aducînd echipe de experţi în eficienţă şi desenatori şi contabili, analizînd structura companiei bucată cu bucată şi reasamblînd noua companie *De Courmont* în concordanţă cu viziunea lui, pentru o producţie în flux. Peach aşteptase vizitele lui aşa cum aşteptase Crăciunul cînd era copil, numărînd zilele şi trezindu-se dornică şi emoţionată în dimineţile în care ştia că el avea să sosească. Îi ceruse să vină să stea în casa din Insula St. Louis, dar el spusese că era mai bine să-şi menţină vechiul lui apartament de la *Crillon*. Peach se simţise dezamăgită; abia acum îşi dăduse seama cît de mult dorise să-l aibă pentru ea însăşi, în casa lor mare, veche. Să fie doar ei doi.

Cînd Noel venea la Paris, erau adesea „doar ei doi“, cînd el nu lucra, bineînţeles, deoarece pentru Noel, munca era pe primul plan. Mergeau la restaurante şi la concerte, iar Peach îl dusese în Germania să-i cunoască pe Lais şi pe Ferdi în castelul lor ca din poveşti, înălţat pe o stîncă lîngă Rhin şi în Elveţia, ca să se odihnească la un sfîrşit de săptămînă în hotelul familiei aşezat în vîrful muntelui. Dar nu-l dusese încă la bunica. Nu ducea nici un bărbat să o vadă pe Léonie, pînă cînd acesta nu reprezenta o parte serioasă a vieţii ei. Şi, oricît de mult ar fi dorit ca Noel să fie aşa ceva, ei rămăseseră doar buni prieteni şi parteneri de afaceri. Noel nu făcea altceva decît să o sărute uşor cînd se întîlneau sau cînd îşi spuneau noapte bună, deşi ea simţea că şi el ar fi dorit-o tot atît de mult ca şi ea. Avusese dreptate gîndindu-se că Noel Maddox nu putea fi sedus de o femeie; el lua ce voia. Se părea însă că pe ea n-o voia şi ea nu avea de gînd să se arunce asupra lui, aşa cum făcuse cu Harry.

Telefonul sună şi Peach îl ridică repede.

– Bun venit la Detroit!

– Mulţumesc, Noel. Mă simt foarte bine, zise Peach, uitîndu-se în jur, la apartamentul plin de flori. Cred că florăriile din Detroit nu mai au trandafiri.

– Majoritatea sînt acolo ca să-mi scuze absenţa, zise Noel. Mi-e teamă că nu ne puteam vedea în seara asta. A apărut ceva în legătură cu noul model şi avem nevoie ca toate datele şi cifrele să fie gata pentru conferinţa de presă de mîine dimineaţă.

Peach simţi cum bucuria ei se transformă în dezamăgire.

– N-are importanţă, spuse ea. Oricum, sînt obosită după călătorie.

– Am să vin să te iau, mîine dimineaţă, spuse Noel sec. E ziua cea mare.

Peach se sprijini din nou de perne. Era singură în oraşul lui Noel. Sperase că, odată ce vor fi departe de Paris, lucrurile vor fi diferite. Iar acum, în prima ei seară la Detroit, Noel o lăsase singură, tocmai cînd ar fi avut mai multă nevoie de prezenţa lui liniştitoare, care să-i spună că era bine ceea ce avea să facă mîine. Dar, de acum nu mai era vorba de un lucru bun de făcut, ci de unicul lucru posibil. Fără Noel, compania *De Courmont* s-ar fi scufundat încă în urmă cu trei luni. De fapt, fără prezenţa lui Noel în viaţa ei, ar fi pierdut totul.

* * *

Noel urmări cum Peach, aşezată la biroul preşedintelui de la *US Auto*, semna documentele cu eleganţă, uitîndu-se în sus ca să le zîmbească fotografilor. Arăta minunat, într-un costum taior, cu o bluză albastră încheiată pînă la gît, cu o cravată de mătase în dungi – o glumă feminină la adresa uniformei lor de executivi. Paul Lawrence îşi adăugă semnătura lui şi dădu mîna cu Peach, pentru fotografi.

Se făcuse! *De Courmont* era acum o subdiviziune autonomă a *US Auto*, iar Noel era cel mai tînăr preşedinte al uneia din cele mai importante companii de automobile din istoria industriei respective. Atunci, de ce nu simţea nici o bucurie? Aceasta era ziua în care realizase tot ceea ce îşi propusese. Ce nu era în regulă, oare? Se uită la Peach, trist. Se folosise de ea ca să obţină ce voise, manipulase proasta situaţie financiară a companiei *De Courmont*, ca să obţină avantaje, pentru el şi pentru *US Auto*. Dar asta era doar o afacere bună. Nu-i aşa? Oare în spatele tuturor acestora nu fusese amintirea imaginii lui Peach de la petrecerea de la Boston şi zîmbetul ei larg care îi însoţise vorbele ucigătoare care dezvăluiau lumii că el era Noel Maddox, orfanul întreţinut din binefaceri? Nu fusese oare o dorinţă vindicativă în spatele aranjamentelor lui? Sau dorinţa copilului orfan de a se răzbuna pe frumoasa fetiţă bogată?

– Noel, strigă Paul, vino aici şi oferă-le acestor băieţi o fotografie a noului preşedinte de la *De Courmont*.

Noel luă loc alături de Peach, simţindu-i ochii aţintiţi asupra lui. El îi interzisese să poarte tocuri joase cînd era cu el, decît dacă erau potrivite ocaziei, iar azi părea deosebit de înaltă şi subţire, cu părul ridicat în sus şi cu pantofii albaştri de antilopă cu tocuri înalte.

– Arăţi obosit, îi spuse Peach după aceea, la masa de prînz.

– Mă simt bine, replică el scurt. Doar că nu-mi plac scălămbăielile astea publicitare.

Noel se uită în jur, la sufrageria aglomerată şi la bufetul plin de lume.

– Eu sînt inginer, nu chefliu.

Zîmbetul dispăru de pe faţa ei.

– Îmi pare rău, zise el. Cred că sînt puţin obosit. A fost o luptă lungă.

– Noi, *De Courmont*, te-am extenuat! comentă ea.

– Nu e doar atît, se scuză el. Cred că ultimii douăzeci de ani m-au ajuns din urmă.

După masa de prînz, el o trimise înapoi la hotel să se odihnească, promiţîndu-i să vină la şapte şi treizeci să o ia la recepţia dată pentru presă şi distribuitori şi la prezentarea noului automobil *de Courmont* denumit *„Ducele“*.

El ajunsese acolo la timp, aşteptînd-o în hol, în loc să urce în apartamentul ei, şi nu făcu nici un comentariu la rochia aurie de catifea de la *Valentino,* grăbind-o să urce în limuzină, de parcă ar fi fost în întîrziere.

Peach îi privi profilul tăcut, mirată. Ce putea să se fi întîmplat rău? Regreta el oare deja că devenea preşedintele companiei *De Courmont*? Poate că nu voia să-şi trăiască o parte a vieţii în Franţa? Sau poate că nu mai voia să o vadă, acum, după ce îi luase compania?

* * *

Sala era decorată cu steaguri franceze şi americane şi cu flori roşii, albe şi albastre. Stînd între Paul Lawrence şi Noel, cu preşedintele şi vice-preşedintele de onoare al companiei care îi flancau, Peach dădu mîna cu executivii de la *US Auto* şi cu soţiile acestora, cu distribuitori şi soţiile lor, zîmbindu-i fiecăruia, salutîndu-i pe nume, după ce citea micile insigne de pe reverul lor. Apoi, cu fotografii îngrămădiţi în faţa ei şi cu Noel şi Paul alături, ea trase de şnurul de catifea, dînd la o parte cortina de un purpuriu regal şi dezvelind astfel macheta noii maşini din fibre de sticlă.

– Bunicul meu, ducele de Courmont, ar fi fost mîndru să împrumute titulatura lui acestui minunat automobil nou, spuse ea zîmbind încîntător.

Seara, care era începutul unei noi ere pentru compania *De Courmont,* i se păru o eternitate şi Peach fu bucuroasă cînd Noel îi spuse, în cele din urmă, că era timpul să plece. Străzile Detroit-ului erau liniştite în timp ce se întorceau cu maşina şi impulsiv, Peach îi luă mîna lui Noel.

– Îmi pare rău pentru ziua de azi, dacă nu a fost ceea ce ai dorit, spuse ea liniştită.

– Azi a fost exact aşa cum mi-am dorit să fie, replică el, întorcîndu-se să o privească. Pleoapele îi cădeau peste ochii ei albaştri, făcîndu-i să arate umbriţi şi misterioşi în lumina slabă a maşinii iar gura ei arăta foarte moale şi vulnerabilă. Dorea foarte tare să o sărute... să-i sărute ochii... să-i spună că totul era bine... că el va avea grijă de ea...

Limuzina se opri în faţa unei clădiri înalte cu apartamente şi, cînd portarul în uniformă elegantă o ajută să coboare din maşină, Noel spuse:

– M-am gîndit să trecem pe la apartamentul meu, pentru un ultim pahar. E ceva mai intim decît la hotelul tău şi am sentimentul că am fost suficient în ochii publicului, pe ziua de azi.

El o înconjură cu braţele, cînd se grăbiră, prin aerul îngheţat şi prin hol, spre ascensor.

– Există doar un singur buton, făcu Peach uimită.

Noel zîmbi.

– Este un ascensor personal, pînă la apartamentul de pe terasă.

– Ştii ceva? spuse ea în timp ce se înălţau silenţios. E prima oară cînd ai zîmbit azi. N-ai zîmbit nici măcar pentru fotografi. Arătai serios şi cu gîndul la afaceri – dar presupun că asta va speria concurenţa.

– Vom arăta ca frumoasa şi bestia, zise Noel. Pentru că, în această coloană de lumină topită pe care o numeşti rochie, eşti foarte frumoasă, Peach de Courmont.

Ascensorul se opri uşor şi cînd uşile se deschiseră, el îi spuse prinzînd-o în braţe:

– Iar bestia se va transforma oare într-un prinţ, dacă o va săruta?

Buzele ei erau reci din cauza aerului îngheţat al nopţii şi tremurară uşor, cînd el o sărută. Îi putea mirosi parfumul şi simţi moliciunea obrazului şi liniile netede ale trupului ei cînd o ţinu aproape.

Ochii lor se întîlniră, cînd el se retrase şi, luînd-o de mînă, îi spuse:

– Vino cu mine. Tu mi-ai arătat lumea ta; acum, vreau să ţi-o arăt şi eu pe a mea.

Tîrîndu-şi haina de samur, ea umblă prin spaţiile albe, aerisite, ale apartamentului lui, plăcîndu-i decorul liniştit, monocrom, şi iluminatul subtil. Stătu în faţa tabloului lui Lichtenstein, captivată de inteligenţa lui, şi rămase mai mult în faţa celui al lui Marie Laurencien, spunînd că o face să se simtă acasă. Ea admiră reproducerile după Kandinsky şi Mondrian şi îşi trecu mîna peste o sculptură netedă din marmură. Şi tot timpul se gîndea la gura lui care o sărutase, iar trupul ei simţea furnicături, amintindu-şi de contactul cu al lui.

– Vino aici, vreau să vezi asta, o strigă Noel.

El stătea în faţa ferestrelor, uitîndu-se spre luminile sclipitoare ale oraşului de sub ei.

– Uite-l, spuse el. Detroit, oraşul motoarelor. Acesta este teritoriul meu, Peach. Mi-am croit drumul prin luptă, pornind de pe acele străzi îngheţate, singuratice, pînă sus, pînă la acest apartament de pe terasă. Şi pînă la postul de preşedinte al companiei la care am lucrat cîndva la banda de montaj.

Peach ştia că nu va înţelege niciodată prin ce trecuse Noel. Cum ar fi putut? Ea nu cunoscuse niciodată sărăcia şi singurătatea, n-a avut nevoie niciodată să se caţere în vîrf. Noel avea în viaţa lui o parte întunecată, pe care numai el avea dreptul să o vadă.

– E o slujbă pentru care doar tu eşti calificat, spuse ea cu blîndeţe. Fără tine, nu ar mai fi existat compania *De Courmont*. Noel, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine.

El o privi cu acei ochi flămînzi, căutînd să vadă dacă vorbea de companie sau despre ea însăşi.

– Vorbesc sincer, Noel, spuse Peach încet.

Paltonul de samur căzu jos, cînd el o prinse în braţe, strîngînd-o cu disperare.

– Ah, Doamne, zise el, am aşteptat atît de mult să-ţi spun că te iubesc! Am vrut să-ţi spun că nu pot trăi fără tine, că am nevoie de tine...

– Atunci, de ce? şopti Peach. De ce n-ai făcut-o... eu abia aşteptam.

– N-aş fi putut suporta să mă respingi, gemu el, şi în plus...

– În plus?

Peach îi ţinea faţa între mîinile ei, zîmbindu-i.

– În plus, n-am vrut să profit de tine, recunoscu Noel. N-am vrut ca să spună cineva că am sedus-o pe Peach de Courmont ca să obţin controlul asupra companiei ei.

– Dar, ţi-aş fi dat-o oricum, Noel, rîse Peach. Ţi-aş fi oferit-o pe o tavă de argint, odată cu mine însămi.

Sărutul lui îi strivi vorbele de pe buze şi, cînd sărutările nu mai fură suficiente, o luă de mînă şi o duse în dormitorul lui. Sub ochii zîmbitori ai îngerilor de alamă de la orfelinat, el alunecă foaia de catifea pan de pe sînii ei, sărutîndu-i blînd. Apoi îi scoase pantofii aurii cu tocuri înalte, aşteptînd pînă ce ea îşi scoase ciorapii. Apoi îi sărută degetele de la picioare şi talpa şi interiorul coapsei, unde era ceva mai moale. Peach îi descheie cămaşa, băgîndu-şi mîinile dedesubt, plăcîndu-i cum îi simţea corpul cu muşchi tari, inspirînd parfumul pielii lui. Apoi, ea se culcă, uitîndu-se şi aşteptînd, în timp ce el se dezbrăca.

– Nu e nevoie de sărutări care să te transforme, îi spuse ea liniştit. Eşti frumos.

Dar el continuă să o sărute, trecîndu-şi limba pe sfîrcuri, de-a lungul curbei sînilor, şi în jos, pe scobitura aurie a pîntecului, atingîndu-i blînd ridicătura de păr roşcat. Iar ea îşi dorea atingerea lui, gemînd de plăcere, rostindu-i numele. Cînd trupul lui îl pătrunse pe al ei, Peach se înfăşură în jurul lui, strîngîndu-l lîngă ea într-o nebunie a pasiunii.

Iar cînd dragostea lui se revărsă în ea, Noel îşi strigă triumful.

* * *

45

– Te iau de aici, de la toate astea, spuse Noel tachinînd-o, cînd se trezi.

– Nu, murmură Peach, ghemuindu-se mai tare în braţele lui. Îmi place aici.

– Prea multă lume, prea multe telefoane, prea multe afaceri, murmură el între sărutări. Am o ascunzătoare, tocmai potrivită pentru noi doi.

– O ascunzătoare?

Peach îşi dădu părul deoparte şi se arătă interesată.

– Haide, bea-ţi cafeaua şi îmbracă-te. Luăm cîteva haine pentru tine de la hotel şi plecăm.

Peach îşi sorbi cafeaua, zîmbindu-i.

– Ard de nerăbdare ca tu să vezi locul acela, zise el.

– Cîteva minute în plus mai pot schimba ceva? Chiar şi o jumătate de oră – sau cît o fi? întrebă ea punînd jos ceaşca şi întinzîndu-se din nou goală în cearceafurile în dezordine.

– Am făcut dragoste toată noaptea, zise el rîzînd.

– Îmi amintesc, murmură Peach, întinzînd mîna spre el.

Noel zîmbi maliţios, în timp ce o trase spre el.

– Mă distragi prea mult, eşti prea tentantă, prea delicioasă.

– Iar tu eşti frumos, spuse Peach, trecîndu-şi degetele pe spatele lui neted, musculos.

– Ah, Doamne, eşti atît de frumos.

Ea era sub el, simţind forţa trupului lui pe al ei, cu ochii în privirea lui adîncă, pasionată, şi iată, el o săruta din nou şi din nou, iar trupul lui era atît de minunat, încît ea nu mai voia să-l lase să plece de lîngă ea – niciodată.

– Te iubesc, strigă ea în căldura pasiunii, ah, te iubesc!

Iar după aceea, cînd era culcat lîngă ea, Noel zise:

– Te iubesc, Peach de Courmont.

◆

Drumul la cabana de lîngă lac fusese curăţat de plugurile de zăpadă, iar mormane de zăpadă cristalină, înalte cît maşina, străluceau în lumina soarelui sub un cer fără nori, în timp ce se grăbeau spre nord, cu Noel la volan.

– Dar unde mergem? întrebă Peach, fără să fie prea interesată, din moment ce era cu el.

– Aşteaptă şi ai să vezi, replică Noel.

Dîndu-şi seama că nu luaseră micul dejun şi nici cina cu o seară înainte, se opriră la un han de ţară şi mîncară clătite cu sirop proaspăt de arţar, iar Peach îl ţinu de mînă pe Noel, nevrînd să-i dea drumul nici un minut.

Peach dormi ultima oră a drumului lor de trei sute de kilometri, asprimea cămăşii de lînă în carouri a lui Noel lăsîndu-i o mică pată roşie pe obraz, unde se sprijinise de el.

– *Deschide ochii şi priveşte ce ţi-a trimis Dumnezeu*, spuse Noel citînd greşit un cîntec de copii.

Lacul se întindea în faţa ei, strălucind verde lîngă mal şi devenind albastru intens în depărtare. Zăpada suflată spre margini acoperea cu alb un milion de pomi de Crăciun, iar o casă din lemn de Sequoia stătea aşezată solid, un fum gri-albăstrui ridicîndu-se din coşul ei.

Mînă-n mînă, urcară treptele spre casă, iar Noel deschise larg uşa, cu un gest elegant. Era modernă, simplă şi nu cerea prea multă întreţinere, avea podele deschise de lemn ceruit şi o vedere spre copaci şi apă, prin nişte ferestre mari. Aici nu se vedeau urme ale decoratorilor. De fapt, aproape că nu erau mobile. Doar o canapea foarte mare şi cîteva fotolii pe care Noel le considerase confortabile. Un covor indian Navajo, în faţa căminului masiv, o masă de pin şi scaune în partea rezervată sufrageriei şi un pat uriaş, acoperit cu un pled în carouri, în dormitor. Apartamentul din Detroit, aproape de cer, fusese provocarea făcută de Noel lumii. Dar asta era ceea ce era el de fapt. Un bărbat pe care viaţa aspră l-a deposedat de emoţie, un bărbat căruia i-a fost frică să iubească şi în schimb şi-a revărsat pasiunea în muzică, în tablouri şi în frumuseţea solitară a acestui loc minunat.

Îngrijitorul de la cabană aprovizionase frigiderul şi aprinsese focurile, iar casa era plăcută şi primitoare.

Singurele ornamente pe care le putea vedea Peach erau un vas mare de ceramică umplut cu ierburi uscate şi frunze şi o cupă mică, argintie, pe poliţa aspră de piatră, a căminului. Luînd-o, ea căută o inscripţie, dar nu era scris nimic.

– E o cupă de box, spuse Noel. Am cîştigat-o la Maddox, cînd aveam paisprezece ani.

– Dar atunci, de ce nu e înscris nimic pe ea?

Ochii lui Noel aveau privirea aceea familiară, cînd îi întîlniră pe ai ei.

– N-am rămas acolo destul de mult timp, spuse el. Am fugit chiar în noaptea aia.

Peach inspiră brusc.

– Ah... înţeleg. Atunci e mai mult decît un trofeu de box, Noel. Cupa asta marchează începutul vieţii tale noi. Şi ar trebui să fie înscrisă cu numele tău şi al orfelinatului... data... totul.

– Poate, spuse el depărtîndu-se. Poate că într-o zi voi face asta.

Plecară la o plimbare pe lîngă lac, strivind zăpada sub picioare cu cizmele lor grele de iarnă, făcînd bulgări îngheţaţi de zăpadă şi aruncîndu-i în lacul rece şi unul spre celălalt, grăbindu-se acasă cu degetele îngheţate şi obrajii roşii, ca să bea ceşti de vin fiert, pe care Noel îl pregăti cu experienţă, pe o sobă mare, albă.

Iar cînd întunericul albastru se lăsă deasupra lacului, făcură dragoste pe canapeaua mare din faţa focului de buşteni, consumaţi de căldura lor proprie şi încălziţi de flăcări.

Apoi, au făcut duş împreună în baia uriaşă, iar Peach îi săpuni părul şi lovi picăturile de apă de pe genele lui, iar Noel îi săpuni trupul, pînă cînd o acoperi cu o spumă albă şi alunecoasă, fiind ca un ţipar în braţele lui. Şi se sărutară la nesfîrşit, de parcă se răzbunau pe toate lunile cît nu se sărutaseră.

Încălzită de focul care ardea puternic şi de dragostea lui, Peach sorbea şampanie rece, uitîndu-se afară pe fereastră la peisajul de basm, urmărind primii fulgi de zăpadă care se aşezau pe terasa de lemn, în timp ce Noel pregătea cina. El ieşi repede din bucătărie, aducînd sandvişuri cu brînză topită şi mai băură şampanie şi mîncară căpşuni uriaşe de seră, din California.

– Cinci muşcături, zise Peach lingîndu-şi buzele şi terminînd ultima căpşună. Le-am numărat.

Noel rîse.

– De ce le numeri? De ce nu te bucuri, doar?

– Totdeauna număr lucrurile aşa. Am numărat cînd m-a sărutat un băiat prima oară. Încă îmi mai amintesc: a durat treizeci şi două de secunde. Şi ştii cine era? Fratele lui Harry – Tom.

– Vrei să spui că ar trebui să fiu gelos pe toţi fraţii Launceton?

– Doar pe doi. Archie era prea tînăr.

Noel mîrîi.

– Hai să nu vorbim de familia Launceton.

– Dar tu? Pe cine ar trebui să fiu geloasă? Nu mi-ai vorbit despre nici o femeie din viaţa ta. De unde ştiu că nu există vreo nevestică dulce, ascunsă undeva?

– Îţi jur că nu există.

Peach se întinse pe canapea, uitîndu-se la plafonul înalt, cu bîrne, în timp ce Noel stătea pe podea, lîngă ea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Noel luîndu-i mîna.

– Sînt geloasă pe toate femeile necunoscute, cînd mă gîndesc că au stat în braţele tale.

– Fată aiurită! murmură Noel, sărutîndu-i degetele. N-au fost femei în viaţa mea, pînă la tine.

– Adevărat, Noel? ea se ridică uitîndu-se cu seriozitate la el. N-a fost nici o femeie în viaţa ta, pe care s-o fi iubit?

– Au fost femei de care eram legat – dar nici una nu era mai importantă pentru mine decît munca mea.

– Sau ambiţia ta, ghici Peach, isteaţă.

– Cum doreşti, replică Noel. Dar asta a fost înaintea ta. Vreau să-ţi cer să te căsătoreşti cu mine, dar mi-e prea tare teamă că ai să spui nu.

Peach se lăsă pe canapea cu un oftat, valuri de fericire cuprinzînd-o.

– Te avertizez că, dacă mă ceri, am să spun da.

Noel îngenunche alături de ea, aplecîndu-se peste ea în timp ce stătea culcată.

– Vrei? întrebă el.

– Vreau, replică Peach.

◆

46

Léonie şedea în capul mesei, purtînd dantelă neagră şi cercei grei de diamante în formă de lacrimă, cu părul ei argintiu ridicat în sus, în stil edwardian, iar bastonul de abanos – simbolul urît al bătrîneţii – era rezemat de scaunul ei. Durerile de cap, care o tulburaseră luni de zile şi despre care doctorul Mercer din Nisa, care era aproape tot atît de bătrîn ca şi ea, îi spusese că se datorează tensiunii ridicate, dispăruseră şi se simţea mai bine decît în ultimul timp. Avînd toată familia aici la vilă, cu ocazia căsătoriei lui Peach, era fericită, iar lucrul acesta părea să fie un tratament mai bun pentru durerile ei, decît toate pilulele albe ale doctorului Mercer.

Privirea ei se opri asupra lui Peach care era alături de Noel; fericirea strălucea în fiecare privire a ei, era atît de îndrăgostită de el, că abia suporta să dea drumul mîinii ca să poată mînca. Dar domnul Maddox, rece, încordat, era în continuare o enigmă, permiţîndu-le să vadă doar acea parte a lui care era de domeniul public. Cine ştie ce zăcea sub această suprafaţă calmă, sigură de sine? Cînd se uită la Peach, aşa cum făcea acum, ochii lui aveau o privire goală, flămîndă, de parcă s-ar fi temut să nu o piardă – deşi mîine urma să se căsătorească cu ea. Studiindu-l pe Noel, Léonie se gîndi că părea vulnerabil cînd se uită la Peach, atunci, faţada lui dispărea. Dar de ce oare avea nevoie de o faţadă? Pe Léonie o necăjea faptul că nu putea descifra caracterul lui Noel, că nu putea ajunge dincolo de această aparenţă. Iar cînd se gîndea la căsătoria lor, întrebarea care îi venea în minte era dacă Noel o iubea cu adevărat pe Peach, sau dorise doar compania *De Courmont*? Amintindu-şi de întîlnirea lui Noel cu Jim ce avusese loc aici şi de evenimentele ulterioare, ea îi punea la îndoială motivele.

Léonie sorbi din şampanie, zîmbindu-le peste masă, lui Lais şi Ferdi. Ce mulţumiţi erau unul cu celălalt şi cît de grijuliu era Ferdi faţă de ea, fără să facă acest lucru vizibil! I se părea că abia ieri, Lais fusese fata încăpăţînată, tînără, frumoasă, ce jongla cu viaţa şi rămînea mereu cu mîinile goale. Totuşi, în cele din urmă, în ciuda tuturor întîmplărilor, Lais a găsit ce a dorit.

Acum în schimb, Leonore devenise cu totul altfel. Cine s-ar fi gîndit că timida, retrasa Leonore va deveni această frumuseţe elegantă, calculată şi una dintre cele mai bune hoteliere din lume? Era păcat că nu părea să aibă tot atîta succes în dragoste, pe cît avea în afaceri. Dar Leonore îşi alesese singură drumul şi tocmai această unică preocupare o făcea să aibă atîta succes.

Şi apoi, desigur, era Amélie – cu oase fine, frumoasă şi cu voinţă puternică, la fel ca a ei. Privind-o pe fiica ei, drăguţă, în mătase galbenă, culoarea ei favorită, Léonie se vedea pe ea însăşi, cum fusese cu ani în urmă. Amélie semăna cu ea, era puternică, dar temperamentul fiicei ei era elastic şi optimist. Amélie era întotdeauna cea care vedea o bucăţică de cer albastru chiar atunci cînd ploua. Léonie era mîndră, pe bună dreptate, de această fiică puternică, ce îi adusese fericirea unei familii adevărate. Era trist, dar adevărat, că Gérard nu-şi revenise după acele experienţe dure din timpul războiului şi deziluzia sa faţă de omenire se vedea în oboseala din ochii lui, dincolo de zîmbetul lui cald. Pe Gérard nu-l mai interesa nimic, în afară de Amélie şi de fetele lui. Fericirea lor era şi a lui.

Cît de diferită ar fi putut fi viaţa, dacă Gilles de Courmont ar fi semănat mai mult cu blîndul său fiu. Nimeni, nici măcar Jim, nu va şti niciodată cît de disperat îl iubise ea pe Monsieur şi cît de mult îşi dorise dragostea lui şi copilul lui. Acum, strănepotul lui Monsieur – şi al ei – şedea alături de ea, la această masă. Dar Wil, în vîrstă de nouă ani, nu purta numele *De Courmont* şi, cu toate că Wil arăta ca Monsieur, era la fel de deschis şi necomplicat pe cît fusese de întortocheat şi complex străbunicul lui care manipulase vieţile oamenilor ca să-şi atingă scopurile proprii – mergînd atît de departe, pînă la... crimă. Amintirea zăcea în fundul minţii ei, aşteptînd ca vechile fantome să reînvie şi să-i amintească, iar şi iar şi iar... obligînd-o să privească adevărul în faţă. Şi mai era adevărat că, şi după aceea, cînd aflase adevărul, tot mai fusese atrasă de el, şi mai simţea imboldul prezenţei lui puternice.

Léonie întinse mîna ca să mîngîie părul des, negru, al lui Wil, iar el îi zîmbi. Ea ştia acum că nu vor mai exista fii sau fiice cu numele De Courmont. Peach era ultima. Iar Gilles de Courmont, întemeietorul marii sale companii, va deveni în curînd doar o parte a istoriei, la fel ca şi ea.

– Eşti foarte tăcută, remarcă Jim.

– Mă uit la familia mea, amintindu-mi cînd erau mici şi eu eram tînără.

Léonie îşi împinse scaunul.

– Hai să luăm cafeaua pe terasă.

Dispreţuind bastonul cu măciulia de argint, care îi amintea de faptul că era bătrînă, Léonie merse încet, ieşind în noaptea caldă, cu o ţinută înaltă şi dreaptă, de parcă ar fi fost din nou o fată tînără. Wil alergă după ea, oferindu-i îngrijorat braţul lui de copil şi bastonul.

– Mulţumesc, Wil, zise Léonie cu un zîmbet. Nu ştiu ce m-aş face fără strănepotul meu.

– Păi, poate acum o să ai mai mulţi strănepoţi, dacă mama se căsătoreşte cu Noel, răspunse Wil. Nu m-ar deranja să am un frate sau o soră.

– Ai auzit asta, Peach? strigă Lais, rîzînd. Fiul tău plănuieşte să aibă fraţi şi surori.

– Şi de ce nu?

Prinzîndu-se de braţul lui Noel, Peach îi zîmbi, dar faţa lui Noel era impasibilă – avea un aer pe care începea să-l cunoască. Se îndreptară spre capătul terasei ca să privească spre promotoriu, sub strălucirea albă a lunii pline.

– Te-au supărat vorbele lui Wil despre fraţi şi surori?

Ochii lui Noel erau întunecaţi, cînd o privi, ascunzînd acea parte a lui pe care abia urma să o vadă.

– Copiii noştri nu vor fi nişte De Courmont, ştii asta. Nici măcar nişte Launceton. Vor fi copiii Maddox – fii ai unui bărbat care nu ştie nici măcar cine a fost tatăl lui. Cînd văd familia ta, tradiţiile, împărtăşirea reciprocă a vieţilor şi experienţelor, tot trecutul tău, Peach, mă gîndesc că eu am foarte puţine să-ţi ofer – cel mult un copil.

Uitîndu-se la faţa lui tristă, întunecată, Peach fu şocată cît de adînci erau rănile lui Noel.

– Nu ţi-au spus niciodată cine erau părinţii tăi? întrebă ea blînd.

– Orfelinatul nu dădea niciodată informaţii celor lăsaţi acolo. Pentru ei, eram doar încă unul dintre oropsiţii vieţii şi nu se îngrijeau decît să fiu hrănit suficient şi să fiu îmbrăcat în lucruri aruncate de alţii, să fiu politicos şi curat, frecat şi bun de pus la expoziţie, pentru guvernatori sau pentru grupurile locale de binefacere, ca să simtă strălucirea caldă a bunătăţii lor, atunci cînd ne dădeau darurile lor învechite. E uşor să arunci un ban în cutia unui cerşetor – dar nu e tot atît de uşor să-l iubeşti.

– Asta a fost de mult, Noel, spuse Peach repede. Uită-te la tine acum! Uită-te ce-ai făcut din tine! Ar trebui să fii mîndru!

– Doar că uneori, replică Noel cu oboseală, mă gîndesc singur cît ar fi fost de uşor, dacă n-ar fi trebuit să lupt pentru fiecare pas pe care l-am făcut pe drumul meu.

– Lupta s-a terminat, şopti Peach, sprijinindu-şi capul pe umărul lui, iar acum nu mai eşti singur. Copiii noştri vor fi mîndri să se numească Maddox.

Noel zîmbi crispat.

– Atunci, pot să-ţi promit doar că ei vor fi primii care se vor mîndri cu asta, Peach.

În ciuda protestelor lui Léonie că era încă devreme, familia se împrăştie, sărutîndu-se de noapte bună şi sperînd că va urma o zi frumoasă, ca să binecuvînteze mireasa. Jim îi conduse înapoi la hotel, iar Peach, care stătea în vilă, se duse să-i spună noapte bună lui Wil.

Léonie îl studie pe Noel, care stătea aplecat pe balustradă şi se uita la valurile argintii ale Mediteranei, sub lumina lunii.

– E o privelişte de care nu mă plictisesc niciodată, spuse ea în cele din urmă, deşi cred că m-am uitat la ea în fiecare zi, timp de peste şaizeci de ani.

– Văd şi de ce, replică Noel. Marea are o fascinaţie, poate pentru că e diferită, de fiecare dată cînd te uiţi la ea. Cînd eram copil, singurele valuri pe care le vedeam erau valurile făcute de grîu în bătaia vîntului, pe cîmpurile din Iowa. Puteai merge kilometri întregi şi nu vedeai altceva decît acelaşi grîu, la nesfîrşit – pînă la infinit.

În sfîrşit, se gîndi Léonore, bărbatul a dezvăluit o spărtură în armura lui.

– Mă speria, zise Noel liniştit. Obişnuiam să mă gîndesc că nu exista nimic dincolo de acest cîmp de grîu şi, indiferent cît de mult aş încerca şi cît de repede aş alerga, nu voi avea în faţă altceva decît o întindere nesfîrşită de cîmpuri de grîu.

– Nu mi-ai părut a fi un bărbat speriat de ceea ce are în faţă. Iar în privinţa trecutului, nimeni dintre noi nu poate schimba nimic.

Léonie se ridică în picioare, cu ajutorul bastonului de abanos. Deşi bătrînă, avea spatele drept, era mai înaltă decît el şi se simţea întotdeauna mai bine să înfrunte un adeversar stînd în picioare.

– Noel, zise ea, eram aici cînd ai venit să-i oferi lui Jim o propunere pentru compania *De Courmont,* în ziua în care Peach a telefonat din Spania să-mi spună că avea necazuri. Ea mi-a zis cum ai găsit-o la Barcelona şi ai ajutat-o. Pot să-mi închipui că a fost doar o coincidenţă?

Noel se sprijini de balustradă, strîngîndu-şi braţele la piept.

– M-am dus acolo ca s-o găsesc. Să o ajut.

– Dar de ce, Noel? De ce să fi vrut tu să o ajuţi pe Peach? Doar ca să poţi obţine controlul asupra companiei *De Courmont* prin intermediul ei?

– Am întîlnit-o pe Peach prima oară cînd aveam treisprezece ani. Drumurile noastre s-au încrucişat de cîteva ori, de atunci. O cunoşteam şi am vrut s-o ajut.

Léonie oftă.

– Aş dori să fiu sigură că te căsătoreşti cu ea pentru că e Peach şi nu pentru că e De Courmont, spuse ea direct.

Noel o privi în tăcere. În lumina lunii, Léonie arăta pe jumătate cît vîrsta ei şi avea o putere de voinţă corespunzătoare. Şi era hotărîtă ca nici nu vînător de zestre să nu o înşface pe nepoata ei, fără să i se atragă atenţia.

– Eşti o femeie înţeleaptă, Léonie, replică el brusc. Vezi mai mult decît majoritatea. Dar trebuie să judeci singură.

Peach se grăbi spre ei, pe terasă.

– Aici eraţi, amîndoi? exclamă ea. Despre ce aţi discutat de arătaţi atît de solemni? Şi cum poate cineva să fie serios într-o seară ca aceasta, cînd e lună, cînd se aude vuietul mării – iar mîine e ziua mea de nuntă?

Zîmbi radioasă către Léonie.

– Nu-ţi pare bine, bunico, că în sfîrşit una dintre nepoatele tale are o nuntă adevărată, de care să-ţi poţi aminti?

– Sînt bucuroasă, copilă, zise Léonie uitîndu-se la Noel, dacă asta te face să fii fericită.

Prinzîndu-se de braţul lui Noel, Peach le zîmbi larg.

– Sînt atît de fericită, făcu ea, abia aştept să fiu doamna Noel Maddox.

* * *

Léonie intră să o sărute pe Peach de noapte bună, cum făcuse întotdeauna, doar că de data asta Léonie ştia că era altfel.

Ochii lui Peach o văzură pe Léonie în oglindă şi ea se întoarse zîmbind.

– Am venit doar să-ţi urez noapte bună, draga mea, şi să-ţi doresc fericire. Mîine vei fi prea ocupată şi am vrut să vorbesc cu tine în particular.

– Ah, bunico. Tocmai mă gîndeam cît de diferit e de data asta. Nu e doar obsesia prostească pe care am avut-o pentru Harry. Noel mă iubeşte şi eu îl iubesc. Nimic nu te poate opri să fii fericită cînd începi cu asta, nu-i aşa?

Léonie se aşeză obosită în fotoliul de sub lampă.

– Dragostea e o emoţie atît de fragilă, Peach, încît poate fi întunecată de tot felul de lucruri – dificultăţile de a te obişnui să trăieşti împreună, plictiseala, gelozia – o duzină de lucruri diferite şi te întrebi deodată unde a dispărut dragostea şi cine este străinul care trăieşte lîngă tine?

– Cum a fost cu Harry.

– Nu chiar. Harry a fost o greşeală, din partea amîndurora. Tu eşti o romantică, Peach, dar dragostea merge dincolo de romantism. Înseamnă să ai grijă de cineva, mai mult decît de tine însăţi, să dai din forţa ta şi să iei dintr-a lui, ca să-ţi înlături propriile slăbiciuni. Dragostea înseamnă să-i înţelegi viaţa şi să încerci să i-o faci mai uşoară şi mai plăcută, iar el trebuie să facă acelaşi lucru pentru tine. Înseamnă să împarţi bucuria de a avea copii, de a trece împreună prin bolile lor şi a te mîndri cu realizările lor. Dragostea este atît de complexă încît nu sînt sigură că cineva înţelege cu adevărat ceea ce este ea exact. Primele sentimente de atracţie şi amor nu sînt decît bazele ei. Dragostea e o cale lungă, Peach, iar ca să o obţii, ai nevoie de înţelegere şi compasiune.

– Bunico, sună de parcă vorbeşti din inimă, murmură Peach. L-ai iubit pe Monsieur chiar într-atît?

– L-am iubit pe Monsieur mai mult decît pe oricare alt bărbat din viaţa mea – l-am iubit cu mai multă pasiune decît pe Rupert, prima mea dragoste, şi mai intens decît pe Jim – ultima dragoste. Dar între noi nu au fost rîsete, aşa ca între mine şi Jim, şi nu a fost inocenţă, aşa cum a fost cu Rupert. Uitîndu-mă înapoi, văd acum că bărbatul pe care-l credeam atît de puternic şi de invincibil, era tot atît de vulnerabil ca şi oricare dintre noi. Fiecare bărbat are un călcîi al lui

Achile, Peach, şi poate că, dacă l-aş fi înţeles mai bine pe Monsieur, dacă aş fi fost mai puţin preocupată de mine însămi şi de propriile mele sentimente, dacă aş fi ştiut de ce era aşa, poate că aş fi acţionat altfel. Monsieur avea nevoie de compasiunea mea în aceeaşi măsură ca şi de dragoste, iar eu nu i-am oferit asta niciodată.

Oftînd, Léonie îşi netezi fruntea cu o mînă care tremura.

– Şi cît de diferite ar fi putut fi vieţile noastre dacă i-aş fi dat-o, adăugă ea.

– Ah, bunico, şopti Peach, neştiind dacă înţelesese pe deplin, dar simţind emoţia adîncă a lui Léonie. Îmi pare atît de rău.

– Asta aparţine trecutului, copilă, iar tu ai viitorul în faţă. În felul lui, Noel este tot atît de complex ca şi Monsieur. El îşi ascunde sentimentele faţă de lume, aşa cum făcea şi Monsieur. Într-o bună zi, s-ar putea să aibă nevoie de compasiunea ta şi de forţa ta. Şi cînd va avea nevoie, Peach, vreau să ţii minte, draga mea, că dragostea e tot ce are importanţă.

Peach se uită la ea cu solemnitate, puţin speriată de cuvintele ei.

– Am să ţin minte, promise ea.

Cînd Léonie se aplecă să o sărute, Peach o înconjură cu braţele pe bunica ei, simţind căldura buzelor lui Léonie pe ale ei şi oasele fine de sub pielea moale.

– Atunci, noapte bună, draga mea Peach, murmură Léonie, zîmbindu-i cu tandreţe, să fii fericită cu Noel al tău. Ştii, adăugă ea, te-am simţit întotdeauna mai degrabă ca pe fiica mea decît ca pe o nepoată. Am fost atît de norocoasă că te-am avut în dublă ipostază.

Pisicuţa maronie aştepta dincolo de uşa dormitorului şi Peach se uită cum o urma pe Léonie pe coridorul întunecat, spre camera ei, apoi se întoarse gînditoare la măsuţa de toaletă.

◆

N-a existat niciodată ceva mai frumos decît Peach în ziua nunţii, iar Lais a meritat să trăiască să o vadă: Peach arăta minunat în rochia de tafta crem, aleasă din vastele dulapuri ale lui Léonie, şi datînd de la începutul secolului. Umerii ei netezi, aurii, ieşeau dintre volane de dantelă delicată, crem, iar fusta amplă la spate, cu mica turnură edwardiană, îi făcea talia atît de subţire încît părea că se poate rupe. Cu părul ei roşcat ridicat în sus şi împletit cu flori proaspete, Peach era imaginea perfectă a unei mirese. Dar privirea de dragoste care îi întuneca ochii ei albaştri cînd se uita la Noel şi strălucirea de fericire, o făceau să fie o mireasă de o frumuseţe ameţitoare. Ţinînd buchetul lui Peach cînd aceasta se angajă să-l iubească şi să-l onoreze pe Noel, Lais îşi aminti de „mica surioară“, însoţitoarea ei permanentă, mereu la un pas în urma ei, sperînd să-i spună că era în regulă, că putea să vină şi ea; sau şezînd pe covorul alb din camera ei, punîndu-i inelele pe degete, aşa cum Noel punea veregheta de aur, acum, pe mîna lui Peach. Lais îşi aminti de copila încîntătoare care aştepta la marginea ringului de dans, nevrînd să se ducă la culcare, aşteptînd-o pe sora ei mai mare. Îşi aminti de fetiţa bolnavă, frămîntată de febră, şi simţi din nou durerea şi şocul la vederea acelor membre de copil prinse în fiare. Dacă îi salvase viaţa lui Peach, aruncîndu-se în faţa lui Kruger atunci, Lais ştia că ar fi făcut lucrul ăsta din nou. Dar asta fusese în trecut şi, urmărind-o pe Peach care se întoarse să-l sărute pe Noel, Lais ştia că, în sfîrşit, surioara ei se maturizase.

Desigur, căsătoria cu Harry Launceton fusese sortită eşecului de la început, dar măcar un singur lucru bun ieşise din treaba asta. Wil. Lais nu-i invidiase lui Peach niciodată picioarele lungi şi puternice, dar o invidiase pentru fiul ei. Nu avea însă rost să-şi dorească să fi avut şi ea cu Ferdi un copil ca Wil. Se aveau unul pe celălalt şi îşi aveau viaţa lor particulară, în castelul lor care dădea spre rîu, şi erau fericiţi.

Fire de praf se mişcau în razele de soare, care pătrundeau prin ferestrele micuţei biserici albe din Nisa, aurind părul neted, blond, al lui Leonore. Ea îşi ridică mîna să netezească o şuviţă rebelă, zîmbindu-i mamei sale cînd privirile li se întîlniră.

– Arată atît de fericită, şopti ea.

Amélie dădu din cap. Nu ştia dacă să zîmbească sau să plîngă, Peach era atît de frumoasă şi atît de fericită. Păgubită de o ceremonie şi de o petrecere cu ocazia primului amor al lui Peach şi de fuga ei cu Harry, Amélie insistase asupra acestei nunţi „adevărate" – de dragul ei şi al lui Léonie.

– S-o vadă şi bunica ta măcar pe una din nepoate, sărbătorindu-se.

Léonie şedea cu spatele drept, cu bărbia ridicată, arătînd gînditoare, cu o pălărie fantezistă, doar voaluri şi flori, înclinată pe frunte. Frumoasă cum era şi Peach astăzi, uitîndu-se la profilul puternic al mamei ei, Amélie se întrebă dacă cineva ar putea fi vreodată atît de drăguţă cum fusese Léonie? Întinzîndu-se peste Wil, ea atinse mîna înmănuşată a mamei sale.

– Eşti fericită pentru ea, mamă? şopti ea.

Prins între mîinile lor unite, Wil privi cînd spre o faţă cînd spre alta.

– Tocmai îmi aminteam cînd era o fetiţă mică – murmură Léonie; mă gîndeam cumva că Peach n-o să se maturizeze niciodată. Iar acum, m-a surprins.

– Pe mine mă surprinde mereu, şopti cu solemnitate Wil.

Bunica şi străbunica lui îşi zîmbiră una alteia peste capul lui.

– Ei, presupun că nu se va schimba niciodată, spuse Léonie, cînd orga răsună triumfătoare.

La recepţia de la *Hostellerie la Rose du Cap*, Gérard, mîndrul tată al miresei, a fost cel care a închinat primul toast, şi Paul Lawrence, preşedinte la *US Auto* şi cavaler de onoare al lui Noel, a fost cel care a răspuns. El şi cu doamna Lawrence erau singurii oaspeţi ai lui Noel la biserică, dar Noel şi Peach au invitat la recepţie conducătorii superiori ai companiei *De Courmont* cu soţiile, precum şi pe noii executivi americani pe care Noel îi adusese de la Detroit ca să lucreze la *De Courmont*. Erau vreo duzină de vechi salariaţi ai întreprinderii *De Courmont* şi o pereche de bătrîni la pensie, care îl cunoscuseră pe Monsieur şi îşi aduceau destul de bine aminte de el, ca să vadă o asemănare în strănepotul lui. În costume albastru închis, prea strîmte, ei beau şampanie şi discutau despre maşini, în timp ce soţiile lor grăsuţe, în mătăsuri înflorate de duminică, ciuguleau mîncarea delicioasă şi îi cereau reţete bucătarului.

Învîrtindu-se pe ringul de dans în braţele tatălui ei, la primul vals, Peach îi zîmbi lui Gérard cu încîntare.

– Nu-i aşa că-i cea mai perfectă nuntă? întrebă ea. Sînt aici toţi cei care înseamnă ceva pentru familia noastră.

Gérard se uită la ea, întrebător.

– Dar cum e cu familia lui Noel?

Peach rîse.

– Toţi cei care înseamnă ceva pentru Noel, sînt aici. Sînt oamenii lui care se ocupă de automobile. Şi eu. Asta-i tot de ce are nevoie Noel, ca să fie fericit.

Uitîndu-se la faţa frumoasă, luminoasă, a fiicei sale, Gérard se rugă ca de data asta Peach să aibă dreptate.

* * *

47

Léonie se ridică din pat avînd un aer obosit. Noaptea fusese caldă şi umedă, iar întunericul i se păruse că devine atît de dens în jurul ei, încît îl putea atinge. Stătuse trează, încordată de durere, aşteptînd ca zvîcnirile din cap să se potolească şi să vină dimineaţa, cînd ştia că se va simţi mai bine. Cînd primul semn palid al zorilor lumină cerul dincolo de ferestrele ei deschise, ea ieşi pe terasă, simţindu-se bucuroasă că Jim era la Paris – nu l-ar fi lăsat să doarmă cu frămîntările ei. Iar azi se bucura de singurătate.

Chocolat apăru din colţul cald al patului şi veni după stăpîna ei cînd aceasta ieşi încet pe terasă, strîngîndu-şi în jurul ei capotul subţire, în timp ce briza răcoroasă a dimineţii alunga noaptea de pe cer.

Léonie inspiră adînc aerul proaspăt, parfumat, aruncînd o privire peste golful care căpătase toate nuanţele diferite de albastru ale apei, fiecare marcînd o schimbare a stării ei de spirit. Azi marea era calmă şi azurie, decolorîndu-se în cristalin pal în timp ce lovea leneş, de-a lungul ţărmului neted. Léonie se gîndea că nu arătase niciodată mai frumoasă.

Ghemuindu-se într-un fotoliu cu perne moi, îşi băgă sub ea picioarele goale, minunîndu-se că în dimineaţa asta nu simţea nici un semn de amorţeală în membrele ei. Le simţea mlădioase ca la optsprezece ani, azi ar fi fost în stare să umble kilometri peste dealuri, aşa cum făcea odată... dar visa s-o facă din nou. Era însă o femeie bătrînă, care trăia în trecut. Viitorul le aparţinea lui Peach şi lui Noel, lui Wil şi copiilor lor.

Căldura razelor soarelui o încălzea iar durerea ce o necăjea începu să cedeze, aşa că începu să viseze între perne, cu pisicuţa ghemuită în poala ei. Îşi aminti că Jim spusese că singurul merit pe care îl avea legenda lui Sekhmet era că o menţinea tînără pentru totdeauna – dar Léonie ştia că asta era doar în ochii lui. Dragul, minunatul Jim. Îşi amintea unde s-au întîlnit prima oară, la fel de clar de parcă ar fi fost ieri şi îşi amintea cînd făcuse dragoste cu el prima dată, la New York şi cît de fericiţi şi nebuni de îndrăgostiţi erau. Ea fugise de el şi se întorsese în Franţa să facă faţă răspunderilor ei, dar Jim o regăsise şi, de data aceasta, îi oferise şi sprijinul lui, odată cu dragostea.

Léonie moţăi toată dimineaţa, trezindu-se să bea ceaiul pe care i-l aduse noua îngrijitoare, Marianne, dar fără să mănînce nimic. Bătrîna doamnă Férnard murise de ani de zile şi Marianne venise aici deja de vreo doisprezece ani, cel puţin, dar ea tot se gîndea la Marianne ca la „noua“ îngrijitoare – vîrsta îi juca feste conceptului ei despre timp, lungindu-l sau scurtîndu-l potrivit emoţiilor ei. Oare nu Marianne era şi numele şefei de la magazinul de lenjerie *Serrat*, unde lucrase cînd avea doar şaptesprezece ani, cea care o acuzase că a furat ciorapii aceia de mătase roşie şi o concediase, spunîndu-i că era o hoaţă? Bineînţeles că plătise pentru ciorapii aceia şi Marianne ştia asta, dar fusese geloasă pe ea – deşi, în acea vreme, îi fusese greu să înţeleagă de ce. Cumpărase ciorapii aceia ca să se ducă la petrecerea lui Caro, îi purtase cînd s-a întîlnit cu Rupert...

„Am văzut cele mai lungi picioare în mătase roşie, îi spusese el, dispărînd în sus pe scări, în faţa mea, şi m-am gîndit că trebuie s-o cunosc pe proprietara lor!“ Bineînţeles că rochia ei era ruşinos de scurtă – ce privelişte trebuie să fi fost! Iar acum, cînd se gîndea la asta, îşi amintea că băgase cinci franci în partea de sus a singurei ei perechi de ciorapi negri de mătase, drept asigurare, cînd s-a dus pentru prima dată la cazinoul de la Monte Carlo – în caz că va pierde totul. Ceea ce, bineînţeles, s-a şi întîmplat... iar atunci, l-a întîlnit pe Monsieur. El o urmărise, ştiind că ea juca pentru supravieţuire, ştiind că era inevitabil să piardă, aşteptînd să-şi facă mişcarea. Bineînţeles că Monsieur nu avusese nevoie să joace – ştia că o va cîştiga pe ea. Şi apoi, nu purtase oare ciorapi crem de mătase cînd s-a căsătorit cu Jim? Se potriveau la costumul ei de mătase crem, cu fusta plisată, şi avea o pălărie atît de frumoasă, cu borul lat, încărcată cu flori... aproape că putea simţi şi acum mirosul florilor din biserică, îşi amintea atît de clar... sau erau florile de la nunta lui Peach? Da, desigur, asta trebuia să fie... memoria îi juca din nou feste. Curios cum ciorapii de mătase au jucat un rol în viaţa ei: roşii pentru Rupert, negri pentru Monsieur şi crem pentru Jim. Léonie zîmbi, cînd aţipi.

– Doamnă, doamnă Léonie!

Léonie se trezi, cînd Marianne o scutură de umăr.

– Ce-i? Ce este Marianne?

– Dormiţi de multă vreme, e aproape ora patru. Ar trebui să mîncaţi ceva, doamnă.

Léonie se ridică, întinzîndu-se. Se simţea împrospătată.

– Ştii ce mi-ar plăcea acum mai mult decît orice pe lume, Marianne? întrebă ea. Mi-ar plăcea un pahar de şampanie – şi poate unul sau doi biscuiţi din aceia roz, pe care mi i-a trimis firma de şampanie. Da, Marianne, asta ar fi perfect.

Mormăind despre faptul că nu mîncase aşa cum ar fi trebuit, Marianne se grăbi spre bucătărie, iar Léonie se uită la ea însăşi dispreţuitoare. Era în capot şi în picioarele goale, la ora patru după-amiază. Nu era în regulă. Ridicîndu-se în picioare, se întinse din nou, simţind cu surprindere plăcută supleţea şirei spinării.

Se simţea minunat, ca pe vremuri. O să facă o baie şi o să se îmbrace în ceva mai special. O să fie o sărbătorire, revenirea noii şi tinerei Léonie.

În vilă era o cameră specială în care era adunată colecţia de îmbrăcăminte a lui Léonie, care se întindea pe o perioadă de şaptezeci de ani, incluzînd rochiile ei favorite, create de mari croitori, şi toate fabuloasele ei costume de scenă. La fel ca şi Caro, ea nu aruncase nimic şi din această colecţie îşi alesese Peach rochia de nuntă. Acolo era cea pe care o căuta, din cea mai fină ţesătură aurie plisată, creată de *Fortuny*, care stătuse lipită de trupul ei ca o a doua piele. Era primul ei costum de scenă. Ah, cît de speriată fusese în acea primă seară şi cît de jenată se simţise în faţa ochilor cercetători, curioşi, ai publicului care venise s-o vadă pe amanta notorie a ducelui De Courmont! Tînăra panteră neagră de la capătul lanţului de aur din mîna ei, tremurase şi ea de frică, dar nici una dintre ele nu-şi putea căpăta libertatea, pînă ce nu intra în lumina reflectorului, ca să cînte. Mai simţea încă şi acum sudoarea care îi picura pe spate şi auzi mîrîitul gros al animalului, cînd se termină cîntecul şi reflectorul se stinse, lăsîndu-le în întuneric, şi nesfîrşitele secunde de linişte, înainte de puternicele aplauze. Totul se petrecuse atît de demult... dar asta era rochia pe care voia s-o îmbrace azi, ca să bea şampanie. O rochie festivă.

Răcorită şi parfumată după baie, în picioarele goale, îmbrăcată în rochia ei exotică, Léonie îşi sorbi şampania, zîmbind, în timp ce-şi hrănea pisicuţa cu biscuitul roz. Se simţea atît de fericită în seara asta, atît de fericită! Dar cît de repede zburau orele. Cerul îşi pierdea albastrul calm şi căpăta aspectul perlat ceţos al serii. Unde dispăruse oare timpul, ah, unde dispăruse?

Ea urmări cum se schimbă soarele de la auriu la bronz, devenind apoi un disc roşu, apoi, merse încet de-a lungul terasei, spre treptele care duceau la curba plăjii de jos. De data asta, pisicuţa nu o urmă şi Léonie se uită înapoi să-i zîmbească. Soarele, la apus, întindea un pod lung, auriu, peste marea sclipitoare satinată, iar Léonie se opri la marginea mării, lăsînd ca valurile mici să-i treacă peste picioare. Apoi, cu braţele întinse ca mînecile rochiei aurii, se întinse. Cînd apa deveni mai adîncă se răsuci, plutind pe spate pe marea sclipitoare, auriu-roşcată. Putea simţi căldura soarelui pe pleoapele ei închise; i se părea că Sekhmet o chema, iar ea devenea una cu zeul soare, Ra, aşa cum îi fusese menit dintotdeauna. Ea era amanta lui, consoarta, iubita lui şi intra tot mai adînc în apă, spre dragostea ei. Léonie plutea, în siguranţă, în braţele iubitului ei, spre infinit şi spre noi zori, îndepărtate.

◆

48

Peach nu se putea opri din plîns. Se întorseseră din luna de miere în Japonia, găsindu-şi părinţii aşteptînd-o cu vestea tristă a morţii lui Léonie.

– Nu v-am telefonat, pentru că am ştiut că bunica n-ar fi vrut să vă strice fericirea şi, în plus, nu puteaţi face nimic. Va fi o slujbă, mîine, la Notre Dame, în amintirea ei. Ah, Peach, nici nu ştii cîte omagii a primit, nu doar pentru talentul şi frumuseţea ei, ci şi pentru generozitatea şi binefacerile ei şi pentru curajul ei! Ziare din întreaga lume i-au publicat necrologul; Léonie a fost o femeie remarcabilă.

– Cum poţi vorbi atît de calm despre ea, strigă Peach! Durerea pierderii o chinuia încă, ştiind că nu o va mai vedea niciodată.

Amélie îşi muşcă buza ca să-şi oprească lacrimile şi se uită neajutorată la Gérard.

– Mama ta încearcă să se împace cu gîndul pierderii ei, la fel cum trebuie să faci şi tu, Peach. O să-ţi plîngi durerea şi supărarea, dar apoi va trebui să te împaci cu realitatea.

Noel aştepta în tăcere, lîngă cămin, în timp ce Gérard se aşeză lîngă fiica sa, care plîngea în hohote, încercînd să o liniştească.

– Dar spui că n-au găsit-o, zise Peach. Ah, tată, dar poate că nici n-a murit; în fond, poate că, pur şi simplu, a plecat...?

– Dar tocmai asta a şi făcut, draga mea, a plecat şi o s-o regăseşti oriunde o să te întorci, în amintirile tale.

– Peach, draga mea, îi spuse Amélie ţinînd-o în braţe şi plîngînd şi ea, acum trebuie să ne gîndim la Jim, să încercăm să-l ajutăm. E distrus...

Peach se uită la Noel, gîndindu-se cît de mult îl iubea, imaginîndu-şi cum ar fi viaţa fără el... iar Léonie şi Jim fuseseră căsătoriţi cincizeci de ani, cum trebuia să se simtă Jim?

– Aş putea face şi eu ceva? se oferi Noel. Poate că Jim ar vrea să locuiască aici...?

– Nu aici, zise Amélie repede. Jim a considerat întotdeauna asta drept casa lui Monsieur... dar îţi mulţumesc, Noel.

– Acum, îi spuse Gérard lui Peach, Lais şi Ferdi sînt deja aici, la *Ritz*, iar Leonore soseşte diseară. Mama ta a aranjat să aibă loc o recepţie, aici, după slujba religioasă. Am să-i dau amănunte lui Noel.

– Îmi pare rău că a trebuit să vă dăm vestea asta proastă în prima voastră zi acasă, îi spuse mai tîrziu Gérard lui Noel.

– Voi avea eu grijă de ea, domnule, promise Noel şi, deşi abia am cunoscut-o pe Léonie, îmi pot imagina cît de adînc resimţiţi cu toţii pierderea ei.

– E o situaţie tristă. Ai grijă ca Peach să se odihnească puţin dacă poţi.

Marea catedrală cenuşie avea atîrnate steaguri brodate de mătase şi era plină de flori. Parfumul favorit al lui Léonie, de iasomie, plutea în aer, iar soarele lumina marea fereastră în formă de roză, în timp ce vocile curate ale corului de băieţi se ridicau într-un imn. Peach stătea ţeapănă, alături de Noel, îmbrăcată în negru, cu o pălărie cu boruri largi care îi ferea faţa lipsită de culoare de ochii curioşilor, iar el îi ţinea mîna, reconfortant, împrumutîndu-i puterea lui. El se uita la biserica aglomerată, minunîndu-se de puterea pe care o deţinuse această stranie femeie bătrînă, de neînfrînt, ca să adune aici la serviciul divin în amintirea ei, preşedinţi şi membri ai unor familii regale, precum şi pe cei care, pur şi simplu, au admirat-o şi au iubit-o. Iar apoi, cînd au sorbit şampania favorită a lui Léonie, în casa pe care Léonie o dorise atît de mult să fie a ei, el urmări chipurile celor care au iubit-o. Erau acolo călugăriţele care îngrijeau orfanii lui Léonie de la castelul d'Aureville şi cîţiva dintre aceşti copii, acum maturi şi avînd propriile lor familii, şi mai erau femei şi bărbaţi, cărora le salvase viaţa prin activitatea ei în Rezistenţă, în timpul războiului. Erau directori de teatru şi dirijori, muzicieni şi portari de la uşile actorilor, familii nobile din Europa şi familii simple din Sud care lucraseră pentru ea şi au iubit-o; şi mai erau cei care locuiau în sat şi au simţit binefacerea tăcută a generozităţii şi bunătăţii ei. Léonie îi adunase pe toţi.

– Ea s-ar fi bucurat de această recepţie, să ştiţi, remarcă Jim aprobator, i-ar fi făcut plăcere să-i vadă pe toţi aici şi mă reconfortează să văd cîte vieţi a făcut ea să fie puţin mai luminoase, prin prezenţa ei.

Mai tîrziu, cînd rămaseră în familie, el îi spuse lui Peach că vila va fi a ei.

– Léonie voia ca să fie a ta, cînd noi nu vom mai fi, spuse el blînd, iar eu nu mă pot hotărî să locuiesc acolo, fără ea – aşa încît de acum vila e a ta.

– Dar, Jim, tu unde ai să te duci? întrebă Peach. Dar aici e căminul tău.

– Nu te îngrijora pentru mine, totul s-a aranjat. Mă mut în vechiul apartament de pe terasă al lui Lais, la *Hostellerie*. În fond, nu e bine ca un bărbat bătrîn ca mine să locuiască singur şi sînt sigur că acolo am să găsesc companie, cînd am să simt nevoia.

Peach nu se gîndise niciodată la Jim ca la un bătrîn şi se uită la el, şocată de acest adevăr. Nu era corect, se gîndi ea supărată, oamenii n-ar trebui să îmbătrînească, n-ar trebui să plece şi să-i lase pe cei care-i iubesc... Lacrimile îi izvorîră din nou din ochi.

– Nu plînge, Peach, murmură Jim liniştitor. Am să fiu fericit, gîndindu-mă la tine că eşti aici în vilă şi sînt sigur că şi bunica ta ar gîndi la fel.

A doua zi, stînd între surorile ei, în timp ce avocaţii le comunicau conţinutul testamentului lui Léonie, Peach abia îşi putea controla tremurul. Ăsta era cel mai rău lucru dintre toate... să împarţi lucrurile frumoase ale lui Léonie, bijuteriile despre care îşi amintea că le purtase bunica ei toată viaţa, frumoasa ei colecţie de haine, obiectele la care ţinea... un gînd îngrozitor o străfulgeră brusc şi apucă, în panică, mîna lui Lais.

– Pisica, exclamă ea, unde-i pisica lui Léonie?

– Chocolat a dispărut în aceeaşi zi cu Léonie, şopti Lais. Ah, Peach, îmi pare atît de rău.

Peach nu voia să mai audă nimic, nu voia să ştie cine şi ce va moşteni, voia doar ca totul să fie cum a fost... să nu se fi schimbat nici o clipă. Plîngînd în hohote, alergă la uşă, cu Noel după ea.

Închizînd uşa dormitorului în urma lui, el se uită cum Peach se învîrtea prin cameră, strigîndu-şi furia şi ura faţă de soartă, de timp şi de moarte, apoi el o luă în braţe şi o ţinu aproape.

– O să te simţi mai bine, Peach, spuse el calm, o să te simţi mai bine, ai să vezi.

Peach se prăbuşi în braţele lui, epuizată de disperare şi de furie. În braţele lui se simţea în siguranţă, protejată de hazardurile vieţii şi ale morţii.

– Ah, Noel, oftă ea obosită, ce m-aş fi făcut fără tine?

* * *

49

Noel nu se putea obişnui total cu măreţia casei De Courmont. Chiar după doi ani de cînd locuia acolo, el încă se simţea ca un oaspete în camerele panelate ale acesteia. Făcîndu-i semn portarului, el trase maşina nouă în curte, în timp ce valetul se grăbi pe trepte, să deschidă portiera.

– Soţia mea e acasă? întrebă Noel dîndu-se înapoi să admire maşina.

– Doamna este în camera ei de zi, domnule.

– Atunci, te rog să-i spui să vină jos. Spune-i că e o surpriză, Oliver.

– Desigur, domnule. Şi îmi permiteţi să vă felicit, domnule, automobilul *Ducele* e minunat.

– Mulţumesc, Oliver.

Noel se învîrti în jurul maşinii, controlînd-o din toate unghiurile. Liniile lungi, netede, vopseaua lucitoare de un albastru închis şi pielea moale, pală, îi dădeau un aspect de lux. Era maşina pe care dorise să o deseneze de mult, era răspunsul la toţi aceşti ani de compromisuri. *Ducele* era automobilul visurilor lui.

– Noel, e minunat! strigă Peach grăbindu-se pe trepte, spre el.

Noel arătă spre funda de satin, care decora volanul.

– E un cadou, zise el, primul automobil *Ducele* este pentru nepoata lui Monsieur.

– Adevărat? Al meu?

Peach îşi trecu încîntată mîna pe suprafaţa strălucitoare.

– Dar acesta este automobilul tău, Noel, mai mult decît al oricui. Primul trebuie să fie al tău.

– Cred că bătrînul Monsieur a fost amestecat în treaba asta, ca şi mine şi ca şi nepoata lui. Ca preşedintă de onoare a companiei lui, tu capeţi primul automobil *Ducele* – şi primul număr de înmatriculare.

Peach alergă în jur, să-l inspecteze.

– *Duce 1*, exclamă ea, încîntată.

– Şi mai este ceva special, în interior, adăugă Noel, deschizîndu-i portiera.

Maşina mirosea plăcut a piele nouă şi a flori. Şezînd în foarte confortabilul loc al şoferului, Peach se uită în jur. Un mic vas *Lalique*, o copie exactă a celui din primul automobil *De Courmont*, avea o singură rămurică de iasomie.

– Am pus să fie copiată special pentru tine, zise Noel. Nici o altă maşină nu va mai avea aşa ceva.

Se uită la ea atent, sperînd că-i va face plăcere.

– Întotdeauna era iasomie în vază pentru Léonie, spuse Peach. Te gîndeşti la toate, Noel Maddox!

– Atunci, îţi place?

– E minunat! Îţi mulţumesc, nu doar pentru frumosul automobil, ci pentru tot ce ai făcut pentru *De Courmont*! Ai pus din nou pe picioare compania, din punct de vedere financiar, cu *Armăsarul*.

Mîna ei se sprijini pe volanul îmbrăcat în piele, avînd în centru blazonul familiei De Courmont.

– Iar cu acest automobil, ai adus compania *De Courmont* din nou în frunte, Monsieur ar fi fost mîndru de asta.

Noel zîmbi maliţios, simţindu-se uşurat.

– Atunci, fă-mi o favoare, doamnă, spuse el urcîndu-se alături de ea, du-mă la plimbare.

Oamenii se întorceau să se uite, cînd maşina mare se oprea la stopurile Parisului, făcînd semne cînd o recunoşteau pe Peach, din reclamele TV.

– Vezi cît de mult le place? exclamă ea bucuroasă, apăsînd piciorul pe accelerator şi îndreptîndu-se spre şoseaua liberă din afara oraşului. *Simfonia a IX-a* de Beethoven se auzea în stereofonie, în timp ce maşina înghiţea kilometri, iar Noel stătea rezemat, bucurîndu-se de puterea controlată a motorului pe care îl cunoştea atît de bine, notînd că forma nouă, aerodinamică, reducea la minimum rezistenţa în faţa vîntului, făcînd călătoria să fie virtual fără zgomot. Un milion de amănunte pe care le controlase de o mie de ori îi trecură prin minte şi le bifă, unul cîte unul. Maşina era cît se putea de perfectă.

Peach intră pe o şosea lăturalnică şi, de acolo, pe un drum prost de ţară. Un rîu lat, sticlos, se întindea în faţa lor, mîngîiat de sălcii verzi şi reflectînd cerul palid de seară. Trăgînd frîna de mînă, ea se lăsă pe spătar cu un oftat satisfăcut.

– Ah, ce perfectă e! Absolut perfectă! exclamă ea. Meriţi o medalie pentru asta, Noel.

Noel o cuprinse cu braţele, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui, uitîndu-se afară, la apa pustie.

– Dau medalia pe un sărut, sugeră el.

Peach se uită la el cu un zîmbet întrebător.

– De cînd trebuie să dai ceva în schimb ca să capeţi un sărut de la mine?

– Aş da orice, pentru un sărut de la tine, murmură el, frecîndu-i urechea cu nasul.

– Chiar şi automobilul?

Noel rîse.

– E incorect, doamnă Maddox – şi în plus, tocmai ai zis că un sărut nu m-ar costa nimic.

De ce oare, cînd el o săruta, lumea reală părea că dispare şi el era singur cu ea, într-o lume caldă a fanteziei? Pielea ei era moale ca petalele şi la fel de netedă ca marmura, iar el ameţea de parfumul ei. Noel îi scoase agrafele din părul ridicat în vîrful capului şi îşi trecu degetele prin buclele luxuriante ale acestuia, sărutîndu-i pleoapele palide, trecîndu-şi un deget pe curba obrazului ei, apoi în jos, pe curba sînilor. Ochii lor se întîlniră, cînd el îi cuprinse sînul în mînă, apoi se aplecă să o sărute din nou.

– Peach, Peach, murmură el blînd, te iubesc atît de mult!

Scaunul din spate al maşinii era lat şi moale, cînd se culcară amîndoi, iar deasupra rîului era doar un bîtlan în zbor lent care fu martor în timp ce făceau dragoste. Trupul lui Peach era cald şi pliabil şi familiar sub al lui. Iar mai tîrziu, cînd o ţinu, tremurînd, Noel se gîndi că avea tot ce îşi putuse dori vreodată – o avea pe Peach şi compania *De Courmont* şi maşina visurilor sale.

* * *

În săptămîna următoare, Peach începu munca la campania de publicitate pe care o plănuiseră de un an şi jumătate. Ea călătorise prin Europa cu o echipă de filmare, fotografiind *Ducele* sus, în Alpii înzăpeziţi, apoi filmîndu-l coborînd curbe ameţitoare de munte, cu schiuri legate de capotă. L-au fotografiat în faţă, la *Hostellerie,* cu un mic munte de valize din piele care erau scoase din portbagajul încăpător, şi la Paris, în curtea casei De Courmont, cu un frumos cîine afgan cu gîtul lung, care se uita prin geamul din spate. Au filmat maşina într-un hangar de avioane, între un mic reactor *Lear* şi un puternic avion *Concorde*, şi, au filmat-o circulînd pe şoselele Europei.

Noel plecase înapoi la Detroit, iar Peach era atît de ocupată, încît abia avea timp să se gîndească la el, pînă cînd cădea în pat, noaptea, singură, într-o cameră de hotel. Iar dacă avea noroc şi diferenţa orară îi permitea, îl suna, aşteptînd îngrijorată pînă cînd îi auzea vocea hotărîtă, spunînd:

– Alo, Peach.

El părea să ştie totdeauna că era ea, chiar înainte de a vorbi.

După o lună, au dus maşina la Londra, ca să filmeze acolo şi, fiind împreună cu Wil, avea şi mai puţin timp ca oricînd să se gîndească la Noel. Se duse cu echipa la un castel cu turnuri în Scoţia, unde făcură fotografii, cu maşina parcată lîngă un rîu cu somoni, în timp ce servitori cu feţe aspre ţineau undiţe şi coşuri pentru peşte, iar apoi în vestul Irlandei, unde cai şi cîini şi vînători în haine rozalii treceau pe lîngă eleganta maşină *De Courmont* care aştepta.

Cînd, în cele din urmă, ea se întoarse în casa lor din Insula St. Louis, Peach îşi dădu seama că trecuseră aproape două luni de cînd nu-l mai văzuse pe Noel – şi că era însărcinată.

– Mă întrebam, îi spuse ea la cină în seara aceea, dacă în *Duce* este loc pentru un cărucior de copil.

– Un cărucior? Ce fel de imagine e asta pentru noul automobil *De Courmont*? Se presupune să fie rapid, elegant, de clasă – doar ştii, pentru Dumnezeu, tu i-ai creat imaginea. Ce te-a făcut să pui o asemenea întrebare?

– I-ar strica imaginea de clasă masculină, dacă s-ar pune un cărucior de copil în spate, în *Duce*? Pentru că s-ar putea să trebuiască să facem lucrul ăsta, în curînd.

Faţa lui Noel se întunecă de şoc.

– Vrei să spui că eşti însărcinată?

– Nu te bucuri?

Peach se uită la el, îngrijorată. El nu zîmbea, arăta doar uluit, de parcă el n-ar fi avut nici o legătură cu treaba asta.

– Desigur că sînt bucuros. Doar că, încă nu planificasem aşa ceva...

– Pasiunea şi planificarea nu sînt întotdeauna compatibile.

Noel zîmbi şi ea simţi un val brusc de uşurare.

– Ai dreptate, zise el, ridicîndu-se şi sărutînd-o. Cînd trebuie să vină?

– Peste şapte luni, în octombrie.

– Perfect, exclamă Noel, copilul se va naşte exact cînd vom lansa *Ducele*. Noel o prinse în braţe. Binînţeles că sînt bucuros, draga mea. Doar că mi-e greu să-mi închipui că voi avea un fiu – sau o fiică. Aş dori...

– Ce ţi-ai dori?

– Aş vrea să aibă un tată de care să poată să fie mîndru.

– Noel! zise Peach, uitîndu-se la el şocată. Bineînţeles că va fi mîndru de tine. De ce n-ar fi? Ah, ştiu, povestea cu orfelinatul, nu-i aşa? De ce n-ai încercat să afli cine sînt părinţii tăi?

– Nu. Nu, n-aş putea face asta. N-aş putea niciodată să mă întorc la Maddox.

– Bine, atunci, spuse blînd Peach, o să trebuiască să trăieşti cu ceea ce eşti tu însuţi, iar dacă asta e destul de bine pentru mine, ar trebui să fie destul de bine pentru tine – şi pentru copilul tău.

◆

50

Peach conduse maşina ei nouă spre Sud, pe şosea, bucurîndu-se că era observată şi punîndu-şi în minte să-i spună lui Noel despre comentariile admirative primite cînd se oprea să ia benzină sau o ceaşcă de cafea. Noel era un geniu, el ştiuse exact ce voia şi obţinuse tocmai ce-şi dorise şi nimeni nu înţelegea mai bine decît ea că, într-o industrie colosală ca aceasta, realizările lui Noel nu fuseseră uşoare. Iar acum, *Ducele* şi copilaşul lor se vor naşte în aceeaşi lună.

Noel avusese ideea ca ea să părăsească Parisul şi să se refugieze în liniştea şi prospeţimea Coastei. Dar, la început, Peach se împotrivise. Trecuseră trei ani de la moartea lui Léonie şi, deşi îl vizitase pe Jim şi trecuse pe la surorile ei, la *Hostellerie,* ea nu revenise niciodată la vilă. Lais a înţeles-o.

– O să te duci acolo, cînd o să simţi că eşti pregătită, spuse ea încurajator.

* * *

La 15 octombrie, la Paris, s-a născut Charles Henry Maddox şi, în aceeaşi lună, noul automobil de lux *Ducele* a fost lansat pe piaţă.

Expresia lui Noel era gravă şi tandră, cînd se uită la fiul său.

– Tu ai să fii primul care te vei mîndri cu numele de Maddox, murmură el, mîngîind capul negru al copilului cu un deget blînd. Îţi promit asta, fiul meu.

* * *

51

Noel simţi imboldul familiar de excitaţie pe care i-l dădea întotdeauna oraşul Detroit, în timp ce conducea maşina de la aeroportul *Metropolitan* la *US Auto.* Mai bine zis era condus la *US Auto*, pentru că acum avea dreptul la o limuzină cu şofer. Circula atît de des pe ruta Paris-New York-Detroit, încît acum avea un apartament permanent în Turnurile Waldore din Manhattan, pentru frecventele lui opriri. Dar, la Detroit, apartamentul lui de pe terasă era în continuare căminul lui. Şi, bineînţeles, cabana din lemn de sequoia de lîngă lac va rămîne pentru totdeauna refugiul său.

Nu că ar fi avut nevoia să se refugieze – mai ales acum, cînd se întîmplau atîtea. Nu era vorba chiar de succesul uluitor al *Ducelui*, ci de felul în care începuse să-l privească oraşul Detroit, pentru că produsese un automobil în numai trei ani, în locul obişnuiţilor cinci ani. De la concept pînă la apariţia *Ducelui*, în expoziţiile de vînzare, a fost nevoie de doi ani, unsprezece luni şi nouă zile – un record în cadrul industriei. Bineînţeles că era o producţie limitată, un vehicol cu finisări la comandă; totuşi, nimeni în cadrul industriei nu se putea compara cu aşa ceva şi totul se datora modului cum restructurase Noel compania.

Noel intrase la *De Courmont* fără ochelarii de cal ai lui Claire Anthony. Întrucît era o companie străină, el simţise de la început că vechile reguli nu pot fi aplicate şi, din această cauză, găsise o serie de soluţii uluitoare. Noel dădea vina declinului companiei *De Courmont* pe funcţionarii financiari, mereu prea dornici să asigure un profit pe termen scurt, dar care erau lipsiţi de realism pe termen lung. Pierduseră destul timp cu eşecul maşinii *Floarea* şi compania *De Courmont* era într-o degringoladă teribilă, de unde nu prea avea şanse să-şi revină. Dar obţinuse un beneficiu nesperat de mare, de pe urma hotărîrii lui Noel de a aduce bani prin vînzarea întreprinderilor periferice care produceau şi furnizau piese de schimb, precum şi prin vînzarea terenurilor. Fără nevoia de a cumpăra piesele din interiorul companiei, Noel deveni liber să se aprovizioneze de pe piaţă, la preţul cel mai convenabil. Chiar şi la un automobil de o calitate atît de ridicată ca *Ducele*, economia reprezenta un uluitor treizeci la sută.

Noel analizase cu atenţie structura companiei, constatînd că era comparabilă cu a marilor companii de automobile din Statele Unite, în care conducea birocraţia şi domina mediocritatea. Compania era conservatoare în conducere, în desen şi tehnologie – iar el găsise cauza. Mai multe călătorii în Japonia, unde industria automobilelor era în floare, l-au convins că vechile metode erau greşite. Noel îşi aminti de primul automobil la care lucrase ca tînăr inginer la *Great Lakers Motors,* plin de emoţie şi entuziasm pentru slujba lui. Acesta eşuase însă din lipsa unui spirit inovator şi din dorinţa birocratică de a accepta drept bună părerea superiorilor, desenatorii, inginerii şi conducerea se temeau să iasă în faţă şi să spună ce gîndeau cu adevărat, iar automobilul fusese o copie fidelă a precedentelor – neinteresant şi sortit mediocrităţii, dacă nu chiar eşecului.

Avînd toate astea în minte, Noel a respins toate măsurile de reducere a costurilor propuse de „inginerii cu firmă" potrivit cărora fiecare intreprindere divizionară din cadrul companiei trebuia să producă un vechicul de aceeaşi mărime, construit pe aceeaşi platformă, avînd drept rezultate ieşirea de pe benzile de producţie a unor maşini asemănătoare şi o pierdere totală a identităţii. Cumpărătorii se străduiau din greu să găsească diferenţa între a cumpăra un *Pontiac* sau *Oldsmobile*, un *US Auto* sau un *Buick*. Singurul beneficiu era că treaba arăta bine pe hîrtie, pentru cei care se ocupau de finanţe – cel puţin la început, pînă cînd vînzările începeau să scadă, pe măsură ce distribuitorii se orientau spre piaţa străină şi, mai cu seamă, spre automobilele japoneze.

Noel a decis că *De Courmont* – o companie în declin, cu toate greşelile clasice – va fi cobaiul pentru experinţele sale. Ca inginer, el nu văzuse niciodată avantajul vechiului sistem potrivit căruia desenatorii desenau mai întîi automobilul, apoi inginerii trebuiau să adapteze desenul la limitele şi elementele practice ale producţiei de masă, deşi aceasta făcea ca masiva investiţie financiară să se întindă pe un program de producţie de cinci ani. *De Courmont* şi-a început noua viaţă cu „încărcătura în faţă" – adică, a cheltuit mai mulţi bani la început, punînd inginerii să lucreze împreună cu desenatorii. A costat mai mult la început, dar a eliminat o înteagă etapă în producţie, iar economia va fi dovedită în timp. Un automobil de oraş, *Marchizul*, o versiune mai mică a *Ducelui*, se afla în stadiul planificării desenului. Între timp, fabricile *De Courmont* scoteau popularul *Armăsar* şi adunau profituri. Iar Noel era tînărul magician al industriei automobilelor.

Totuşi, încă nu era acolo unde dorea să fie, se gîndi Noel, intrînd în sufrageria executivilor de la *US Auto.* Paul Lawrence îl bătu pe umăr vesel, în timp ce îi strîngea mîna.

– Mă bucur că te văd, Noel. Ce face frumoasa doamnă şi băieţelul?

– Bine, răspunse Noel, iar acum e un altul pe drum.

– Altul? Ei, se pare că nu-ţi limitezi succesul într-un singur domeniu, răspunse Paul zîmbind. Hai, vino, preşedintele de onoare te aşteaptă. Să mîncăm ceva de prînz şi apoi o să poţi să ne delectezi cu ultimele tale concepte de reformă în industria automobilelor.

Noel îl urmă pe Paul în sufragerie, vag iritat de referirea hazlie făcut la adresa muncii sale. Nu considera că Paul îi denigra succesele, dar poate că nu i le lua suficient în serios, cum ar fi trebuit.

În seara aceea, singur în apartamentul lui, îşi turnă un whisky, învîrtindu-l în pahar, pînă ce cubul de gheaţă îl răci perfect, uitîndu-se pe fereastră la luminile oraşului. Şedinţa fusese mai scurtă decît se aşteptase şi venise acasă devreme. Preşedintele de onoare şi directorii au ascultat cu mare atenţie raportul lui de activitate pe şase luni, făcînd puţine comentarii, în afara laudelor de la sfîrşit, dar Noel rămăsese cu senzaţia neplăcută că aveau probleme mai importante în minte şi că, pentru ei, ceea ce realiza el era doar o mică rotiţă în uriaşul angrenaj al industriei automobilelor. Trecînd prin coridoarele puterii de la *US Auto*, el era salutat cu gesturi din cap şi complimente vesele, dar fiecare dintre cei pe care-i întîlnea se îndreptau undeva, ocupaţi să-şi organizeze treburile zilei pentru a-şi culege răsplata. Şi ceea ce îl deranja în cele din urmă era că unul dintre aceşti tipi va urma la rînd pentru postul suprem, cînd acesta va deveni vacant, ceea ce se va întîmpla în mod inevitabil, nu peste prea mult timp. „Ochii care nu se văd, se uită", era o zicătoare adevărată. Noel era acum doar un vizitator la *US Auto*, deşi era preşedintele uneia dintre companiile cele mai de succes ale lor.

Noel îşi sorbi băutura, supărat. Exact cu un an în urmă, crezuse că învinsese lumea. Era preşedinte la *De Courmont* şi adusese compania la succes. Nu ajunsese încă pe coperta revistei *Time*, dar apăruse un articol destul de lung despre ceea ce realizase la *De Courmont* şi despre automobilul de succes *Ducele*. Se publicaseră materiale laudative în toate ziarele financiare şi în revistele de specialitate, iar el apăruse la televiziune în U.S.A. de mai multe ori, explicîndu-şi metodele şi succesul. Desigur că revistele şi rubricile de scandal s-au legat de căsătoria sa cu Peach de Courmont şi deseori, în ultima vreme întîlnea în ziare chipul lui în timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă. Parisul, dornic de vedete, părea hotărît să facă din el şi din Peach un cuplu celebru, iar fotografii erau greu de evitat la petreceri şi restaurante. Dar, în timp ce muncea ca să realizeze succesul, lipsea cam mult de acasă, de la baza din Detroit. În fond, cum puteau toţi aceşti tipi să continue să-şi justifice slujbele, dacă ar fi fost de acord cu poziţia lui? Aceasta ar fi însemnat o totală restructurare a întregii companii şi se îndoia că ei erau pregătiţi pentru aşa ceva. Deşi domnea peste propriul său teritoriu francez, în ultimă instanţă în ochii tuturor care aveau un cuvînt de spus, succesul însemna America. Acesta era unicul loc care avea importanţă. Iar Noel îşi dorea să obţină şi această verigă de alamă a puterii.

La naiba, nu suporta să fie singur. Îi lipseau Peach şi fiul său. Uitîndu-se la ceas, el ridică telefonul şi formă numărul din Paris. Răspunse Oliver care îi spuse că doamna plecase dimineaţă spre Germania. Desigur, Peach îl luase pe Charles în vizită la sora ei, pentru o săptămînă sau două – Noel uitase cu totul despre asta. Dezamăgit, puse jos receptorul. Putea s-o sune acolo, dar nu avea numărul lui Lais. La naiba, ar fi putut să i-l ceară lui Oliver. Oare să sune din nou? Îmbufnat, se depărtă de telefon şi se duse în hol, luîndu-şi pardesiul în drum. Va bea ceva la *Pontchartrain* şi va mînca. Pur şi simplu, nu se simţea bine singur.

* * *

În restaurantul *Pontchartrain* împreună cu o jumătate de duzină de prieteni, era Claire Anthony, care îl văzu pe Noel intrînd. Ea privi cum chelnerul îl aşeză la o masă mică şi cum picolo-ul luă rapid cealălalt tacîm de pe masă. Deci, Noel era singur. Cît de diferit arăta, faţă de tînărul sumbru de care se îndrăgostise ea. Noel Maddox devenise un bărbat încrezător în succesul lui şi în locul lui în lume. Şi totuşi, mai avea acel aspect de vulnerabilitate care îţi frîngea inima. Scuzîndu-se, ea îşi făcu drum printre mese, spre el.

– Singur, în sfîrşit! îl salută ea.

– Întotdeauna bună la diagnostice, Claire, răspunse Noel zîmbind. Ce mai faci?

– Sînt bine. Nu mă aşteptam să te văd aici. Credeam că eşti la Paris, bătîndu-te pe burtă cu nişte capete încoronate europene.

– Nu chiar. Sînt un bărbat care munceşte, ca toţi ceilalţi. Ce face Lance?

Ea se uită la el cu surprindere.

– N-ai ştiut? Lance a avut anul trecut un infarct masiv. Nu, nu te uita aşa, acum e bine – mai mult sau mai puţin. O operaţie quadruplă pe inimă i-a rezolvat problema pentru moment, aşa că are şanse destul de bune să apuce că-şi vadă nepoţii.

– Îmi pare rău, zise Noel şocat.

Ea ridică din umeri.

– Se poate spune că a fost doar încă o victimă a automobilelor. Presiunea meseriei l-a dărîmat. Lucrurile nu mergeau niciodată aşa cum le plănuia – dar aşa se întîmplă cu cei mai mulţi dintre noi. În afară de tine, Noel. Ştirea despre succesul tău a pătruns peste tot. Detroit-ul nu discută decît despre tine.

– Zău?

Noel o studie, fără să-i pese prea mult de ce spunea lumea. Ea schimbase ochelarii coloraţi, de care îşi amintea el, cu lentilele de contact şi arăta diferit şi totuşi aceeaşi. El o considerase din totdeauna că fără ochelari era goală, pentru că doar atunci o vedea fără ei. Iar cînd terminau de făcut dragoste, ea şi-i punea din nou pe nas, înainte de a aprinde inevitabila ţigară.

– N-ai auzit nici un cuvînt din tot ce ţi-am spus, zise Claire şmecheră, visai, Noel Maddox, şi ţi-au scăpat toate lucrurile bune pe care ţi le spuneam despre tine.

– Dar cine îţi spune lucruri bune şi despre tine, în ultima vreme? întrebă Noel, cînd chelnerul le turnă la amîndoi cîte un pahar de vin roşu.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că eşti la fel de atrăgătoare ca întotdeauna, Claire. Poate că a fost un compliment stîngaci, zise el privind-o fix. Dar n-a fost doar un compliment. Am vrut să ştiu de fapt dacă ai vreun program special acum. Sau îi poţi ţine companie unui bărbat singur?

Ea ridică o sprînceană.

– Companie?

Întinzîndu-se peste masă, el îi luă mîna şi un curent de excitaţie trecu prin ea.

– Lance e în California, la uzina *Fremont*, iar eu iau cina cu prietenii din afara oraşului. Ei au un avion mîine dimineaţă devreme, aşa că nu o să stau prea tîrziu.

– Ne întîlnim în bar?

Claire zîmbi cînd îşi împinse scaunul şi un chelner sări să o ajute.

– Ca pe vremuri, spuse ea.

◆

Goală, era tot atît de frumoasă pe cît şi-o amintea. Rămăsese cu ciorapii negri de mătase şi portjartierul şi se învîrtea prin apartament cu pantofii cu tocuri înalte, cu un pahar cu whisky în mînă, arătînd ca o copertă a revistei *Penthouse*.

– Eşti o *provocatoare*, îi strigă Noel.

– Noi îi zicem „animatoare“. Sau acum te-ai înstrăinat atît de mult încît ai uitat?

– N-am uitat stilul tău de a „anima“, Claire, comentă Noel, dar îmi amintesc că prima oară ai rămas cu hainele pe tine.

– De atunci am învăţat că e mai bine fără ele.

Spune-mi ceva, Noel Maddox, rîse ea răguşit, aruncîndu-se în braţele lui, de ce oare nu-ţi pot rezista?

* * *

Să facă dragoste cu Claire era ca o bucată muzicală pe care şi-o amintea bine, dar pe care nu o mai ascultase de mult. Era ceva familiar, dar îi plăcea pentru că nu o auzise un timp. Ştia ce anume îi plăcea cel mai mult şi cum va reacţiona; era frumoasă şi pasionată şi, la fel ca odinioară, îi înlătura sentimentul de singurătate şi nelinişte pe care îl simţise mai devreme în seara aceea.

Înfăşurată în halatul lui de baie, Claire zise:

– Îmi amintesc cînd era de caşmir.

Noel zîmbi.

– Acum sînt un bărbat cu gusturi mai simple. Dar tu, Claire? Ce s-a mai întîmplat cu viaţa ta? Nu mă refer la Lance – ci la tine. Eşti fericită?

– Copiii mei mă fac fericită. Kerry aproape a terminat colegiul iar Kim l-a început şi ea. Am o casă frumoasă şi Lance e un bărbat foarte cumsecade, răspunse Claire cu precauţie.

Noel o privi fără să zică nimic.

– Sînt foarte norocoasă, adăugă ea în defensivă, o mulţime dintre prietenii mei sînt în divorţ, dar bineînţeles că eu n-aş face asta...

Desigur că nu, se gîndi Noel, bineînţeles, tu nu eşti genul care să lovească un bărbat căzut jos.

– Ce face Lance la *Great Lakes Motors*? Nu prea mai ştiu ce se întîmplă în ultima vreme.

– Lance se pensionează înainte de termen, anul viitor. Plănuiam să cumpărăm ceva într-un loc însorit, undeva – poate în Florida – şi să ne luăm o barcă să ne plimbăm în jurul insulelor. Poate găsim vreun atol care nu e pe hartă şi ne jucăm de-a Robinson Crusoe. Va fi nostim – deşi nu chiar ceea ce aştepta Lance de la viaţă.

– Şi ce anume aştepta el?

Noel mai turnă un pahar uitîndu-se la ea cum umbla agitată prin cameră.

– Ce? Să fie preşedinte de onoare la *Great Lakes Motors*, presupun. E caraghios că, tocmai cînd slujba se eliberează şi Lance ar fi putut pune mîna pe ea, el nu e destul de sănătos ca să se agite pentru treaba asta.

Noel o privi uluit.

– N-am auzit aşa ceva! spuse el.

– N-au auzit mulţi. Tata ne-a zis-o, cu luni în urmă. Iar Masters, preşedintele, nu doreşte slujba asta – e prea aproape de pensionare. Desigur, încă nu s-a anunţat nimic, dar şeful trece în politică şi ştiu că şi-a trimis oamenii în căutarea unui succesor. M-aş fi gîndit că ar fi ceva potrivit pentru tine, Noel, deşi eşti cam tînăr, dar desigur că tu eşti conducătorul propriei tale companii şi probabil nu te interesează cursa şobolanilor de aici. Îl privi tristă. Am văzut fotografii ale soţiei tale. E foarte frumoasă, foarte deosebită. Cred că mi-ar plăcea mult de ea.

Noel se gîndi la Peach, care probabil dormea liniştită la mii de kilometri distanţă. Ceea ce se întîmpla între el şi Claire n-avea nici o legătură cu realitatea şi cu relaţiile dintre el şi Peach. Era doar o nevoie pasionată, de moment, care să-i înlăture sentimentul de singurătate. Simţea un brusc sentiment de înfrîngere. Şi acum, din nou, Claire Anthony îi indica o treaptă mai sus pe scară – deşi ea nu-şi dădea seama de asta.

– Am o viaţă bună, Noel, nu-i aşa? întrebă Claire. În ansamblu, cred că aş prefera să mă joc de-a Robinson Crusoe, decît să mai fiu soţia industriaşului. După cum vezi, eu n-am fost niciodată croită pentru funcţia asta.

Noel îşi desfăcu braţele, iar cînd ea se cuibări în ele, el o ţinu reconfortant.

– O să fie bine, Claire, murmură el blînd. Sînt sigur că o să fie bine.

– Doar că fetele cresc şi pleacă şi acum a mai apărut şi povestea asta cu Lance. Brusc, totul s-a schimbat, începu ea să plîngă, lacrimile pătîndu-i halatul. Dar nimeni din noi nu şi-o face singur, nu-i aşa, Noel? Tu mi-ai spus asta mereu.

Noel o ţinu strîns, fără să spună nimic, mîngîindu-i părul.

– Ah, la naiba, nu trebuia să plîng, spuse ea. O să-mi scot lentilele de contact.

– Aş fi dorit să porţi în continuare ochelarii tăi roşii, zise Noel. Îmi plăceau.

Ea zîmbi uşor spre el.

– Totdeauna mi-a fost teamă că bărbaţii nu-mi vor face curte, zise Claire. Apoi, după o ezitare, continuă: Noel, aş putea – vreau să spun, ar fi posibil să rămîn aici peste noapte? Acasă nu e nimeni şi eram îngrozită să fiu singură, doar cu gîndurile mele.

– Fii oaspetele meu, zise Noel.

Ea îi pregăti cafeaua, iar el puse o muzică liniştită şi se lăsă pe canapea, punînd capul pe perne şi un braţ în jurul ei, gîndindu-se la treburile pe care avea să le facă. Mîine, primul lucru va fi să aibă cîteva convorbiri, una cu preşedintele de onoare de la *Great Lakes Motors* şi cealaltă cu preşedintele executiv. Pe primul, abia de-l cunoştea, iar cu al doilea era în relaţii de saluturi amicale, dar nu încăpea îndoială că amîndoi auziseră despre el. Dar dacă ceea ce aflase în legătură cu necazurile pe care le avea compania era adevărat, poate că i-ar putea convinge că ceea ce oferea el era exact ceea ce avea nevoie *Great Lakes.* Atunci, va obţine premiul pe care şi-l dorise din totdeauna. Sigur, el era acum preşedintele propriei lui companii, sigur că el crease o maşină perfectă, dar să fii preşedinte de onoare la *Great Lakes Motors* era ceea ce visase de cînd ajunsese pe străzile din Detroit, în urmă cu aproape treizeci de ani.

În pat, cu Claire alături de el, rămase treaz multă vreme, plănuind cum să acţioneze. N-avea rost să pretindă că e conformist – dovedise deja că nu era. Şi cunoştea situaţia de la *Great Lakes Motors*. Aveau necazuri, mai ales din cauza concurenţei japoneze. Dar el avea răspunsul la asta – dacă îl vor accepta. Noel se frămîntă neliniştit, adormind adînc în cele din urmă, cînd se iviră zorile asupra *Oraşului Motoarelor*.

Telefonul făcea semnale luminoase şi scotea un sunet înfundat, urgent, încît Claire avu senzaţia că suna de mai mult timp. Căscînd, ea întinse o mînă, uitîndu-se la ceas. Isuse, era deja şapte.

– Alo, spuse ea în receptor.

Se uită la Noel care dormea adînc, alături de ea. Doamne, cît de atrăgător era, nu e de mirare că nu-i putea rezista...

– Alo? întrebă ea din nou.

După o pauză, o voce de femeie întrebă distantă:

– Domnul Maddox e acolo?

– Scuzaţi, zise Claire căscînd, mai doarme. Ba nu, staţi puţin, nu doarme.

Noel deschise un ochi, iar ea îi dădu receptorul.

– E pentru tine, Somnorilă, zise ea rîzînd.

– Alo, zise Noel leneş.

– Noel?

El se ridică brusc.

– Peach! Ce faci, de suni atît de devreme? S-a întîmplat ceva rău?

La celălalt capăt, se lăsă tăcerea şi ochii lui îi întîlniră pe ai lui Claire şocaţi de îngrijorare.

– Peach, mai eşti acolo? întrebă el.

– Se pare că am sunat prea devreme pentru tine, spuse Peach distantă. Ah! Noel... cum ai putut...?

Telefonul suna gol în mîna lui. Legătura se întrerupsese.

– Ah, Doamne, Noel! Îmi pare rău, spuse Claire. Am răspuns fără să mă gîndesc, e un reflex...

Noel coborî din patul cald, mototolit.

– Nu-i vina ta, Claire, spuse el încet, punîndu-şi un halat peste goliciunea lui.

Claire se uită cu îngrijorare la el cînd se duse la fereastră, apoi se îndreptă spre baie şi dădu drumul la duş.

Noel păşea pe porţiunea de podea de lemn, de-a lungul ferestrelor ce dădeau spre oraşul pe care dorise totdeauna să-l cucerească, întrebîndu-se ce să facă. Era aproape ora opt – mai avea două ore înainte de a putea suna la *Great Lakes Motors*. Două ore în care să lămurească ce se întîmplase mai înainte. Dar cum? Ce-ar trebui să facă? Să o mintă pe Peach? Să-i spună că era noua femeie de serviciu? Dacă asta ar durea-o mai puţin, poate că aşa ar trebui să facă. Să spună o minciună uşoară care să acopere o noapte în deplasare, cînd simţise brusc că era din nou la poalele muntelui. Cum ar putea să o facă pe Peach să înţeleagă adevărul? Cum putea cineva să-l înţeleagă cînd nici el însuşi nu era sigur de motivările sale. De ce oare era întotdeauna nemulţumit? Şi de ce voia întotdeauna să se pună la treabă şi să se forţeze dincolo de orice limite, să se lupte pentru următorul ţel pe care şi-l impunea singur? Avea tot ceea ce şi-ar putea dori un bărbat. Era căsătorit cu fata visurilor lui şi avea un fiu, o a doua generaţie Maddox. Îndreptîndu-se spre telefon, formă numărul de la Paris. Răspunse Oliver şi îi dădu numărul lui Lais din Germania. Noel formă din nou numărul şi aşteptă nerăbdător cînd telefonul sună slab, ca la un milion de kilometri distanţă.

– Noel? întrebă Lais surprinsă. Ce naiba se întîmplă? Peach împachetează vărsînd şiroaie de lacrimi. Ia următorul avion spre Paris.

– Nu e nimic, Lais, spune-i lui Peach că n-a fost nimic. Doar o greşeală. Roag-o să-mi vorbească, te rog.

– Am să încerc. Noel – dar am sentimentul că orice ar fi, pentru Peach e ceva dramatic. Aşteaptă, am să-i vorbesc...

Noel aşteptă, bătînd în masă cu degetele, nerăbdător. Lais reveni aproape imediat.

– Noel, n-am reuşit. Refuză să vină la telefon şi, cînd i-am transmis mesajul tău, a izbucnit din nou în lacrimi.

– Isuse! exclamă Noel furios. Ce zbor ia?

– Va lua primul zbor spre Paris, nu-i pasă, zise Lais. Nu-mi place să o văd aşa, Noel. Îţi spun că, dacă aş putea, aş reţine-o aici, dar e hotărîtă să se întoarcă acasă. Ar fi mai bine să te duci acolo, cît poţi de repede.

– Aşa-i. Spune-i că diseară am să iau avionul. Mîine am să fiu la Paris. Şi îţi mulţumesc, Lais. Îmi pare rău de toate astea.

– Nu mi-e străină situaţia, comentă Lais sec. Pot să ghicesc despre ce este vorba, Noel, deşi Peach nu spune. Bineînţeles că ai fost nechibzuit, dar, oare, nu sînt toţi bărbaţii la fel?

Ea închise telefonul, fără să-şi ia rămas bun, şi Noel puse jos receptorul, întristat. Claire ieşi din baie, elegantă în rochia ei neagră de seară şi cu ciorapi de dantelă, cu părul periat şi cu ruj roşu proaspăt strălucind pe gura ei frumoasă. Îi putea simţi parfumul de acolo – era acelaşi.

– Am plecat, deci, zise ea îmbrăcîndu-şi jacheta de vulpe argintie. Îmi pare sincer rău, Noel.

Ea stătu acolo, părînd nefericită, şi el zîmbi mîhnit.

– Nu e vina ta, dulce Claire. O conduse la ascensor. Mulţumesc că ai fost aici cînd am avut nevoie de tine.

Ea îl sărută uşor pe buze şi intră în ascensor.

– Am avut nevoie unul de celălalt, Noel, spuse ea cînd se închiseră uşile.

Stînd sub bătaia apei reci de la duş, Noel încercă să-şi clarifice gîndurile. Nu putea face nimic acum, în legătură cu Peach, decît să plănuiască să ia diseară un zbor spre Paris. Va lămuri totul, cînd o va vedea; explicaţiile prin telefon, de la distanţă, nu vor fi de nici un folos, înţelegea asta acum. Iar minciunile nu ar face decît să o înjosească. O va ţine în braţe, îi va mărturisi, îi va spune adevărul; ea îl va judeca şi îl va ierta şi vor acoperi crăpătura pe care a creat-o el în relaţiile lor. Între timp, trebuia să se gîndească în ce fel să-i abordeze pe cei de la *Great Lakes Motors*.

Noel îşi săpuni trupul tare, musculos – enumerînd lucrurile care ar putea fi împotriva sa: la presupusa lui vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, ca să nu o menţionăm pe cea reală, era prea tînăr, era în primul rînd inginer şi în al doilea rînd om de afaceri, era o „stea“ a mijloacelor de informare, curtat de presă, atît pentru căsătoria cu o moştenitoare cunoscută pe plan social şi membră a uneia dintre cele mai importante familii din domeniul automobilelor, cît şi pentru părerile lui radicale şi deschise despre Detroit şi despre statutul industriei automobilelor astăzi. Detroit-ului îi plăcea să-şi strîngă rîndurile şi să prezinte acţionarilor săi şi presei o faţă unită, atunci cînd vremurile erau dificile, şi nu le prea plăceau avertismentele sale nonconformiste. Doar dacă, bineînţeles, recunoşteau că necazul era atît de adînc, încît doar o reorganizare drastică ar putea opri declinul.

Atunci, care erau atu-urile lui? Ce anume avea de oferit? Tinereţea, într-o industrie dominată de bărbaţi de peste şaizeci de ani, ar putea fi un punct pozitiv, dacă era prezentată cum trebuie; prezenţa lui în mediile de informare ar putea să-i aducă o imagine imediată mai acceptabilă de către consumatori, de către omul din afară care cumpără maşina, decît o corporaţie fără chip, la fel ca şi maşinile lor, care arătau foarte asemănătoare pentru cumpărător. Nişte realizări dovedite, de la avansarea lui prin *Great Lakers Motors* şi *US Auto* la preşedinţia de la *De Courmont*; succesul lui anterior cu *Armăsarul*; actualul succes cu politica de restructurare radicală a intreprinderii şi marele lui succes cu *Ducele*. Şi, bineînţeles, recordul obţinut prin inversarea ordinii concept-producţie, la trei ani în locul celor cinci ai lor.

Fluierînd vesel, Noel se şterse şi se uită în oglindă, bărbierindu-se; toate gîndurile despre Claire Anthony şi despre seara anterioară fuseseră alungate din mintea lui. Peach să mai aştepte! Îi va explica totul, cînd va ajunge acolo, şi ea va fi atît de emoţionată de ceea ce va avea el de spus, încît îi va ierta mica lui greşeală.

* * *

52

Parisul sclipea sub soarele de octombrie, cînd Peach, cu micul Charles pe genunchi, se uită pe fereastra taxi-ului care o ducea de la aeroportul *Orly* la Insula St. Louis; ochelarii negri pe care îi purta erau ca să-i ascundă în faţa lumii ochii umflaţi şi nu ca să o apere de strălucirea soarelui.

Cînd îl sunase pe Noel acolo, simţise în vocea femeii o intonaţie caldă, semi-adormită, care o făcea să nu se îndoiască în privinţa celor întîmplate, deşi femeia nu spusese ce făcuse cînd Noel dormea, ca apoi să-i spună că nu mai dormea. Şocul o lăsase fără glas la început, înainte de a simţi durerea. Ah, Doamne, nimeni nu-i spusese că o să o doară atît de rău! Cu Harry nu fusese la fel – dar, oriçum, în Harry nu-şi pusese atîta încredere, cum făcuse cu Noel. Ştiuse, pur şi simplu, că Noel nu va trăda niciodată această încredere şi, cu toate călătoriile lui numeroase în Statele Unite, fără ea, nu-i trecuse niciodată prin minte să se îndoiască de el. Sunetul moale al rîsului femeii îi răsună din nou în urechi şi Peach clătină din cap, uitîndu-se nefericită la chipul atrăgător al fiului ei. Acesta zîmbi, vorbind entuziasmat despre taxi. Lui Charles îi plăcea să se afle într-o maşină. Noel spunea întotdeauna că era clar că îi semăna lui.

Charles se uită pe fereastră, cînd maşina trase în curtea casei din Paris şi rîse încîntat.

– Sîntem iar acasă, mama, spuse el bucuros.

– Da, sîntem acasă, Charles, zise Peach, sau cel puţin cred că sîntem.

Ea se uită la casa care cîndva i se păruse atît de primitoare şi familiară. Holurile ei mari răsunau de ţipetele emoţionate ale micului Charles şi un zgomot de voci se auzi de dincolo de uşile duble închise ale salonului cel mare.

– Azi este seminarul pentru distribuitorii selecţionaţi, doamnă Maddox, îi explică Oliver.

Desigur, uitase de asta! În stilul lui tipic, Noel dusese conceptul ei despre necesitatea rentabilizării acestei case cu un pas mai departe, folosind-o pentru conferinţele cu negustorii, seminarii ale distribuitorilor, întîlniri de discuţii cu executivii lui. De fapt, acesta era unul dintre motivele pentru care plecase în săptămîna aceasta, ca să-i evite pe oamenii de afaceri, cu toate că, desigur, ea şi Noel aveau apartamentul lor particular.

– Domnul Maddox a telefonat de la Detroit. A spus să vă comunic că o să sune din nou, astă seară.

Şi ce avea să zică? se întrebă Peach. Că a înţeles greşit, că femeia era o cameristă, că tocmai îi adusese cafeaua de dimineaţă? Îi putea aduce ea însăşi o duzină de scuze – motive uşoare – dacă ar fi vrut să le creadă. Dar ce va realiza cu asta? Încrederea ei fusese distrusă şi, indiferent ce ar fi spus Noel, ea se simţea de parcă şi-ar fi pierdut pămîntul de sub picioare.

Se uită la ceas. Va aştepta telefonul lui. N-o să-l chestioneze şi n-o să-l acuze. El va lua un avion în seara asta şi va fi aici cu ea, mîine. O să-l lase, pur şi simplu, să spună ce avea de spus, pentru că îl iubea atît de mult, încît încă mai credea că poate nu era adevărat. Şi exista chiar o mică şansă ca să nu fie.

* * *

Noel se întîlni cu Bill Masters, preşedinte la *Great Lakes Motors*, la ora unsprezece, în acea dimineaţă şi, după cîteva preliminarii de complimente reciproce, Noel îi spuse de ce se afla acolo.

– Eşti un candidat neobişnuit, Noel, spuse Masters clătinînd din cap. Consiliul de conducere ar avea nevoie de multă muncă de convingere – şi trebuie să zic că şi eu de asemenea. Sigur, ţi-ai dovedit capacitatea în Franţa şi ai făcut o treabă grozavă, asta nu poate fi negat. Dar aici sîntem în Statele Unite, Noel. Jocul este diferit. Noi avem Wall Street-ul şi toţi aceşti acţionari care ne stau în ceafă. Încearcă să le spui că bagi bani în tehnologie nouă şi că dividendele lor vor fi substanţial mai mici în următorii cîţiva ani şi o să vezi ce se întîmplă. Zguduitura se va simţi în economia întregii ţări.

– Nu e nevoie să fie chiar atît de drastic, îl combătu Noel. După cum văd eu lucrurile, treaba se poate face treptat. Aş vrea o şansă ca să discut cu tine la masa de prînz şi sper să discut şi cu preşedintele de onoare.

– Arthur e azi la Washington, se întoarce după-amiază tîrziu. Dar de ce n-am lua noi o masă decentă, iar în acest timp să-mi spui la ce te gîndeşti?

Noel îl privi pe furiş. Masters muşcase din momeală, deşi respinsese ideea. Era doar o crăpătură în zid, dar era suficient.

La masă, îi spuse lui Masters:

– Profiturile companiei sînt iar în scădere; dacă nu aveţi grijă, o să scadă din nou rapid, ca în ’73. Adevărat, ele cresc o jumătate de an, apoi scad în următoarea jumătate, dar noi toţi ştim că *Great Lakers Motors* are necazuri, şi nici o contabilitate, cît o fi de inventivă nu va putea masca situaţia reală prea mult timp. De data asta, industria trebuie să gîndească pe termen lung. Acţionarii au primit suficient pentru banii lor, acum e timpul să se investească ceva.

Masters se uită la chelnerul care desfăcea delicat calcanul de Dover la grătar, zîmbind cînd acesta puse pe farfuria lui cele două segmente perfecte. Fu adusă o salată verde cu sos special de lămîie, cum îi plăcea lui. Noel aşteptă, în timp ce i se servea peştele, sorbind un pahar de apă *Perrier*.

– Văd că şi tu eşti conştient în privinţa colesterolului, remarcă Masters, e boala executivilor. Ai auzit despre Lance Anthony? Păcat. Lance e un om bun! Ar fi putut să se afle aici, în locul tău, Noel, dacă n-ar fi avut problemele astea cu sănătatea.

– E un ghinion, replică Noel precaut.

– Noroc că are o nevastă drăguţă şi o situaţie de familie fericită, remarcă Masters. O retragere timpurie e greu de suportat, cînd eşti atît de bun în meseria ta. Ei, Noel, spune-mi ce planuri ai pentru *Great Lakers Motors*?

– Să o decupez, spuse Noel cu un zîmbet sarcastic, la fel ca pe calcanul de Dover. Să-i scot şira spinării şi să-i dau una nouă. Să desfiinţez vechile şase subdiviziuni care îşi produc propriile lor automobile şi să le transform doar în două – o întreprindere de maşini mari şi una de maşini mici. Să le conduc ca pe nişte companii independente şi să le las să răspundă contabil de propriile lor automobile. Să scap de ingineria internă şi de secţiile de piese, ca să pot cumpăra de pe piaţă mai ieftin. Să creez o companie total separată care să facă cercetare şi care să vină cu o replică la maşina mică japoneză – şi să-i reduc costul. Să-i implic pe muncitori mai mult în slujbele lor, să le ofer contracte de muncă cu cointeresare în rezultate, cum fac japonezii, ca să nu se simtă doar mînă de lucru. Şi să pun încărcătura în faţă, la producţie, făcînd ca desenatorii şi inginerii să lucreze împreună, aşa cum am făcut cu *Ducele*, scopul fiind să obţinem producţia unui tip nou în trei ani în loc de cinci.

Masters se uită fix la el.

– Noel, zise el înghiţind peştele, o să călăreşti un cal nărăvaş dacă vii în faţa Consiliului cu asemenea idei.

Noel ridică din umeri.

– Consiliul o să călărească pe un cal nărăvaş, fie că acceptă ideile mele, fie că nu. Aici e vorba despre ce trebuie să aibă prioritate: găina sau oul.

Ignorînd mîncarea, el reluă ce spusese mai înainte, punct cu punct, explicîndu-şi şi argumentîndu-şi teoriile.

– Bine, bine, spuse în cele din urmă Masters. Să vedem dacă-l putem găsi pe Arthur în seara asta, ca să-i transmiţi şi lui ideile tale.

Noel se lăsă pe spate şi îşi sorbi paharul cu apă. Trecuse de primul obstacol.

* * *

Arthur Oranelli avea o mamă irlandeză şi un tată italian şi reputaţia de a fi la fel de bătăios ca prima naţionalitate şi de uşuratic ca a doua. Avea şaizeci şi şapte de ani şi urcase pe scara executivă aproape la fel ca şi Noel. Sorbind whisky cu apă în casa lui neostentativă, confortabilă, din Grosse Pointe, Noel simţi că în seara aceea va fi ascultat corect, fără nici una dintre acele prejudecăţi la care se gîndise sub duş, în dimineaţa respectivă. Arthur Oranelli îl va asculta şi îl va judeca după realizările lui dovedite şi după ideile lui despre cum ar trebui condusă *Great*

Lakes Motors.

Era aproape miezul nopţii, cînd terminase de explicat conceptele sale şi răspunsese întrebărilor pertinente ale lui Oranelli. Noel se simţea epuizat. Sobind băutura neglijată, el îl urmări pe Oranelli umblînd în biblioteca panelată, remarcînd rafturile de cărţi, frumos legate, cele mai rare fiind sub sticlă. Oranelli era un cunoscut colecţionar.

– Iubesc cărţile, spuse Oranelli, urmărindu-i privirea, în timp ce maşinile doar îmi plac. La tine e altfel – maşinile sînt pasiunea ta, iar uneori pasiunea poate înnoura judecata unui bărbat.

Noel îl urmări, fără să spună nimic.

– Ce anume vrei de la *Great Lakes Motors*, Noel? Se vorbeşte pe aici că succesul tău cu *Ducele* ţi s-a urcat al cap, că-ţi place să joci rolul „vedetei“.

Degetele lui Noel se strînseră pe pahar.

– Asta-i imaginea pe care mi-au făcut-o mijloacele de comunicare, spuse el. Eu nu pot controla cele ce se tipăresc sau tot ce se spune la televiziune. Scopurile mele sînt mai personale, domnule Oranelli. Am umblat pe străzile astea ca băiat, fără un ban, iar pasiunea mea pentru motoare şi automobile m-a adus pînă în acest punct. Scopul meu nu e să fiu o vedetă. Dar puterea, da. Doresc puterea pentru a forţa schimbări într-o companie care se scufundă sub propria ei greutate. Nu-mi fac iluzii că, fiind preşedinte de onoare al companiei, asta ar însemna o plimbare uşoară, călare – este un scaun fierbinte şi eu sînt gata să accept ştreangurile şi săgeţile pe care mijloacele de comunicare, ce mă iubesc azi, mi le vor arunca mîine, bucuroase. Ridică din umeri. Ăsta-i jocul lor. Acum îl cunoaşteţi şi pe al meu.

Oranelli dădu din cap.

– Eşti un om demn de încredere şi nu sînt mulţi ca tine. În acest domeniu al afacerilor, adevărul te poate ajuta să te realizezi sau te poate înfrînge. Iar în cazul dumitale, cred că o să te realizezi. Tot ce mi-ai spus în seara asta are sens, dar nu totul este şi realizabil şi nu totul va acţiona, dintr-un milion de motive diferite. Dar de asta va trebui să ai grijă dumneata. Între timp, eu am să iau în considerare oferta dumitale de a fi succesorul meu.

Noel inspiră adînc, cînd se ridică să-şi dea mîna.

– Mulţumesc, domnule Oranelli. Apreciez lucrul ăsta.

Oranelli chicoti:

– Asta mă face să doresc să fiu iar tînăr şi la început, spuse el. Cînd ajungi la vîrsta mea, începi să pierzi din gustul jocului. Dar spune-mi Noel, întrebă el conducîndu-l la uşă, cum rămîne cu *De Courmont*? E compania familiei soţiei tale, nu? Şi e legată de *US Auto*. Ce se va întîmpla cu *De Courmont* dacă îţi schimbi locul la *Great Lakes Motors*?

De data asta, Noel nu avu ce să răspundă. Nici nu se gîndise la *De Courmont*, de cînd Claire îi dăduse informaţia internă despre *Great Lakes Motors*.

– Soţia mea e preşedinta companiei, domnule, spuse el. Avem o echipă de conducere destul de bună şi, bineînţeles, aş putea preda controlul succesorului meu. Nu vor fi conflicte de interese cu *Great Lakes Motors*.

– Mm, zise Oranelli gînditor, dar ar putea fi unul personal. Ei, acum noapte bună, Noel. Îmi pare bine că ne-am întîlnit.

Gîndindu-se la cuvintele lui Oranelli în timp ce conducea înapoi spre oraş, Noel îşi aminti brusc că uitase complet că-i promisese lui Peach că o sună şi că acum ar fi trebuit să fie într-un avion, spre Paris. Întrebîndu-se îngrijorat cum s-o fi simţind ea, decise să o sune de dimineaţă şi apoi să ia prima cursă.

◆

53

Bagajele ei erau deja încărcate în maşină şi tînăra fată pe care Peach o alesese să o ajute în creşterea lui Charles şi a viitorului ei copil, aştepta în hol, ţinîndu-l pe Charles de mînă. Peach se gîndi ce drăguţ arăta acesta cu mica lui căciuliţă de lînă roşie, cu ochii lui cenuşii solemni – ochi exact ca ai lui Noel. Sunetul ascuţit al telefonului o făcu să tresară, deşi era un sunet pe care-l aşteptase toată noaptea, anticipîndu-l. Oliver era afară, ocupîndu-se de bagaje, iar ea se întoarse din hol şi ridică telefonul din salonul mic.

– Peach, slavă Domnului că te-am găsit în sfîrşit! Vocea lui Noel suna obosită.

– Mă puteai găsi oricînd, Noel. De fapt am aşteptat să te aud, am primit şi un mesaj că te întorci acasă, replică ea cu răceală.

– Peach, îmi pare rău, am fost prins ieri toată ziua şi n-am putut ajunge la un telefon. Abia după miezul nopţii m-am eliberat şi n-am vrut să te trezesc.

– Presupun că nu ţi-a trecut prin gînd că s-ar putea să nu fiu capabilă să dorm. Sau că aş putea aştepta apelul tău – deşi acum nu-mi dau seama de ce am făcut-o.

– Peach, aici se întîmplă lucruri importante – nu pot să-ţi spun la telefon, e prea important.

Peach ţinu receptorul mai departe de ea, uitîndu-se uluită la aparat... nici o vorbă despre cele întîmplate, nici o menţionare a femeii. Nu putea vorbi decît despre afaceri.

– Presupun că zilele şi nopţile lungi nu o includ şi pe doamna care a răspuns la telefonul tău ieri? zise ea cu voce tremurată.

Urmă o tăcere la capătul celălalt.

– Ei, Noel? zise ea. Şi nu te obosi să găseşti vreo scuză, pentru că ştiu că e iubita ta – am auzit asta în vocea ei.

– Nu e iubita mea, Peach.

– Era în pat cu tine! Aşteptă, rugîndu-se ca el să nege, să se justifice că nu era adevărat. E adevărat, nu-i aşa? tremură ea.

– Peach, ce vrei să-ţi spun?

– Vreau să-mi spui adevărul.

– Nu te-am minţit niciodată...

– Atunci era în pat cu tine!

– Da, era... dar nu e ceea ce îţi închipui tu, Peach...

– Nu e ceea ce îmi închipui? Ah, Doamne, Noel, tu crezi că eu mai sînt fata proastă pe care a luat-o de nevastă Harry? Dacă el a scăpat uşor, atunci îţi închipui că poţi s-o faci şi tu. Iar eu am avut atîta încredere în tine! Te-am iubit!

– Nu înceta să mă iubeşti, Peach, se rugă Noel. Asta n-a avut nimic de-a face cu noi – am să-ţi explic cînd o să te văd.

– Cînd o să mă vezi? *De ce nu eşti aici*? Toată viaţa mea e la pămînt şi tu eşti la mii de kilometri depărtare. Nici nu te deranjezi să-mi telefonezi pentru că eşti prea ocupat. La naiba, Noel Maddox, *te urăsc*!

Trîntind telefonul, Peach alergă pe treptele spre camera ei, reţinîndu-şi lacrimile prin forţa voinţei. Trebuia să se adune, să-şi recapete controlul. Trebuia să se gîndească la Charles. Era o mamă responsabilă, chiar dacă nu era bună ca nevastă şi nu suficient de iubită ca să-şi păstreze soţul. Intrînd în baie, bău un pahar cu apă rece ca gheaţa, stropindu-se şi pe faţă, apoi coborî din nou cu grijă pe scara largă de marmură, spre fiul ei care aştepta.

Cînd coborîră treptele spre maşină, auzi telefonul sunînd din nou.

– Oliver, dacă e domnul Maddox, spune-i că am plecat deja. Şi că nu mă mai întorc.

* * *

Ceaţa acoperea oraşul Detroit ca o pătură moale de lînă, oprind orice trafic aerian şi prinzîndu-l pe Noel în apartamentul lui, rămas deodată singuratic. Ferestrele mari, care încadrau tabloul sclipitor al oraşului, erau acum acoperite de o ţesătură uniformă, cenuşie, care elimina turnurile înalte şi străzile care îi dădeau viaţă.

Cu bagajul făcut, Noel aştepta lîngă telefon. Un cîntec sumbru, gregorian, răsuna stereofonic în apartament şi o singură lampă strălucitoare lumina suprafaţa bej a telefonului de parcă acesta ar fi fost unicul lucru care avea importanţă în cameră. Din oră în oră, Noel forma numărul vilei lui Léonie, aşteptînd nerăbdător, în timp ce linia ţăcănea şi ţiuia, pînă ce în cele din urmă, Marianne răspundea.

– Doamna nu răspunde la nici un telefon, îi spuse ea cu nervozitate. Da, îi va spune lui Peach să-l sune la numărul acela. Vocea ei devenea tot mai înaltă şi agitată, cu fiecare apel telefonic, cînd el îi repeta acelaşi mesaj.

– Ah, domnule Maddox, zise ea în cele din urmă, n-are rost să mai telefonaţi, nu vrea să vă vorbească. Trebuie să veniţi cît puteţi de repede.

La naiba, asta ştia şi el. Dacă voia să-şi salveze căsătoria şi să o păstreze pe Peach, ar fi trebuit să se afle în primul avion care pleca din acest oraş afurisit blocat în ceaţă. Frustrat, Noel ridică receptorul şi sună aeroportul, întrebînd ce naiba fac în legătură cu această situaţie, ca să i se spună cu tonul calm, liniştitor, pe care-l folosesc liniile aeriene pentru a-şi ţine pasagerii sub control, că se aşteptau ca să se ridice ceaţa la începutul după-amiezei şi că va fi contactat, imediat ce zborul lui va putea pleca.

Îndreptîndu-se spre bucătărie, Noel îşi mai turnă o ceaşcă de cafea, trecîndu-şi gîndurile de la Peach la întîlnirea de aseară. Spera că-l va avea pe Arthur Oranelli de partea lui, pentru că Oranelli avea mai mare greutate decît oricine altcineva în industrie. Era de aşteptat ca Bill Masters să meargă alături de Oranelli, iar influenţa lor combinată, fiind amîndoi susţinuţi de Consiliu şi de Wall Street, ar putea înclina balanţa postului spre el. Nervii îl furnicară pe Noel, cînd contemplă ideea de a fi în vîrful piramidei, deţinătorul tronului – şi al puterii. Încărcat de excitaţie nervoasă, el mai dădu pe gît o ceaşcă de cafea neagră, umblînd prin apartament, privind cu ură ferestrele opace care îl despărţeau de Detroit. În cele din urmă, se trînti pe canapea şi formă din nou numărul Franţei. De data asta, semnalul era de ocupat şi trînti telefonul, aşteptă zece minute şi formă din nou. În următoarele două ore, sună la fiecare zece minute, dar de fiecare dată primi tot semnalul de ocupat. Peach scosese telefonul din priză.

Sunetul slab îl făcu să tresară şi apucă dornic receptorul.

– Da, lătră el.

– Domnul Maddox? *TWA* vă sună. Mă bucur să vă pot anunţa că se aşteaptă să se ridice ceaţa pe la ora unu, iar zborul dumneavoastră a fost reprogramat pentru ora unu şi patruzeci şi cinci. New York-ul e deschis şi nu veţi avea probleme cu legătura pentru Paris, deşi v-am reprogramat la *Air France*, cu plecarea la şase şi treizeci. Putem să vă confirmăm la zborurile respective, domnule?

– Grozav, spuse Noel. Am să fiu acolo.

Trîntind receptorul, oftă cu uşurare. Va prinde o cursă de la Paris la Nisa şi va fi la vilă în dimineaţa următoare. Îşi aminti cum vorbise Peach la telefon, distantă şi rece, cu un tremur în voce... Ah, Doamne, n-a vrut să o rănească! O să se răscumpere, o s-o asigure că n-a fost nimic... Dar nu-i va putea explica niciodată de ce a avut nevoie de Claire Anthony în noaptea aceea, sau de ce a căutat să-şi vindece neliniştea în braţele ei... doar el cunoştea apăsarea forţei care îl mîna mereu înainte, spre următoarea treaptă şi mai înaltă.

Se uită la ceas. Era douăsprezece – ar putea foarte bine să plece acum spre aeroport, n-avea rost să mai aştepte – probabil că pe şosea mai era încă ceaţă.

Luîndu-şi pardesiul şi valiza, Noel stinse lumina şi aparatul stereo şi se îndreptă spre uşă. Telefonul sună din nou, iar el se uită nerăbdător la acesta. La naiba, cine ar putea fi acum? Poate era Peach. Lăsînd valiza, se grăbi să traverseze camera.

– Noel?

Era vocea lui Bill Masters şi Noel deveni atent.

– Da, Bill.

– Îmi pare bine că te-am prins. Oranelli zicea că pleci azi în Franţa, dar bănuiesc că te-a reţinut ceaţa. Să-ţi spun ce e, Noel. Arthur şi cu mine am discutat din nou problemele pe care le-ai atins şi amîndurora ne place ce-am auzit. Va fi o campanie dură, Noel, dar ne-ar plăcea la amîndoi să te vedem următorul preşedinte de onoare la *Great Lakes Motors*.

– Mulţumesc, Bill. Apreciez sprijinul vostru, replică Noel, simţind o explozie de emoţie trecînd ca o rachetă prin el.

– Atît eu cît şi Arthur o să te sprijinim săptămîna asta, dar noi ne gîndim că, fără îndoială, tu eşti cel mai bun negustor pentru tine însuţi. Am vrea să te avem aici, în Detroit, Noel. Crezi că ar putea compania aia franţuzească să se conducă singură în următoarele zece zile sau aşa ceva?

Un soare galben, pal, inunda camera cu lumină, în timp ce ceaţa dispărea, dezvăluind privirii lui oraşul Detroit. Fără o secundă de ezitare, Noel răspunse:

– Voi rămîne aici, domnule, atît timp cît veţi avea nevoie de mine.

◆

54

Vremea în Sud era neobişnuit de caldă pentru anotimpul respectiv. Cîţiva turişti întîrziaţi punctau piscina de la *Hostellerie,* absorbind soarele de octombrie ca nişte luxuriante animale adormite. Peach se plimba prin grădinile imaculate, în terase, întorcîndu-se să se uite la plajă, unde micul Charles se juca fericit, sub o umbrelă, cu guvernanta lui. Se gîndi la copilul pe care-l purta de patru luni. Copilul nenăscut încă al lui Noel. El fusese emoţionat, cînd auzise că era însărcinată.

– O să umplem camerele de copii, îi spusese el fericit, să trezească vechea casă mare. Noua generaţie Maddox vor da de furcă vechilor De Courmont.

Peach își aminti că a rîs de entuziasmul lui, bucuroasă că nu mai avea acele îngrijorări ce precedaseră nașterea lui Charles. Dar Noel nu putea da vina pentru noua situație pe mama sa necunoscută. Ce se întîmplase acum era fapta lui proprie – și cu propria lui mînă distrusese dragostea și încrederea care stătuseră la baza legăturii lor. Trecuse peste o săptămînă de cînd Marianne îi dăduse mesajul că Noel fusese obligat să rămînă la Detroit din motive de afaceri – deși era peste capacitatea ei să înțeleagă de ce avea nevoie să rămînă la Detroit atît de mult, cînd propria lui companie era aici, în Franța. Și să fie blestemat Detroit-ul! Dacă o iubea cu adevărat trebuia să ia primul avoin și să alerge la ea, să încerce să-i explice, să se scuze... Ah Doamne, de ce nu făcuse asta, de ce, de ce? În schimb o lăsase singură, îndurerată și furioasă. Cumva, înșelăciunile lui Harry nu-i afectaseră eul interior, dar cu Noel se simțea devastată de faptul că ceea ce era ea nu-i fusese de ajuns. Noel avusese nevoie de mai mult decît avea ea de oferit! Să fie ea de vină atunci? Nesigură de ea însăși și incapabilă să-l înțeleagă pe Noel, Peach se înapoie la vilă.

– Domnul Maddox a sunat din nou, doamnă, îi zise Marianne. Nu vreți, vă rog, să-i răspundeți data viitoare? Nu iese nimic bun dintr-o tăcere ca asta.

Peach aprobă din cap.

– Ai dreptate, Marianne.

De dragul lui Charles și al copilului nenăscut, era timpul să clarifice lucrurile.

* * *

Ea era culcată în pat, cînd telefonul sună în cele din urmă.

– Peach, sînt la aeroportul din Nisa, spuse Noel. Am să fiu acasă, într-o oră.

Acasă. Încă îi mai spunea acasă... şi în ciuda furiei, inima lui Peach tresări, cînd el îi rosti numele.

– Mai eşti pe fir? Noel părea îngrijorat.

– Sînt aici, făcu Peach.

– Atunci, o să te văd peste puţin timp. Ce face Charles?

– E bine.

– Şi tu, Peach?

– Ne vedem mai tîrziu, Noel, spuse ea, închizînd.

Abia după ce puse jos receptorul, îşi dădu seama cît de teribil de furioasă era. Noel considerase că îi putea stăvili emoţiile pînă termină ceea ce îl reţinea la Detroit – afaceri sau o legătură amoroasă, nu ştia care dintre ele mai mult şi nici nu-i păsa. Va intra aici, va spune că-i pare rău şi apoi se va aştepta ca ea să-i cadă în braţe – aşa cum au făcut alte femei, fără îndoială. Doamne, era furioasă, voia să-l ucidă cu furia ei, să-l rănească, aşa cum o rănise şi el.

* * *

Noel nu o văzuse niciodată pe Peach astfel. Îşi strînsese tare părul la spate şi structura osoasă, puternică, pe care o moştenise de la bunica ei, arunca umbre sinistre pe faţa ei. Era de o furie atît de rece, încît apoape că puteai tăia gheaţă de pe ea. Şi îl privea cu ochii întunecaţi ai lui Monsieur, care te îngheţau. El întinse braţele spre ea, dar ea se duse spre cămin, ignorîndu-l.

Noel ridică din umeri.

– De unde să încep? întrebă el.

Peach se uită la el, cu o privire de gheaţă.

– Cum e cu noaptea aceea din urmă cu două săptămîni – sau trebuie să mergem mai înapoi? Cîte alte nopţi au mai fost cu ea?

– N-au mai fost alte nopţi, Peach – cel puţin, de cînd te-am întîlnit pe tine. Era o persoană pe care am cunoscut-o cu mult timp în urmă. Peach, îţi jur că nu e chiar atît de rău, precum sună. N-a fost ceva plănuit – a fost doar o întîmplare. Ne-am întîlnit întîmplător.

– Înţeleg – a fost un fel de a-ţi aminti cu drag de trecut.

Noel oftă.

– Nu, n-a fost de dragul trecutului. Era doar atît, Claire avusese o perioadă proastă şi se simţea singură, iar eu la fel...

– Dar eu? ţipătul lui Peach era îngrijorat. Eu eram la fel de singură ca şi tine, dar eram mulţumită să aştept. Nu m-am gîndit să-mi umplu nopţile cu un alt bărbat. De ce pentru tine a fost altfel?

– Nu pot să-ţi explic nici acum, Peach, pentru că nici eu nu sînt sigur că înţeleg. Doar că, în seara aceea anume, eram plin de îndoieli... în legătură cu realizările mele şi cu mine însumi...

– Îndoieli? Tu? N-am observat această calitate specială la tine, Noel. Mie mi se pare că tu ştii întotdeauna ce faci şi exact unde ţinteşti în viaţă.

– Şi ce înseamnă asta? întrebă Noel obosit.

– O mulţime de lume a zis că te-ai căsătorit cu mine doar ca să pui mîna pe compania *De Courmont*.

– Ştii că asta nu-i adevărat.

– Oare pot fi sigură?

– Ei bine, dacă asta e ce cred alţii, acum le putem dovedi că greşesc. Motivul pentru care a trebuit să rămîn la Detroit nu a fost o femeie, am rămas pentru că preşedintele de onoare de la *Great Lakes Motors* se retrage. Era o şansă ca eu să capăt slujba asta, dacă îmi prezentam bine propunerea. Şi am făcut asta, Peach. Am reuşit! Se pare că mi se va oferi preşedinţia de către Consiliul de conducere!

Noel se îndreptă spre ea, cu braţele deschise, rugător.

– Pentru asta am muncit toată viaţa. Poţi să-ţi închipui ce înseamă asta pentru mine? zise Noel.

Peach se uită la el, fără să-i vină să creadă.

– Preşedinte la *Great Lakes Motors*? exclamă ea. Dar cum rămîne cu *De Courmont*? Cum rămîne cu noi? Ah, acum înţeleg, văd ce-ai plănuit, Noel. Ţi-am dat compania *De Courmont*, crezînd că îi doreai succesul din aceleaşi motive ca şi mine. Era compania noastră, familia noastră, viaţa noastră... dar acum văd că era doar o altă treaptă în urcuşul tău pe scara puterii. Şi pentru asta te-ai căsătorit cu mine – voiai să foloseşti compania *De Courmont*.

– *De Courmont* era o companie pe moarte –

puteam să o obţin şi fără să mă căsătoresc cu tine, răspunse cu răceală Noel. Crede sau nu Peach, dar m-am căsătorit cu tine pentru că te-am dorit pe tine. Mai mult decît atît, adăugă el, brusc umil, am avut nevoie de tine.

– De ce? Ca să-ţi dau o identitate pe care nu o aveai? Peach se îndreptă spre el, faţa ei palidă înroşindu-se de furie. O identitate pe care încă nu o ai – pentru că eşti tot micul orfan, nu-i aşa Noel? Ai vrut un nume măreţ care să se potrivească ambiţiei tale măreţe? Eşti o enigmă, un singuratic, nu dai voie nimănui să ajungă la ceea ce eşti tu în realitate şi ştii de ce? Pentru că nu e nimic acolo, sub aparenţă. De ce nu priveşti lucrul ăsta în faţă, Noel? îl înţepă ea. Mama ta te-a abandonat cînd te-ai născut pentru că nu te-a vrut! Şi pentru a compensa asta, tu vrei totul! Pun pariu că, şi atunci cînd a plecat, tu ai plîns doar după laptele ei – ca să poţi supravieţui şi ajunge la lucruri mai bune. Dar viaţa nu merge aşa, Noel – n-ai învăţat niciodată că trebuie să şi dai ceva.

Ea se uită la el, fierbînd de furie, masca ei de gheaţă fiind distrusă.

– Nu-mi pasă cît de bogat devii, sau cîte succese ai şi cît de puternic eşti. Nu te poţi schimba, Noel. Ai să fii totdeauna orfanul de la *MADDOX*, un orfelinat de binefacere.

Ea căută o reacţie în privirea lui rece, ascunsă, dar faţa lui era de piatră.

– Ai dreptate, Peach, spuse Noel în cele din urmă, întorcîndu-se şi mergînd spre uşă, exact asta sînt.

– Isuse, urlă Peach, nici măcar nu poţi să trînteşti uşa? De ce nu-ţi pierzi controlul, măcar o dată, afurisit bărbat de fier ce eşti!

Ea se trînti pe canapea, iar lacrimile îi curgeau pe faţă, lovind pernele cu pumnii strînşi. Oh, Doamne, ce făcuse, ce spusese?

Peach sări în picioare, urîndu-se pe ea însăşi, urîndu-l şi pe el.

– N-am vrut să spun asta, Noel, strigă ea, deschizînd larg uşa şi alergînd prin hol. N-am vrut să spun asta!

Dar Noel plecase.

* * *

55

Noel conduse încet prin întinderea urbană, tristă, care acoperea cîmpiile cîndva pustii, bătute de vînturi. Micul orăşel, pe cîte îşi amintea, avea doar o singură stradă cu case mici din prefabricate, ale căror porţi, aproape prăbuşite, închideau frigidere vechi şi balansoare, un motel murdar, cu restaurantul bîntuit de muşte şi o drogherie, precum şi nişte maşini ruginite. Toate astea dispăruseră într-o reţea dezordonată de fabrici, ateliere şi magazine mari. Noi locuri de parcare, centre comerciale şi cartiere mărginaşe de case ieftine au împins mai departe cîmpurile goale de care îşi amintea că se unduiau în mari valuri de grîu, pînă în infinitul singuratic.

Noel condusese o jumătate de oră în ceea ce considerase a fi direcţia bună şi încă nu găsise *Orfelinatul de Binefacere MADDOX.* Trăgînd maşina mare într-un loc de parcare, în faţa unui restaurant luminat cu neon, cu un anunţ afară *De vînzare*, el se grăbi, prin ploaia îngheţată, în căutarea unui telefon. Răsfoind cartea de telefon, îşi trecu ochii peste coloana cu litera M. Nu exista *Orfelinatul de Binefacere MADDOX.* Noel se mai uită o dată, nevenindu-i să creadă. În mintea lui, *MADDOX*-ul fusese acolo din totdeauna, aşteptînd să-şi ceară înapoi fiul. Se luptase împotriva acestuia toată viaţa, iar acum – cînd avea nevoie de el – dispăruse. El se uita în jur, prin restaurant. Precis că trebuia să fie pe aici cineva care să-şi amintească.

Aşezîndu-se, aşteptă în timp ce o chelneriţă costelivă scutură scrum de ţigară şi hîrtii de pe masa de plastic, ştergînd-o.

– Ce vrei? întrebă ea fără să-l privească.

– Doar o ceaşcă de cafea, te rog, spuse Noel, urmărind-o cum se duce înapoi la tejghea şi se întoarce cu o cană aburindă.

Era de vîrstă mijlocie şi arăta obosită şi resemnată. Rădăcina neagră a părului arăta că acesta fusese vopsit ieftin în blond, iar faţa ei era albă şi indiferentă, în timp ce îi turna lui Noel cafeaua.

– Cunoşti cumva *Orfelinatul MADDOX*? o întrebă Noel.

Ea ridică brusc capul, o uşoară expresie luminîndu-i ochii. Să fie oare teamă?

– Şi ce dacă ştiu? Pen'ce vrei să ştii?

Noel ridică din umeri, surprins.

– Am nevoie doar de o informaţie, asta-i tot.

– Pen'ce vrei să te duci acolo? întrebă ea cu asprime.

– Ştii unde e?

– Nu s-a mutat, replică ea, redevenind indiferentă.

Luînd cana mare de cafea, se îndepărtă de masă ca să servească alt client. O rază de lumină fluorescentă prinse luciul pal al picioarelor goale şi gleznele fine, cînd se mişcă prin sală cu pantofii ei roşii cu toc cui, o zadarnică încercare să pară tînără şi elegantă. El ascultă cum discuta morocănoasă cu şoferul de camion de lîngă tejghea, servindu-l cu cafea şi mormăind în legătură cu vînzarea restaurantului.

– Aş fi vrut să-mi pot permite să-l cumpăr, spuse ea trăgînd vasul din nou pe reşou.

– Păi, de ce n-o faci?

Camionagiul dădu pe gît cafeaua, cu sete.

– De ce? Uite la mine, dom'le. Crezi că banca o să-mi dea mie bani? Mare rahat! Şi-aşa a fost toată viaţa mea. Nimeni nu mi-a dat o şansă. Pot să-ţi zic un lucru, aş putea să-l conduc mult mai bine ca bătrînu'. Da, dom'le, ar fi cel mai bun restaurant din comitat, dac-ar fi al meu!

Trebuie să fi fost frumoasă cînd era tînără – la şaptesprezece ani sau cam aşa, se gîndi Noel. Tînără şi nebunatică, îşi făcuse de cap un an sau doi pînă ce sărăcia şi o jumătate de duzină de copii, o doborîseră probabil. Cunoştea cazul, te macină pînă nu mai eşti nimic. Era tot atît de hotărîtă pe cît fusese şi el, să scape de sărăcie. Vedea la ea ambiţia aceea care-l făcuse să devină bărbatul care era azi.

Chelnerița se întoarse la el și stătu acolo, cu brațele la piept, studiindu-i chipul. Noel se simțea prost în localul acela sărăcăcios, cu aspectul lui elegant și cu automobilul lui luxos parcat afară. Dar nu voise să revină acolo ca un orfan de la *MADDOX*, ci voise să se întoarcă avînd toate puștile pregătite, ca să-și proclame identitatea, să-i strige: *Sînt eu însumi – sînt cineva!*

– *MADDOX*-ul, spuse ea încet, s-a schimbat. E o casă de bătrîni, acum. Rîse cu amărăciune. Bănuiesc că toți orfanii ăia de la *MADDOX*, care nu au reușit în viață, se pot întoarce acolo, acasă, să moară.

– Acasă! exclamă Noel împingînd scaunul și aruncînd un dolar pe masă pentru cafea.

– Ia-o la stînga la semafor, strigă ea după el, cînd se îndreptă spre ușă, cam vreo doi kilometri, apoi ia-o la dreapta, pînă la motelul *Dalton*, apoi iar la stînga și la al doilea semafor, o să-l găsești.

Noel trînti ușa mașinii, conștient de privirea ei în spatele geamului murdar, aburit, cînd porni motorul. De data asta, era indiferent la emoția pe care i-o producea sunetul perfect al motorului cînd scoase mașina din micul parcaj și o porni repede spre semafor.

* * *

Noel sună clopoțelul de alamă lucitor, uitîndu-se cu nervozitate în urma lui. Aleea, care i se păruse întotdeauna atît de lungă, pe cînd era copil, arăta acum doar de vreo sută de metri, iar porţile înalte de fier i se păreau că se micşoraseră, stînd deschise în permanenţă şi atîrnînd ruginite din balamale. Auzi zgomotul unei chei care se învîrtea în broască şi se luptă cu un impuls de a se întoarce şi a fugi.

O femeie tînără, drăguţă, într-o bluză albă proaspătă şi o jachetă roşie îi zîmbi.

– Pot să vă ajut cu ceva? zise ea.

– Sper, răspunse Noel.

Se întreba ce va spune ea dacă îi va relata adevărul, că avea nevoie să ştie cine era el, ca să înţeleagă ce era. Era un bărbat care avea totul – chiar şi preşedinţia la *Great Lakes Motors* era a lui, dacă o dorea. Dar nu simţea nici o plăcere cu realizarea lui, deşi visase la ea toată viaţa. Tot aşa cum visase la Peach – iar acum o pierduse şi pe ea. Viaţa îşi pierduse sensul. Pînă nu-şi cunoştea trecutul, simţea că nu avea viitor.

– Am trăit cîndva aici, explică Noel.

Urmînd-o în holul familiar, aştepta ca mirosul de linoleum lustruit, de dezinfectant puternic şi de mese stătute, să-l copleşească. Dar, linoleumul dispăruse, la fel şi pereţii verzui, murdari. Era un covor vesel în centrul holului mochetat şi perdele vesele la ferestre, iar parfumul unui vas cu flori se împletea cu cel al fetei.

Ezitînd, Noel spuse că încerca să afle cine îi erau părinţii, şi că avea nevoie să vadă documentele orfelinatului.

Fata îl privi cu simpatie.

– Nu sînt sigură că vă putem ajuta, spuse ea, dar am să aflu ce s-a întîmplat cu toate dosarele vechi. Doar un moment.

O pereche de doamne bătrîne trecură încet prin hol, sprijinindu- se în bastoane şi mormăind încet una către cealaltă, iar Noel se uită cum dispărură pe coridorul cel lung, despre care îşi amintea că ducea la sufragerie. Putea auzi muzică şi voci de la un televizor, de undeva de sus, şi era un ascensor nou în spatele casei scării. Cumva, se aşteptase să fie neschimbat, tot aşa cum rămăsese în memoria lui. Umbla cu nervozitate pe covor.

– Aveţi noroc, strigă fata grăbindu-se spre el, vechile dosare mai sînt încă aici. Dar mi-e teamă că va trebui să vă uitaţi singur prin ele. Este ora prînzului aici şi e momentul cel mai încărcat. Sînt sigură că ne veţi înţelege, zîmbi ea.

O grămadă de fişete se aflau în fostul vestiar şi încă se mai simţea o urmă vagă de dezinfectant şi de transpiraţie în pereţii verzi zgîriaţi, trezindu-i amintirea serii care cucerise cupa la box – aceeaşi noapte cînd făcuse pasul spre libertate. Ducîndu-se la fişete trase sertarul însemnat cu M şi începu să caute în fişe.

„*MADDOX* Consiliul de conducere, *MADDOX*, dări de seamă financiare, *MADDOX*, pensii funcţionari, *MADDOX* adunări anuale... *MADDOX* fete, *MADDOX* – băieţi."

Dosarele erau pline cu documente şi Noel îl scoase din sertarul aglomerat pe cel însemnat *„MADDOX băieţi"*. Ducîndu-l la lumină, începu să-l cerceteze sistematic. După o oră, puse înapoi în dosar şi ultimul document. Hîrtiile erau doar din perioada de după război şi nu existau date despre copiii dinainte. Supărat, închise sertarul. Pornind din nou de la primul sertar, le luă pe toate la rînd, trecînd în revistă titlurile dosarelor, de la A mai departe, sperînd să găsească ceva care să-i dea o idee unde să caute. În ultimul sertar, ajunse la un registru mare cu scoarţe negre şi legătură roşie pe cotor, pe care scria *REGISTRU* cu litere aurii. Noel ştiu imediat că asta era ceea ce căuta. Aici va găsi cine era el.

Strălucirea aspră a becului gol arunca lumini şi umbre pe faţa osoasă a lui Noel, care stătea sub el, urmărind cu degetul lista de date şi nume.

La o intrare cu data de 5 aprilie 1932, citi:

„11,45 p.m. Copil mascul, caucazian, abandonat pe trepte. Nu are mai mult de cîteva zile. Sănătos. Nu s-a găsit nici un document de identificare. A fost numit Noel Maddox."

Aici era, în două sau trei rînduri de scriere înghesuită într-un registru negru, alături de alţi zeci. Nici unul nu ştia cine era mama sa. Nici unul nu-şi cunoscuse tatăl. Nu existau!

Punînd cu grijă registrul negru înapoi în sertar, Noel se duse la uşă şi stinse lumina. O găsi în hol pe fata cu jacheta roşie şi îi strînse mîna, mulţumindu-i pentru deranj. Apoi ieşi pe uşile de la *MADDOX* şi coborî scările orfelinatului, pentru ultima oară.

Noel trecu cu maşina puternică prin poarta de fier, luînd-o înapoi pe drumul pe care venise. *Trecutul nu mai avea putere asupra lui. Acum ştia că nu era decît bărbatul pe care îl crease el însuşi.* Apăsînd cu piciorul pe pedală, se grăbi spre semafor, dornic să se întoarcă din nou la Detroit. Va lua primul avion spre New York şi apoi spre Paris. Peach va fi acolo, cu copilul lui. Era tot ce iubea şi dorea pe lumea asta. Restul nu conta, fără ei.

El încetini, cînd trecu prin faţa localului luminat cu neon. Mai avea anunţul de afară *De vînzare*, amintindu-i de chelneriţa obosită, cu părul blond vopsit, încercînd încă să pară elegantă în pantofii ei roşii ridicoli, cu toc cui, şi simţi brusc milă faţă de ea. Era cineva care nu avusese niciodată o şansă şi, cumva, ea simboliza tot ceea ce lăsa el în urmă.

Cauciucurile scîrţîiră, cînd el coti brusc în parcarea din faţa agenţiei imobiliare.

Proprietarul localului era bucuros să scape de acesta, la preţul oferit de Noel, deşi bătrînul de la agenţie deveni bănuitor cînd Noel îi spuse că era pentru chelneriţa de la local şi că trebuia să pună numele ei pe documente; dar fusese prea emoţionat de comision şi de cei cincizeci de dolari în plus pe care Noel îi pusese în mîna lui, ca să mai discute. Măcar îi mai dăduse unei persoane o şansă în viaţă, se gîndi Noel.

* * *

56

Vara indiană se transformase brusc în toamnă rece şi umbrelele în dungi vesele zburau pe plajă prinse de o pală de vînt. Ascunsă într-un pulover gros, Peach se plimba la marginea apei, retrăgîndu-se cînd micile valuri cu spumă albă ajungeau mai departe, pe teritoriul ei. Nu-i plăcuse niciodată schimbarea anotimpului, iar acest prim cer cenuşiu o lăsa cu senzaţia că zilele lungi, senine de vară nu se vor mai întoarce niciodată. La fel cum nu se va mai întoarce nici Noel.

Răsucindu-se, privi urmele solitare de paşi pe nisip, amintindu-şi de mica pisicuţă a lui Léonie care mergea alături de ea pe plajă şi de urmele precise ale lăbuţelor ei. Ah, bunico, bunico, se gîndi ea cu disperare, ce mi-ai spune acum? Tremurînd la primele picături de ploaie răspîndite pe mare, se grăbi înapoi peste promontoriu, spre vilă.

Charles se năpusti pe terasă să o întîmpine, aruncîndu-se în braţele ei, rîzînd. Inocenţa lui veselă îi goni temporar necazurile, iar, cînd era cu el, avea sentimentul că totul putea fi din nou bine. Dar a fi împreună cu Charles era doar o parte a vieţii ei, iar seara lungă, cînd se ducea la culcare, o pîndea înspăimîntător. Atunci era momentul cînd relua din nou şi din nou cele întîmplate, ce făcuse el, ce spusese ea, redeschizînd rănile şi găsindu-le încă sîngerînde.

În seara asta era rece şi, trăgînd draperiile, Peach aprinse focul cu un chibrit, privind cum flăcările cuprindeau buştenii de măslini. Şezînd pe covor în faţa strălucirii calde, roşiatice, ea simţi copilul mişcînd în ea şi puse o mînă pe pîntece, zîmbind. Dacă Noel ar fi fost aici, ar fi putut şi el să simtă... Se uită languros la telefon, dornică să sune el. Dar Noel nu sunase de cînd plecase de acolo, în urmă cu o săptămînă. Peach se uită la ceasul mic, aurit, de pe marginea căminului. Ştia că Noel era la Detroit, pentru că aşa îi spuseseră ieri de la biroul din Paris, unde sunase ea.

Cerul cenuşiu se întuneca deja, se înnoptase, iar vîntul se înteţea, fluierînd printre copaci. Peach putea auzi vuietul lui, cînd împingea marea spre furtună; apropiindu-se mai mult de foc, îşi dori din nou ca Léonie să fi fost aici. Léonie ar fi ştiut ce să facă. Ar fi stat în faţa ei, în fotoliul ei special, cu pisicuţa maronie pe genunchi, uitîndu-se la ea cu ochi chihlimbarii plini de dragoste. Ce-i spusese oare Léonie în seara dinaintea nunţii ei? Da, îşi amintea acum, „Fiecare bărbat are un călcîi al lui Ahile... Dacă aş fi fost mai puţin preocupată de mine, dacă l-aş fi înţeles pe Monsieur mai bine – atunci poate că aş fi acţionat altfel. Monsieur avea nevoie şi de compasiunea mea, tot atît pe cît avea şi de dragostea mea, iar eu nu i-am dat asta niciodată".

Léonie a fost cea care i-a spus că Noel îşi ascundea sentimentele faţă de lume, iar Peach ştia că era adevărat. Totuşi, nu încercase niciodată să afle de ce. Da, ştiuse care era punctul slab al lui Noel, iar dacă mai rămăsese ceva din dragostea lor, ea ucisese acest lucru cu vorbele ei crude, lipsite de inimă, vrînd să-l rănească pe Noel, aşa cum o rănise şi el. Ar da orice să le poată retrage, orice. Ar fi uşor să ridice receptorul şi să-l sune, ar putea chiar să ia un avion şi în decurs de cîteva ore, ar putea fi împreună cu el...

Noel zisese că femeia care fusese în noaptea aceea cu el era cineva din trecut – şi că avusese nevoie de ea. Asta însemna oare că ea, soţia lui, îl dezamăgise pe Noel? Sau el vorbea de nevoile lui proprii? De acea ambiţie oarbă care îl lăsa întotdeauna cu sentimentul de insatisfacţie faţă de propriile sale realizări, provenită cu siguranţă din dureroasa căutare a unei identităţi care simţea că-i lipseşte? Mama care îl abandonase pe Noel putea să o fi făcut pentru că se gîndise că ar putea avea o viaţă mai bună fără el, sau poate o făcuse în mod egoist, gîndindu-se că nu avea loc în viaţa ei pentru un copil.

Peach se uită la umflătura rotundă a sarcinii ei, neputînd să-şi închipuie că şi-ar putea abandona copilul. Dar ea era norocoasă, ea n-a trebuit niciodată să se lupte să iasă din sărăcie, ea a avut întotdeauna familia ei, şi confort şi dragoste.

„Dragostea e tot ceea ce contează“, îi spusese Léonie, „ţine minte asta, Peach“.

Întinzînd mîna după telefon, Peach sună la biroul lui Noel din Detroit. Secretara, care lucra cu el de ani de zile, îi spuse că Noel nu era în oraş. Să-i spună să o sune cînd se întoarce?

– Nu, replică Peach. Nu-i spune, am să-l sun din nou, mîine.

Ghemuindu-se pe canapea, ea îşi dădu seama că Léonie a avut dreptate. Îl iubea pe Noel. Şi oare nu spusese el că o iubeşte, că avea nevoie de ea? Mîine o să-l sune. Se ruga să nu fie prea tîrziu pentru a îndrepta lucrurile.

◆

57

Noel conducea continuu prin întuneric, de mai multe ore, urmărind cum maşina mare înghiţea kilometrii pe şoseaua spre Sud; cînd se uită la anunţul de pe şosea cu speranţa că va indica *Aix*, văzu că mai avea încă cincisprezece kilometrii pînă acolo. Coborîse din avionul New York-Paris, se urcase direct în maşină şi era groaznic de obosit.

Micul oraş de care se apropia îşi trăgea deja obloanele pentru noapte, dar luminile unui bar-cafenea sclipeau printre copaci, pe partea opusă a pieţei. Cu gîndul la o ceaşcă de cafea neagră, Noel parcă maşina şi se grăbi să traverseze piaţa. Ultimii clienţi plecau, cînd el îşi făcu drum prin uşa de sticlă.

– O cafea, ceru el plin de speranţă.

Patronul îl servi şi îşi continuă treaba, făcînd curăţenie pentru noapte, golind scrumiere, ştergînd mesele şi îndreptînd scaunele, în timp ce Noel îşi sorbea cafeaua. Doamne, ce gust bun avea, era fierbinte, opărită şi cu mult zahăr, exact cum îi plăcea lui! Se gîndi la fiul lui, Charles, care acum era probabil în pat, dormind, şi se întrebă ce făcea oare Peach? Se gîndea la el? Sau îi ucisese dragostea cu nevoia lui stupidă, egoistă, de a fi el cel care cîştigă? Noel se rugă să nu fie prea tîrziu. Se uită la telefon, întrebîndu-se dacă să o sune – dar ceea ce avea să-i spună lui Peach, nu putea fi spus la telefon. Avea nevoie să o ţină în braţe, voia să-i spună că amintirea acelei prime dăţi cînd o văzuse îi înfrumuseţase întreaga viaţă, că ea fusese cea care îi stîrnise ambiţia. O ambiţie pe care el o crezuse că era pentru putere, dar acum ştia că era şi o căutare a dragostei. Şi a ei. El nu putea trăi fără dragostea ei. Voia ca ea să ştie că era tot fata lui aurie, că ea era libertatea lui – şi viitorul lui.

Patronul trăsese obloanele şi aştepta să încuie uşile, iar luminile se stinseră în urma lui, cînd ieşi în piaţa pustie.

Noaptea era întunecată şi vîntoasă, fără lună şi fără nici o stea, se grăbi să traverseze, pierdut în visele despre Peach. Ştia cum avea să o simtă în braţele sale, îşi amintea parfumul părului ei şi textura pielii ei.

Maşina apăru deodată, în viteză, aruncîndu-l pe Noel în aer, cînd îl lovi. Merse mai departe, nepăsătoare, prin orăşelul adormit, lăsînd tăcere în urma ei.

Revenit din negură, Noel îşi dădu seama de ticăitul ceasului. Deschizînd ochii, se uită în noapte. Tremura de frig, o răceală de gheaţă îi pătrunsese în măruntaie. Încercă să-şi mişte braţele, dar cumva acestea nu voiau să se mişte aşa cum dorea el, iar picioarele îi erau amorţite. Întorcîndu-se pe burtă, Noel se forţă să stea pe mîini şi pe genunchi, ca să se ridice. Nu putea face nimic, picioarele nu-l susţineau. Dar încă nu simţea nici o durere. Oare din cauză că-i era atît de frig? Se ghemui în patru labe, gîfîind, încercînd să-şi tragă răsuflarea, dar ritmul respiraţiei era aiurea şi, cumva, nu avea suficient aer în plămîni. *Trebuia să găsească ajutor*! Tot în patru labe, Noel se tîrî peste terenul gol al jocului de *boules*, pe sub platani, întrebîndu-se dacă sîngera. Nu vedea nimic; era atît de al naibii de întuneric, încît dacă nu sîngera, atunci trebuia să fie totul în regulă, nu-i aşa? Doamne, îi era frig, atît de îngrozitor de frig! Uitîndu-se peste drum, încercă să privească la o licărire slabă de lumină. Era o casă, iar lumina era deasupra uşii. Dacă putea ajunge pînă acolo, cineva l-ar ajuta, ar chema un doctor, o ambulanţă. Se tîrî încet spre ţelul lui, oprindu-se la cîţiva paşi ca să-şi tragă răsuflarea neregulată.

Tîrîndu-se în sus pe treptele roase, Noel îşi înălţă capul şi se uită la soneria strălucitoare de alamă. Lumina de deasupra uşii îl ameţea, cînd se forţă să se înalţe pe genunchi, căţărîndu-se ca să ajungă la sonerie... Ce scria acolo pe plăcuţă lîngă clopoţel...? Oare scria *Orfelinatul de Binefacere MADDOX*? Literele reci de fier îi pătrundeau prin creier, sfîşiindu-l cu un val fierbinte de durere. Oare venise din nou acasă?

Noel se lăsă iarăşi jos pe trepte, luptîndu-se cu durerea. Dacă era slab şi o lăsa să-l controleze, îl va lua cu ea... departe de soneria strălucitoare de alamă. *Departe de Peach, pentru totdeauna.* Va fi din nou ca la început – singur. Strigătul lui Noel, de pură furie, rupse tăcerea nopţii reci, întunecate.

* * *

58

Sunetul telefonului o trezi pe Peach şi ea se uită cu ochii cîrpiţi la ceasul de argint de pe noptieră. Telefonul ţîrîi din nou şi ea îl ridică repede.

– Da? zise ea.

– Doamna Maddox?

– Da, eu sînt.

– Iertaţi-mă că vă sun atît de devreme, doamnă, dar mi-e temă că am o veste neplăcută. Mă numesc doctor Etienne Chapelle. Soţul dumneavoastră, domnul Noel Maddox, a fost implicat într-un accident şi e aici, în spitalul din Aix-en-Provence.

Peach se trezi definitiv, uitîndu-se în faţa ei, la peretele alb şi la statuia lui Sekhmet.

– Greşiţi, probabil, spuse ea zăpăcită. Noel e la

Detroit, ştiu că e acolo. Trebuie să fie altcineva.

– Doamnă, nu e nici o greşeală. Soţul dumneavoastră a fost lovit de o maşină pe cînd traversa strada. Îmi pare rău că trebuie să vă spun, doamnă Maddox, dar e grav rănit. Ar fi mai bine să veniţi imediat aici.

Peach se uită la receptor fără să poată înţelege; auzise cuvintele lui, dar nu voia să le creadă.

– Doamnă! Doamnă, mai sînteţi pe fir?

– Da, şopti ea, sînt aici.

– Îmi pare rău că v-am produs un asemenea şoc, dar nu există alt mod de a da o asemenea veste. Putem deci să vă aşteptăm la spital?

– Da, zise Peach. Da. Desigur.

Telefonul ţîrîii încet cînd ea îl lăsă pe pat, dînd la o parte pledul, cuprinsă de panică. Zidurile păreau că vin spre ea şi se sufoca, înăbuşindu-se de spaimă. Deschise larg obloanele, trăgînd aerul rece al zorilor. Ah, Doamne, Noel! Noel! Nu poate fi adevărat, trebuie să fie alt bărbat. Noel era în siguranţă, la Detroit, visînd noi planuri pentru viitorul companiei *Great Lakes Motors.* Plănuise să-i telefoneze azi. Dar doctorul ştia cine era. A ştiut s-o sune tocmai pe ea! Atunci, trebuie să fie Noel. Ah, Doamne! De ce? De ce el?

Ceaţa rece, cenuşie, se retrase în fuioare roz, sidefii şi aurii, cînd primele semne ale soarelui ajunseră la orizont. Prech se gîndi la fiul ei, care se trezea la o nouă zi plăcută, normală, şi la noul copil care urma să se nască. Doar că acum, s-ar putea ca Noel să nu se mai întoarcă niciodată acasă... Îngropîndu-şi capul în mîini, ea gemu îngrozită.

– *Noel, Noel, să nu mori! Tu nu poţi să mori! Te rog, ah, te rog!*

Trebuia să se îmbrace, trebuia să se ducă imediat la el.

Se uită în dormitorul lor, cuprinsă de panică, văzu camera în care şi-au împărtăşit dragostea – şi furia. Camera care fusese a lui Léonie. Ea înţelese acum de ce nu o schimbase niciodată. Patul mare, alb, şi mobila simplă era tot de ce era nevoie. Pereţii ei erau tapetaţi cu amintiri iar statuile lui Léonie erau singurul ei decor.

– Ah, bunico, se jeli ea uitîndu-se cu disperare la statuia lui Sekhmet, bunico!

Primele raze puternice ale soarelui pătrunseră în cameră, aurind capul mîndru de leoaică al lui Sekhmet şi făcînd umbre arămii pe faţa acesteia. Statuia luminată de soare se uita la ea cu ochii gălbui, poruncitori, ai lui Léonie şi Peach se uită la ea transfigurată. Apoi, alergă spre ea, întinzînd mîna.

– Bunico, strigă ea, bunico, ajută-ne, te rog, ajută-ne!

Prinzînd mîna statuii, avu pentru o clipă senzaţia că era caldă – caldă ca şi a ei; apoi, razele soarelui se mutară şi ochii lui Sekhmet erau doar din piatră, impersonali, iar mîna era doar granit sculptat, rece, în mîna ei.

Călătoria cu maşina pînă la Aix îi păru interminabilă şi, urmărind cum trec minutele pe ceasul de la bord, Peach îşi imagină că aşa trece şi viaţa lui Noel. Cu disperare, apăsă mai mult piciorul pe accelerator, trecînd în viteză prin oraşele şi satele liniştite, în acea dimineaţă timpurie, pînă cînd, în sfîrşit, ajunse acolo.

Noel zăcea într-un pat îngust de spital, avînd capul ras şi bandajat. Ambele picioare erau în aparate de tracţiune, iar umărul drept era în gips; şiruri întregi de cusături mari, unse cu o soluţie sterilă roz, îi brăzdau pieptul gol şi abdomenul. Un tub lung îi dădea sînge dintr-o sticlă de un roşu închis, iar diverse fire îl legau de aparate reci de metal, care clipeau şi piuiau, marcînd bătăile inimii şi procesele creierului.

Carnea părea că se topise de pe faţa lui Noel, iar oasele i se vedeau ascuţite, făcîndu-l să arate tînăr şi vulnerabil. Fără aparenţa lui inventată cu grijă, Noel arăta la fel ca atunci cînd îl văzuse prima oară, în ziua aceea, la orfelinat.

Peach se aşeză lîngă el, ţinîndu-i mîna în ambele ei mîini, uitîndu-se la faţa lui.

– Noel, şopti ea cu intensitate, nu ştiu dacă îţi pasă de mine sau nu, dar vreau să-ţi spun că *eu te iubesc*. Tu eşti viaţa mea, Noel. Nu mă părăsi acum. Gîndeşte-te la copii, Noel.

Se uită cu îngrijorare la faţa lui nepăsătoare. Nu se putea să moară; pur şi simplu, nu se putea. N-o să-l lase să moară cu gîndul că nu e iubit.

– La naiba, te iubesc, Noel Maddox, strigă ea, în timp ce lacrimile îi curgeau pe mîna lui.

Urmărindu-l pe Noel, ea se întrebă dacă el i-ar fi cerut să vină la el, dacă măcar ar fi dorit ca ea să fie acolo? Totuşi, el fusese în apropiere de Aix, cînd avusese loc accidentul. Conducea spre Sud – spre ea. Peach se lăsă pe spătar şi închise ochii. Imaginea lui Sekhmet îi umplea mintea, uitîndu-se la ea cu ochii lui Léonie. Şi putea auzi vorbele lui Léonie din nou, că dragostea era tot ce conta. *Noel venea să-i spună că o iubeşte. Şi Noel avea nevoie acum de puterea ei, tot atît pe cît avea nevoie şi de dragostea ei. Peach luă mîna lui Noel într-a ei, zîmbind. Acum era mai sigură decît fusese de orice altceva în viaţa ei. Noel se va face bine.*

◆

59

Vila avea un aer festiv. Acoperişul de ţiglă strălucea în lumina soarelui de început de primăvară, iar tufele de mimoză din grădină revărsau bule înfoiate, galbene. Înăuntru, boluri şi coşuri şi vaze grele de cristal erau pline de liliac, de irişi şi de narcise albe, fragile, iar săgeţile luminoase ale lalelelor se desfăceau ca florile de junglă la căldură, arătîndu-şi petalele de un roşu înflăcărat, pudrate cu galben şi cu miezuri negre. Masa lungă din sufragerie fusese acoperită cu o faţă de masă fină de dantelă, iar o tartă cu glazură albă şi ornată cu trandafiri roz pal, aştepta exact în mijloc. Şampania se răcea în frapiere de argint pe masa de servit, din marmură, iar frumoasele pahare vechi *Lalique* ale lui Léonie, păstrate intacte de-a lungul anilor, aşteptau sărbătoarea.

Zgomotul vaselor şi aromele lucrurilor bune care se găteau veneau dinspre bucătărie, însoţite de convorbiri vesele şi frînturi de cîntec, iar în apropiere, două pisicuţe mici, ciocolatii, stăteau întinse pe terasa caldă, absorbind soarele cu o abandonare felină, senzuală.

Marea era albastră şi calmă ca o mătase, sub un cer punctat cu norişori albi, înalţi, iar greierii ţîrîiau o melodie familiară, amestecată cu dangătul clopotelor bisericii, în timp ce un şir de maşini urcau drumul pe deal, spre vilă.

Peach se uită la Noel, aşezat lîngă ea în spatele vechiului automobil *De Courmont*, albastru închis, care fusese al lui Lais, atît de mulţi ani, şi care era condus acum de şofer. Ea ştia că Noel îi evalua performanţa, în timp ce motorul torcea lin urcînd panta şi zîmbi. Nici măcar botezul fiicei lui nu-i putea abate complet gîndul de la automobile.

Cînd fusese în sfîrşit aproape vindecat, îi spusese cu un zîmbet crispat.

– E o ironie, nu-i aşa? Era să mă ucidă tocmai un lucru la crearea căruia contribui din plin.

Apoi, lacrimile i-au curs pe obraz, dar nu erau lacrimi de milă pentru el însuşi, ci după cum îi spusese el, pentru faptul că aproape că reuşise să distrugă viaţa amîndurora. El venea să-i spună ce importantă era dragostea lor, copiii lor, vieţile lor. El avea mai mult decît merita orice bărbat – succes, dragoste şi fericire, iar acum, cu vizita la *Orfelinatul de*

Binefacere MADDOX, îşi dăduse seama în cele din urmă că nu mai avea importanţă de unde venea şi care îi fusese originea.

– Doar prezentul şi viitorul nostru contează, îi spusese el, ochii lui cenuşii rugînd-o să-l înţeleagă.

– Şi cum rămîne cu preşedinţia la *Great Lakes Motors*? Te cunosc prea bine, Noel. Nimic nu-ţi poate ucide ambiţia.

– Ambiţia e o parte din mine, e inclusă în mine, Peach... dar acum ştiu încotro să o canalizez. Vei vedea, *De Courmont* va ajunge cea mai mare companie de automobile din Europa – iar într-o bună zi, automobilele noastre de prestigiu vor fi cele mai căutate pe piaţa americană. Pot să-mi fac jocul de aici, Peach – dacă ai să te împaci cu mine.

Cînd maşina coti de pe aleea albă, prăfoasă, în curte, copila din braţele ei, într-o rochiţă răcoroasă, simplă, de pînză, brodată cu dantelă, căscă şi se întinse somnoroasă, iar Noel şi Peach îşi zîmbiră unul altuia, amintindu-şi de ţipetele ei puternice de protest, din biserică. Peach aşteptă pînă cînd Noel îşi manevră cîrjele şi se ridică din maşină, refuzînd orice ajutor. Ştia că el îşi fixase această zi specială – botezul fiicei lui de trei luni – ca ziua în care va fi din nou pe picioare. Fără scaun cu rotile, fără furie la teama că membrele nu-l vor mai asculta niciodată, fără semne de invaliditate.

În momentele lui cele mai negre, de durere şi disperare, Peach, cu un zîmbet ruşinat, scosese vechile ei fotografii, în care purta îngrozitoarele proteze.

– Nu ţi-am spus pînă acum, şoptise ea, pentru că am urît atît de mult faptul că nu eram ca toţi ceilalţi, încît m-am izolat în ruşinea mea faţă de aceste maşinării urîte de oţel. Am crezut că, dacă ţi-aş spune, ai să te gîndeşti că sînt speriată şi urîtă... aşa cum gîndeam eu despre mine. Dar eu am învins, Noel, şi la fel o să fie şi cu tine... ştiu asta.

El o ţinuse în braţe, nevenindu-i să creadă cît fusese ea de prostuţă.

– Chiar cu cicatrici şi cu toate astea, eu tot te-aş fi iubit, îi spusese el sărutînd-o.

Iar ea se gîndi că poate mărturisirea ei îl ajutase în lungile zile de operaţii menite să-i unească oasele rupte, în timpul orelor de tracţiune şi al durerilor teribile ale orelor de fizioterapie. Vor mai trebui luni de muncă, poate chiar un an, dar Noel va fi din nou ca înainte. Iar fotografia ei, elegant înrămată, stătea acum pe poliţa căminului, alături de cupa de box – cu inscripţia mîndră *„Noel Maddox, campion de box la juniori, Orfelinatul de Binefacere MADDOX, 1946“.*

Toată lumea era acolo, pentru botez. Wil, de şaisprezece ani, arăta foarte matur, ţinîndu-l sub control pe micul Charles. Jim, Gérard cu Amélie, Lais cu Ferdi, Leonore – chiar şi Jean-Paul, venise din Brazilia, iar Peach nu se putea abţine să nu spere că poate, de data asta, el şi Leonore ar putea găsi unul la celălalt mai mult decît prietenie; erau atît de potriviţi unul cu celălalt! Prieteni şi săteni ocupau terasa, iar cele două pisici stăteau cocoţate arogant pe balustradă, arătînd ca nişte sculpturi egiptene.

Noel, uitîndu-se în jur în timp ce săreau dopurile de la şampanie, se gîndi că era o adevărată sărbătorire de familie – iar de data asta era a familiei *lui.* Nu simţea regrete dureroase după acel centru al puterii din Detroit. Acum îşi cunoştea priorităţile. Pentru el, în sfîrşit, familia sa însemna totul.

Peach ridică paharul pentru un toast, zîmbindu-le tandru lui Noel şi familiei ei.

– Pentru Léonie, zise ea clar.

– Pentru Léonie, spuseră şi ei, zîmbind spre noua copilă, care deschisese larg ochii ei chihlimbarii aurii, ca un răspuns surpriză la rostirea numelui ei.

Dar, cealaltă Léonie era şi ea în inimile lor. Nu va fi niciodată uitată.

* * *

SFÎRŞIT

Obsesia unui bărbat, dragostea unei femei...

*Aceasta este povestea lui **Peach de Courmont**, frumoasa și iubita fiică a unei mari familii franceze.*

*Este povestea lui **Noel Maddox**, orfanul care și-a croit drum de la banda de asamblare a mașinilor, pînă în centrul puterii.*

*Pentru **Noel**, **Peach** era o fată aurie, din altă lume. Ea era tot ce-și putea dori mai mult.*

"O lectură extrem de interesantă, romantică... una dintre cele mai bune cărți..."

The Mail On Sunday

Bestseller

Preț 3500 lei